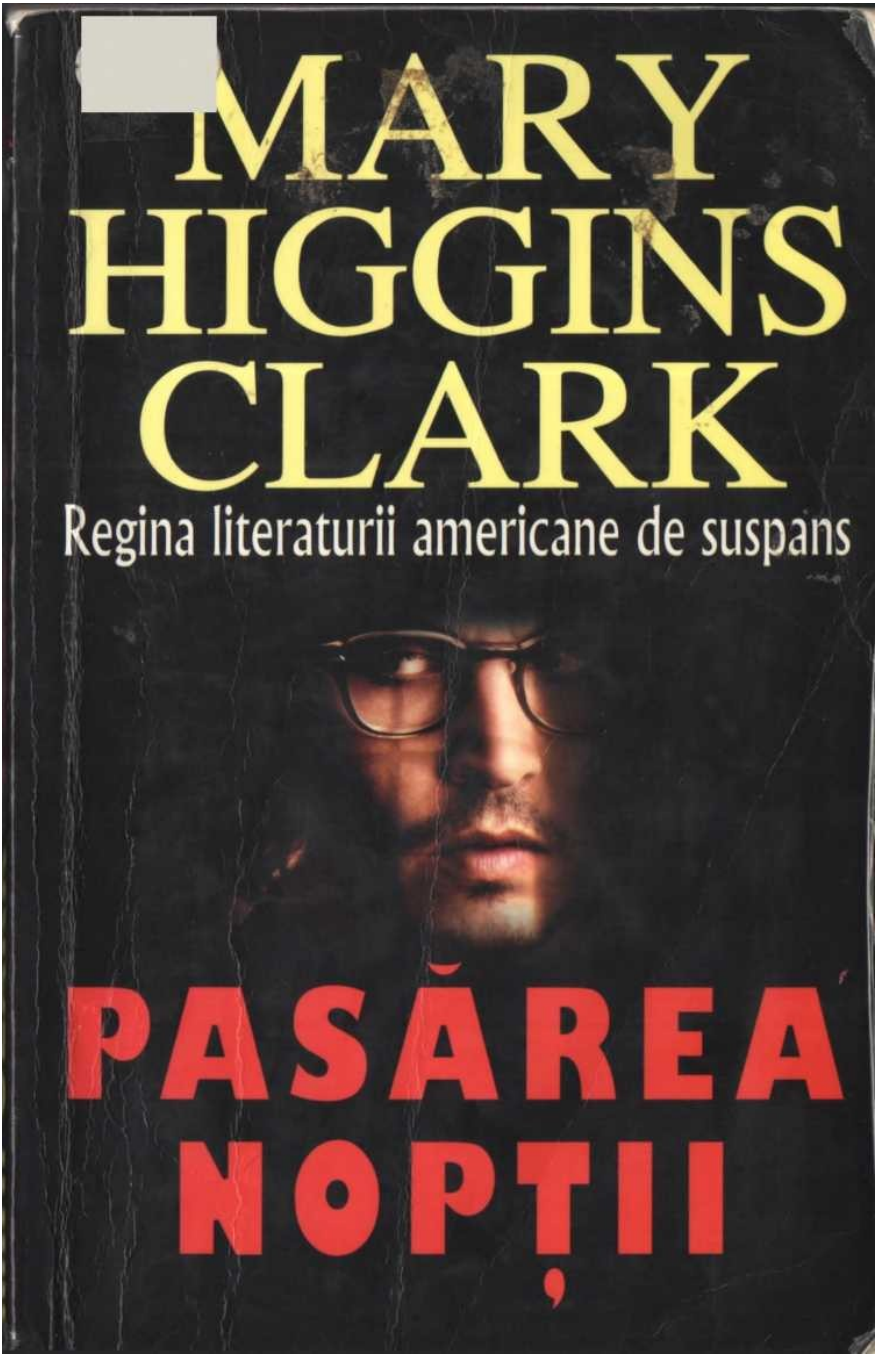
MARY HIGGINS CLARK

Regina literaturii americane de suspans

PASĂREA NOPȚII

MARY HIGGINS CLARK

PASĂREA NOPŢII

Traducere: IRINA NEGREA

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HIGGINS CLARK, MARY
Pasărea nopţii / Mary Higgins Clark; trad.: Irina Negrea – Bucureşti: Lider, 2005
ISBN 973-629-093-X

I. Negrea, Irina (trad.)

821.111-31135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Corectura: GINA COPEL
Tehnoredactare: FLORIAN BULMEZ
Coperta: CLAUDIA COSTACHE

NIGHTTIME IS MY TIME
Copyright © 2004 by Mary Higgins Clark

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79,
317.76.75,0744.530.940,0723.334.291; Fax:
317.76.78, e-mail: lider@e-xtreme.ro;
site: www.trustul-lider.ro
Tipărit la S.C. TIPARG S.A. Piteşti

Cuvinte de mulţumire

Sunt întrebată adesea dacă, odată cu experienţa acumulată ca romancieră, meseria scrisului nu a devenit mai simplă pentru mine. Mi-ar plăcea ca acest lucru să fie adevărat, dar din păcate nu este. Fiecare naraţiune reprezintă o nouă provocare, un nou peisaj ce trebuie populat cu personaje şi întâmplări. Iată de ce le rămân atât de recunoscătoare acelor persoane care sunt mereu alături de mine, mai ales atunci când încep să mă îndoiesc dacă, într-adevăr, voi putea spune povestea aşa cum mi-aş dori eu s-o fac.

Michael Korda mi-a fost redactor încă de la primul meu roman poliţist, apărut acum treizeci de ani. Mi-a fost totodată prieten, mentor şi editor prin excelenţă timp de trei decenii. Chuck Adams, editor senior, a făcut parte din echipa noastră în ultimii doisprezece ani. Amândurora le sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce au făcut ca să-mi călăuzească paşii ca scriitoare.

Agenţii mei literari, Eugene Winick şi Sam Pinkus, sunt pentru mine prieteni adevăraţi, critici pertinenţi şi mari susţinători. Ţin mult la ei.

Cu experienţa ei de psiholog, doctor Ina Winick mă asistă în descifrarea mecanismelor minţii omeneşti.

Publicista Lisl Cade, şi prietena mea, este tot timpul alături de mine.

Multe mulţumiri lui Michael Goldstein, Esq., şi Meyer Last, Esq., pentru sprijinul nepreţuit pe care mi l-au acordat oferindu-mi informaţii despre legislaţia şi procedura adopţiei.

Încă o dată, un salut cordial pentru Gypsy da Silva şi echipa ei de subeditori: Rose Ann Ferrick, Anthony Newfield, Bill Molesky şi Joshua Cohen. Acelaşi salut cald şi pentru detectivul Richard Murphy şi sergentul Steven Marron, cărora le mulţumesc pentru sprijinul şi îndrumările lor continue.

Agnes Newton, Nadine Petry şi Irene Clark sunt nelipsite de lângă mine în toate călătoriile mele literare.

Marea mea bucurie este ca, odată povestea spusă, să sărbătoresc evenimentul împreună cu cei care îmi sunt cei mai apropiaţi şi mai dragi, copiii şi nepoţii mei, precum şi, firește, cu „El”, minunatul meu soţ, John Conheeney.

Şi acum, scumpii mei cititori, sper ca întâmplările petrecute la o fatală reuniune de douăzeci de ani de la absolvire a unei clase, în frumoasa Hudson Valley, să fie pe placul vostru.

Pentru Vincent Viola, eminent absolvent al West Point, şi scumpa lui soţie, Theresa, cu afecţiune şi prietenie.

Întotdeauna îi plăcuse definiţia bufniţei: pasăre răpitoare de noapte… cu gheare ascuţite şi pene moi, care o ajută să zboare silenţios… La figurat, cuvântul desemnează o persoană cu obiceiuri nocturne. *„Sunt Bufniţa” obişnuia el să-şi şoptească în barbă, după ce îşi selecta prada, „iar noaptea este lumea mea. ”*

1

Venise pentru a treia oară în ultima lună la Los Angeles, ca să urmărească activităţile ei zilnice. „Ştiu perfect tot ce faci, unde te duci şi când vii”, murmură el, în timp ce stătea la pândă în bungalowul de lângă piscină. Era şapte fără un minut. Sub razele soarelui matinal prefirate printre copaci, cascada care se revărsa în piscină scânteia.

Se întreba dacă Alison intuia că nu-i mai rămăsese decât un singur minut de trăit pe această lume. Avea cumva un presentiment urât sau impulsul subconştient de a renunţa în această dimineaţă la partida de înot obişnuită? Chiar dacă ar fi fost aşa, tot degeaba. Era prea târziu ca să mai aibă şanse de a scăpa.

Uşa de sticlă se deschise culisând, şi Alison ieşi în curtea interioară. Acum, la treizeci şi opt de ani, era mult mai atrăgătoare decât fusese în urmă cu douăzeci de ani. Bronzată şi sveltă, îi stătea bine în bikini. Părul, de culoarea mierii, îi încadra obrazul şi îi îndulcea linia ascuţită a bărbiei.

Alison azvârli pe un şezlong prosopul cu

care venise.

Furia oarbă care mocnise în el se transformă în turbare, dar aproape imediat cedă locul satisfacţiei pentru ceea ce se pregătea să facă. Văzuse un interviu în care un scufundător se jura că, momentul dinainte de a începe scufundarea, când era conştient că îşi risca viaţa, reprezenta pentru el un extaz indescriptibil, o senzaţie pe care simţea nevoia să o regăsească mereu.

La mine, e altfel, se gândi el. Extazul coincide cu momentul în care îmi dezvălui identitatea în faţa lor. Eu ştiu că ele vor muri, iar când mă văd, conştientizează ce urmează să le fac.

Alison păşi pe trambulină, testă elasticitatea scândurii, sărind uşor pe vârful picioarelor, după care întinse braţele în faţă.

El deschise uşa bungalowului, exact când picioarele ei se desprindeau de trambulină. Voia ca ea să-l vadă din zbor, în timp ce plutea în aer, înainte de a atinge apa. Voia ca ea să realizeze cât de vulnerabilă era.

În acea fracţiune de secundă, privirile lor se întâlniră. Reuşi să surprindă expresia lui Alison, exact când se cufunda în apă. Era îngrozită, conştientă de incapacitatea de a riposta.

Ajunse în piscină, înainte ca ea să iasă la suprafaţa apei. O înşfacă, strângând-o la

pieptul lui şi râzând de zbaterile ei neputincioase. Cât de proastă era! De ce nu accepta inevitabilul?! „Vei muri”, şopti el, pe un ton calm, impasibil.

Părul ei îi acoperea faţa, îl orbea. Nervos, scutură din cap, ca să scape de perdeaua din fire de păr. Nu voia să piardă nicio fărâmă din plăcerea de a o simţi cum se zvârcoleşte.

Se apropia sfârşitul. În disperarea ei de a putea respira, Alison deschisese gura şi înghiţea apă fără să vrea. Simţi ultimele ei eforturi disperate de a se desprinde din strânsoarea lui, apoi zvâcnirile anemice ale trupului ei deja moale ca o cârpă. O strânse mai tare, lipind-o de el, ca şi cum ar fi vrut să-i citească gândurile de pe urmă. Se ruga? îl implora pe Dumnezeu să o salveze? Vedea şi ea acea lumină despre care povesteau cei care trecuseră la un pas de moarte?

Aşteptă trei minute întregi până să-i dea drumul. Cu un zâmbet satisfăcut, privi cum trupul ei se duce la fundul bazinului.

Era şapte şi cinci când ieşi din piscină. Îşi puse un tricou flauşat, şort, pantofi de sport, o şapcă şi nişte ochelari negri. Alesese deja locul în care urma să lase semnul tăcut al trecerii lui pe-acolo – cartea de vizită pe care nimeni n-o remarca vreodată.

La şapte şi şase minute, alerga pe stradă, aidoma atâtor adepţi ai sportului matinal, din

acel oraş.

2

Sam Deegan nu avusese de gând să deschidă dosarul Karen Sommers în acea după-amiază. Bâjbâise cu mâna prin sertarul de jos al biroului, în căutarea unei cutii cu pastile contra gripei, pe care îşi amintea că le vârâse la un moment dat acolo. Când atinse cu degetele dosarul jerpelit, dar atât de cunoscut, şovăi, după care, cu o grimasă, îl scoase afară şi îl deschise. Văzând data de pe prima pagină, realiză că în subconştientul lui intenţionase efectiv să găsească acel dosar, în săptămâna următoare, de Columbus Day, se împlineau douăzeci de ani de la moartea lui Karen Sommers.

Dosarul ar fi trebuit să fie păstrat la un loc cu celelalte cazuri nerezolvate, însă cei trei procurori care se succedaseră în această funcţie în Orange County avuseseră indulgenţa şi înţelegerea de a-l lăsa să ţină dosarul la el. Cu douăzeci de ani în urmă, Sam fusese primul poliţist care sosise la locul faptei, răspunzând apelului telefonic disperat

al unei femei care urla că fiica ei fusese înjunghiată.

Câteva minute mai târziu, când sosise la imobilul de pe Mountain Road, în Cornwall-on-Hudson, găsise dormitorul victimei plin de spectatori şocaţi şi îngroziţi. O vecină era aplecată peste pat, încercând să-i facă resuscitare gură-la-gură. Alţi vecini încercau să-i scoată de-acolo pe părinţii fetei, isterizaţi de trupul inert al copilei lor.

Karen Sommers zăcea, cu părul revărsat peste pernă. Când o trase la o parte pe vecina care încă mai spera să o poată salva pe fată, Sam văzu rănile urâte: Karen fusese înjunghiată în piept şi în inimă. Cearşafurile erau îmbibate de sângele ei. Pesemne că moartea survenise instantaneu.

Deegan îşi aminti că iniţial se gândise că fata nici nu auzise când agresorul intrase în cameră. Probabil că nici nu se mai trezise, reflectă el, clătinând din cap în timp ce deschidea dosarul.

Auzind strigătele mamei, veniseră acolo nu numai vecinii, ci şi un peisagist şi un comisionar care locuiau alături. Drept consecinţă, scena crimei fusese complet compromisă.

Nu existaseră semne de intrare prin efracţie. Nu lipsea nimic din casă. Karen Sommers avea douăzeci şi doi de ani şi era

studentă în primul an la Medicină. Le făcuse o surpriză părinţilor şi venise în vizită, rămânând la ei peste noapte. În mod logic, suspectul era fostul ei prieten, Cyrus Lindstrom, student în anul trei la Columbia. Acesta a recunoscut că, în urmă cu ceva timp, Karen îi spusese că era preferabil ca fiecare să-şi găsească pe altcineva, dar ţinuse să precizeze că şi lui ideea i se păruse bună, având în vedere că niciunul dintre ei nu era pregătit pentru o legătură serioasă. Alibiul lui – potrivit căruia în noaptea aceea dormise în apartamentul în care locuia cu alţi trei studenţi la Drept – se confirmase, deşi toţi cei trei colegi de cameră recunoscuseră că ei se culcaseră pe la miezul nopţii, şi nu aveau cum să ştie dacă Lindstrom mai plecase sau nu de-acasă după aceea. Se apreciase că moartea lui Karen se produsese între ora două şi trei noaptea.

Lindstrom fusese de câteva ori acasă la familia Sommers. Avea cunoştinţă de existenţa unei chei de rezervă, sub stânca falsă de lângă uşa din spate. Ştia, de asemenea, că dormitorul lui Karen era în dreapta scării din spate, însă asta nu însemna nicidecum o dovadă că, în miez de noapte, ar fi venit la volanul maşinii, parcurgând vreo optzeci de kilometri, din Manhattan, până în Cornwall-on-Hudson, ca s-o omoare.

„O persoană interesată” – aşa îi caracterizăm noi astăzi pe cei de teapa lui Lindstrom, reflectă Sam. Mie individul acesta mi s-a părut întotdeauna vinovat. N-am înţeles niciodată de ce familia Sommers i-a ţinut partea. Dumnezeule, îl apărau de parcă le-ar fi fost fiu!

Nervos, Sam lăsă dosarul să cadă pe birou, se ridică şi se duse la fereastră. Din această poziţie, se vedea perfect parcarea auto, aşa că Sam îşi aminti cum, odată, demult, un prizonier acuzat de omucidere anihilase un gardian, sărise pe fereastra tribunalului, traversase parcarea în fugă, îmbrâncise un tip care tocmai se suia în maşină, îi luase locul şi demarase în trombă.

L-am prins în douăzeci de minute, îşi zise Sam. Atunci, de ce timp de douăzeci de ani n-am fost în stare să dau de bruta care a ucis-o pe Karen Sommers? Sunt convins că Lindstrom a fost făptașul.

Lindstrom ajunsese acum un avocat influent în New York, specializat în dreptul penal. Nimeni nu se pricepe mai bine decât el când vine vorba să îi scoată basma curată pe hoţi şi asasini. Lucru normal, de altfel, din moment ce se numără şi el printre ei, se gândi Sam.

Ridică din umeri. Ce zi păcătoasă! Ploua şi era mult prea frig pentru un început de octombrie. Pe vremuri îmi plăcea meseria

asta, îşi zise el, dar acum nu mai e la fel. Sunt în pragul pensionării. Am cincizeci şi opt de ani; lucrez în poliţie de-o viaţă. Ar trebui să ies la pensie şi să-mi iau tălpăşiţa. Să mai dau jos ceva kilograme. Să mă duc în vizită la copii şi să stau mai mult cu nepoţeii. Mâine-poimâine ajung la liceu, iar eu nici n-am băgat de seamă când a trecut timpul!

Simţi o vagă durere de cap, când îşi trecu degetele prin părul rărit deja. Kate zicea mereu să nu mai fac aşa, îşi aminti el. Cică mi se slăbesc şi mai rău rădăcinile firelor de păr.

Amintindu-şi cu un zâmbet amar de această analiză neştiinţifică a începutului lui de chelie, pe care obişnuia să o facă răposata lui soţie, Sam se întoarse la birou şi îşi pironi privirea pe dosarul pe care scria „Karen Sommers”.

Continua să o viziteze cu regularitate pe Alice, mama lui Karen, care se mutase la oraş. Ştia că pentru ea era o mângâiere gândul că poliţia încerca în continuare să găsească persoana care curmase viaţa fiicei ei. Însă asta nu era totul. Sam simţea că era posibil ca într-o bună zi Alice să menţioneze un lucru care i se păruse prea neînsemnat pentru a-l fi aduce în discuţie de la bun început. Noul indiciu ar putea constitui primul pas spre identificarea omului care pătrunsese în camera lui Karen, în acea noapte.

De-asta am mai rămas în poliţie în ultimii doi

ani de zile, se gândea Sam. Mi-am dorit mereu să rezolv acest caz, iar acum nu mai am timp.

Se aşează din nou la masa de lucru, deschise sertarul de jos, dar pe urmă ezită. Ar trebui să renunţe. Sosise timpul să aşeze acel dosar alături de celelalte cazuri nerezolvate, în fişetul mare. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Timp de doisprezece ani, după omor, se dusese la cimitir în ziua în care se comemora moartea lui Karen. Rămăsese acolo până se înserase, ascuns în spatele unui cavou, cu ochii spre mormântul tinerei. Îi venise chiar ideea de a pune microfoane la mormânt, pentru a surprinde pe bandă tot ce ar fi putut spune acolo un eventual vizitator. Existaseră cazuri în care criminalii fuseseră prinşi tocmai pentru că obişnuiau să vină anual la mormântul victimei lor, uneori vorbind cu aceasta despre crima săvârşită.

Singurele persoane care veniseră vreodată la mormântul lui Karen în ziua în care se mai împlinea încă un an de la moartea ei fuseseră părinţii. Sam fusese copleşit de durere de fiecare dată, când îi auzise cum deplângeau dispariţia unicei lor fiice! După ce Michael Sommers murise, iar Alice începuse să vină singură la mormântul în care se odihneau acum, unul lângă celălalt, soţul şi copilul ei renunţase să se mai ducă. Nu suportase să asiste la imensa ei durere.

Sam se ridică în picioare şi îşi puse sub braţ dosarul lui Karen Sommers. Luase deja o decizie. Nu-l va mai deschide niciodată, iar săptămâna viitoare, când se împlineau douăzeci de ani de la moartea lui Karen, va pune dosarul la arhivă.

Da, şi mă voi opri în dreptul cimitirului, îşi zise el. Doar ca să-i arăt cât de rău îmi pare şi acum că n-am reuşit să fac mai mult pentru ea.

3

Avusese nevoie de aproape şase ore ca să vină cu maşina din Washington, prin Maryland, Delaware şi New Jersey, până în Cornwall-on-Hudson.

Jean Sheridan nu făcea cu plăcere acest drum – nu neapărat din cauza distanţei, ci pentru că Cornwall, oraşul copilăriei ei, îi trezea numai amintiri dureroase.

Îşi jurase că, indiferent cât de fermecător şi convingător s-ar arăta Jack Emerson, preşedintele comitetului pentru organizarea reuniunii de douăzeci de ani de când clasa lor terminase liceul, ea va invoca un motiv plauzibil – obligaţii de serviciu, alte angajamente, probleme de sănătate – care să o scutească de participarea la acel eveniment. N-avea niciun chef să sărbătorească absolvirea cursurilor de la Stonecroft Academy, în urmă cu douăzeci de ani, deşi era recunoscătoare instituţiei pentru educaţia primită în anii de şcoală. Nu-i păsa nici de distincţia specială – o medalie de onoare pe care urma s-o primească, deşi era convinsă că, fără cunoştinţele dobândite la Stonecroft, bursa pentru Bryn Mawr şi apoi doctoratul la Princeton n-ar mai fi existat.

Acum, însă, când în programul aniversării fusese inclusă şi o slujbă în memoria lui Alison, era imposibil să se mai sustragă de la participarea la această reuniune.

Nici acum nu-i venea să creadă că Alison nu mai era în viaţă. Moartea ei i se părea lui Jean atât de ireală, încât nu s-ar fi mirat dacă, ridicând receptorul, ar fi auzit vocea care îi era atât de dragă, rostind pe nerăsuflate o avalanşă de cuvinte, ca şi cum n-ar fi avut la dispoziţie decât zece secunde: „Jeannie. N-ai mai sunat în ultima vreme. Ai uitat că mai

trăiesc. M-am supărat pe tine. Ba nu. Te iubesc mult. Te admir enorm. Eşti teribil de deşteaptă. E o premieră la New York, săptămâna viitoare. Curt Ballard e un client de-al meu. E teribil de dificil ca actor, dar altminteri superb, aşa că nimeni nu se mai supără din cauza ifoselor lui. Vine şi prietena lui, achiziţie de ultimă oră. Cred că leşini dacă-ţi spun cum o cheamă. În fine, poţi să vii marţea viitoare, cocktailuri la şase, filmul, pe urmă un dineu privat cu douăzeci, treizeci sau cincizeci de persoane?”

Alison reuşea întotdeauna să transmită mesaje de acest fel în aproximativ zece secunde, se gândi Jean; da, Alison, care era şocată când, în nouăzeci la sută din cazuri, Jean, care nu apucase să scoată o vorbă, alerga totuşi într-un suflet la New York, ca să fie cu ea.

Trecuse aproape o lună de la moartea lui Alison. Deşi părea ceva de neconceput, faptul că prietena ei fusese victima unui criminal rămânea o certitudine teribil de dureroasă. Pe de altă parte, de-a lungul carierei ei, Alison îşi făcuse mulţi duşmani. Cum să fi ferită de ura semenilor, când conduci una dintre cele mai însemnate agenţii de impresariat artistic din ţară?! în plus, pentru spiritul ei tăios şi sarcasmul muşcător, Alison fusese comparată adeseori cu Dorothy Parker. Oare vreo

persoană ridiculizată sau concediată de ea ajunsese să-i poarte atâta pică, încât să o ucidă?

Îmi place să-mi imaginez că a leşinat după ce s-a aruncat în piscină. Nu vreau să cred că a fost ţinută cu forţa sub apă…

Aruncă o privire spre geanta de voiaj de pe scaunul din dreapta şi mintea îi zbură la plicul dinăuntru. Ce-o să mă fac? Cine mi l-a trimit şi de ce? Cum a putut cineva să afle de Lily? Ce-o fi cu ea, o avea necazuri? Oh, Doamne, ce să fac? Ce *pot* să fac?

De când primise raportul de la laborator, aceste întrebări îi provocaseră insomnii săptămâni de-a rândul.

Ajunsese la bifurcaţia care ducea de la Route 9W la Cornwall. Lângă Cornwall, se afla West Point. Jean înghiţi anevoios din cauza nodului care i se pusese în gât şi încercă să se concentreze asupra frumuseţii după-amiezii de octombrie. Copacii erau splendizi în culorile lor de toamnă – auriu, portocaliu şi roşu aprins. Deasupra lor, munţii sugerau, ca întotdeauna, un calm suveran. Ţinutul din preajma râului Hudson. Uitasem cât de frumos poate fi, îşi zise ea.

Apoi, inevitabil îşi aminti de după-amiezele de duminică la West Point, când, în zile ca aceasta, şedea pe treptele monumentului. Acolo îşi începuse prima carte, o istorie despre

West Point. Mi-a luat zece ani ca s-o termin, se gândi ea, şi asta pentru că, o bună bucată de vreme, n-am fost în stare să scriu aproape deloc la ea.

Carroll Reed Thornton, Jr., din Maryland, student la Academia Militară. Să nu-ncepi acum să te gândeşti la Reed, se avertiză singură Jean.

Viră de pe Route 9W pe Walnut Street, fără să se gândească, aproape din reflex. Glen-Ridge House din Cornwall, botezată după unul dintre cele mai mari pensioane din oraş, de la mijlocul secolului al XIX-lea, era hotelul unde urma să se desfășoare reuniunea. Nouăzeci de elevi absolviseră liceul odată cu ea. Potrivit ultimelor actualizări pe care le primise, intenţionau să participe la aniversare patruzeci şi doi dintre ei, plus neveste, soţi, rude apropiate, şi copii. Ea nu avusese nevoie să facă nicio rezervare suplimentară.

Jack Emerson fusese cel care hotărâse ca reuniunea să aibă loc în octombrie, şi nu în iunie. Făcuse un sondaj printre foştii lor colegi şi constatase că iunie era luna în care copiii acestora absolveau deja o formă de învăţământ, ceea ce însemna că era greu să lipsească de-acasă în acea perioadă.

Primise, prin poştă, un ecuson cu fotografia ei de la absolvire şi cu numele scris dedesubt. În acelaşi plic găsise şi programul

manifestărilor pentru weekend: vineri seara, cocktail inaugural şi bufet; sâmbătă, mic dejun festiv, un tur prin West Point, meci de fotbal Army-Princeton, iar apoi cocktail şi dineu în ţinută de gală. Iniţial, duminică ar fi trebuit ca reuniunea să se încheie cu o gustare la Stonecroft, dar după moartea lui Alison se stabilise ca în program să fie inclusă o slujbă comemorativă în onoarea ei. Fusese îngropată în cimitirul de lângă şcoală, aşa că slujba urma să aibă loc chiar la mormântul ei.

Prin testament, Alison donase o sumă mare de bani pentru fondul de burse de la Stonecroft, acesta fiind motivul principal pentru care se optase şi pentru această ceremonie de comemorare.

Main Street nu s-a schimbat prea mult, îşi zise Jean în timp ce traversa oraşul, la volanul maşinii. Trecuseră mulţi ani de când nu mai fusese aici. În vara în care absolvise liceul Stonecroft, părinţii ei divorţaseră şi vânduseră casa, pornind fiecare pe drumul său. Tatăl ei conducea acum un hotel din Maui, iar mama ei se mutase înapoi în Cleveland, unde copilărise, şi se măritase cu fostul ei iubit din şcoală. „Mare greşeală am făcut că nu m-am căsătorit cu Eric acum treizeci de ani”, se smiorcăise ea la nuntă. Şi cu mine cum ar mai fi fost? se întrebă Jean. Din fericire, ruptura produsă în familie pusese capăt existenţei ei în

Cornwall.

Jean rezistă impulsului de a face un ocol până la Mountain Road, unde se afla casa în care locuise până la optsprezece ani. Poate o să trec totuşi pe-acolo, în acest weekend, se gândi ea, dar nu acum. După trei minute, parca pe aleea de le Glen-Ridge House. Portarul, cu un zâmbet profesional pe faţă, deschise portiera maşinii urându-i „Bun venit acasă”. Jean apăsă pe butonul ce deschidea portbagajul, de unde un angajat al hotelului îi scoase bagajele.

— Mergeţi direct la recepţie, o îndemnă portarul. Ne ocupăm noi de astea.

În holul hotelului, ambianţa era cordială şi plăcută. În mijloc, pe un covor gros se aflau mai multe fotolii. Recepţia era undeva în stânga, faţă în faţă cu un bar, unde, după cum remarcă Jean, începuseră deja să se adune invitaţii la cocktailul de deschidere.

Un banner aflat deasupra recepţiei le ura bun venit absolvenţilor de la Stonecroft.

— Bun sosit acasă, doamnă Sheridan, spuse funcţionarul, un bărbat trecut de şaizeci de ani.

Zâmbetul larg îi dezgolise dinţii albi şi strălucitori. Părul lui prost vopsit se potrivea cu nuanţa mobilierului din lemn de cireş. În timp ce îi dădea cartea de credit, lui Jean îi veni ideea trăsnită că n-ar fi fost exclus ca

tipul să fi rupt o așchie din birou ca să-i arate frizerului culoarea pe care şi-o dorea.

Jean nu se simţea încă în stare să dea ochii cu foştii ei colegi de şcoală, şi spera să se poată fofila neobservată până la ascensor. Voia să aibă la dispoziţie măcar o jumătate de oră, ca să facă un duş şi să se schimbe, înainte de a-şi prinde în piept ecusonul cu fotografia ei de la optsprezece ani, care înfăţişa o fată speriată şi tristă.

Când luă cheia camerei, şi se întoarse să plece, recepţionerul spuse:

— Oh, doamnă Sheridan, era să uit. Aveţi un fax la mine. Mijind ochii la numele de pe plic rosti: Oh, scuze. Doamna „doctor” Sheridan.

Fără să-i răspundă, Jean desfăcu plicul. Faxul era de la secretara ei din Georgetown.

„Doamnă doctor, Sheridan, îmi pare rău că vă deranjez. Am primit ceva ce pare o greșeală sau o glumă. Oricum, m-am gândit să vă arăt.” Acel „ceva” era o foaie de hârtie transmisă prin fax: „Jean, presupun că până acum te-ai convins că o cunosc pe Lily. Am, însă, o problemă. S-o sărut sau s-o omor? A fost o glumă. Ţinem legătura”.

Pe moment, Jean rămase blocată, incapabilă să se mişte sau să raţioneze. S-o omoare? S-o omoare? Dar de ce? De ce?

Se afla în bar, la pândă, aşteptând-o să

apară. De-a lungul anilor, îi văzuse fotografia pe coperţile cărţilor scrise de ea şi, de fiecare dată, rămăsese şocat constatând ce figură distinsă avea Jeannie Sheridan. La Stonecroft fusese considerată una dintre elevele bune la învăţătură, dar destul de retrasă. Se purtase chiar frumos cu el, deşi cu oarecare răceală şi detaşare. Începuse să-i placă de ea, asta până când Alison îi povestise cum se amuzau toate pe socoteala lui. Ştia perfect despre cine era vorba: Laura, Catherine, Debra, Cindy, Gloria, Alison şi Jean. Obişnuiau să se aşeze toate la aceeaşi masă, la dejun.

Tare drăguţe erau! se gândi el, simţind gustul amar al fierii până în gât. Acum, Catherine, Debra, Cindy, Gloria şi Alison dispăruseră. O lăsase pe Laura ultima. Ciudat era faptul că încă nu se decisese în privinţa lui Jean. Nu ştia de ce, dar ezita şi acum dacă s-o omoare sau nu. Mai ţinea minte cum fusese când, în clasa a IX-a, încercase să intre în echipa de baseball. Fusese respins de la bun început şi începuse să plângă, ca un copil.

Lacrimi de copil. Lacrimi de copil.

Fugise plângând de pe teren, iar un pic mai târziu Jean îl prinsese din urmă. „Nici eu n-am fost luată la formaţia de suportere. Ei şi, ce dacă?!”, îi spusese ea. Ştia că venise după el din milă. Asta îl făcea să creadă că ea nu se numărase printre fetele care îl luaseră peste

picior fiindcă intenţionase s-o invite pe Laura la balul de sfârşit de an. Dar tot îl jignise până la urmă.

Laura fusese întotdeauna cea mai frumuşică din seria lor – păr blond-auriu, ochi albaştri, un trup superb, chiar şi când purta banala uniformă şcolară de la Stonecroft, cu fustă şi bluză. Era perfect conştientă de puterea pe care o exercita asupra băieţilor. Cum se spune, avea un vino-ncoa' irezistibil.

Alison fusese întotdeauna răutăcioasă. Colabora la ziarul liceului cu rubrica „Din culise", în care ar fi trebuit să scrie despre activităţile şcolare, dar ea găsea mereu modalitatea de a se lega de cineva, cum se întâmplase bunăoară într-o recenzie pentru o piesă de teatru jucată la liceu, când afirmase: „Spre uimirea tuturor, Romeo, *alias* Joel Nieman, a reuşit să memoreze aproape toate replicile". Pe vremea aceea, „vedetele" şcolii o considerau pe Alison simpatică şi amuzantă. Nătărăii şi inadaptaţii, însă, se fereau de ea.

Nătărăii ca mine, îşi zise el, amintindu-şi cu încântare groaza ce se putea citi pe chipul lui Alison, în clipa în care îl văzuse ieşind din bungalowul de la piscină şi venind spre ea.

Jean se bucurase de succes în liceu, deşi era altfel decât celelalte fete. Fusese aleasă membră în consiliul elevilor, unde de obicei tăcea, însă atunci când deschidea gura ca să

vorbească, fie acolo, fie la ore, avea întotdeauna răspunsul corect. Încă de pe atunci era tobă de istorie. Nu-i venea să creadă cât de frumuşică se făcuse. Părul şaten-deschis în liceu era acum mai închis la culoare şi parcă mai bogat, iar tunsoarea scurtă o prindea foarte bine. Era subţire, dar ceva mai plină ca înainte. Se pare că învăţase şi cum să se îmbrace. Sacoul şi pantalonii cu care era îmbrăcată aveau o croială impecabilă. O urmărea cu privirea, dornic să surprindă expresia de pe chipul ei. Nu-i scăpă, aşadar, momentul în care Jean băga un fax în geanta de umăr.

„Eu sunt bufniţa şi stau într-un copac.”

Parcă o auzea şi acum pe Laura cum îl imita. „Te-a prins perfect”, se hlizise Alison în seara aceea, cu douăzeci de ani în urmă. „Şi ne-a povestit şi cum ai făcut în pantaloni.”

Îşi imagina cum îşi bătuseră joc de el; parcă auzea şi acum râsul lor piţigăiat şi zeflemitor.

Asta se întâmplase demult, în clasa a doua primară, când avea şapte ani. Juca şi el în piesă, la serbare, unde nu avea de spus decât o replică, dar nu era în stare să îngaime nimic. Se bâlbâise atât de rău, încât toţi copiii de pe scenă şi chiar unii dintre părinţi începuseră să îl ia în zeflemea.

„Eeeuuuuu sunt buuuuuuffniţa şi staaaauuuu într-un…”

I-a fost imposibil să mai spună şi „copac”. Izbucnise în plâns şi fugise de pe scenă, cu ramura de copac în mână. Taică-său îi arsese o palmă, pentru că se purtase ca un nătărău. Maică-sa îi spusese: „Lasă-l în pace. Nu vezi că-i tâmpit? Ce vrei de la el? Uită-te un pic în ce hal este. A făcut pipi pe el”.

Privind-o pe Jean Sheridan care urca în lift, mintea lui vuia asurzitor la amintirea ruşinii resimţite atunci, combinată cu râsetele imaginare ale fetelor. De ce să te cruţ? se gândi el. Poate o s-o iau pe Laura întâi, iar pe urmă pe tine.

O să vă puteţi prăpădi de râs toate, acolo, în iad.

Auzindu-se strigat pe nume, întoarse capul. Dick Gormley, marele erou la baseball al clasei lor, stătea în picioare, acolo, în bar, holbându-se la ecusonul prins la pieptul lui.

— Mă bucur să te revăd, spuse Dick, din toată inima.

Mincinosule, se gândi el. Şi, apropo, eu *nu* mă bucur să te revăd.

4

Laura nici nu apucase să descuie uşa

camerei ei, când portarul apăru cu toate bagajele: o husă cu haine pe umeraş, două geamantane mari şi o geantă de voiaj cu strictul necesar. Îşi imagina perfect ce era în mintea tipului: *Cucoană, ai venit pentru patruzeci şi opt de ore şi ţi-ai adus îmbrăcăminte pentru două săptămâni?!*

În realitate, omul zise:

— Doamnă Wilcox, eu şi nevastă-mea ne-am uitat în fiecare marţi seara la *Henderson County.* Aţi fost senzaţională, pe cuvânt. Credeţi că mai avem norocul ca serialul să se reia?

Aiurea, aveţi ghinion, se gândi Laura, înviorată însă şi bine dispusă de sinceritatea evidentă a interlocutorului ei.

— Nu, *Henderson County,* nu, dar am făcut un episod-pilot pentru Maximum Channel, zise ea. E programat la difuzare pe micile ecrane după întâi ianuarie.

Hm, nu era întru totul adevărat, dar oricum pe-aproape. Maximum dăduse verde episodului-pilot şi anunţase intenţia fermă de a prelua serialul. Cu două zile înainte de a fi ucisă, Alison îi dăduse un telefon:

— Laura, scumpete, nici nu ştiu cum să îţi spun chestia asta, dar, în fine, a apărut o problemă. Maximum vrea o tipă mai tânără în rolul lui Emmie.

— Mai tânără?! zbierase ea în receptor.

Doamne Sfinte, Alison, dar n-am decât treizeci şi opt de ani. Mama din serial are o fiică de doisprezece. În plus, arăt bine. Ceea ce ştii şi tu, perfect.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, se răstise şi Alison. Eu fac tot posibilul ca să-i determin să nu renunţe la tine. Cât priveşte treaba cu arătatul bine, vreau să-ţi zic că în ziua de azi, cu atâtea operaţii estetice, injecţii cu botox şi liftinguri, toată lumea din industria filmului arată bine. De-aia a devenit aşa de greu să distribui pe cineva în rol de bunică. Nimeni nu mai arată a „mamaie”.

Am convenit să venim la reuniune împreună, se gândi Laura. Alison mi-a spus că pe lista foştilor colegi care au confirmat participarea figura şi Gordon Amory, despre care se zvoneşte că tocmai ar fi cumpărat un pachet de acţiuni de la Maximum. Alison susţinea că tipul are suficientă influenţă încât să mă ajute să păstrez rolul, cu condiţia, fireşte, să fie dispus să-mi pună pile. O tot pisase pe Alison să îl sune imediat pe Gordie, ca să-l convingă să-i forţeze pe cei de la Maximum să îi lase ei rolul din serial. În cele din urmă, Alison spusese: „În primul rând, nu-i mai spune Gordie. Diminutivul ăsta îl calcă pe nervi. În al doilea rând, mă gândeam să dau dovadă de tact, ceea ce mi se întâmplă foarte rar, după cum bine ştii. O să-ţi spun pe şleau cum stau

lucrurile. Eşti încă frumoasă, dar ca actriţă nu eşti prea talentată. Maximum consideră că acest serial ar putea avea un succes senzaţional, dar nu cu tine în rolul lui Emmie. Nu e exclus ca Gordon să le poată schimba părerea. Pune-ţi farmecele în funcţiune şi vrăjeşte-l. Mai ţii minte ce topit era după tine, nu?”

Portarul se dusese să umple frapiera cu gheaţă. Acum, omul bătu la uşă şi intră în cameră. Cu un gest reflex, Laura deschise poşeta şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari. Tresări neplăcut surprinsă când tipul îi mulţumi cu înflăcărare. Iarăşi se dăduse mare. Zece dolari ar fi ajuns cu vârf şi îndesat.

Gordie Amory se numărase printre băieţii topiţi după ea, pe vremea când erau colegi la Stonecroft. Cine să-şi fi imaginat că tipul va ajunge atât de mare? Nu ştii niciodată ce zace în omul de lângă tine, se gândi Laura, trăgând fermoarul husei de haine. Bine ar fi dacă am avea fiecare un glob de cristal în care să ne vedem viitorul!

Dulapul era mic. Camera mică avea mocheta maro-închis, un fotoliu cu tapiţerie tot maro şi o cuvertură de pat în nuanţe de gălbui şi maro. Nervoasă, Laura scoase din husă rochiile de gală şi compleul de seară. Hotărâse ca în seara aceea să îmbrace taiorul Chanel. Da, va fi strălucitoare, ca să-i dea gata pe toţi.

O asemenea toaletă lasă impresia că eşti plină de succes, chiar dacă ai restanţe la fisc şi casa îţi este ipotecată!

Alison îi spusese că Gordie Amory era divorţat. Ultimul ei sfat îi mai răsuna Laurei în urechi şi acum: „Ştii, scumpo, dacă nu reuşeşti să-l convingi să te bage în serial, poate îl faci să se însoare cu tine. Am auzit că e un tip de-a dreptul impresionant. Nu te mai gândi cât de prostovan era la Stonecroft!”

5

— Mai aveţi nevoie de ceva, doamnă doctor Sheridan? se interesă portarul.

Jean scutură din cap.

— Vă simţiţi bine, doamnă doctor? Păreţi cam palidă.

— Da, sunt bine, mulţumesc.

— Nu pregetaţi să ne spuneţi dacă mai aveţi nevoie de ceva.

În cele din urmă, uşa se închise în urma lui, iar Jean reuşi, în fine, să se aşeze pe marginea patului. Îndesase faxul în buzunarul lateral al genţii de umăr. Îl trase afară şi reciti frazele criptice: „Jean, presupun că până acum te-ai

convins că o cunosc pe Lily. Am, însă, o problemă. S-o sărut sau s-o omor? A fost o glumă. Ţinem legătura”.

Cu douăzeci de ani în urmă, medicul căruia îi mărturisise că era însărcinată se numea Connors şi era din Cornwall. Fără prea multă convingere, omul acceptase că ar fi fost o mare greşeală dacă le-ar fi spus părinţilor în ce situaţie se afla. „Am de gând să încredinţez copilul spre adopţie, orice ar spune ei. Având deja optsprezece ani, decizia îmi aparţine. Dacă ar afla, însă, şi ei, s-ar înfuria, ceea ce m-ar amărî şi mai mult”, spusese ea, plângând.

Doctorul Connors îi povestise despre familia care îşi pierduse orice speranţă de a mai avea un copil, şi de hotărârea acesteia de a adopta unul.

„Dacă eşti convinsă că nu ai de gând să păstrezi copilul, te asigur că oamenii aceştia sunt dispuşi să îi ofere un cămin minunat şi multă dragoste.”

Connors o ajutase să îşi găsească de lucru la un sanatoriu din Chicago, unde putea rămâne până avea să nască. Apoi, a venit cu avionul la Chicago, a asistat-o la naştere şi i-a luat copilul. În septembrie, Jean a intrat la facultate, iar zece ani mai târziu a aflat că doctorul Connors murise de inimă, după ce un incendiu îi distrusese cabinetul. Se spunea că toate fişele pacienţilor fuseseră distruse de

flăcări.

Dar poate că nu *toate fişele medicale* arseseră în acel incendiu. Şi atunci de ce, după atâţia ani, persoana care le găsise pe cele rămase intacte s-a gândit să ia legătura cu mine? se frământa Jean.

Lily – acesta era numele pe care-l dăduse fetiţei de care nu se bucurase decât timp de patru ore după naştere. Cu trei săptămâni înainte ca Reed să absolve liceul la West Point, iar ea pe cel de la Stonecroft, îşi dăduse seama că era însărcinată. Se speriaseră amândoi, dar stabiliseră să se căsătorească imediat după bacalaureat.

„Părinţii mei or să te iubească", insistase Reed, dar ea ştia cât se frământa el din cauza posibilei lor reacţii. Reed recunoştea că taică-său îi pusese în vedere să nu se încurce cu nicio tipă, până nu împlinea douăzeci şi cinci de ani. Însă Reed n-a mai apucat să le povestească niciodată despre ea. Cu o săptămână înainte de terminarea şcolii a murit călcat de maşină în incinta liceului din West Point. În loc să-şi aplaude fiul care ar fi urmat să termine al cincilea din clasa lui, generalul, acum la pensie, şi doamna Carroll Reed Thornton primiseră diploma decernată copilului lor răposat, într-un cadru festiv, la serbarea de absolvire a liceului.

N-au aflat niciodată că aveau o nepoată.

Chiar dacă cineva ar fi recuperat dosarul privind înfierea lui Lily, cum a reuşit să se apropie atât de mult de ea, încât să îi poată lua peria de cap, în care rămăseseră prinse nişte fire lungi de păr blond? se întreba Jean.

În primul pachet sosit pe adresa ei, Jean găsise peria şi un bilet în care i se spunea: „Verifică ADN-ul – e copilul tău”. Uluită, Jean dăduse la analiză într-un laborator particular câteva fire de păr ale fetiţei, pe care le păstrase. Rezultatul confirmase fără echivoc cele mai teribile temeri ale ei – firele de păr prinse în perie proveneau de la fiica ei, care avea acum nouăsprezece ani şi jumătate.

Ar fi oare posibil ca minunata şi afectuoasa pereche care a înfiat-o să cunoască identitatea mea şi acum să încerce să mă şantajeze ca să le dau bani?

I se făcuse multă publicitate când cartea ei despre Abigail Adams avusese un mare succes de librărie, iar apoi fusese ecranizată.

De-ar fi numai o problemă de bani, se ruga Jean în sinea ei, ridicându-se în picioare ca să înceapă să despacheteze.

6

Carter Stewart îşi azvârli pe pat geanta de voiaj. Pe lângă lenjeria de corp şi ciorapi, aceasta mai conţinea două sacouri Armâni şi câteva perechi de pantaloni lejeri. Ce-ar fi, îşi zise el, ca la petrecerea din prima seară să apară îmbrăcat aşa cum era – în jeans şi pulover.

În timpul şcolii, Carter fusese un puştan pirpiriu şi neglijent, exact cum era şi maică-sa – o femeie sfrijită şi şleampătă, care când îşi mai amintea să bage nişte rufe la spălat se trezea că nu avea detergent. Şi atunci turna în maşină înălbitor, şi distrugea hainele. El începu să-şi ascundă lucrurile ca să nu mai încapă pe mâinile ei, preferind să şi le spele singur, astfel încât se ducea la şcoală îmbrăcat destul de neglijent.

Dacă ar fi apărut prea elegant la prima întâlnire cu foştii lui colegi, risca să stârnească remarci şi comentarii despre cum arăta pe vremuri, în liceu. Acum nu mai era puştiul pipernicit, ci un bărbat de talie mijlocie, cu un trup bine modelat. Spre deosebire de unii dintre ceilalţi colegi pe care

îi zărise în hol, el nu chelise şi avea acelaşi păr şaten-închis, doar că acum era tuns şi pieptănat cu grijă. Un ziarist se referise recent la ochii lui: „căprui, în care scapără scântei galbene, atunci când se înfurie”.

Nervos, aruncă o privire prin cameră. Lucrase în acest hotel, în vara în care intrase la Stonecroft. Probabil că fusese de nenumărate ori în odaia aceasta sordidă, cărând tăvi cerute la room-service de oameni de afaceri, cucoane venite în excursie la Hudson Valley ori părinţi sosiţi în vizită la copiii lor, care învăţau la West Point – sau, se gândi el, chiar amanţi furişaţi acolo clandestin, ca să nu afle familia sau prietenii. Pe ăştia îi depistam imediat, îşi aminti el. Obişnuia să zâmbească zeflemitor şi să-i întrebe atunci când le aducea micul dejun: „Sunteţi în luna de miere?” Expresia de vinovăţie de pe faţa lor îl amuza.

Detestase hotelul acesta atunci, aşa cum îl detesta şi acum, dar dacă tot venise, nu-i rămânea decât să coboare la parter şi să înceapă ritualul saluturilor amicale, bătând pe fiecare cu palma pe spate şi exclamând „ce-bine-mi-pare-să-te-văd”.

Asigurându-se că avea la el bucata de plastic folosită pe post de cheie, ieşi pe coridor şi porni spre lift.

Salonul „Hudson Valley” unde avea loc

cocktailul de inaugurare se afla la mezanin. Când ieşi din lift, auzi muzica prelucrată electronic pentru a avea volumul mai intens şi vocile oaspeţilor care zbierau, încercând să se facă auziţi. Se adunaseră deja cam patruzeci-cincizeci de oameni. Doi chelneri cu pahare de vin pe nişte tăvi stăteau în picioare la intrare. Luă un pahar cu vin roşu şi gustă din el. Un merlot scârbos. Trebuia să se fi aşteptat.

Se pregătea să intre în salon, când cineva îl bătu uşor pe umăr.

— Domnule Stewart, sunt Jake Perkins, de la *Stonecroft Gazette.* Pot să vă pun câteva întrebări?

Cu o mutră acră, Stewart se întoarse spre puştiul roşcovan şi agitat care stătea la câţiva centimetri de el. Primul lucru pe care trebuie să-l şti când vrei să obţii ceva este să nu te bagi în sufletul omului, se gândi el iritat, încercând să se tragă înapoi, până simţi că atinge cu umărul peretele.

— Jake, ţi-aş sugera să ieşim un pic afară şi să găsim un loc ceva mai liniştit, fiindcă altminteri ar trebuit să ne înţelegem pe muteşte, dacă ştii ce înseamnă asta.

— Recunosc că nu e domeniul meu, domnule. Bună idee, însă, să ieşim un pic. Urmaţi-mă, vă rog.

Reflectând o fracţiune de secundă, Stewart decise să nu renunţe la vin. Ridicând din

umeri, se întoarse şi porni pe coridor, după student.

— Înainte de a începe, domnule Stewart, permiteţi-mi să vă spun cât de mult apreciez piesele dumneavoastră. Mă pregătesc să devin şi eu scriitor. De fapt, cred că mă pot numi deja scriitor, dar aş dori să am succesul dumneavoastră.

Of, Doamne, se gândi Stewart. „Toţi cei care îmi iau un interviu spun acelaşi lucru. Şi cei mai mulţi dintre ei rămân nişte anonimi."

Se aştepta să vadă expresia aceea de furie sau jenă, tipică după astfel de declaraţii. Spre dezamăgirea lui, însă, faţa de bebeluş a lui Jake Perkins era surâzătoare.

— Şi voi reuşi, spuse el. Sunt absolut sigur de asta. Domnule Stewart, m-am documentat mult în privinţa dumneavoastră şi a celorlalte persoane de aici, la fel de apreciate. Aveţi în comun un lucru. Cele trei doamne s-au remarcat încă din şcoală, dar unul dintre cei patru bărbaţi la care mă refer, printre care vă număraţi şi dumneavoastră, n-a făcut prea multă vâlvă la Stonecroft. De pildă, în cazul dumneavoastră, n-am găsit nimic semnificativ; în plus, aţi avut în general note mediocre. Nu scriaţi la ziarul şcolii şi…

Cât tupeu pe puştiul ăsta, îşi zise Stewart.

— Pe vremea mea, ziarul şcolii era o chestie de diletanţi, chiar şi pentru o publicaţie de

acest gen, se răţoi el. Şi sunt convins că tot la fel a rămas şi acum. Nu mi-a plăcut niciodată să fac pe grozavul, iar în ce priveşte scrisul m-am limitat la jurnalul meu intim.

— Cumva acest jurnal a servit drept bază pentru vreuna dintre piesele dumneavoastră?

— Poate.

— Majoritatea pieselor sunt destul de sumbre.

— Nu-mi fac iluzii despre viaţă, cum nu mi-am făcut nici pe vremea când eram elev aici.

— Puteţi spune, în cazul acesta, că n-aţi fost fericit în toţi acei ani la Stonecroft?

Carter Stewart sorbi un pic de merlot.

— Nu am fost fericit, rosti el, pe un ton plat.

— Atunci, ce v-a făcut să veniţi la această reuniune?

Stewart zâmbi glacial.

— Şansa de a fi intervievat de dumneata. Acum, te rog să mă scuzi, fiindcă am văzut-o ieşind din lift pe Laura Wilcox, prinţesa superbă a seriei noastre. Mă duc să văd dacă mă mai recunoaşte.

Ignoră foaia de hârtie pe care Perkins încerca să i-o dea.

— Acordaţi-mi încă un minut, domnule Stewart. Am aici o listă, care cred că o să vi se pară extrem de interesantă.

Perkins rămase pe loc, studiind din spate silueta suplă a lui Carter Stewart care se

îndepărta cu paşi mari. Tipul se grăbea s-o prindă din urmă pe blonda superbă care intra acum în salonul „Hudson Valley”. N-aş vrea să fiu răutăcios, se gândi Perkins, dar cred că s-a îmbrăcat aşa, cu jeans, pulover şi pantofi de sport, tocmai pentru a-şi afişa dispreţul faţă de toţi cei prezenţi la acest eveniment, care s-au împopoţonat pentru această ocazie. În plus, nu e genul care să vină aici doar ca să primească o medalie prăpădită, care nu înseamnă nimic pentru el. Firesc se pune întrebarea: ce l-a adus, totuşi, la sindrofia asta?

Aceasta era şi întrebarea cu care intenţiona să-şi încheie articolul. Făcuse deja multe investigaţii în privinţa lui Carter Stewart. Tipul începuse să scrie încă din facultate – diverse piese într-un act, destul de nonconformiste, jucate de studenţii de la teatru, care i-au dat posibilitatea să mai rămână la Yale şi după absolvire. Atunci a renunţat şi la prenumele „Howard” – sau „Howie”, cum i se spusese la Stonecroft. A avut primul succes răsunător pe Broadway înainte de a împlini treizeci de ani. Se spunea că este un solitar, care, când lucra la o piesă, evada la una dintre cele patru case pe care le avea în ţară. Retras, urâcios, perfecţionist, genial – iată câteva dintre calificativele prin care era descris în articolele de presă. Aş mai putea adăuga şi eu câteva, se gândi sumbru

Jake Perkins. Şi o voi face.

7

Mark Fleischman nu se aşteptase ca drumul cu maşina de la Boston la Cornwall să dureze atât de mult. Sperase să mai aibă la dispoziţie cel puţin două ceasuri ca să se poată plimba prin oraş, înainte de a da ochii cu foştii lui colegi de şcoală. Ar fi vrut să îşi dea seama de diferenţa dintre felul în care se văzuse pe sine în vremea adolescenţei şi cel în care se vedea acum. Ce urmăresc, în fond?! Să exorcizez demonii din mine? se întreba el.

În timp ce înainta cu o încetineală înnebunitoare prin traficul aglomerat de pe Connecticut Tumpike, îi veni în minte ceea ce-i spusese în acea dimineaţă tatăl unuia dintre pacienţii săi: „Domnule doctor, ştii şi dumneata, la fel de bine ca mine, cât de cruzi pot fi copiii. Erau cruzi şi pe vremea mea, şi nu s-au schimbat. Se comportă ca o haită de hiene, care dă târcoale prăzii răpuse. Exact aşa s-au purtat şi cu copilul meu. Exact aşa mi-ai făcut şi mie când eram de vârsta lui. Şi mai ştii ceva, doctore? Sunt un om care a

reuşit în viaţă, dar când mi se întâmplă să mă duc la o reuniune cu colegii din şcoala primară, bunăoară, în zece secunde mă transform complet. Uit că sunt preşedintele executiv al unei mari companii şi mă simt din nou prostovanul neîndemânatic de odinioară, de care îşi bătea joc toată lumea. E aiurea, nu-i aşa?!”

Când fu nevoit să încetinească şi mai mult, Mark îşi zise că, în limbaj medical, artera Connecticut Tumpike era permanent la terapie intensivă. Veşnic exista un şantier de construcţii prin apropiere, din cauza căruia circulaţia se gâtuia pe o anumită porţiune, provocând inevitabil nişte ambuteiaje groaznice. Fără să vrea, ajunse să compare neplăcerile cauzate de circulaţia auto cu problemele pe care le identifica la pacienţii lui, cum era bunăoară şi băiatul al cărui tată venise să stea de vorbă cu el în acea dimineaţă. Copilul încercase să se sinucidă în urmă cu un an. Alt adolescent, ignorat şi chinuit cum fusese el, ar fi făcut rost poate de o armă şi ar fi tras în colegii lui de clasă. Furia, jignirile şi umilinţele pot căpăta proporţii incomensurabile, şi explodează toate simultan printr-o singură supapă. Unii oameni încearcă să-şi facă singuri rău, să se distrugă pe sine când se produce această explozie; alţii încearcă să îi nimicească pe cei care îi

chinuie.

În calitate de psihiatru specializat în problemele adolescenţilor, Mark realizase un program de televiziune, în care oferea sfaturi şi intra în direct cu telespectatorii. Recent, emisiunea începuse să fie preluată de mai multe posturi TV bucurându-se de o mare popularitate. „Înalt, zvelt, vesel, nostim şi spiritual, doctorul Mark Fleischman abordează cu inteligenţă problemele dureroase cu care se confruntă adolescenţii în ceea ce se poate numi un rit de trecere de la o etapă de viaţă la următoarea” – scrisese unul dintre criticii de specialitate.

Poate că după acest weekend voi putea lăsa în urmă totul, se gândi el.

Nu avusese timp să mănânce la prânz, aşa că, după ce ajunse în sfârşit la hotel, se duse la bar, unde comandă un sandvici şi o bere. Când barul începu să se umple de participanţii la reuniune, ceru repede nota de plată şi, lăsând jumătate de sandvici în farfurie, se duse direct în camera lui.

Era ora cinci fără un sfert, iar întunericul inunda deja lumea cu pâcla lui groasă. Câteva minute, rămase în picioare lângă fereastră. Gândul la ceea ce avea de făcut îl apăsa teribil. După aceea, îşi zise el, voi lăsa totul în urmă şi voi putea s-o iau de la zero. Voi fi cu adevărat vesel şi nostim, poate chiar spiritual.

Simţi că ochii încep să i se umezească şi plecă brusc de la fereastră.

Gordon Amory cobora cu liftul. Avea ecusonul în buzunar. Intenţiona să şi-l prindă în piept abia atunci când ajungea la petrecere. Deocamdată, îl amuza ideea de a se afla incognito printre foştii lui colegi de şcoală, putând să se uite în voie la numele şi fotografia lor, pe măsură ce, la fiecare etaj, se mai suia încă unul în cabină.

Ultima urcă Jenny Adams. În liceu era ca o vacă, iar acum, deşi se mai subţiase puţin, tot masivă rămăsese.

Compleul din brocart ieftin avea un aer de mahala inconfundabil, la fel ca şi zorzoanele fără valoare cu care se gătise. O însoţea un zdrahon cu braţe vânjoase, iar mânecile sacoului erau gata să plesnească la cusături. Amândoi zâmbeau cu gura până la urechi. Când intrară în ascensor, salutară cu glas tare pe toată lumea.

Gordon nu zise nimic. Ceilalţi şase ocupanţi ai cabinei, toţi cu ecusoanele în piept, le răspunseră în cor. Trish Canon, despre care Gordon îşi amintea că fusese în echipa de atletism şi care rămăsese la fel de slabă, se piţigăie:

— Jenny! Arăţi superb!

— Trish Canon! exclamă Jenny, aruncându-şi

braţele în jurul gâtului fostei ei colege de şcoală. Herb, ea e Trish. Copiam una de la cealaltă la mate. Trish, ţi-l prezint pe Herb, soţul meu.

— Da, şi el e Barclay, soţul meu, spuse Trish. Apropo…

Liftul se opri la mezanin. Când păşiră pe culoar, Gordon scoase din buzunar ecusonul şi, fără niciun chef, şi-l prinse la piept. Graţie unor operaţii estetice scumpe, reuşise performanţa de a nu mai avea mutra aceea de viezure, ca în poza de la şcoală. Acum, nasul îi era drept, iar ochii păreau mult mai mari fără pleoapele grele şi groase, pe care le avusese în copilărie. Bărbia părea sculptată, şi urechile nu mai erau depărtate de craniu. Diverse implanturi pe scalp, urmate de miracolele făcute de un coafor excelent îl scăpaseră de părul şaten spălăcit de odinioară. Capul lui se fălea acum cu o coamă bogată de păr castaniu-închis. Ştia că era bărbat bine. Singura manifestare exterioară care mai amintea cumva de copilul chinuit de altădată era rosul unghiilor, în momentele de mare stres.

Gordie, aşa cum îl ştiau ei, nu mai exista, îşi zise el îndreptându-se spre salonul „Hudson Valley”. O bătaie uşoară pe umăr îl făcu să se întoarcă.

— Domnule Amory.

Un puşti roşcovan, cu moacă de bebeluş, stătea lângă el, cu un carneţel în mână.

— Sunt Jake Perkins, reporter la *Stonecroft Gazette.* Iau nişte interviuri celebrităţilor. Îmi acordaţi, vă rog, un minut?

Gordon reuşi să afişeze un zâmbet cordial:

— Desigur.

— Permiteţi-mi să încep prin a vă spune că v-aţi schimbat mult, în comparaţie cu fotografia făcută acum douăzeci de ani.

— Presupun că da, aşa e.

— Deţineaţi deja pachetul majoritar la patru posturi de televiziune prin cablu. Ce v-a determinat să cumpăraţi acţiuni şi de la Maximum?

— Maximum este un canal TV cunoscut pentru numărul însemnat de emisiuni destinate întregii familii. Am considerat că în felul acesta ne-am putea lărgi cercul de telespectatori fidelizaţi prin intermediul emisiunilor de divertisment.

— S-a stârnit ceva vâlvă în jurul unui nou serial, în care fosta dumneavoastră colegă de şcoală, Laura Wilcox, ar urma să primească rolul principal. E adevărat?

— Nu s-a decis încă distribuţia în filmul de care ai amintit.

— Canalul dumneavoastră „crimă şi pedeapsă” a fost criticat pentru că promovează excesiv de multă violenţă,

împărtăşiţi această opinie?

— Nu. Canalul prezintă realitatea aşa cum e, şi nu tot felul de situaţii jenant de contrafăcute, care reprezintă plinea şi sarea pentru orice televiziune comercială. Acum te rog să mă scuzi.

— Încă o întrebare, vă rog. Vreţi să aruncaţi o privire pe această listă?

Nervos, Gordon Amory luă foaia de hârtie de la Perkins.

— Recunoaşteţi aceste nume?

— Am impresia că au fost colege de şcoală cu mine.

— Da, este vorba despre cinci femei, eleve ale acestei clase, care au murit sau au dispărut în ultimii douăzeci de ani.

— N-am ştiut.

— Am rămas uluit când am început cercetările. Prima a fost Catherine Kane, în urmă cu nouăsprezece ani. A derapat şi a căzut cu maşina în râul Potomac; era studentă în anul întâi la George Washington University. Cindy Lang a dispărut în timp ce schia, la Snowbird. Gloria Martin se pare că s-a sinucis. Debra Parker s-a prăbuşit cu avionul pe care îl pilota, acum şase ani. Luna trecută, Alison Kendall s-a înecat în propria-i piscină. Nu credeţi că această clasă a fost extrem de ghinionistă şi, în consecinţă, ar merita să difuzaţi pe unul dintre posturi o emisiune pe

această temă?

— Eu aş zice că a fost o clasă marcată de tragedii. Nu, nu mă interesează o emisiune pe această temă. Te rog să mă scuzi, acum.

— Sigur, dar mai am o întrebare. Ce înseamnă pentru dumneavoastră decernarea acestei medalii de la Stonecroft?

Gordon Amory zâmbi. Mă doare drept în cot de medalie, îşi zise el. În ciuda mizeriei pe care am îndurat-o aici, am reuşit în viaţă – asta e părerea mea.

— Visul meu a fost să fiu admirat de către colegii de clasă pentru succesele mele. Or, visul acesta mi s-a împlinit, răspunse el cu voce tare.

8

Robby Brent ajunsese la hotel joi după-amiaza. Tocmai terminase un contract de şase zile la Trump Casino din Atlantic City, unde celebrul lui număr comic atrăsese ca de obicei o largă audienţă. Considerase absurd să se ducă acasă, la San Francisco, de unde ar fi trebuit să plece din nou. În plus, nu avusese chef să mai rămână în Atlantic City, şi nici să se oprească la New York. Fusese o decizie bună, conchise el, în timp ce se îmbrăca pentru cocktail. Luă din dulap un sacou bleumarin, îl îmbrăcă şi se privi cu un ochi critic în oglinda de pe uşa dulapului. Proastă lumină, se gândi el, constatând însă că arăta bine. Lumea spunea despre el că seamănă cu Don Rickles, nu numai din cauza scenetei comice foarte alerte în care juca, ci şi din punct de vedere fizic. Rotund la faţă, chelie lucioasă, un pic cam îndesat – mda, comparaţia era valabilă. Deşi nu era un făt-frumos, femeile roiau în jurul lui. Asta după ce am absolvit liceul Stonecroft, admise el în gând, categoric abia după liceu.

Mai avea la dispoziţie câteva minute înainte de a coborî. Se duse la fereastră şi privi afară, amintindu-şi cum în ziua precedentă, după ce

îşi luase camera la hotel, se plimbase pe jos prin oraş, căutând casele copiilor care, ca şi el, erau acum oaspeţi de onoare la reuniunea clasei. Trecuse prin dreptul casei lui Jeannie Sheridan, şi îşi amintise cum, de vreo două ori, vecinii chemaseră poliţia, din cauză că părinţii ei se păruiau isterici pe alee. Aflase că divorţaseră de mulţi ani. Bravo lor! Mulţi comentau pe atunci că scandalul dintre cei doi soţi se va solda până la urmă cu rănirea unuia dintre ei.

Prima casă în care locuise Laura Wilcox era exact lângă locuinţa lui Jeannie. Pe urmă, când taică-său primise o moştenire, familia se mutase într-un imobil mai mare, pe Concord Avenue. Asta se întâmpla după ce ei intraseră la liceu. Nu uitase cum, când era mic, trecea prin faţa casei Laurei, sperând că fata va ieşi afară şi va sta de vorbă cu el.

În prima casă în care stătuse Laura, se mutase familia Sommers. Aici fusese ucisă fiica lor. Până la urmă au vândut casa. I se părea normal – cum să mai locuieşti în casa în care copilul tău a fost înjunghiat şi a murit?! Asta se întâmplase la un sfârșit de săptămână, de Columbus Day, reflectă el.

Invitaţia la reuniunea de douăzeci de ani de la terminarea şcolii era pe pat. Nu fuseseră omise nici numele oaspeţilor de onoare, care erau prezentaţi în detaliu, fiecare cu biografia

şi realizările personale. Carter Stewart, citi el de pe listă. Cât timp după absolvirea liceului i-o fi trebuit ca să renunţe la diminutivul „Howie”? se întrebă Robby. Mama lui Howie se considera artistă şi veşnic se plimba prin oraş cu blocul de desen după ea. Reuşise de câteva ori să convingă galeriile de artă să expună câteva dintre lucrările sale. Slabe de tot, îşi aminti Robby. Tatăl lui Howie, o adevărată brută, îşi snopea fiul în bătaie mai tot timpul. Ce să te mai miri, atunci, că piesele lui erau atât de sumbre?! Howie fugea de-acasă şi se ascundea prin curţile vecinilor, ca să scape de taică-său. O fi având el acum mare succes ca dramaturg, dar precis că pe dinăuntru a rămas acelaşi laş şi fricos, care trăgea cu ochiul pe furiş pe ferestrele oamenilor. Era topit după Laura.

Cum eram şi eu, ce-i drept, admise Robby, privind scârbit la poza lui Gordie Amory, puştiul de odinioară care îşi făcuse operaţie estetică. Precum un „manechin” de lux. Ieri, în plimbarea prin oraş, Robby căutase şi casa lui Gordie şi constatase că fusese complet renovată. La origine cu o tencuială de un bleu dubios, clădirea era acum de două ori mai mare şi de un alb sclipitor – ca dinţii noi din gura lui Gordie, se gândi Robby.

Prima casă a lui Gordie arsese până la temelie, pe vremea când erau ei mici. Prin

oraş, umbla gluma că acesta fusese singurul mod de a se face curăţenie acolo. Mama lui Gordie ţinea casa aia ca o cocină. Mulţi ziceau că intenţionat Gordie dăduse foc casei, ceea ce nu m-ar mira deloc, gândi Robby. Tipul a fost întotdeauna cam ciudat. Robby îşi propuse să nu uite să i se adreseze lui Gordie cu „Gordon”, când avea să-l întâlnească. De-a lungul anilor se mai întâlnise de vreo câteva ori absolut întâmplător. Se salutaseră scorţoşi, ca doi foşti pretendenţi la mâna Laurei. La fel cum fusese şi Mark Fleischman, şi el unul dintre oaspeţii de onoare din acea seară. În şcoală, Mark nu spusese niciodată nici „pâs” cuiva, dar simţeai că în sinea lui avea trăiri bogate. Stătuse permanent în umbra fratelui mai mare, Dennis, un tip care fusese mare şi tare la Stonecroft, elev premiant şi sportiv remarcabil. Îl ştia tot oraşul. Murise într-un accident de maşină, vara, înainte de a intra la facultate. Două firi diametral opuse, aceşti fraţi. Ştia toată lumea că, dacă Dumnezeu i-ar fi întrebat pe părinţi de care dintre ei s-ar fi putut lipsi, aceştia l-ar fi numit pe Mark. Mocnea în el atâta ranchiună, încât era o minune că nu-i ţâşnise încă toată ura asta pe nas, se gândea Robby.

Luă cheia de la cameră, pregătit sufleteşte să dea piept cu gloata de la mezanin. N-am avut, cred, niciun coleg pe care să nu-l detest

sau să nu-l urăsc, îşi zise el, ieşind pe culoar. Ce m-o fi apucat să accept invitaţia de a veni aici? Apăsă pe buton, ca să cheme liftul. Va fi o bună sursă de inspiraţie pentru scenetele mele comice, se îmbărbătă el. Mai exista încă un motiv, desigur, dar preferă să nu se gândească acum la el. N-o să mă duc acolo, se gândi el, în timp ce se deschideau uşile ascensorului. Cel puţin nu acum.

9

Pe măsură ce oaspeţii de onoare îşi făceau apariţia la cocktail, Jack Emerson, preşedintele comitetului de organizare, îi poftea în separeul din capătul salonului „Hudson Valley”. Rumen la faţă ca un beţiv, cum sugera şi păienjenişul de capilare sparte de pe obrajii lui, Emerson era singurul din clasa lor care optase să rămână în Cornwall, şi astfel cel mai în măsură să se implice direct în pregătirea evenimentului.

— Voi prezenta pe rând fiecare membru al clasei, dar pe voi vă voi păstra pentru la urmă, le explică el.

Jean intră în separeu în momentul în care Gordon Amory remarca:

— Jack, înţeleg că ţie trebuie să îţi mulţumim pentru favoarea de a fi astfel onoraţi.

— Da, a fost ideea mea, recunoscu Emerson cu însufleţire. Dar meritul e al vostru, în totalitate. Gordie, pardon, Gordon am vrut să spun, eşti o personalitate în televiziunea prin cablu. Mark este un psihiatru renumit pentru rezultatele excepţionale obţinute în vindecarea adolescenţilor. Robby este un actor de comedie, care se bucură de succese răsunătoare. Howie, am vrut să spun Carter Stewart, este un dramaturg celebru. Jean

Sheridan – oh, ai venit şi tu, Jean, mă bucur să te văd – este decan şi profesor de istorie la Georgetown, iar acum a devenit şi o autoare de succes. Laura Wilcox a fost vedetă într-un serial care s-a difuzat multă vreme pe micile ecrane, iar Alison Kendall ajunsese să conducă o importantă agenţie de impresariat artistic. După cum ştiţi, ea urma să fie cea de-a şaptea laureată. Le vom trimite părinţilor ei medalia care i se cuvenea. Le-a făcut mare plăcere când au aflat că fiica lor va fi onorată astfel de către foştii ei colegi de clasă.

O clasă extrem de ghinionistă, îşi zise Jean, cu o strângere de inimă, în timp ce Emerson venea spre ea ca s-o pupe pe obraz. Aceasta fusese expresia folosită de reporterul Jake Perkins, când o luase deoparte, ca să îi pună câteva întrebări. Rămăsese şocată de ceea ce aflase de la el. Am pierdut legătura cu colegii după terminarea liceului, în afară de Alison şi Laura, îşi spuse ea. În anul când a murit Catherine, eram în Chicago, unde, chipurile, am lucrat o vreme înainte de a începe facultatea. Am aflat că Debby Parker s-a prăbuşit cu avionul, dar n-am ştiut nimic despre ceea ce s-a întâmplat cu Cindy Lang şi Gloria Martin. Iar acum o lună,

Alison. Oh, Doamne, şi când te gândeşti că mâncam toate la aceeaşi masă…

Acum, n-am mai rămas decât eu şi Laura, se

gândi ea. Oare ce soartă ne pândeşte şi pe noi?

Laura o sunase ca să îi spună că urmau să se vadă la petrecere. „Jeannie, ştiu că stabilisem să ne întâlnim mai devreme, dar nu sunt încă gata. Vreau să-mi fac o intrare fulminantă, îi explicase ea. Scopul meu în acest weekend este să-i sucesc minţile lui Gordie Amory, astfel încât să pot juca rolul principal în noul lui serial TV."

În loc să se supere, Jean răsuflase uşurată şi folosise timpul ca să o sune pe Alice Sommers, cu care fusese vecină aproape doi ani. Doamna Sommers locuia acum în centru, lângă parc. Familia Sommers se mutase în Cornwall cu aproximativ doi ani înainte ca fiica lor Karen să fie ucisă. Jean n-avea să uite niciodată ziua când doamna Sommers venise s-o ia de la şcoală. „Jean, ce-ar fi să vii la cumpărături cu mine?", îi propusese ea. „Nu cred că-i bine să te duci direct acasă."

În felul acesta, fusese scutită de ruşinea de a asista la momentul când un echipaj de poliţie oprise în faţa casei lor, ca să-i ducă la secţie pe părinţii ei, cu cătuşe la mână. Pe Karen Sommers nu o cunoscuse prea bine. Karen fusese studentă la Columbia Medical School din Manhattan, unde familia Sommers avea un apartament, ceea ce le dădea posibilitatea părinţilor să stea uneori

împreună cu fiica lor. De fapt, până în noaptea morţii ei, Karen nu venise decât arareori în Cornwall.

Am păstrat mereu legătura cu părinţii ei, se gândi Jean. Când veneau în Washington mă sunau de fiecare dată ca să mă invite la restaurant. Michael Sommers murise în urmă cu câţiva ani, însă Alice aflase de organizarea reuniunii de douăzeci de ani de la terminarea liceului şi o sunase pe

Jean, ca s-o invite pe la ea, în dimineaţa în care era programată vizita la West Point.

Având un pic de timp la dispoziţie, dat fiind faptul că Laura contramandase întâlnirea lor, Jean se decise. Mâine, când se va vedea cu Alice, îi va povesti despre Lily, îi va arăta faxurile şi peria cu firele de păr ale lui Lily. Era limpede că persoana care ştia de povestea copilului văzuse şi fişele doctorului Connors, îşi spuse ea. Probabil că e cineva care a locuit pe-aici sau care avea cunoştinţe în cartier. În fine, o persoană în mâna căreia au încăput fişele medicale care nu au ars la incendiu. Alice ar putea să mă ajute să intru în legătură cu un reprezentant al legii de aici. Ştiu de la ea că poliţia locală continuă şi acum să se preocupe de prinderea asasinului lui Karen.

— Jean, ce bine-mi pare să te revăd, spuse Mark Fleischman, care până atunci stătuse de vorbă cu Robby Brent. Arăţi minunat, dar pari

cam supărată. Te-a sâcâit şi pe tine reporterul ăla?

— Da. Mark, am rămas şocată. N-am ştiut de moartea celorlalte fete, în afară de Debby şi pe urmă, bineînţeles, Alison.

— Nici eu n-am ştiut nimic. Eu n-am auzit nici măcar de Debby. Nu m-a mai interesat nimic legat de Stonecroft, până m-a contactat Jack Emerson.

— Şi Perkins ce-a întrebat?

— Voia să ştie părerea mea ca psihiatru referitoare la faptul că cele cinci decese nu au avut loc în ceea ce ar fi putut fi un accident cu multiple victime, ci moartea fiecăruia a survenit în circumstanţe specifice. M-a întrebat dacă nu mi se pare că, pentru un grup aşa de restrâns, au fost mult prea multe decese, l-am spus că nu-i nevoie să fii psihiatru pentru a sesiza că, într-adevăr, e ceva dubios în toată povestea asta.

Jean îi dădu dreptate, încuviinţând din cap.

— Tipul mi-a zis că, din investigaţiile lui, asemenea situaţii apar îndeobşte în vremuri de război, deşi, cum spunea el, există şi grupuri – clase de elevi, familii, echipe care par că sunt blestemate să treacă prin asemenea nenorociri. Mark, eu nu cred că-i vorba de vreun „blestem” aici. Eu zic doar că e ceva foarte straniu.

Jack Emerson auzise şi el conversaţia.

Zâmbetul dinainte dispăruse şi pe chipul lui apăruse o expresie de agasare.

— I-am pus în vedere mucosului ăluia de Perkins să nu mai plimbe lista aia pe-aici, mormăi el.

Carter Stewart şi Laura Wilcox intrară în separeu exact în momentul în care Emerson rostea aceste cuvinte.

— Ba te asigur că lista a circulat deja pe la toţi, spuse Carter Stewart, pe un ton tăios. Sugestia mea pentru cei care n-au fost încă abordaţi de individul ăsta este să-i taie macaroana din start şi să-l refuze ferm. Eu aşa am procedat şi a „ţinut”.

Jean stătea undeva, lângă intrare, aşa că Laura nu o zări de la bun început.

— Mă primiţi şi pe mine? glumi ea. Sau am nimerit fără să vreau într-un club de bărbaţi?!

Zâmbind, Laura trecu de la un bărbat la celălalt, studiind cu atenţie fiecare ecuson, înainte de a-l săruta pe cel care îl purta.

— Mark Fleischman, Gordon Amory, Robby Brent, Jack Emerson. Şi, desigur, Carter, pe care eu îl ştiam drept „Howie” şi care nici nu m-a pupat încă. Arătaţi superb, toţi! Vedeţi voi, asta-i diferenţa dintre noi. Eu am fost pe culmile gloriei la vârsta de şaisprezece ani, după care a început degringolada. Voi patru şi Howie, adică am vrut să zic Carter, abia vă începeaţi ascensiunea în vremea aceea.

Apoi o văzu pe Jean şi se repezi s-o îmbrăţişeze.

Laura era „spărgătorul de gheaţă” de care aveau toţi nevoie. Mark Fleischman remarcă relaxarea vizibilă pe chipurile tuturor. Lumea zâmbea iarăşi şi avea chef să mai soarbă din paharele cu vin.

Laura arată tot trăsnet, îşi zise el. Deşi are treizeci şi opt sau treizeci şi nouă de ani ca noi toţi, nu-i dai mai mult de treizeci. Şi ce toaletă luxoasă are, luxoasă şi scumpă, scumpă de tot. Serialul de televiziune în care a jucat nu se mai difuzează de vreo doi ani deja. Oare a mai primit ceva de lucru de atunci? Ştia că Laura trecuse printr-un divorţ urât, cu certuri şi acuze din ambele părţi; citise despre asta în *New York Post.* Zâmbi în sinea lui, văzând-o că îl sărută încă o dată pe Gordie.

— Ţin minte că erai topit după mine, îl tachină ea.

Veni pe urmă rândul lui.

— Mark Fleischman, spuse ea dintr-o suflare. Pot să jur că ai fost groaznic de gelos când am început să umblu cu Barry Diamond. Am dreptate, ia zi?

— Da, ai dreptate, Laura, zise el zâmbind, dar asta a fost odată, de mult de tot.

— Ştiu, dar eu n-am uitat, spuse ea, cu un surâs radios.

Citise el undeva că ducesa de Windsor avea

capacitatea de a-l face pe fiecare bărbat cu care stătea de vorbă să aibă senzaţia că *el* era singurul mascul din încăpere. Laura trecuse deja la alt personaj din grupul lor.

— Nici eu n-am uitat, Laura, spuse Mark, încetişor. Nici un singur *minut* măcar, eu n-am uitat nimic.

10

Remarcă amuzat că la cocktail Laura era, ca de obicei, în centrul atenţiei, deşi dintre oaspeţii de onoare merita cel mai puţin acest lucru. În serialul de televiziune, singura ei mare realizare ca actriţă, jucase rolul unei blonde infatuate şi anoste, căreia nu-i păsa decât de propria-i persoană. Halal interpretare, halal distribuţie, se gândi el.

Nu se putea nega faptul că tipa arăta încă teribil de bine, dar era vorba despre acea înflorire finală, dinaintea schimbărilor irevocabile aduse de vârstă. Deja avea riduri fine în jurul ochilor şi buzelor. Îşi amintea că şi mama ei avusese acelaşi ten pergamentos şi uscat, care îmbătrâneşte repede şi urât. Dacă Laura mai trăia încă zece ani, nici măcar chirurgia plastică n-ar mai fi putut repara

ceva. Dar, desigur, nu va mai apuca să trăiască încă zece ani.

Uneori, Bufniţa se refugia într-un loc tainic pentru o vreme, undeva adânc, înăuntrul lui. În asemenea perioade, avea impresia că tot ceea ce făcuse Bufniţa fusese doar un vis. Alteori, ca de exemplu acum, simţea că Bufniţa trăia în el. Parcă îi vedea ochii aceia întunecaţi, înconjuraţi de nişte cercuri de galben. Simţea cum ghearele ei se prind de ramura unui copac. Simţea atingerea moale a penelor ei catifelate, care îl făceau să se înfioare. Simţea foşnetul aripilor ei, când se năpustea să-şi înhaţe prada.

Prezenţa Laurei făcuse Bufniţa să ţâşnească de pe creangă. Ce-l determinase oare să aştepte atât de mult până s-o atace? Bufniţa îi cerea socoteală acum, dar lui îi era teamă să răspundă. Oare din cauză că, odată ce Laura şi Jean vor fi fost nimicite, puterea Bufniţei asupra vieţii şi a morţii ar putea să dispară? Laura ar fi trebuit să moară în urmă cu douăzeci de ani, însă tocmai greşeala aceasta îl eliberase. Greşeala aceasta, un accident al soţii, îl preschimbase dintr-un mucos bâlbâit – *„Eeeuuuuu sunt buuuuuuffniţa şi staaaauuuu într-un... ”* - în Bufniţa, cu majusculă, pasărea răpitoare prin excelenţă.

Cineva îi studia ecusonul, un tip cu ochelari şi început de chelie, îmbrăcat cu un costum

gri-închis, rezonabil de scump. Pe urmă, bărbatul zâmbi şi întinse mâna:

— Joel Nieman, zise el.

Joel Nieman. Oh, sigur, cel care îl jucase pe Romeo în ultimul an de şcoală. Cel despre care Alison scrisese în articolul ei: „Spre uimirea tuturor, Romeo, *alias* Joel Nieman, a reuşit să memoreze aproape toate replicile”.

— Ai renunţat la actorie? întrebă Bufniţa, zâmbindu-i.

Nieman părea surprins.

— Ce memorie bună ai. Da, mi-am zis că teatrul, în general, se poate descurca şi fără mine, spuse el.

— Ţin minte şi-acum ce-a scris Alison despre tine în gazeta şcolii.

Nieman râse.

— Da, şi eu ţin minte. Mi-a făcut mare bine, atunci. Am optat pentru finanţe şi contabilitate, mult mai potrivite pentru mine. Mare păcat ce s-a întâmplat cu ea.

— Da, groaznic, îi dădu dreptate Bufniţa.

— Am citit că, iniţial, s-a pus problema unei investigaţii criminalistice, dar acum poliţia crede, mai degrabă, că Alison a murit în momentul în care a luat contact cu apa din piscină.

— Mare tâmpiţi şi poliţiştii ăştia.

— După părerea ta, Alison a fost ucisă? se miră Joel Nieman, devenind brusc curios.

Bufniţa îşi dădu seama că fusese prea vehement.

— Din câte am mai citit şi eu, şi-a făcut mulţi duşmani în viaţă, spuse, cu prudenţă. Dar mai ştii? Poate că poliţia are dreptate. Probabil că de aceea se recomandă să nu înoţi niciodată singur într-o piscină.

— Romeo, Romeo al meu! se piţigăie o voce lângă ei.

Marcy Rogers, care fusese Julieta în piesa lor de la şcoală, îl bătea uşor pe umăr pe Nieman. Acesta se răsuci în loc, întorcându-se spre ea.

Marcy avea aceleaşi bucle bogate castanii, dar înspicate acum cu şuviţe blonde. Îşi luase o poză teatrală:

— Şi lumea întreagă iubeşte ca noi!

— Formidabil. Julieta, tu eşti! exclamă Joel Nieman, extaziat.

Marcy aruncă o privire spre Bufniţă.

— Ah, bună, după care se întoarse către Nieman. Hai să ţi-l prezint pe Romeo al meu din realitate. E-acolo, la bar.

Desconsiderat. Ignorat. Exact cum păţise mereu la Stonecroft. Marcy nici măcar nu se sinchisise să se uite la ecusonul lui. Pur şi simplu îl trecuse cu vederea. Bufniţa privi în jur. Jean Sheridan şi Laura Wilcox stăteau în picioare una lângă cealaltă, la bufet. Studie profilul lui Jean. Spre deosebire de Laura era

genul de femeie care arată din ce în ce mai bine, pe măsură ce înaintează în vârstă. Se schimbase, dar trăsăturile îi rămăseseră aceleaşi. Avea, acum, altă atitudine, altă voce, alt comportament în societate. Oh, desigur, contau şi părul, hainele, dar la ea transformarea fusese mai degrabă interioară decât exterioară. Câtă ruşine i-o fi fost în adolescenţă, când părinţii ei se certau şi se dădeau în spectacol. De vreo două ori, întrecuseră însă măsura, aşa că poliţia îi luase la secţie, cu cătuşe la mâini.

Bufniţa se îndreptă spre bufet şi îşi luă o farfurie. Începea să înţeleagă atitudinea ambivalenţă pe care o avea faţă de Jean. Când învăţa la Stonecroft se întâmplase de vreo două ori, ca de pildă atunci când nu fusese primit în echipa de baseball a şcolii, ca ea să îşi dea silinţa să fie drăguţă cu el. De fapt, în primăvara ultimului an de liceu, se gândise chiar să îi ceară o întâlnire. Era sigur că Jean nu avea pe nimeni. Uneori, sâmbăta seara, când era cald afară, obişnuia să se ascundă după vreun copac, pe aleea îndrăgostiţilor, şi să aştepte să apară maşinile cu tinerii care veneau de la film. N-o văzuse niciodată pe Jean acolo.

Lăsă la o parte argumentele pozitive, ştiind că era prea târziu să mai schimbe cursul lucrurilor. Nu trecuseră nici două ceasuri de

când se decisese s-o ucidă şi pe ea. Se întâmplase atunci când o văzuse intrând în hotel. Acum, înţelegea de ce luase această hotărâre irevocabilă. Mama lui obişnuia să spună: „Apele liniştite sunt adânci”. Chiar dacă Jeannie se purtase frumos cu el de vreo două ori, probabil că pe dinăuntru era şi ea la fel ca Laura, şi râdea de nătărăul care făcuse pipi pe el, plânsese şi se bâlbâise. Îşi luă nişte salată. Ei şi, ce dacă n-o văzuse pe aleea îndrăgostiţilor, împreună cu ceilalţi ticăloşi din clasă! Domnişoara „Nici-usturoi-n-a-mâncat-nici-gura-nu-i-miroase” avusese în schimb o idilă cu unul de la West Point – ştia asta.

Furia îl măcina pe dinăuntru, avertizându-l că în curând va trebui să dezlănţuie Bufniţa.

Renunţă la paste, alese nişte somon şi fasole verde cu şuncă, după care privi în jur. Laura şi Jean tocmai se instalaseră la masa oaspeţilor de onoare. Jean îi prinse privirea şi îi făcu semn cu mâna să vină şi el. Ce mult seamănă Lily cu tine, se gândi el. Da, într-adevăr, o asemănare izbitoare.

Constatarea aceasta îi accentua senzaţia de foame.

11

La ora două noaptea, Jean renunţă la tentativa de a încerca să adoarmă, aprinse lumina şi deschise o carte. După ce citi vreo oră, constată că nu reţinuse nici măcar un cuvânt şi, nervoasă, puse cartea jos şi stinse lumina. Îşi simţea muşchii încordaţi şi rigizi, iar pe deasupra o încerca o migrenă. Ştia că o extenuase efortul de a face faţă în societate, când de fapt pe ea o rodea gândul că Lily ar putea fi în primejdie. Abia aştepta să se facă ora zece dimineaţa, ca să se poată duce în vizită la Alice Sommers, căreia voia să-i povestească despre Lily.

Aceleaşi gânduri i se învârteau obsedant în cap. În toţi aceşti ani, n-am pomenit nimănui de existenţa lui Lily.

Adopţia a fost confidenţială. Doctorul Connors a murit, iar arhiva lui a fost distrusă de flăcări. Cine a putut totuşi afla de fată? Cumva părinţii adoptivi ştiau numele meu şi m-au urmărit de la distanţă, în toţi aceşti ani? Sau poate i-au povestit de mine altcuiva, iar acea persoană m-a contactat acum. Dar *de ce?*

Fereastra care dădea spre spatele hotelului

era deschisă, aşa că în cameră începuse să se facă frig. După ce oscilă nehotărâtă câteva clipe, Jean oftă şi împinse cuvertura la o parte. Dacă mai sper totuşi să pot aţipi un pic, mai bine să închid fereastra aia, se gândi ea. Se dădu jos din pat şi traversă camera. Dârdâind în timp ce se pregătea să închidă fereastra, privi fără să vrea în jos. O maşină, cu farurile stinse, parcă dedesubt şi un bărbat ieşi din automobil şi se îndreaptă grăbit spre intrarea din spate a hotelului. Tipul avea gulerul de la mantou ridicat, dar când deschise uşa, chipul lui deveni foarte vizibil. Plecând de la fereastră, Jean se gândea: Ce naiba o fi făcut până la ora asta din noapte acest distins oaspete de la cocktailul nostru?

12

La ora trei noaptea, secţia de poliţie din Goshen a fost anunţată telefonic de dispariţia lui Helen Whelan din Surrey Meadows. Necăsătorită, având puţin peste patruzeci de ani, femeia fusese văzută ultima oară de către un vecin. Whelan ieşise la plimbare pe jos cu ciobănescul ei german, Brutus, cam pe la miezul nopţii. La ora trei noaptea, o pereche

care locuia la câteva străzi mai încolo, în apropierea parcului, se trezise din somn în urlete şi lătrături de câine. Ieşind din casă, găsiseră un ciobănesc german care se căznea din greu să se ridice în picioare. Animalul fusese lovit cu sălbăticie în cap şi pe spinare, cu un obiect greu. Pe drum, un pic mai încolo, s-a găsit un pantof de damă.

La ora patru dimineaţa, Sam Deegan fusese chemat la birou, şi primise sarcina de a participa la investigarea dispariţiei femeii. Sam Deegan se duse mai întâi să stea de vorbă cu doctorul Siegel, veterinarul care se ocupase de animalul rănit. „Părerea mea este că acest câine a zăcut inconştient pe puţin două ceasuri, după ce a fost lovit de mai multe ori în cap”, îi spuse Siegal lui Deegan. „După rănile şi contuziile produse, cred că a fost vorba de un levier.”

Sam vizualiza deja întreaga scenă. Helen Whelan dăduse drumul câinelui din lesă, ca acesta să alerge prin parc. Văzând-o singură, cineva încercase s-o târască cu forţa într-un automobil. Ciobănescul german venise în goană ca s-o apere şi fusese snopit în bătaie.

Sam se dusese cu maşina pe strada unde fusese găsit animalul şi începuse să sune la diferite uşi. La cea de-a patra casă, un bătrân îi spusese că auzise un câine lătrând isteric cam pe la douăsprezece şi jumătate.

Helen Whelan era, sau fusese, o profesoară de educaţie. Fizică foarte cunoscută la liceul din Surrey Meadows. Sam a aflat de la câţiva profesori, colegi de-ai ei, că Helen avea obiceiul să iasă noaptea târziu cu câinele la plimbare. „Nu-i era frică să umble noaptea pe străzi, fiindcă îl avea pe Brutus; câinele ar fi fost în stare să-şi dea viaţa pentru ea”, îi spuse cu tristeţe directorul şcolii.

— Aşa s-a şi întâmplat. Veterinarul a trebuit să-l eutanasieze pe Brutus.

La ora zece dimineaţa, Sam avea deja convingerea că nu-i va fi uşor să rezolve acest caz. Disperată, sora lui Helen care locuia în Newburgh, destul de aproape, îi spusese că Helen nu avea duşmani. De câţiva ani era combinată cu un tip, profesor şi el, care era plecat cu o bursă în Spania.

Ce se întâmplase cu ea? Dispăruse sau era moartă? Sam era sigur că un ins care maltratase cu atâta cruzime un câine nu putea avea niciun fel de îndurare faţă de o femeie. Urma, aşadar, o investigaţie dificilă, lui revenindu-i partea de anchetă în cartierul unde locuia Helen şi la şcoala unde preda. Nu era exclus nici ca unul dintre derbedeii care formau în ziua de azi masa elevilor din şcoli să fi avut pică pe ea. Fotografia înfăţişă o femeie foarte atrăgătoare. Dacă vreun vecin se îndrăgostise de ea, şi fusese refuzat?

Sam spera să nu fie genul de crimă comisă la întâmplare, când călăul nu-şi cunoaşte dinainte victima, a cărei unică vină este că i-a ieşit în cale la momentul nepotrivit. Crimele de acest fel erau cel mai greu de investigat, şi adesea rămâneau nesoluţionate, ceea ce Sam nu putea accepta.

Din aproape în aproape, ajunse inevitabil să se gândească la Karen Sommers. Moartea ei nu era greu de *soluţionat,* reflectă Sam; era doar greu de *dovedit.* Asasinul era Cyrus Lindstrom, iubitul căruia fata îi dăduse papucii acum douăzeci de ani – asta era convingerea lui Sam. Săptămâna viitoare, pe vremea asta, când îmi voi face actele de pensionare, voi preda altcuiva acest caz, îşi zise el. Aşa cum voi preda şi cazul tău, se gândi el, privind cu compasiune fotografia recentă a lui Helen Whelan – ochi albaştri, brunetă –, care era declarată oficial „dispărută, probabil decedată".

13

Laura fusese tentată să doarmă mai mult şi să-şi păstreze energia pentru prânzul de la West Point, programat înaintea partidei, dar

când se trezi sâmbătă dimineaţă, se răzgândi. Planul ei de a-i suci capul lui Gordie Amory nu prea avusese succes la dineul care urmase după cocktail.

Oaspeţii de onoare stătuseră la aceeaşi masă, la care venise şi Jack Emerson. La început, Gordie a fost tăcut, dar în cele din urmă s-a mai înviorat şi i-a făcut chiar un compliment.

— Cred că nu a existat băiat în clasa noastră care să nu fi fost îndrăgostit de tine la un moment dat.

— Dar de ce vorbeşti la timpul trecut? îl tachinase ea.

— Într-adevăr, de ce! replicase el, pe un ton promiţător.

Pe urmă, se ivise o şansă neaşteptată pentru ea. Robby Brent s-a apucat să povestească grupului de la masă că i se propusese să joace într-o comedie de situaţie, la HBO, şi că îi plăcuse scenariul. „Lumea s-a săturat de toate emisiunile astea de reality show.” „Lumea vrea să mai şi râdă. Telespectatorii şi-au amintit de toate comediile clasice pe care le-au văzut: *I Love Lucy, All in the Family, The Honeymooners, The Mary Tyler Moore Show.* Cât umor aveau! Credeţi-mă, umorul la modul absolut va câştiga iarăşi teren. ” După care, se uitase spre ea; „Ştii, Laura, cred că ar trebui să dai o probă pentru rolul soţiei mele. Cred

că ţi s-ar potrivi perfect”:

Laura se întreba dacă nu cumva Robbie glumea, având în vedere că meseria lui era aceea de actor de comedie, ceea ce presupunea că putea juca teatru oricând, mai ales în viaţa de zi cu zi… Pe de altă parte, dacă tipul nu g*lu*mea şi dacă ea nu reuşea să-l agaţe pe Gordie, poate că Robby reprezenta încă o şansă pentru ea de a câştiga inelul de aur – probabil ultima ei şansă!

„Ultima şansă.” Fără să vrea, rostise cu voce tare aceste cuvinte. Ce senzaţie stranie, aproape neplăcută îi creau. Avusese un somn agitat, plin de vise. Îl visase pe Jake Perkins, reporterul băgăreţ, care împărţise tuturor o listă cu fetele care mâncau la aceeaşi masă la Stonecroft, dar care muriseră între timp. Catherine, Debra, Cindy, Gloria şi Alison. Cinci, în total. În vis, se făcea că puştiul roşcovan bifa unul câte unul numele lor pe listă, astfel încât acum mai rămăseseră în viaţă doar ea şi Jeannie.

Separat, fiecare am păstrat legătura cu Alison, îşi zise ea, iar acum am mai rămas doar noi două. Deşi am fost practic vecine în liceu, nu ne-am împrietenit prea mult, fiindcă Jeannie şi cu mine suntem firi deosebite. Ea nu făcea niciodată mişto de băieţi, cum obișnuiam noi, celelalte fete.

Încetează! se avertiză Laura singură. Nu te

mai gândi la ghinioane şi blesteme! Ai la dispoziţie două zile, azi şi mâine, ca să capeţi inelul de aur. Cu un singur cuvânt rostit de buzele lui proaspăt sculptate chirurgical, Gordie Amory ar putea să o păstreze în distribuţia pentru noul serial de la Maximum. Brusc, Robby Brent devenise alt personaj din grupul lor care ar putea s-o ajute în cariera ei de actriţă. Dacă tipul nu-şi bătuse joc de ea când îi pomenise de rolul din filmul în care urma să apară el, avea şanse reale să fie acceptată în distribuţie. Şi sunt bună la comedie, îşi zise Laura. Formidabil de bună!

Pe urmă, mai era şi Howie – nu, Carter. Şi el putea să-i deschidă nişte uşi, dacă voia. Nu în piesele lui, desigur. Dumnezeule, dramaturgia lui era nu numai deprimantă, ci şi imposibil de înţeles. Însă caracterul abscons al creaţiei lui artistice nu impieta nicidecum asupra capacităţii lui de a influenţa favorabil cariera ei.

Nu m-ar deranja să joc într-o piesă celebră. Din păcate n-o mai avea pe Alison şi ştia că trebuia să-şi caute un alt impresar.

Se uită la ceas. Era timpul să se îmbrace. Ce inspirată fusese cu alegerea ţinutei vestimentare pentru acea zi – compleu albastru Armani, cu o eşarfă Gucci. Perfect pentru vremea răcoroasă de afară.

Gordon, îşi repetă ea în timp ce îşi lega

eşarfa. Gordon, nu Gordie. Carter, nu Howie. Bine măcar că Robby era tot Robby, iar Mark rămăsese tot Mark, iar maestrul de ceremonii Jack Emerson nu alesese să se numească „Jacques”.

Când intră în restaurant, constată dezamăgită că la masa oaspeţilor de onoare nu se aflau decât Mark Fleischman şi Jean.

— Eu beau doar o cafea, zise Jean. Urmează să iau micul dejun la o prietenă. Mă întâlnesc cu voi mai târziu, la dejun.

— Vii şi tu la plimbarea în mijlocul naturii? o întrebă Laura.

— Sigur.

— Da, chestiile astea au fost întotdeauna pasiunea ta, zise Laura. Ca şi istoria. Greşesc eu sau într-adevăr unul dintre elevii de la West Point, care era prieten bun cu tine, a murit într-un accident, exact înainte de bacalaureat? Cum îl chema?

Mark Fleischman sorbi din cafea, sesizând în acelaşi timp tristeţea din ochii lui Jean. Cum aceasta continua să tacă, Mark îşi ţinu gura. Ştia răspunsul la fel de bine ca ea.

— Reed Thornton, zise Jean. Carroll Reed Thornton, Jr.

14

Cea mai grea săptămână din an pentru Alice Sommers era cea dinaintea comemorării decesului fiicei ei. Anul acesta, însă, i se păruse şi mai dificilă.

Au trecut douăzeci de ani, îşi zise ea. Două decenii. Karen ar fi avut acum patruzeci şi doi de ani. Ar fi fost medic, probabil cardiolog. Acesta fusese visul ei când intrase la Medicină. Ar fi fost probabil măritată şi ar fi avut doi copii.

Cu ochii minţii, Alice Sommers parcă îi şi vedea pe nepoţeii pe care nu-i avusese niciodată. Un băiat, înalt şi blond, ca Cyrus – fusese convinsă tot timpul că el şi Karen s-ar fi căsătorit până la urmă. De fapt, singurul lucru care o deranja la Sam Deegan era credinţa lui nestrămutată că Cyrus fusese cel care provocase moartea lui Karen.

Dar fiica lor, cum ar fi fost fiica lor? Ar fi semănat cu Karen, conchisese Alice, osatură fină, cu ochi verzi-albaştri şi păr negru ca abanosul. Bineînţeles că toate erau doar supoziţii. Realitatea, aşa cum ar fi putut să fie, n-o va şti niciodată.

Doamne, dă Doamne ceasul înapoi! Şterge de pe faţa pământului noaptea aceea cumplită. Asta era rugăciunea pe care o murmurase de mii de ori de-a lungul anilor.

Sam Deegan îi spusese că, după părerea lui,

Karen nu se trezise când intrusul pătrunsese în camera ei. Alice nu ştia ce să creadă. Dacă fata deschisese ochii? Dacă simţise prezenţa cuiva? Dacă văzuse braţul criminal arcuit deasupra patului? Dacă simţise cumplitele împunsături ale cuţitului, care îi curmaseră viaţa? Toate aceste îndoieli le putea discuta cu Sam, dar nu şi cu soţul ei. Acesta se îndârjise să creadă că unicul lui copil fusese cruţat de groaza şi durerea acelor clipe fatale.

Aceste gânduri o frământau pe Alice Sommers de câteva zile. Sâmbătă dimineaţă, când s-a trezit, senzaţia aceea de apăsare şi suferinţă s-a risipit, fiindcă Alice ştia că Jeannie Sheridan venea în vizită la ea. Şi se bucura.

La zece se auzi soneria de la intrare. Alice deschise uşa şi o îmbrăţişă cu multă afecţiune pe Jean. Sărutând-o acum pe amândoi obrajii, avea impresia că o săruta un pic şi pe Karen.

Asistase, de-a lungul anilor, cum Jean evoluase de la adolescenta timidă şi rezervată, cum fusese la şaisprezece ani, când erau vecine în Cornwall, devenind o celebritate – istoric şi scriitoare de mare succes.

În cei doi ani cât locuiseră alături înainte ca Jean să termine liceul, iar apoi să-şi ia serviciu la Chicago şi pe urmă la Bryn Mawr, Alice învăţase să o admire şi să o compătimească deopotrivă pe fată. Nu-i venea să creadă că

era fiica unor părinţi scandalagii şi egoişti, oameni atât de preocupaţi de problemele lor meschine şi mărunte, încât uitau adesea că aveau un copil. Unicul lor copil.

Cât de demnă era încă de pe atunci, îşi zise Alice, în timp ce îi prezenta lui Jean casa în care locuia.

— Îţi dai seama că au trecut opt luni de când nu te-am mai văzut? Mi-a fost dor de tine, Jeannie!

— Şi mie mi-a fost dor de dumneata, spuse Jean, privind-o cu afecţiune pe respectabila doamnă.

Alice Sommers era o femeie drăguţă, cu păr argintiu şi ochi albaştri, în care desluşeai permanent o undă de tristeţe. Zâmbetul ei era cald şi prietenos.

— Arăţi superb, Alice.

— Mda, merge, pentru cei şaizeci şi trei de ani ai mei, spuse ea. Am decis să nu-i mai îmbogăţesc pe ăia de la coafor, aşa că îmi aranjez singură părul. Ştii, Jeannie, continuă ea după ce ajunseră în salonaş, am realizat că tu n-ai fost încă niciodată aici. De fiecare dată ne-am întâlnit în New York sau Washington. Aşa că hai să-ţi arăt ce privelişte minunată spre râu am.

În timp ce treceau dintr-o încăpere în alta, Alice îi explică:

— Nu ştiu de ce am rămas atâta vreme în

casa aceea. Mă simt mult mai bine aici. Cred că Richard avea senzaţia că, dacă ne-am fi mutat de-acolo, într-un fel am fi părăsit-o pe Karen. Nu a reuşit niciodată să se împace cu gândul că a murit.

Jean se gândi la splendida casă în care locuise familia Sommers şi pe care o admirase nespus în adolescenţă. Veşnic eram acolo, pe vremea când Laura locuia în ea. Chiar şi după aceea Alice şi domnul Sommers s-au purtat foarte frumos cu mine. Păcat că n-am avut norocul s-o cunosc pe Karen mai bine.

— Crezi că îl cunosc pe cel care a cumpărat casa? întrebă ea.

— Nu cred. Cei care au cumpărat-o erau din alt oraş. Au vândut însă şi ei, anul trecut. Din câte am auzit, noul proprietar a făcut nişte renovări şi intenţionează să o închirieze mobilată. Mulţi presupun că Jack Emerson ar fi cumpărătorul. Se zvoneşte că a achiziţionat mai multe imobile în oraş. Ce evoluţie spectaculoasă şi la omul ăsta! Pe vremuri dădea cu mătura prin birouri, iar acum a devenit extrem de întreprinzător şi de activ.

— El e preşedintele reuniunii noastre.

— Da, şi forţa motrice totodată. Niciodată nu s-a făcut atâta tam-tam la Stonecroft pentru o aniversare de douăzeci de ani de la terminarea şcolii! exclamă Alice Sommers, ridicând din umeri. Singurul avantaj e că aşa ai venit şi tu

pe-aici. Sper că ţi-e foame. Avem tarte cu fragi.

La cea de-a doua ceaşcă de cafea, Jean scoase din geantă faxurile şi plicul cu peria de cap. I le arătă lui Alice, şi îi povesti totul despre Lily.

— Doctorul Connors cunoştea o familie care voia un copil. Cei doi erau pacienţi de-ai lui, ceea ce înseamnă că locuiau în această zonă. Alice, nu ştiu dacă să apelez la poliţie sau să angajez un detectiv particular. Mă întreb cum ar fi mai bine să procedez.

— Adică ai făcut un copil la vârsta de optsprezece ani şi nu ai spus nimănui niciodată nimic?! exclamă Alice, luând în mâna ei mâna lui Jean.

— Ştii şi dumneata cum erau mama şi tata. Ar fi început să zbiere unul la celălalt şi să se acuze reciproc pentru situaţia în care ajunsesem eu. Ar fi fost ca şi cum aş fi distribuit nişte fluturaşi prin oraş, ca să afle toată lumea că rămăsesem însărcinată.

— Şi chiar n-ai spus nimănui?

— Nu, nimănui. Auzisem că doctorul Connors îi ajuta pe cei care doreau să înfieze copii. Ar fi vrut ca eu să le spun părinţilor, însă fiind majoră a acceptat să preia cazul. Mi-a spus că are o pacientă care nu putea face copii şi dorea să înfieze unul. Nişte oameni absolut minunaţi. A stat de vorbă cu ei şi au

fost entuziasmaţi de propunere. Între timp, mi-a găsit o slujbă de funcţionară la un azil din Chicago, ceea ce mi-a oferit posibilitatea de a pretinde că vreau să lucrez un an la Chicago, înainte de a începe facultatea.

— Ţin minte şi acum cât de mândri am fost când am aflat că ai primit o bursă la Bryn Mawr.

— Am plecat la Chicago, imediat după absolvire. Trebuia neapărat să dispar de-aici. Şi asta nu numai din cauză că eram însărcinată. Simţeam nevoia să jelesc de una singură. Păcat că nu l-ai cunoscut pe Reed. Era un om extraordinar. Cred că de aceea n-am mai vrut să mă căsătoresc niciodată, spuse Jean, cu lacrimi în ochi. Niciodată n-am iubit pe cineva aşa cum l-am iubit pe el, spuse ea, după care, scuturând din cap, luă faxul în mână. Mă gândeam să mă duc cu asta la poliţie, dar eu locuiesc în Washington. Ce-ar putea face cei de-acolo? „S-o sărut sau s-o omor? A fost o glumă.” Nu sună neapărat a ameninţare, nu-i aşa? Judecând logic, perechea care a înfiat-o pe Lily locuia în această zonă, din moment ce *ea* era pacienta doctorului Connors. Asta mă face să cred că dacă mă hotărăsc să mă duc la poliţie, ar fi bine să o fac aici, în oraşul acesta, sau măcar în regiunea aceasta. Alice, tu ce părere ai?

— Cred că ai dreptate. Ştiu cine este

persoana cu care trebuie să iei legătura. Se numeşte Sam Deegan. E ofiţer de poliţie. El e cel care a venit la noi în dimineaţa în care am găsit-o pe Karen moartă şi tot el a refuzat în toţi aceşti ani să claseze dosarul privitor la moartea ei, dosar care a rămas şi acum neelucidat. Mi-a devenit prieten. Va găsi o modalitate să te ajute.

15

Autobuzul spre West Point era programat să plece la zece. La ora nouă şi un sfert, Jack Emerson ieşi din hotel ca să dea o fugă până acasă, fiindcă uitase să-şi ia cu el încă o cravată. Soţia lui, Rita, cu care era căsătorit de cincisprezece ani, citea ziarul în timp ce îşi bea cafeaua la masa din bucătărie. Când îl auzi intrând, ridică privirea, cu un aer indiferent.

— Ei, Jack, cum merge măreaţa reuniune? îl întâmpină ea cu un sarcasm mai mult decât evident.

— Aş zice că merge excelent, Rita, răspunse el, pe un ton amiabil.

— Cum e camera de la hotel? Confortabilă, sau n-ai apucat să te lămureşti încă?

— Camera e confortabilă, atât cât pot fi de

confortabile camerele la hotelul Glen-Ridge. Ce-ar fi să vii şi tu să stai cu mine acolo, ca să te convingi singură?

— Mă lipsesc, spuse ea, coborând privirea spre ziar, în semn că nu mai avea chef de vorbă.

Câteva clipe, Jack rămase locului, privind-o. Avea treizeci şi şapte de ani, dar nu făcea parte din categoria femeilor care arată mai bine pe măsură ce înaintează în vârstă. Rita fusese întotdeauna o persoană rezervată, însă de-a lungul anilor buzele ei înguste se posomorâseră, pleoştindu-se la colţuri, ceea ce nu o avantaja deloc. La douăzeci de ani, cu părul lăsat liber pe umeri, era de-a dreptul atrăgătoare. Acum, cu părul lins şi strâns bine la spate într-un coc aparent improvizat, pielea de pe obrajii ei arăta exagerat de întinsă. De fapt, părea extrem de înţepată şi irascibilă. Privind-o, Jack constată că ajunsese să n-o mai poată suferi.

Turba de furie fiindcă simţea nevoia să se explice pentru prezenţa lui în propria-i casă.

— Am uitat să-mi iau cravata pe care voiam să o port diseară, se răţoi el. De-aia am trecut pe-acasă.

Rita lăsa ziarul în jos.

— Jack, când am insistat ca Sandy să meargă la internat, şi nu la preiubitul tău liceu Stonecroft, ţi-ai dat seama, probabil, că plutea

deja ceva în aer.

— Da, cred că mi-am dat seama.

Aha, gata, acum o să-şi dea drumul la gură, se gândi el.

— Mă mut înapoi în Connecticut. Am închiriat o casă în Westport pentru următoarele şase luni, sau, în fine, până o să găsesc să-mi cumpăr ceva pe gustul meu. Vom conveni asupra vizitelor tale la Sandy. Deşi ca soţ ai fost sub orice critică, te-ai descurcat relativ decent ca tată, de unde rezultă că e preferabil să ne despărţim amiabil. Ştiu exact ce avere ai, aşa că hai să nu risipim prea mulţi bani pe avocaţi, spuse ea ridicându-se în picioare. Multă lume zice despre tine că eşti un tip jovial, glumeţ, comunicativ, sociabil şi priceput în afaceri. Dar pe lângă faptul că eşti un mare fustangiu, lucru puţin cunoscută în afară, nimeni nu ştie de fapt ce-ţi poate pielea. Mărturisesc că aşa, din pură curiozitate, m-ar interesa să aflu ce tot cloceşti tu, în mintea ta.

Jack Emerson zâmbi cu răceală.

— Mi-am dat seama, bineînţeles, când ai insistat ca Sandy să înveţe în Choate, că începi deja să-ţi pregăteşti mutarea înapoi în Connecticut. M-am frământat în sinea mea – dar nu mai mult de zece secunde – dacă să încerc să te conving să nu faci acest pas, după care am sărbătorit evenimentul!

Şi să vedem dacă vei ghici ce avere am, de

fapt, mai adăugă el în gând.

Rita Emerson ridică din umeri.

— Întotdeauna ai spus că îţi place să ai ultimul cuvânt. Dar ştii ceva, Jack? Sub ceea ce lumea consideră a fi strălucirea opulenţei, ai rămas acelaşi portar jerpelit, care, după orele de școală, se ducea îmbufnat să dea cu mopul pe la alţii. Dacă n-o să joci cinstit la divorţ, s-ar putea să informez autorităţile despre faptul că tu ai pus la cale incendiul din policlinică, acum zece ani, aşa cum mi-ai mărturisit.

— Eu nu ţi-am zis niciodată lucrul ăsta, se holbă Jack la ea.

— Da, dar mă vor crede, nu-i aşa?! Lucrai în clădirea aceea şi o cunoşteai bine. Voiai terenul acela ca să faci un mall. După incendiu, ai putut cumpăra totul la un preţ derizoriu, sublinie ea, ridicând din sprinceană. Hai, fuguţa, Jack, du-te şi ia-ţi cravata. Peste două ceasuri, voi plecat şi eu de-aici. Poate că o să agăţi şi tu vreo fostă colegă de şcoală, pe care, în ceea ce mă priveşte, n-ai decât s-o aduci aici şi să trageţi o partidă. Mie, oricum, nu-mi mai pasă!

16

Sentimentul că începea, în fine, să întreprindă ceva concret o mai liniştea într-o oarecare măsură pe Jean. Alice Sommers îi promisese că-l va suna pe Sam Deegan şi că va încerca să aranjeze o întâlnire pentru duminică după-amiază. „De obicei, la comemorarea morţii lui Karen, vine pe la mine”, îi spusese ea.

Nu sunt obligată să plec mâine acasă, îşi zise Jean. Mai pot rămâne la hotel cel puţin încă o săptămână. Sunt pricepută la investigaţii. Poate că reuşesc să găsesc pe cineva care a lucrat la cabinetul doctorului Connors, vreo asistentă medicală sau vreo secretară care să ştie unde înregistra el naşterile copiilor pe care îi încredinţa apoi spre adopţie. Poate că păstra în altă parte nişte copii ale fişelor. Sam Deegan ar putea să mă ajute să le găsesc, presupunând că există pe undeva.

Doctorul Connors o preluase pe fetiţa ei imediat după naştere, la Chicago. Era posibil, oare, să fi înregistrat naşterea ei acolo? Mama adoptivă se dusese oare cu el la Chicago, ori venise el înapoi cu Lily, la Cornwall?

Celor care optaseră să se deplaseze la West Point pe cont propriu, li se comunicase să-şi parcheze automobilele la Thayer Hotel. Jean simţi că i se pune un nod în gât când intră cu maşina în incinta academiei. Ca de atâtea ori

în ultimul timp se gândi la ziua când fusese ultima oară aici, cu prilejul serbării de absolvire a clasei lui Reed, când mama şi tatăl lui veniseră să ia diploma şi cununa, în locul fiului lor mort.

Cei mai mulţi din grupul de la Stonecroft se plimbau prin Point. Urmau să se întâlnească la douăsprezece şi jumătate, pentru un dejun la Thayer, după care să asiste la o paradă de gală, şi apoi să meargă la meci.

Înainte de a se duce la masă, Jean hotărî să treacă pe la mormântul lui Reed. Avea de mers destul de mult pe jos, până la cimitir, însă se bucura că va avea răgazul de a medita în linişte. Mă simt liniştită aici, se gândea ea. Cum ar fi fost oare viaţa mea dacă Reed ar fi trăit, dacă fiica mea ar fi fost cu mine acum, şi nu undeva, departe, lângă nişte străini? Nu îndrăznise să se ducă la înmormântarea lui Reed. Ceremonia funerară avusese loc exact în ziua serbării de absolvire de la Stonecroft, de unde Jean nu putea să lipsească. Părinţii ei nu-l cunoscuseră pe Reed şi nici nu ştiau prea multe despre el. Nu avea cum să le explice că, de fapt, ea nu voia să se ducă la festivitatea de absolvire a liceului.

Trecu pe lângă Capela universităţii, amintindu-şi de concertele la care fusese acolo, la început singură şi apoi împreună cu Reed. Trecu prin dreptul monumentelor care

purtau gravate în piatră nume devenite celebre şi intră apoi în sectorul 23, unde rămase în picioare în faţa mormântului pe care era săpat numele lui, Lt. Carroll Reed Thornton, Jr.

De piatra funerară, era rezemat un singur fir de trandafir, de care era prins un mic plic. Jean simţi că i se taie răsuflarea. Pe plic, era scris numele ei. Luă trandafirul şi, cu mâini tremurânde, smulse din plic un cartonaş pe care scria: „Jean, asta e pentru tine. Ştiam că vei trece pe-aici".

Pe drumul de întoarcere spre hotel, Jean se strădui să îşi recapete cumpătul. Am senzaţia că există cineva aici, la reuniunea clasei, care ştie de Lily şi se joacă de-a şoarecele şi pisica, cu mine. Cine putea şti că urma să vin astăzi aici şi că, aproape sigur, mă voi opri şi la mormântul lui Reed?

Suntem patruzeci şi doi din seria noastră aici, se gândi ea. În felul acesta, se restrânge numărul celor care ar putea fi în spatele acestei manevre, de la „restul lumii" la o anumită persoană dintr-un grup de patruzeci şi doi. Voi descoperi cine este această persoană şi unde se află Lily. Poate nici nu ştie că a fost înfiată. Nu vreau să mă amestec în viaţa ei, dar trebuie să mă conving că nu a păţit nimic. Mi-ar plăcea s-o pot vedea măcar o dată, fie şi de la distanţă.

Jean iuţi paşii. Nu avea la dispoziţie decât ziua de azi şi pe cea de mâine pentru a sta cu fiecare faţă în faţă şi a încerca să afle cine fusese înaintea ei la cimitir. Voi sta de vorbă cu Laura, hotărî ea. Ei nu-i scapă nimic. Dacă a luat parte la turul organizat la West Point, care a inclus şi cimitirul, e posibil ca Laura să fi remarcat ceva.

În clipa în care Jean păşi în salonul rezervat pentru dejunul celor de la Stonecroft, Mark Fleischman se îndreptă spre ea.

— Turul a fost extrem de interesant, zise el. Păcat că n-ai venit şi tu. Spre ruşinea mea, recunosc că, pe vremea când locuiam în Cornwall, singurele ocazii când am mai venit la West Point au fost pentru a face jogging. În schimb, tu obişnuiai să vii aici destul de des, în ultimul an de şcoală, nu-i aşa?! Ţin minte că ai scris câteva articole despre viaţa de la West Point, în gazeta şcolii.

— Da, aşa e, răspunse Jean cu precauţie.

Un caleidoscop de amintiri îi năvăli în minte. După-amieze de duminică primăvara, plimbări pe jos spre Trophy Point şi popasuri lungi pe câte o bancă, pentru a-şi consemna impresiile pe hârtie. Băncile de granit roz fuseseră donate academiei West Point de către absolvenţii din 1939. Ştia şi acum pe de rost cuvintele inscripţionate pe ele: DEMNITATE,

DISCIPLINĂ, CURAJ, INTEGRITATE, LEALITATE. Până şi caracterul literelor de pe acele bănci mă făceau să-mi dau seama cât de meschină era viaţa pe care o duceau părinţii mei, îşi aminti.

— Şeful nostru, Jack Emerson, a decretat că oaspeţii de onoare au voie astăzi să se amestece printre ceilalţi invitaţi şi să se aşeze unde vor, spuse Mark. Asta îi va crea Laurei nişte probleme. Ai remarcat cum şi-a împrăştiat farmecele în dreapta şi în stânga? A cochetat aseară la cină cu boşul nostru de televiziune, Gordon, cu dramaturgul nostru, Carter, şi cu actorul nostru de comedie, Robby. În autobuz a stat lângă Jack Emerson şi s-a străduit să-i atragă atenţia. Tipul e chiar mare în afacerile imobiliare. Interesant, nu-i aşa?

— Tu eşti specialistul în comportamentul adolescenţilor, Mark. Laurei i-au plăcut întotdeauna tipii plini de succes. Nu crezi că trăsătura aceasta se păstrează şi la vârsta adultă? Şi, oricum, face foarte bine că se concentrează asupra acestor patru indivizi. Foştii ei iubiţi, cum ar fi Doug Hanover, ori n-au venit la reuniune, ori au apărut cu nevestele după ei, spuse Jean, care se căznea să pară veselă şi spirituală.

Mark zâmbea, dar studiindu-l mai atent, Jean sesiză că expresia lui se schimbase deja

şi că în ochi îi apăruse un fel de încordare ciudată. Aha, şi tu vasăzică? se miră ea, în gând. Constată, totodată, cu dezamăgire că nu se aşteptase ca Mark să fi fost şi el topit după Laura, şi poate să mai fie încă?! Ei bine, trebuia neapărat să apuce să stea de vorbă cu Laura, iar dacă voia să fie şi el de faţă, foarte bine.

— Hai să ne aşezăm lângă Laura, sugeră ea. În şcoală, stăteam întotdeauna la aceeaşi masă cu ea, la cantină.

Şi, pentru o clipă, cu ochii minţii, văzu masa lor de odinioară, de la Stonecroft. Le văzu acolo pe Catherine, Debra, Cindy, Gloria şi Alison.

Plus Laura, şi eu.

Plus Laura… şi eu…

17

Bufniţa se aşteptase ca ziarele de dimineaţă să nu fi apucat să consemneze dispariţia femeii din Surrey Meadows, New York, însă prezentarea ştirii la radio şi la televiziune îi făcu mare plăcere. Înainte şi după micul dejun, în timp ce îşi ţinea braţul în apă, urmări pe micul ecran şi ascultă la radio toate relatările. Braţul îl durea în locurile unde

dulăul îşi înfipsese colţii; aşa-i trebuia, dacă fusese atât de neglijent! Era vina lui că nu remarcase lesa din mâna femeii, înainte de a opri maşina şi de a o înhăţa. Ciobănescul german răsărise pe neaşteptate, sărise pe el, mârâind feroce în timp ce îl ataca. Noroc că a mai apucat să pună mâna pe levierul pe care îl ţinea pe scaunul din dreapta, când pleca în astfel de expediţii.

Acum, Jean şedea în faţa lui, de cealaltă parte a mesei, la dejun, şi se vedea limpede pe faţa ei că găsise trandafirul la mormânt. Ştia că Jean spera ca Laura să fi observat cine din grupul lor avusese o floare la plecare sau cine se furişase, rupându-se de ceilalţi, în timp ce vizitau cimitirul. Nu-şi făcea griji. Laura nu observase nimic. Era prea preocupată să-şi dea seama pe care dintre noi ne-ar putea folosi mai bine. E distrusă, falită şi disperată, se gândi el, triumfător.

Aflând cu totul întâmplător de existenţa lui Lily, înţelesese încă de pe atunci cât de multe modalităţi de a-ţi exercita puterea asupra semenilor tăi există pe lumea asta. Uneori îl amuza să facă uz de această putere. Alteori, prefera, să aştepte. Informaţia transmisă anonim la fisc, cu trei ani în urmă, declanşase procedura de auditare a situaţiei financiare a Laurei. Acum, Laura avea casa grevată de o ipotecă. Curând, chestia asta nu va mai conta,

însă el avea satisfacţia de a şti, încă dinainte să o omoare, cât de îngrijorată era că şi-ar putea pierde casa.

Ideea de a o contacta pe Jean în legătură cu Lily îi venise în minte atunci când întâmplarea făcuse să-i cunoască pe părinţii adoptivi ai fetei. Chiar dacă aveam unele îndoieli în privinţa uciderii lui Jean, voiam s-o fac să sufere, se gândi el, fără niciun regret.

Gestul de a lăsa floarea la mormânt fusese o sclipire de geniu. La dejunul de la Thayer sesizase deznădejdea din ochii lui Jean. La parada de gală dinaintea meciului de fotbal, făcu tot posibilul să se aşeze lângă ea.

— Ce spectacol minunat, nu-i aşa?! exclamase el.

— Da, aşa e.

Ştia că Jean se gândea la Reed Thornton.

Trupele în uniforme elegante mărşăluiau prin faţa tribunei. Uită-te bine de tot, Jeannie, o îndemnă el în gând. Copilul tău e aici, în capăt, pe rândul al doilea.

18

După ce se întoarseră la hotelul Glen-Ridge din Cornwall, Jean avu grijă să urce cu liftul împreună cu Laura şi să o conducă până la uşa

camerei ei.

— Laura, scumpa mea, trebuie neapărat să stau de vorbă cu tine, zise ea.

— Vai, Jeannie, dacă ai ştii cât sunt de obosită! Nu-mi doresc decât să fac o baie fierbinte şi să mă odihnesc, obiectă Laura. O fi frumos să faci plimbări la West Point şi să asişti la meciuri de fotbal, dar mie una nu-mi prieşte să stau prea mult pe-afară. Nu vrei să ne vedem mai târziu?

— Nu, spuse Jean cu fermitate. Trebuie să vorbesc cu tine acum.

— Bine, fie, haide, dar asta doar fiindcă eşti prietena mea, oftă Laura, introducând cartela de plastic în încuietoarea uşii. Bun venit la Taj Mahal!

Deschise uşa şi apăsă pe întrerupător. Lampa de pe noptieră şi cea de pe birou se aprinseră simultan, umplând încăperea de o lumină difuză, care făcea să pară şi mai stranii razele târzii ale apusului de soare.

Jean se aşeză pe marginea patului.

— Laura, e ceva cu adevărat important. Ai fost la cimitir cu ocazia turului prin West Point, aşa-i?

Laura începu să-şi descheie jacheta.

— Îhî. Jeannie, ştiu că tu te tot duceai acolo, când învăţam la Stonecroft, dar eu am păşit prima oară în cimitirul de la West Point. Dumnezeule, câţi oameni importanţi sunt

îngropaţi acolo! Generalul Custer. Se spunea că din cauza lui se pierduse bătălia decisivă, dar acum am auzit că, mulţumită neveste-sii, a fost declarat erou de război. Stând azi în picioare, la mormântul lui, mi-am amintit cum mi-ai povestit tu odată de porecla pe care i-o dăduseră indienii lui Custer şi pe care am aflat-o de la tine: „Căpetenia Păr-Galben”. Nu ştiu de unde scoteai mereu câte o poantă din-asta!

— Au fost toţi în turul de la cimitir, Laura?

— Toată lumea din autobuz, da. Cei care şi-au luat şi copiii au venit cu maşinile lor. I-am văzut plimbându-se singuri, nu neapărat cu noi, cei din grupul mare. Când erai mică, parcă şi ţie îţi plăcea să te uiţi la morminte? zise Laura, agăţându-şi jacheta în cuier. Jeannie, te iubesc enorm, continuă ea, dar crede-mă, trebuie neapărat să mă întind în pat. Ceea ce ţi-ar prinde bine şi ţie. Diseară e momentul festiv. O să ni se dea medalia sau placa aia sau ce-or fi pregătit organizatorii. Sper că n-or să ne pună să cântăm imnul şcolii, nu?!

Jean se ridică în picioare şi-şi puse mâinile pe umerii Laurei.

— Laura, e ceva foarte important pentru mine. Ai remarcat dacă vreo persoană din autobuz avea cumva un trandafir, sau ai văzut pe cineva intrând cu un trandafir în cimitir?

— Un trandafir?! Nu, bineînţeles că nu. Adică, am văzut o mulţime de oameni care se duceau cu flori la un mormânt sau la altul, dar nu din grupul nostru. De fapt, niciunul dintre noi nu are pe cineva apropiat înmormântat acolo.

Trebuia să mă fi aşteptat, îşi zise Jean. Laura ignoră tot ceea ce nu prezintă interes pentru ea.

— Bine, gata, ai scăpat de mine, zise ea. La ce oră trebuie să fim jos?

— La şapte, pentru cocktail, şi la opt pentru dineu. La zece ni se decernează medaliile. Mâine nu mai avem decât slujba de pomenire pentru Alison şi gustarea de la Stonecroft.

— Şi tu ce-o să faci, Laura? Pleci de-aici direct în California?

Laura o îmbrăţişă pe Jean.

— N-am încă un plan, dar hai să zicem că s-ar putea să găsesc şi o variantă mai bună. Pa, dragă, ne vedem mai târziu.

Când uşa se închise în urma lui Jean, Laura scoase din dulap geanta de voiaj. Imediat după dineu, urmau s-o şteargă împreună de-aici. Cum spusese el: „Mi s-a acrit de hotelul ăsta, Laura. Pregăteşte-ţi o geantă de voiaj cu câteva lucruri pentru noapte, pe care o s-o bag în maşina mea, înainte de dineu. Dar să-ţi ţii gura. Nu e treaba nimănui unde vom sta noi la noapte. Vom repara greşeala pe care ai făcut-o

acum douăzeci de ani, când nu ţi-ai dat seama ce tip formidabil sunt”.

Împachetând o jachetă de caşmir, pentru a doua zi dimineaţă, Laura zâmbea. I-am spus clar că nu concep să nu particip la slujba în memoria lui Alison, dar că peste gustarea de la Stonecroft putem sări liniştiţi, fiindcă nu mă interesează.

El replicase: „Nici nu-mi trece prin minte să nu fiu prezent la slujba în amintirea lui Alison”, asta, firește, a însemnat că vrea să meargă acolo împreună cu mine.

19

La ora trei după-amiaza, Sam Deegan avu surpriza să primească un telefon de la Alice Sommers.

— Sam, eşti liber diseară ca să mergi la un dineu cu ţinută la patru ace?

Sam era prea uimit ca să mai fie în stare să răspundă ceva.

— Ştiu că te-am luat pe nepregătite, se scuză Alice.

— Nu, nu, deloc. Sigur, da, sunt liber diseară. Şi am într-adevăr un frac în dulap, pregătit pentru asemenea sindrofii.

— E vorba despre dineul de gală organizat în onoarea unei clase care a absolvit la Stonecroft, acum douăzeci de ani. Lumea din oraş a fost rugată să cumpere bilete la această ceremonie. De fapt, scopul este să se strângă nişte fonduri pentru lucrările de extindere a liceului Stonecroft. Nu intenţionam să merg, dar aş vrea tare mult să faci cunoştinţă cu unul dintre oaspeţii de onoare ai acestei festivităţi. Se numeşte Jean Sheridan. A fost vecina mea, pe vremuri, şi ţin foarte mult la ea. Trece printr-o perioadă grea şi are nevoie de nişte sfaturi. Iniţial plănuisem să te rog să vii mâine pe-aici ca să stai de vorbă cu ea. Pe urmă, am ajuns la concluzia că mi-ar plăcea să fiu de faţă când Jean primeşte medalia şi…

Sam avu impresia că invitaţia lansată de Alice Sommers fusese pripită, iar acum începuse să-şi ceară scuze, ba poate chiar să regrete că o făcuse.

— Alice, mi-ar plăcea foarte mult să merg, rosti el cu emfază.

Nu-i spuse că era în picioare de la ora patru şi jumătate dimineaţa, fiindcă se ocupase de dispariţia lui Helen Whelan. În plus, abia venise acasă de câteva minute şi intenţiona să se culce devreme. Un pui de somn de vreo oră-două, şi voi fi ca nou, se gândise el.

— Voiam să trec mâine pe la tine, spuse Sam.

Alice Sommers ştia perfect la ce se referea el.

— Da, am bănuit eu. Dacă poţi fi la mine pe la şapte, bem întâi ceva, iar apoi pornim spre hotel.

— S-a făcut. Pa, Alice.

Sam închise telefonul şi constată, uşor stânjenit, că era foarte încântat de invitaţia primită; pe urmă, se gândi la motivele reale pentru care fusese poftit la dineu. Oare de ce prietena lui Alice, Jean Sheridan, trecea printr-o perioadă grea? în fine, oricât de gravă o fi problema acesteia, nu se putea compara, desigur, cu ceea ce păţise Helen Whelan.

20

Mare tevatură pe-aici, ce zici, Jean? întrebă Gordon Amory.

Era aşezat în dreapta ei, pe al doilea rând de scaune de pe podiumul unde fuseseră plasaţi oaspeţii de onoare. În faţa lor, congresmanul local, primarul din Cornwall-on-Hudson, sponsorii dineului, preşedintele liceului Stonecroft şi câţiva membri ai consiliului de administraţie priveau cu satisfacţie vânzoleala din sala de bal.

— Da, aşa e, îi dădu ea dreptate.

— Nu ţi-a trecut prin minte să-ţi inviţi părinţii la acest mare eveniment?

Dacă ar fi perceput o notă sarcastică în vocea lui Gordon, poate că s-ar fi supărat, însă sesiză tonul uşor glumeţ şi i-o plăti cu aceeaşi monedă.

— Nu. Dar ţie ţi-a trecut prin minte să-i inviţi pe *ai tăi?*

— Bineînţeles că nu. Apropo, ai observat că niciunul dintre colegii noştri omagiaţi nu s-a gândit să-şi aducă părinţii, ca să împartă cu ei aceste clipe triumfale!

— Din câte am înţeles, majoritatea părinţilor s-au mutat în altă parte. Ai mei au plecat în vara în care am absolvit cursurile la Stonecroft. Au plecat şi s-au despărţit, cum poate că ai afla.

— Şi ai mei la fel. Dacă mă gândesc la noi ăştia şase de aici, consideraţi mândria clasei, îmi dau seama că dintre noi toţi Laura a fost probabil singura care a avut o copilărie şi o adolescenţă fericită în acest oraş. Cred că tu ai fost tare amărâtă, la fel ca mine, ca Robby, Mark şi Carter. Robby a fost un elev delăsător, provenit dintr-o familie de intelectuali, ameninţat în permanenţă că îşi va pierde bursa pe care o avea la Stonecroft. Umorul a devenit armura şi refugiul lui. Părinţii lui Mark nu s-au sfiit să declare public că şi-ar fi

dorit ca Mark să fi murit, şi nu fratele lui. El a reacţionat făcându-se medic psihiatru pentru adolescenţi. Mă întreb dacă o fi încercat vreodată să trateze şi adolescentul din el.

Eşti medic, vindecă-te singur, se gândi Jean, căreia i se părea că Gordon avea dreptate.

— Howie sau Carter, cum insistă el să i se spună, a avut un tată care îi snopea în bătaie pe el şi pe maică-sa, continuă Gordon. Howie făcea tot posibilul să stea cât mai puţin pe-acasă. Ştiai că era mereu prins cu nasul lipit de ferestrele altora. Crezi că făcea asta ca să întrezărească un crâmpei de viaţă normală? Nu eşti de părere că acesta ar putea fi şi motivul pentru care piesele lui sunt aşa de sumbre?

— Şi aşa ajungem la tine şi la mine, spuse ea, încetişor.

— Maică-mea era o gospodină mizerabilă. Mai ţii minte că, atunci când casa noastră a luat foc, lumea se amuza spunând că doar aşa se putuse face curăţenie acolo. Am acum trei locuinţe şi mărturisesc că sunt obsedat de ideea de curăţenie. Tot din acest motiv a eşuat şi mariajul meu. Ei, dar şi la acest capitol, greşeala a existat din start.

— Maică-mea şi taică-meu se certau îngrozitor, în văzul lumii. Nu asta e ceea ce îţi aminteşti tu despre mine, Gordon?

Ştia precis că exact asta era în mintea lui

acum.

— Mă gândeam cât de vulnerabili sunt cei mici şi ce uşor e să-i faci să sufere; şi mă mai gândeam că, în afară de Laura, care era fata de aur a clasei noastre, eu, tu, Carter, Robby şi Mark n-am trăit deloc pe roze. Nu mai lipsea decât ca părinţii să ne facă viaţa şi mai grea, ceea ce oricum am păţit, într-un fel sau altul, cu toţii. Ştii, Jean, am dorit atât de mult să mă schimb, încât mi-am făcut o operaţie estetică, să nu mai semăn cu mine cel dinainte. Totuşi, când mi se mai îneacă uneori corăbiile, mă trezesc că am rămas acelaşi Gordie prostovanul, puştiul nătărău de care era aşa de nostim să faci mişto. Tu ţi-ai făcut un nume în cercurile academice, iar acum ai publicat şi o carte, considerată drept un adevărat succes de librărie. Şi, totuşi, în sinea ta cine eşti de fapt?

Da, cine, într-adevăr? În sinea mea, constat mult prea frecvent că sunt aceeaşi fată inadaptată şi nevoiaşă, îşi zise Jean, însă scăpă de obligaţia de a mai răspunde, căci brusc Gordon zâmbi strengăreşte şi spuse:

— Filofosia la masă face rău la digestie. Poate că o să mă simt altfel, după ce or să-mi prindă medalia aia în piept. Tu ce părere ai, Laura?

Se întoarse spre ea, iar Jean îl privi pe Jack Emerson, care şedea în stânga ei.

— Ce discuţie profundă ai avut cu Gordon? întrebă el.

Jean observă curiozitatea întipărită pe faţa lui. Nu-şi dorea în ruptul capului să continue cu el conversaţia pe care o avusese cu Gordon.

— Oh, bârfeam şi noi despre adolescenţa pe care ne-am petrecut-o aici.

Eram atât de nesigură pe mine, îşi zise ea. Atât de slabă şi de neîndemânatică. Şi ce păr sârmos aveam. Veşnic mă aşteptam ca între mama şi tata să izbucnească un scandal. M-am simţit aşa de vinovată când mi-au spus că doar *de dragul meu* continuau să rămână împreună. Nu-mi doream decât să mă fac mare mai repede şi să plec cât mai departe cu putinţă. Ceea ce am şi făcut.

— Cornwall e un oraş superb pentru orice adolescent, spuse Jack cu însufleţire. N-am putut pricepe niciodată de ce aproape niciunul nu a vrut să se stabilească aici sau măcar să cumpere o casă de vacanţă, în zonă, mai ales că aţi ajuns toţi celebri. În orice caz, dacă te hotărăşti vreodată să-ţi cumperi una, am câteva proprietăţi disponibile şi te asigur că sunt nişte mici giuvaiere.

Jean îşi aminti cum Alice Sommers îi povestise de zvonul potrivit căruia Jack Emerson era noul proprietar al casei unde locuise Alice odinioară.

— Ştii ceva prin fostul meu cartier? întrebă

ea.

Jack scutură din cap.

— Nu. Eu vorbesc despre construcţii cu nişte privelişti spre râu de cazi jos dacă le vezi. Când ai putea să vii cu mine ca să ţi le arăt?

Niciodată, se gândi Jean. N-am de gând să mă mut înapoi. Nu-mi doresc decât să scap mai repede de-aici. Dar, mai întâi trebuie să aflu cine mă tot contactează în legătură cu Lily. N-am nicio dovadă, dar aş putea paria că acea persoană se află chiar acum în această sală. Abia aştept să se isprăvească odată dineul ăsta, ca să mă pot întâlni cu Alice şi cu detectivul pe care l-a adus. Vreau să cred că, într-un fel sau altul, omul acesta mă va ajută s-o găsesc pe Lily şi să înlătur orice ameninţare care îi poate pune viaţa în pericol. Iar, când mă voi convinge că ea e bine şi fericită, mă voi întoarce în lumea mea de acum, lumea mea de om adult. Venind aici mi-am dat seama că, bun sau rău, statutul pe care îl am acum în societate n-ar fi fost posibil fără această etapă din viaţa mea şi va trebui să mă împac cu acest gând.

— Oh, nu cred că aş putea fi un potenţial cumpărător pentru o casă în Cornwall, îi spuse ea lui Jack Emerson.

— Poate nu acum, Jeannie, zise el, privind-o cu ochi strălucitori. Dar pun pariu că la un

moment dat, destul de curând, îţi voi găsi un loc unde să stai. De fapt, sunt *sigur* de asta.

21

La sindrofiile de acest fel, invitaţii de onoare sunt prezentaţi de obicei în ordinea importanţei, îşi zise Bufniţa, zâmbind sardonic, când auzi strigat numele Laurei. Ea a fost prima căreia i s-a decernat medalia. La ceremonie au participat primarul din Cornwall şi preşedintele de la Stonecroft.

Geanta de voiaj şi valijoara Laurei erau în maşina lui. Se furişase cu ele jos, pe scara din spate, apoi pe ieşirea de serviciu şi se dusese direct la portbagaj, fără să-l observe nimeni. Ca o măsură de precauţie, spărsese lampa de deasupra ieşirii de serviciu, îşi pusese o şapcă şi un sacou, astfel încât dacă s-ar fi întâlnit cu cineva să pară că avea uniformă şi făcea parte din personalul hotelului.

Laura arăta superb. Purta o rochie aurie de gală, prin care „se vedea tot”, cum spune lumea despre asemenea toalete. Machiajul era impecabil. Colierul, probabil din diamante false, era şic. Cerceii cu diamante păreau veritabili. Probabil că făceau parte dintre

ultimele bijuterii care îi mai rămăseseră de la al doilea soţ. O brumă de talent, ajutat de fizicul ei spectacular îi asiguraseră Laurei cincisprezece minute de glorie. Şi, deloc de neglijat, era şarmantă – asta dacă nu te numărai printre beneficiarii inepţiilor ei.

Acum le mulţumea primarului, preşedintelui de la Stonecroft şi invitaţilor la dineu.

— Am avut o adolescenţă minunată la Cornwall-on-Hudson, declama ea. Iar cei patru ani cât am făcut liceul la Stonecroft au fost cei mai frumoşi din viaţa mea.

Străbătut de un fior de nerăbdare, Bufniţa îşi imaginã momentul când vor ajunge la casă, când el va închide uşa şi va vedea groaza intensificându-se în ochii ei, pe măsură ce va realiza că era prinsă în capcană.

Lumea aplauda discursul Laurei, iar primarul se pregătea să anunţe numele următorului oaspete omagiat.

Într-un târziu, ceremonia ajunse la capăt, iar musafirii se ridicau pregătindu-se să plece. Simţea că Laura se uita la el, dar îi ocoli privirea. Stabiliseră ca pentru scurt timp să mai rămână şi ei printre invitaţi, după care să se ducă fiecare în camera lui. Apoi, Laura urma să vină la maşina lui.

Ceilalţi participanţi la eveniment urmau să părăsească hotelul dimineaţa şi să se deplaseze cu automobilele personale la

mormântul lui Alison, pentru o slujbă de pomenire, iar după aceea la dejunul de rămas-bun. Absenţa Laurei nu va fi remarcată până atunci, şi oricum foştii ei colegi de clasă puteau presupune în mod firesc că frumoasa actriţă se săturase de reuniune şi plecase acasă.

— Meritǎm felicitări, presupun, spuse Jean, luându-l de braţ, la câţiva centimetri mai sus de încheietura mâinii.

Atinsese fără să vrea cea mai adâncă şi mai urâtă dintre rănile provocate de muşcăturile câinelui. Bufniţa simţi cum sângele ţâşnit din rană se îmbibă în sacou, iar de-acolo în mâneca rochiei de gală, de un albastru regal, cu care era îmbrăcată Jean.

Cu un efort supraomenesc, reuşi să-şi stăpânească durerea. În mod cert, Jean nu observă nimic şi se întoarse să se salute cu un domn şi o doamnă de vreo şaizeci şi ceva de ani.

Pentru o clipă, Bufniţa se gândi la sângele care picurase pe stradă, când îl muşcase câinele. ADN-ul. Îl îngrijora faptul că, prima oară, lăsase în urmă o probă fizică – exceptând, desigur, emblema lui, deşi de-a lungul anilor nimeni nu o observase. Într-un fel, îl dezamăgise prostia poliţiştilor, dar pe de altă parte se bucurase că se întâmplase aşa. Dacă s-ar face o legătură între decesele

tuturor acelor femei, ar fi mult mai dificil pentru el să mai continue. *Dacă* alegea să mai continue după Laura şi Jean.

Chiar dacă Jean îşi dădea seama că pata de pe mâneca ei era de sânge, tot n-ar avea habar cum apăruse acolo sau de unde. În afară de asta, niciun detectiv de pe lume, fie el şi un nou Sherlock Holmes, nu ar putea face o legătură între o pată de pe mâneca rochiei uneia dintre invitatele de onoare ale Academiei Stonecroft şi sângele găsit pe stradă la vreo treizeci de kilometri distanţă.

Nu, exclus, se gândi Bufniţa, socotind ideea prea absurdă ca să mai merite să-şi bată capul cu ea.

22

Din clipa în care îl cunoscu pe Sam Deegan, Jean înţelese de ce Alice îi vorbise aşa de frumos despre el. Îi plăcea cum arăta: trăsături bărbăteşti puse în valoare de nişte ochi limpezi şi albaştri. Îi plăcea, de asemenea,zâmbetul lui cald şi fermitatea cu care îi strânsese mâna.

— I-am povestit lui Sam de Lily şi de faxul pe care l-ai primit ieri, spuse Alice, coborând vocea.

— De-atunci, mi-a mai parvenit un mesaj,

şopti Jean. Alice, sunt groaznic de îngrijorată pentru Lily. Abia am fost în stare să cobor la dineu. Mi-a fost teribil de greu să încerc să fac conversaţie, când nu ştiu ce i se poate întâmpla dintr-o clipă în alta.

Înainte ca Alice să apuce să-i răspundă, cineva o trase de mânecă pe Jean, strigând pe un ton vesel:

— Jean Sheridan. Nici nu ştii cât mă bucur să te văd! mai ţii minte? Veneai să stai cu copilaşii mei când aveai vreo treisprezece ani.

Jean izbuti să zâmbească.

— Oh, doamnă Rhodeen, ce plăcere să vă revăd!

— Jean, lumea vrea să stea de vorbă cu tine, zise Sam. Alice şi cu mine ne ducem în hol, până termini aici. Vino şi tu cât poţi de repede.

Abia după un sfert de oră reuşi Jean să scape de toată lumea care venise la dineu, mulţi fiind dornici s-o îmbrăţişeze, fiindcă o ţineau minte de când fusese mică; îi citiseră cărţile şi voiau să schimbe impresii despre ele cu ea. Până la urmă reuşi să se aşeze lângă Alice şi Sam, la o masă din colţul sălii, unde puteau sta de vorbă, fără să se teamă că îi va auzi cineva.

În timp ce sorbeau din şampania comandată de Sam, Jean le povesti despre floarea şi biletul pe care le găsise la cimitir.

— Floarea nu fusese pusă acolo de mult timp, spuse ea, nervoasă. Sunt convinsă că a fost adusă de cineva din grupul care participă la reuniunea clasei, adică o persoană care ştia că voi merge la West Point şi era convinsă că voi trece şi pe la mormântul lui Reed. Dar de ce tot acest joc? De ce toate aceste ameninţări vagi? De ce nu are curajul să-mi spună direct motivul pentru care m-a contactat acum?

— Îmi dai voie să te contactez acum? întrebă Mark Fleischman, cu amabilitate.

Stătea în picioare lângă scaunul gol aflat lângă ea, cu un pahar în mână.

— Te căutam ca să te invit să bem ceva împreună, înainte de culcare, se explică el. Speram să te mai găsesc, dar în ultimul moment te-am zărit aici.

Sesiză ezitarea celor de la masă, şi în sinea lui se aşteptase la aşa ceva. Îşi dăduse seama că discutau despre ceva important, însă voia să afle cu cine era Jean şi, mai ales, care era subiectul conversaţiei.

— Foarte bine, stai aici cu noi, spuse Jean, încercând să pară amabilă.

Oare cât auzise din ceea ce spusese? se întrebă Jean, în timp ce făcea prezentările de rigoare.

— Mark Fleischman, zise Sam. *Doctor* Mark Fleischman. Am urmărit programul dumitale la televizor şi mi-a plăcut foarte mult. Dai

nişte sfaturi excelente. Te admir, în special, pentru felul în care îi tratezi pe adolescenţi. Când inviţi tineri în emisiune, ai un fel de a fi care îi îmbie să îşi expună problemele, fără să se simtă stingheri sau caraghioşi. Dacă puştanii ar fi mai comunicativi, în general, şi ar primi sfaturi potrivite, nu s-ar mai simţi atât de singuri, iar problemele cu care se confruntă nu li s-ar mai părea atât de apăsătoare.

Mark Fleischman se luminase la faţă şi zâmbea încântat de sinceritatea evidentă a laudelor pe care i le aducea Sam Deegan.

Ce copil cuminte şi sfios era pe vremuri, îşi zise Jean. N-aş fi crezut niciodată că va ajunge vedetă de televiziune. Oare Gordon avea dreptate când spunea că Mark se făcuse psihiatru pediatru din cauza propriilor probleme care îl marcaseră după moartea fratelui său?

— Ştiu că ai copilărit aici, Mark. Mai ai rude în oraş? întrebă Alice Sommers.

— Da, tata locuieşte în continuare aici. N-a vrut să se mute din casa părintească. E pensionar, dar cred că pleacă des în călătorii.

Jean rămase uimită.

— La dineu, discutam cu Gordon, şi ajunsesem la concluzia că niciunul dintre noi nu mai are rădăcini aici.

— Nici eu n-am rădăcini aici, Jean, spuse

Mark, încetişor. N-am m-ai vorbit cu taică-meu de ani de zile. Sunt convins că, după câtă publicitatea s-a făcut apropo de această reuniunea, ştie precis că mă număr printre invitaţii de onoare, dar nu mi-a dat niciun semn de viaţă.

Sesiză şi el nota de amărăciune, care i se strecurase în voce, şi i se făcu ruşine. Ce m-o fi apucat să fiu aşa de deschis de faţă cu doi oameni complet străini şi cu Jeannie Sheridan? Eu ar fi trebuit să fiu cel care tace şi ascultă, nu invers. „Înalt, suplu, vesel, nostim şi deştept. Acesta este doctorul Mark Fleischman”, aşa era prezentat la televiziune.

— Poate că tatăl tău e plecat din oraş, îi sugeră Alice, cu blândeţe.

— Dacă e plecat înseamnă că face mare risipă de curent electric, din moment ce aseară avea luminile aprinse în toată casa, zise Mark, după care zâmbi. Scuze, vă rog. N-am vrut să-mi vărs oful în faţa voastră. M-am încumetat să vin până aici, fiindcă voiam s-o felicit pe Jean pentru cuvintele spuse pe podium. A fost dulce şi naturală, compensând atitudinea falsă şi teatrală a câtorva dintre colegii noştri omagiaţi şi ei.

— Şi dumneata meriţi felicitări, spuse Alice Sommers, din toată inima. Mie, bunăoară, Robby Brent mi s-a părut complet deplasat, iar Gordon Amory şi Carter Stewart au fost de-a

dreptul caustici. Dar să ştii că Jeannie merită felicitată şi pentru cât de bine arată.

— Mă cam îndoiesc că a remarcat cineva lucrul acesta, când Laura a eclipsat totul în jur, spuse Jean, dându-şi seama că îi făcea plăcere neaşteptatul compliment din partea lui Mark.

— Sunt convins că te-a remarcat toată lumea şi te-a admirat, zise Mark, ridicându-se în picioare. Voiam, de asemenea, să nu ratez prilejul de a-mi lua rămas-bun de la tine, Jeannie, pentru eventualitatea în care nu vom mai reuşi să ne vedem mâine. Voi merge la slujba de pomenire pentru Alison, dar s-ar putea ca, de-acolo, să plec direct, fără să mai particip la dejunul de la liceu.

Îi zâmbi lui Alice Sommers şi dădu mâna cu Sam Deegan.

— Mă bucur că v-am cunoscut. Acum, vă rog să mă scuzaţi, vreau să mai îmi iau la revedere în seara asta de la nişte persoane pe care s-ar putea, cum spuneam, ca mâine să nu le mai întâlnesc.

Cu paşi mari, Mark se îndreptă spre cealaltă parte a sălii.

— Bărbatul acesta este foarte şarmant, Jean, spuse Alice Sommers, pe un ton ferm. Şi e limpede că te place.

S-ar putea să fi existat şi un alt motiv pentru care a ţinut să treacă pe-aici, se gândi Sam

Deegan. Ne-a tot ţinut sub observaţie, de la distanţă. Voia să afle despre ce vorbim.

Oare de ce-o fi fost aşa de important să ştie?

23

Bufniţa aproape că ieşi din cuşcă. Se despărţea de el. Ştia perfect când se producea despărţirea totală. Firea lui blajină, amabilă – aşa cum ar fi putut deveni de fapt în alte condiţii – începu să se retragă. Se auzea şi se vedea pe sine zâmbind, glumind, lăsându-se sărutat pe obraji de diferitele femei prezente la serbarea clasei lor. Apoi se fofilă afară. Simţea aproape fizic moliciunea catifelată a penelor când se aşează în maşină, ca s-o aştepte pe Laura. O văzu strecurându-se afară din hotel, pe ieşirea de serviciu, uitându-se cu precauţie în jur, ca nu cumva să dea nas în nas cu cineva. Fusese suficient de isteaţă încât să îşi pună un impermeabil cu glugă, peste rochia de seară.

Laura ajunse lângă portieră, o deschise, se aşează pe scaunul din dreapta lui.

— Du-mă departe, iubitule, spuse ea, râzând. E nostim, nu-i aşa?!

24

Jake Perkins se culcase târziu în acea seară,

abia după ce scrisese reportajul despre banchet, care urma să fie publicat în *Stonecroft Academy Gazette.* Locuinţa lui de pe Riverbank Lane avea vedere spre râul Hudson, privelişte care se număra printre puţinele pe care le aprecia. La vârsta de şaisprezece ani, Jack se considera deja un fel de filosof, scriitor talentat şi observator atent al comportamentului uman.

Într-un moment de reflecţie profundă, conchisese că fluxul şi refluxul râului, curenţii acestuia simbolizau în ochii lui pasiunile şi toanele fiinţelor omeneşti. Şi îi plăcea să introducă asemenea cugetări în articolele lui. Ştia că materialele pentru ziar scrise aşa cum şi-ar fi dorit el n-aveau nicio şansă să treacă de domnul Holland, profesorul de engleză, totodată consilierul şi cenzorul gazetei şcolare, însă ca să se amuze Jake scrise articolul aşa cum şi-ar fi dorit el să fie publicat, urmând ca apoi să-l ajusteze pentru a fi admis la tipar.

Sala de bal cam ponosită de la Glen-Ridge House, un hotel destul de îmbâcsit, părea înviorată de la albastrul şi albul aranjamentului decorativ, culori specifice liceului Stonecroft. Cum era de aşteptat, mâncarea a fost groaznică, începând cu ceea ce se voia a fi un cocktail din fructe de mare,

continuat cu un muşchi la grătar, foarte rumenit, dar aproape rece, cartofi prăjiţi la tigaie, care ar fi putut fi folosiţi pe post de gloanţe, şi o garnitură de legume fleşcăite. O îngheţată topită deja, cu nişte sos de ciocolată, a încheiat celebrul meniu al maestrului bucătar.

Orăşenii au susţinut evenimentul fiind prezenţi la sindrofie pentru a-i omagia pe absolvenţii de odinioară, care locuiseră cândva în Cornwall. Toţi ştiau că Jack Emerson, preşedintele şi, totodată, forţa motrice a reuniunii, urmăreşte şi altceva decât să-şi îmbrăţişeze foştii colegi de clasă. Banchetul a reprezentat în acelaşi timp pretextul lansării proiectului arhitectural de la Stonecroft, care va consta într-un nou corp de clădiri ce se va înălţa pe un teren deţinut în prezent de către Emerson, sub conducerea unui antreprenor de construcţii, pe care acelaşi Emerson îl are la degetul mic.

Cei şase oaspeţi de onoare au fost aşezaţi pe podium, împreună cu primarul Walter Carlson, cu preşedintele de la Stonecroft, Alfred Downes, şi cu membri din consiliul de administraţie…

Numelor lor este irelevant pentru această versiune a relatării, decise Jack.

Laura Wilcox a fost prima dintre invitaţi căreia i s-a decernat medalia de onoare. Din cauza rochiei de lame auriu cu care era îmbrăcată, cei mai mulţi bărbaţi din sală nici n-au mai luat în seamă gângurelile ei, care se refereau la cât de fericite fuseseră pentru ea vremurile când locuia în acest oraş. Având în vedere că în tot acest răstimp n-a mai revenit niciodată aici şi cum nimeni nu şi-ar imagina-o pe sclipitoarea doamnă Wilcox preumblându-se pe Main Street sau oprindu-se la cumpărături, spusele ei au fost răsplătite modest cu aplauze de circumstanţă şi câteva fluierături.

Doctorul Mark Fleischman, psihiatru şi în prezent vedetă de televiziune, a ţinut o cuvântare rezervată, dar bine primită de asistenţă, în care a făcut apel la părinţi şi dascăli, îndemnându-i să se ocupe de moralul copiilor. „Viaţa va avea grijă să-i înfrângă mai târziu", a spus el. „E datoria voastră să îi faceţi să aibă o părere bună despre ei înşişi, impunându-le totodată şi limitele cuvenite. "

Carter Stewart, dramaturgul, a ţinut un discurs cu dublu sens, arătându-se convins de faptul că localnicii şi elevii care au devenit prototipuri pentru multe dintre personajele pieselor lui sunt prezenţi la banchet. A mai spus că, spre deosebire de remarcile doctorului Fleischman, tatăl lui credea în

vechea zicală răsuflată, potrivit căreia „bătaia e ruptă din rai!” Apoi, i-a mulţumit răposatului său tată pentru felul în care s-a purtat ca el în copilărie, fiindcă astfel a căpătat o viziune sumbră despre viaţă, care i-a fost de atâta folos ulterior.

Remarcile lui Stewart au fost salutate cu râsete nervoase şi câteva aplauze.

Comicul Robby Brent a amuzat asistenţa, imitându-i cu talent pe profesorii care au vrut mereu să-l lase corigent, ceea ce pentru el ar fi însemnat pierderea bursei de studii la Stonecroft. Unul dintre aceste personaje, o profesoară, era de faţă şi a zâmbit strâmb ascultând parodia necruţătoare a lui Brent, care îi imita perfect gesturile, ticurile şi vocea. Domnișoara Ella Bender, stâlpul catedrei de matematică, a fost gata să izbucnească în plâns când Brent a sculat sala în picioare imitând foarte bine glasul piţigăiat şi chicotele ei isterice.

„Am fost ultimul şi cel mai prost dintre fraţii Brenta conchis Robby. „Nu m-aţi lăsat nicio clipă să uit asta. Apărarea mea a fost umorul, or pentru asta vă mulţumesc. ”

Pe urmă a început să clipească des şi să îşi ţuguie buzele, exact cum face preşedintele Downes, căruia i-a înmânat un cec de un dolar, contribuţia lui la fondurile pentru construcţie.

Apoi, în timp ce asistenţa amuţise de uimire, Robby a urlat: „A fost doar o glumă”, şi a fluturat un cec de zece mii de dolari, pe care l-a înmânat ceremonios.

Unii au declarat că s-au prăpădit de râs ascultându-l. Alţii, ca de exemplu doctor Jean Sheridan, nu au gustat deloc prestaţia lui Brent. De altfel, aceeaşi Jean Sheridan a fost auzită mai târziu spunând cuiva că, în opinia ei, umorul nu trebuie să fie aşa de dur.

A urmat la cuvânt Gordon Amory, magnatul televiziunilor prin cablu. „Oricât am încercat, n-am fost primit în nicio echipă la Stonecroft”, a spus el. „Nici nu vă imaginaţi cât de mult m-am rugat să am măcar şansa de a fi rezerva – ceea ce confirmă încă o dată vechiul proverb: ai grijă pentru ce te rogi, fiindcă s-ar putea ca rugămintea ta să se împlinească. Ei bine, n-a fost să fie aşa; în schimb am devenit un telespectator fidel, după care am început să analizez în sinea mea programele la care mă uitam. N-a trecut mult timp şi mi-am dat seama că aveam capacitatea de a spune de ce unele emisiuni, comedii de situaţie sau docu-drame aveau succes, iar altele, nu. Aşa a început cariera mea în audiovizual. S-a bazat pe respingere, dezamăgire şi suferinţă. Şi, oh, da, înainte de a mă retrage, daţi-mi voie să lămuresc enigma unui zvon de altădată. Nu am dat foc intenţionat casei părinţilor mei.

Fumam şi nu am observat, după ce am stins televizorul şi m-am dus la culcare, că mucul aprins al ţigării alunecase sub cutia goală de pizza, lăsată de mama pe canapea. ”

Înainte ca asistenţa să aibă timp să reacţioneze, domnul Amory a scos un cec de o sută de mii de dolari, pentru fondurile necesare construcţiei noii anexe a liceului şi, glumind, i l-a înmânat preşedintelui Downes: „Vă doresc ca măreaţa operă de modelare a conştiinţelor şi a sufletelor la Stonecroft Academy să se continue şi în viitor”.

A fost ca şi când i-ar fi spus să se arunce într-un lac, se gândi Jack, amintindu-şi cât de satisfăcut îşi reluase Amory locul lui de pe podium.

Ultimul oaspete de onoare, doctor Jean Sheridan, a vorbit despre adolescenţa ei în Cornwall, oraşul care a fost timp de aproape o sută cincizeci de ani enclava unor oameni bogaţi şi privilegiaţi. „Fiind elevă bursieră, am beneficiat de o educaţie deosebită la Stonecroft. Dar, dincolo de incinta şcolii, exista un alt loc de învățământ – oraşul acesta şi ţinutul din jur. Aici şi în împrejurimi, am dobândit pasiunea pentru istorie, care mi-a modelat ulterior viaţa şi profesia. Pentru asta rămân veşnic recunoscătoare acestor locuri.”

Doamna doctor Sheridan nu a spus că ar fi fost fericită aici şi nici n-a pomenit de faptul că scandalurile dintre părinţii ei erau notorii, pe atunci, îşi zise Jake Perkins. N-a amintit nici de faptul că, adesea, simţea că nu mai poate suporta atâta nefericire şi izbucnea în plâns la ore, mai ales după vreo ceartă faimoasă a părinţilor ei.

În fine, mâine se termină totul, îşi zise Jake întinzându-şi mădularele şi ducându-se spre fereastră. Luminile din Cold Spring, oraşul de pe celălalt mal al râului Hudson, nu mai erau atât de vizibile căci se lăsase ceaţa. Sper să se însenineze mâine, se gândi Jake. Intenţiona să fie de faţă la slujba de pomenire de la mormântul lui Alison Kendall; trebuia să prindă şi acest moment în articolul pentru ziar. Apoi spera să ajungă la cinematograf, ca să vadă un film. Auzise că la parastas aveau să fie citate şi numele celorlalte patru absolvente, care muriseră mai demult.

Jake se întoarse la masa de lucru şi se uită la fotografia pe care o scosese din arhive. Îl surprinse faptul că toate cele cinci absolvente, acum decedate, nu numai că obişnuiseră să stea mereu la aceeaşi masă cu două dintre persoanele omagiate azi, Laura Wilcox şi Jean Sheridan, ci şi muriseră exact în ordinea în care erau aşezate la masă.

Oare Laura Wilcox va fi următoarea? Să fie asta o coincidenţă ciudată sau ar merita o mică investigaţie? Ah, ce aiureală. Femeile muriseră pe parcursul a douăzeci de ani, în moduri şi locuri complet diferite. Una dintre ele era la schi, şi a fost prinsă, probabil, într-o avalanşă.

Destinul, asta este, conchise Jake. Destinul, şi nimic altceva.

25

Intenţionez să mai rămân câteva zile, îi spuse Jean recepţionerei la telefon, duminică dimineaţa. E cumva vreo problemă?

Ştia că nu era nicio problemă. Toţi ceilalţi participanţi la reuniune urmau să plece, după dejunul de la Stonecroft, aşa că locuri goale în hotel aveau să fie din belşug.

Deşi era abia opt şi un sfert, Jean se îmbrăcase, şi îşi lua micul dejun – cafea, suc de fructe şi o brioşă. Stabilise să se ducă din nou la Alice Sommers, după dejunul de la Stonecroft. Sam Deegan urma să vină şi el, ceea ce însemna că vor avea ocazia de a discuta fără teama că ar putea fi deranjaţi. Sam îi explicase că, oricât de secretă ar fi fost

adopţia, tot trebuise înregistrată; asta presupunea că un avocat întocmise toate actele necesare. El o întrebase pe Jean dacă nu avea cumva o copie a documentului pe care îl semnase, prin care renunţa la drepturile asupra copilului.

— Doctorul Connors nu mi-a dat niciun fel de act, zise ea. Sau poate că eu n-am vrut să păstrez nimic care să-mi amintească de ceea ce făcusem. Nu mai ţin minte. Eram distrusă. Când au luat-o pe fetiţă de lângă mine am avut senzaţia că odată cu ea cineva îmi smulge inima din piept.

Discuţia aceasta o făcuse să se gândească şi la altceva. Plănuise să se ducă la ora nouă la mesa de la St. Thomas of Canterbury, înainte de slujba de pomenire pentru Alison. St. Thomas fusese biserica de care ţinea când era la şcoală. Discutând cu Sam Deegan, îşi amintise că şi doctorul Connors se numărase printre enoriaşi. Într-unul dintre desele ei momente de insomnie, se gândise că exista, teoretic, posibilitatea ca persoanele care o înfiaseră pe fetiţa ei să fi fost din aceeaşi parohie.

I-am spus doctorului Connors că vreau ca Lily să fie catolică, îşi aminti ea. Dacă părinţii adoptivi erau catolici şi, totodată, enoriaşi ai parohiei St. Thomas of Canterbury, logic ar fi fost ca fetiţa să fie botezată tot acolo. Dacă aş

putea cerceta registrele cu certificatele de botez din perioada martie-iunie, din acel an, poate aş găsi un punct de pornire pentru a da de urma lui Lily.

Se trezise la şase dimineaţa, cu obrajii uzi de lacrimi. Constată că, involuntar, repeta la nesfârşit aceeaşi rugăminte fierbinte: „Dă, Doamne, să nu păţească nimic rău. S-o ai, Doamne, în paza ta!”

Biroul administrativ al bisericii nu era deschis duminica, dar chiar şi aşa, poate că, după liturghie, va reuşi să discute cu preotul şi să stabilească o întâlnire cu el. Trebuie să am măcar senzaţia că fac *ceva,* îşi zise ea. Poate chiar că mai există vreun preot care era la parohie şi acum douăzeci de ani şi care îşi mai aminteşte dacă vreun enoriaş a înfiat în acea perioadă un copil.

Sentimentul unei nenorociri iminente, credinţa din ce în ce mai intensă că pe Lily o pândea o mare primejdie deveniseră atât de puternice, încât ştia că nu va fi bună de nimic toată ziua, dacă nu întreprindea imediat ceva concret.

La ora opt şi jumătate coborî şi se duse la maşină. Până la biserică, făcea cinci minute. Momentul cel mai prielnic pentru a discuta cu preotul era după mesă, când acesta ieşea în prag, ca să-şi salute enoriaşii.

Se angajă pe Hudson Street, dar, dându-şi

seama că va ajunge la biserică cu douăzeci de minute mai devreme, întoarse în loc şi porni spre Mountain Road, ca să vadă casa în care crescuse.

Casa se afla cam la jumătatea unei străzi cu multe cotituri şi meandre. Pe vremea când locuia acolo, exteriorul clădirii fusese maro, iar obloanele bej. Proprietarii actuali extinseseră construcţia şi refăcuseră exteriorul, îmbrăcând peretele într-un fel de lambriu alb, combinat cu verde, ca şi obloanele. Mda, proprietarii aveau gust şi ştiau cum să înfrumuseţeze o clădire altminteri modestă.

Casa solidă de cărămidă, în care locuise familia Sommers, părea la fel de îngrijită, deşi era evident că momentan nu stătea nimeni acolo. Jaluzelele erau trase la toate ferestrele, însă se vedea că faţada şi lemnăria erau proaspăt renovate, gardul viu tuns, iar aleea pietruită bine întreţinută.

Întotdeauna mi-a plăcut casa asta, se gândi ea, oprind maşina, ca să o poată admira. Părinţii Laurei au întreţinut-o excelent cât au stat aici, ca şi familia Sommers după aceea. Mi-aduc aminte că pe vremea când aveam vreo nouă-zece ani, Laura se mira cât de urâtă era casa noastră. Şi mie mi se părea oribilă culoarea aceea maro, dar eram prea mândră ca să recunosc. Mă întreb dacă şi acum ar fi

de aceeaşi părere.

De fapt, nu conta părerea Laurei. Jean întoarse maşina în stradă şi începu să coboare colina spre Hudson Street. Laura nu a vrut niciodată să mă supere dinadins. Fusese învăţată să fie egocentrică, dar cred că acest lucru n-a avantajat-o. Ultima oară când am vorbit cu Alison, mi-a zis că face mari eforturi ca să-i găsească Laurei un rol într-un nou serial şi că şansele de reuşită erau infime. A zis că Gordie – râse şi se corectă singură: „Gordon" – are mare influenţă în această decizie, dar că ea nu credea că tipul se va implica, îşi aminti Jean. Laura a fost dintotdeauna prinţesa. Ce jalnic mi s-a părut s-o văd făcând avansuri tuturor bărbaţilor importanţi, în timpul petrecerii! Doamne Dumnezeule, cum a putut să îi facă ochi dulci până şi lui Jack Emerson?! Individul ăsta este de-a dreptul *nesuferit,* îşi zise ea, înfiorându-se de silă. Ce l-o face să fie aşa de sigur că îmi voi cumpăra o casa aici, într-o bună zi?!

Păruse că negura se va limpezi, dar, tipic pentru luna octombrie, cerul se înnorase şi mai mult, iar ceaţa se preschimbase acum într-o burniţă deasă şi rece. Jean îşi aminti că aceeaşi vreme era şi în ziua în care îşi dăduse seama că era însărcinată. Părinţii ei se certaseră, ca de obicei, numai că de data aceea căzuseră la pace. Jean avea o bursă

pentru facultate, şi asta însemna, pentru ei, că nu vor mai fi nevoiţi să se suporte în continuare. Îşi făcuseră datoria de părinţi, iar acum venise momentul să-şi vadă fiecare de viaţa lui.

Stabiliseră să scoată casa la vânzare – şi, cu un pic de noroc, până în august să scape şi de această belea.

Jean îşi aminti cum coborâse tăcută scara, se strecurase afară din casă şi mersese pe jos, în neştire, mersese, mersese, cât mai. Departe cu putinţă. Habar n-avea ce va spune Reed, îşi aminti ea. Bănuiam că va avea sentimentul că înşelase cumva aşteptările tatălui său.

În urmă cu douăzeci de ani, tatăl lui Reed era general-locotenent la Pentagon. Acesta era şi unul dintre motivele pentru care noi nu ieşeam niciodată cu colegii de clasă a lui Reed, se gândi Jean. Reed nu voia ca taică-său să afle că el avea o legătură stabilă. La rândul meu nu voiam ca Reed să-i cunoască pe părinţii mei.

Dacă ar fi trăit şi ne-am fi căsătorit, ar fi dăinuit oare mariajul nostru? Era o întrebare pe care şi-o pusese de nenumărate ori în ultimii douăzeci de ani, şi de fiecare dată ajungea la aceeaşi concluzie: da, mariajul nostru ar fi dăinuit; în ciuda dezaprobării familiei lui, în ciuda faptului că mie mi-ar fi luat mult mai mult timp ca să termin

facultatea.

Am stat cu el aşa de puţin, îşi zise Jean, intrând în parcarea de la biserică. De fapt, până la el nu mai avusesem niciun prieten. Într-o zi, pe când şedeam pe treptele monumentului de la West Point, Reed a venit şi s-a aşezat lângă mine. Pe caietul cu care venisem acolo era scris numele meu. Reed a zis: „Jean Sheridan. Îmi place muzica lui Stephen Foster; ştii la ce cântec mă gândesc acum?" Bineînţeles că habar n-aveam la ce cântec se gândea el, aşa că mi-a zis: „începe aşa: «Visez la Jeannie, fata cu părul şaten…» ".

Jean parcă maşina. Amintirile o copleşeau în continuare. După trei luni, Reed a murit, iar eu purtam în pântec copilul lui. Când l-am văzut pe doctorul Connors în această biserică şi mi-am amintit că se ocupa de adopţii, am simţit asta ca pe un dar divin, fiindcă îmi arăta calea pe care s-o apuc.

Am nevoie încă o dată de un asemenea dar!

26

După aprecierea lui Jake Perkins, la mormântul lui Alison Kendall nu veniseră nici

măcar treizeci de persoane. Ceilalţi optaseră să se ducă direct la dejun. Nici măcar nu-i învinovăţea. Ploaia se înteţea. Simţea cum, la fiecare pas, picioarele i se afundau parcă şi mai adânc în iarba moale şi noroioasă. Nimic nu poate fi mai rău decât să mori într-o zi ploioasă, se gândi el, propunându-şi să nu uite să-şi noteze mai târziu această reflecţie înţeleaptă.

Primarul se eschivase de la eveniment, însă preşedintele Downes, care lăudase mărinimia şi talentul lui Alison Kendall, rostea acum o rugăciune formală, care nu putea deranja pe nimeni, decât eventual pe un ateu sadea, dacă ar fi existat vreunul pe-acolo.

O fi fost ea talentată, se gândea Jake, dar tocmai din cauza mărinimiei pentru care a fost lăudată riscăm cu toţii să facem pneumonie. Ştiu eu pe cineva care n-a vrut să înfrunte un asemenea risc. Se uită înjur, ca să se convingă încă o dată că Laura Wilcox nu era de faţă. Nu, Laura Wilcox nu venise. Toţi ceilalţi invitaţi de onoare erau prezenţi. Jean Sheridan stătea în picioare lângă preşedintele Downes şi, indubitabil, era tare tristă. De vreo două ori, îşi tamponase ochii cu batista. Ceilalţi din grup aveau nişte mutre de parcă abia aşteptau ca Downes să termine mai repede cu rugăciunea şi să poate pleca de-acolo, ca să dea pe gât un benefic Bloody Mary.

— Nu putem să nu le pomenim aici pe colegele de clasă şi, totodată, prietenele lui Alison, chemate deja la odihna veşnică, spunea Downes, cu gravitate: Catherine Kane, Debra Parker, Cindy Lang şi Gloria Martin. Clasa aceasta a dat personalităţi de marcă, dar tot din ea, ca la nicio altă promoţie, au fost multe vieţi secerate.

„Amin”, îşi zise Jake, propunându-şi să folosească fotografia celor şapte fete la masă pentru a-şi ilustra articolul despre reuniune. Avea deja şi subtitlul pentru poză – i-l sugerase chiar Downes: „O clasă cu multe vieţi secerate”.

La începutul ceremoniei, două eleve împărţiseră câte un trandafir fiecărei persoane venite la slujba de pomenire.

Acum, după ce Downes îşi încheie alocuţiunea, unul câte unul se apropiară să pună trandafirul pe lespedea mormântului, îndreptându-se apoi spre ieşirea din cimitir, iar de acolo spre incinta adiacentă a liceului. Odată plecaţi de la mormânt, toţi iuţeau paşii. Jake îşi imagina ce era în mintea lor: „Of, slavă Domnului că s-a terminat. Credeam că o să deger de frig!”

La mormânt, rămăsese doar Jean Sheridan. Stătea în picioare, tristă şi cufundată în gânduri. Jake observă că doctorul Fleischman se oprise ceva mai încolo şi o aştepta.

Sheridan se aplecă şi îşi plimbă degetele peste numele lui Alison săpat în piatra funerară, după care se întoarse, şi lui Jake i se păru că Jean se bucură zărindu-l pe doctorul Fleischman. Cei doi o porniră împreună spre şcoală.

Deşi încercase să se eschiveze, una dintre eleve tot îi dăduse şi lui un trandafir. Lui Jake nu-i plăceau ceremoniile de niciun fel, dar de data asta urmă exemplul celorlalţi şi se decise să pună floarea pe mormânt. Când se aplecă, observă ceva pe jos: era o broşă mică, metalică, în formă de bufniţă, cu o lungime de vreo doi centimetri şi jumătate. Se vedea de la o poştă că era o tinichea fără valoare. Semăna cu genul de insigne pe care şi le prind în piept iubitorii de păsări şi animale, preocupaţi să salveze fauna ţării. Jake se gândi s-o arunce, dar pe urmă se răzgândi. O şterse de resturile de pământ, frecând-o de haină, după care o băgă în buzunar. Curând, avea să vină Halloween-ul, aşa că o va păstra ca să i-o dea verişorului lui mai mic.

27

Jean era dezamăgită de faptul că Laura nu catadicsise să participe la slujba de pomenire pentru Alison, dar constată că nici nu era prea surprinsă. Laura nu se sacrificase niciodată pentru nimeni, or era o prostie să-ţi imaginezi că ar începe s-o facă acum. Cum o cunoştea ea pe Laura, aceasta nu era genul de femeie care să îndure ploaia şi frigul. Probabil, alesese să vină direct la dejunul de rămas-bun.

Pe la mijlocul acelei ultime festivităţi, văzând că Laura tot nu-şi făcuse apariţia, Jean începu să se neliniştească şi îi mărturisi acest lucru lui Gordon Amory:

— Gordon, ştiu că ieri ai stat mult de vorbă cu Laura. Ţi-a spus cumva că nu se va arăta la faţă azi?

— Am stat de vorbă cu ea ieri, la masa de prânz, şi la meci. Mă curta ca să mă convingă să îi dau ei rolul principal din noul nostru serial. I-am explicat că nu mă bag niciodată peste angajaţii pe care îi plătesc pentru a se ocupa de distribuţia diferitelor noastre emisiuni. Când am văzut că insistă în continuare, am ţinut să îi atrag atenţia, nu tocmai cu amabilitate, că nici nu fac vreodată excepţii de la aceste reguli, mai ales când este vorba despre amice din şcoală, pe care

talentul actoricesc le-a cam ocolit. La faza asta a folosit o expresie destul de mitocănească şi şi-a direcţionat farmecele spre nesuferitul nostru preşedinte, Jack Emerson. După cum probabil ştii, tipul s-a tot fudulit pe-aici cu atuurile lui financiare considerabile. În plus, aseară a anunţat pe un ton vesel că tocmai l-a părăsit nevasta, aşa că a devenit o pradă uşoară pentru Laura, presupun.

Laura mi s-a părut într-o stare de spirit excelentă la dineu, se gândi Jean. Se simţea minunat când am încercat să vorbesc cu ea, în cameră, înainte de dineu. O fi păţit ceva aseară, târziu sau pur şi simplu s-a decis să doarmă mai mult?

Oricum, e mai bine să verific, se gândi ea. Şedea la masă lângă Gordon şi Carter Stewart. Murmurând un „vin imediat”, trecu printre rândurile de mese, având grijă să nu se uite în ochii nimănui. Dejunul şi festivitatea de adio aveau loc în sala de spectacole. Se strecură afară, pe culoarul care ducea într-o sală de clasă, şi telefonă la hotel. În camera Laurei, nu răspundea nimeni. Jean ezită, după care ceru să i se dea legătura la recepţie. Se prezentă şi se interesă dacă nu cumva Laura Wilcox părăsise hotelul.

— Sunt un pic cam îngrijorată, explică ea. Doamna Wilcox avea întâlnire cu câţiva dintre noi şi nu a apărut.

— Mda, dar nici nu a predat cheia de la cameră, remarcă funcţionarul cu amabilitate. Doamnă Sheridan, aşteptaţi, vă rog, până trimit pe cineva să verifice dacă doamna Wilcox e totuşi în cameră şi doarme. O să dau vina pe dumneavoastră, să ştiţi, dacă se va înfuria că am deranjat-o.

Ăsta e tipul cu părul de culoarea mobilierului, se gândi Jean, recunoscând vocea şi tonul interlocutorului ei.

— Bine, îmi asum eu toată răspunderea, îl linişti ea.

În timp ce aştepta, Jean aruncă o privire pe culoar.

Dumnezeule, am senzaţia că n-am fi plecat niciodată de-aici, se gândi ea. Doamna Clemens era diriginta noastră în clasa a IX-a, iar eu stăteam în banca a doua, pe rândul patru. Auzi uşa de la sala de spectacole şi, când se întoarse, îl văzu pe Jake Perkins, reporterul de la ziarul şcolii.

— Doamnă Sheridan, spuse funcţionarul, căruia îi pierise toată veselia din glas.

— Da, zise Jean, încleştându-şi mâna pe telefon. S-a întâmplat ceva rău, se gândi ea. *Ceva rău.*

— Am trimis femeia de serviciu sus, la doamna Wilcox. În camera ei, patul nici nu a fost atins. Mai sunt nişte haine în dulap, dar femeia a observat că lipsesc câteva articole de

toaletă de pe comodă. Credeţi că a intervenit vreo problemă?

— Oh, dacă şi-a luat nişte lucruri cu ea, nu, nu cred că e nimic. Mulţumesc.

Asta i-ar mai trebui Laurei, se gândi Jean, să mă apuc să fac vâlvă că a plecat cu vreun bărbat. Închise telefonul mobil. Dar cu cine s-o fi dus? Dacă era să-i dea crezare lui

Gordon, acesta o respinsese. Mai mult, spusese că Laura cochetase cu Jack Emerson, dar nici pe Mark, Robby sau Carter nu-i neglijase. Ieri, la dejun, glumea cu Mark despre succesul emisiunii lui TV şi zicea că poate n-ar strica să vină şi ea la el, pentru nişte consultaţii. Am auzit-o când i-a zis lui Carter că i-ar plăcea la nebunie să joace într-un spectacol pe Broadway, iar mai târziu era la bar cu Robby.

— Doamnă Sheridan, pot să vă spun ceva?

Tresărind, Jean se răsuci pe călcâie. Uitase complet de prezenţa lui Jake Perkins.

— Vă rog să mă scuzaţi dacă vă deranjez, începu el pe un ton care nu sugera nicidecum o atitudine spăsită, dar mă gândeam că poate ştiţi dumneavoastră dacă doamna Wilcox intenţionează să mai vină azi aici.

— Nu ştiu ce intenţii sau planuri are, spuse Jean, zâmbind plictisită. Scuze, dar trebuie să mă întorc la masă.

Probabil că Laura s-a combinat cu vreunul

dintre tipii de la dineu, şi s-a dus la el acasă, se gândi Jean. Dacă n-a părăsit încă hotelul, e foarte probabil să-şi facă apariţia ceva mai târziu.

Jake Perkins studia expresia lui Jean, în timp ce aceasta îl pasa, prefăcându-se că nu ştie nimic despre prietena ei. E teribil de îngrijorată, îşi zise el. Oare pentru că Laura Wilcox nu şi-a făcut apariţia astăzi? Dumnezeule, oare e posibil să fi dispărut? Scoase din buzunar telefonul celular, formă numărul de la Glen-Ridge House şi ceru legătura la recepţie.

— Am de livrat nişte flori pentru doamna Laura Wilcox, spuse el, dar mi s-a cerut să verific întâi dacă nu a plecat deja de la hotel.

— Nu, nu a predat cheia deocamdată, îi spuse funcţionarul, dar nici n-a dormit noaptea asta aici, aşa că nu ştiu când va veni să-şi ia bagajele.

— Plănuia să rămână şi în weekend? se interesă Jake, încercând să pară cât mai indiferent.

— Trebuia să plece azi, la ora două. A comandat un taxi pentru aeroport la două şi jumătate, aşa că habar n-am ce să-ţi spun în legătură cu florile astea, băiete.

— Cred că o să vorbesc cu clientul. Mulţumesc.

Jake închise mobilul şi îl vârî în buzunar. Ştiu exact unde voi fi la ora două, îşi zise el – în holul hotelului Glen-Ridge, ca să văd dacă Laura Wilcox va veni să predea cheia camerei.

Porni înapoi pe coridor, spre sala de spectacole. Dar dacă nu va veni *deloc?* continuă el să raţioneze. Dacă pur şi simplu a dispărut? Dacă?… Simţi un fior de nerăbdare prin tot corpul Ştia ce însemna asta – flerul unui ziarist adevărat care adulmecă un subiect senzaţional. E ceva prea tare pentru Ston*ecroft Academy Gazette, se* gândi Jake. Dar New *York Post o să*-l soarbă cu plăcere. O să dau la mărit poza de la masă, şi o s-o trimit odată cu articolul. Parcă şi vedea titlul cu litere de-o şchioapă: „Încă o victimă în clasa ghinionistă!” Nu sună rău.

Sau şi mai bine: „Şi acum a mai rămas doar una!” Da, era perfect.

I-am făcut vreo două poze reuşite doamnei Sheridan, se gândi el. O să le pregătesc şi pe-astea, pentru *Post.*

Când deschise uşa de ia sala de festivităţi, tocmai se intonau primele versuri din imnul şcolii.

Reuniunea de douăzeci de ani a absolvenţilor de ia Stonecroft se încheiase.

28

Cred că a venit momentul să ne spunem la revedere, Jean. Mă bucur că te-am revăzut, spunea Mark Fleischman, ţinând în mână cartea lui de vizită. Ţi-o dau pe-a mea, dacă mi-o dai şi tu pe-a ta, mai adăugă el zâmbind.

— Sigur că da, zise Jean, scormonind prin poşetă ca să găsească portofelul cu cărţile ei de vizită. Mă bucur că până la urmă ai putut ajunge la dejunul de adio.

— Da, şi eu. Tu când pleci?

— Mai rămân la hotel câteva zile. Am un mic proiect de terminat, care presupune câteva cercetări, spuse Jean, străduindu-se să pară dezinvoltă.

— Trebuie să înregistrez nişte emisiuni la Boston, mâine. Altminteri, aş mai fi stat şi eu. Mi-ar fi plăcut să te invit seara la o cină liniştită, spuse el, după care, ezitând întâi un pic, o sărută pe obraz. Încă o dată, mă bucur că te-am văzut.

— La revedere, Mark, spuse Jean, care ezită la rândul ei înainte de a spune: Dă-mi un telefon, dacă o să treci pe la Washington.

Mâinile lor rămaseră împreunate câteva clipe, după care Mark plecă.

Carter Stewart şi Gordon Amory stătea împreună, luându-şi rămas-bun de la foştii lor colegi care începuseră să se împrăştie deja. Jean se duse spre ei. Până să apuce să spună ceva, Gordon o întrebă:

— Ce ştii de Laura?

— Nimic, deocamdată.

— Pe Laura nu poţi pune bază. Ăsta este încă un motiv pentru care a scrântit-o profesional. E renumită pentru talentul de a se face aşteptată. Apropo, Alison se dăduse peste cap, săraca, pentru a-i găsi o slujbă. Păcat că Laura nu şi-a amintit lucrul acesta astăzi.

— Da… îngăimă Jean, neavând chef să se implice într-o asemenea discuţie. Carter, tu te duci direct la New York?

— Nu, de fapt, nu, dar mă mut la Hudson Valley Hotel, în celălalt capăt al oraşului. Pierce Ellison face regia la noua mea piesă şi locuieşte la numai zece minute distanţă, în Highland Falls. Trebuie să ne uităm împreună peste scenariu, iar el a sugerat că vom lucra mai bine la el acasă; vom fi mult mai liniştiţi şi nu ne va deranja nimeni. Plec de aici pentru că hotelul ăsta n-a cheltuit un sfanţ pe renovare, de cincizeci de ani încoace.

— Pot să certific că aşa e, confirmă şi Amory. Am o mulţime de amintiri de-aici, de pe vremea când eram curier şi pe urmă chelner la room-service. Eu mă duc spre club.

Vin acolo nişte oameni de-ai mei. Ne-ar interesa un loc pentru birouri, în zona asta.

— Vorbeşte cu Jack Emerson, zise Stewart pe un ton sarcastic.

— Vorbesc cu oricine, numai cu el nu. Oamenii mei au făcut o listă cu câteva locuri interesante, care ar merita să fie văzute.

— Păi, atunci înseamnă că nu ne luăm încă la revedere, zise Jean. S-ar putea să ne mai întâlnim prin oraş. În fine, mă bucur că v-am revăzut.

Nu-i vedea pe Robby Brent şi pe Jack Emerson, dar nu mai avea chef să aştepte. Stabilise să se întâlnească cu Sam Deegan la Alice, la ora două, ceea ce însemna că nu mai avea prea mult timp.

Cu un ultim surâs, murmurând „la revedere” spre colegii de clasă pe lângă care trecea, se duse grăbită spre parcare. După ce se urcă în maşină, aruncă o privire spre cimitirul de lângă liceu. O frapă din nou irealitatea morţii lui Alison.

I Se părea aşa de straniu s-o lase singură acolo, în frigul de-afară. Îi tot spuneam lui Alison că ar fi trebuit să se nască în California, se gândea Jean, în timp ce răsucea cheia în contact. Alison ura frigul. Raiul pentru ea însemna să se dea jos din pat dimineaţa, să deschidă uşa şi să înoate în piscină. Asta făcuse Alison în dimineaţa în care murise.

Gândul acesta n-o părăsi pe Jean, cât dură drumul cu maşina până la locuinţa lui Alice Sommers.

29

Carter Stewart îşi rezervase un apartament la noul Hudson Valley Hotel, aflat în apropiere de Storm King State Park. Cocoţat pe coasta muntelui, cu vedere spre Hudson, „clădirea centrală a hotelului cu cele două turnuri gemene îi aminteau de un vultur cu aripile întinse.

Vulturul, simbolul vieţii, al luminii, al puterii şi al maiestăţii.

Titlul provizoriu al noii lui piese de teatru era „Vulturul şi Bufniţa”.

Bufniţa. Simbolul întunericului şi al morţii. Pasăre de pradă. Lui Pierce Ellison, regizorul lui, îi plăcea titlul. Nu sunt hotărât, îşi zise Stewart, în timp ce oprea în faţa intrării hotelului şi cobora din maşină. Deocamdată nu ştiu precis.

Oare nu e prea evident? îndeobşte, simbolurile trebuie să fie remarcate de către gânditorul profund, şi nu servite pe tavă miercurea dimineaţa, la clubul de bridge. Nu

fiindcă genul acesta de oameni s-ar înghesui cumva să cumpere bilete la piesele lui.

— Ne ocupăm noi de bagajele dumneavoastră, domnule.

Carter Stewart îndesă o bancnotă de cinci dolari în palma portarului. Bine măcar că nu i-a urat „bun venit acasă”, îşi zise el.

Cinci minute mai târziu, după ce îşi turnase nişte whisky din sticla aflată în minibarul din cameră, stătea în picioare la fereastra apartamentului de hotel. Fluviul Hudson părea sumbru şi agitat. Abia la jumătatea lui octombrie şi mirosea deja a iarnă. Slavă Domnului că se terminase şi reuniunea asta. Chiar mi-a făcut plăcere să revăd câteva persoane de-acolo, se gândi el, fie numai şi pentru a-mi da seama mai bine cât de mult am evoluat de când am plecat de-aici.

Pierce Ellison considera că personajul Gwendolyn, din piesa lui, trebuie să aibă mai multă substanţă. „Găseşte o tipă care să fie cu adevărat o blondă extravagantă”, îl îndemnase el. „Nu o actriţă care *să facă* pe blonda extravagantă.”

Carter Stewart izbucni în râs, gândindu-se la Laura. „Măi, măi, ce bine i s-ar mai fi potrivit ei rolul ăsta”, rosti el cu voce tare. „Beau pentru ideea asta, deşi nici într-o mie de ani aşa ceva nu s-ar fi putut întâmpla.”

30

Lui Robby Brent nu-i scăpase faptul că mulţi dintre foştii lui colegi de clasă îl evitaseră după discursul lui de la dineu. Alţi câţiva îl complimentaseră, spunându-i că era un comic minunat, deşi se arătase un pic cam dur cu foştii profesori şi cu diriguita lor. De asemenea, i-a ajuns la urechi şi remarca lui Jean Sheridan, care considera că umorul nu trebuie să dea dovadă de cruzime. Toate astea nu făceau decât să-i producă o mare satisfacţie lui Robby Brent. Se părea că domnişoara Ella Bender, profa de mate, fusese văzută bocind la toaletă, după dineu. Păi, dom'şoară Bender, ai uitat cum îmi tot spuneai că nu am nici măcar o zecime din talentul pentru matematici superioare al fraţilor şi al surorilor mele? Eram ciuca dumitale de bătaie, dom'şoară Bender. Ultimul şi cel mai neînsemnat din neamul Brent. Iar acum ai tupeul să te ofuschezi când te imit şi arăt lumii cât eşti de sclifosită şi cum îţi lingi mereu buzele. Nu-i bine, nu-i bine deloc, dom'şoară Bender.

Robby îi spusese lui Jack Emerson că s-ar

putea să-l intereseze să investească în nişte imobile sau terenuri, iar acesta îl şi înhăţase după dejunul de rămas-bun. Emerson este un fanfaron în multe privinţe, se gândi Robby, intrând cu maşina pe aleea de la Glen-Ridge House, dar tot ceea ce a spus despre proprietăţile imobiliare şi despre oportunitatea de a investi în aşa ceva are logică.

— Prin zona asta, valoarea terenurilor e în permanentă creştere, îi explicase Emerson. Impozitul pe terenurile virane este mic. Le ţii aşa vreo douăzeci de ani şi apoi scoţi o grămadă de bani pe ele. Pune mâna pe nişte terenuri. Robby. Cât mai sunt disponibile. Am câteva loturi formidabile, toate cu vedere spre Hudson. Rămâi mască dacă le vezi. Le-aş cumpăra eu, dar am deja destule. N-are rost să-l îmbogăţesc prea mult pe fiul meu până creşte mare. Rămâi încă un timp aici şi te duc mâine să ţi le arăt.

„Pământul e totul, Katie Scarlett, pământul!” rânji Robby, amintindu-și mutra nedumerită a lui Emerson, când îi spusese acest citat din *Pe aripile vântului.* Pe urmă, însă, tipul se dumirise, când îl explicase că tatăl lui Scarlett se referise la faptul că pământul stă ia temelia siguranţei şi a avuţiei.

— O s-o ţin minte pe-asta, Robby. E nemaipomenită şi foarte adevărată. Pământul

înseamnă bani adevăraţi, valoare efectivă. Pământul nu pleacă nicăieri.

Data viitoare, o să-i trântesc un citat din Platon, îşi zise Robby, oprind maşina în faţa intrării hotelului Glen-Ridge. O să-l las pe lacheu să-mi parcheze maşina azi, se gândi el. Oricum până mâine nu mă mai duc nicăieri.

Dacă ar ştii Jack Emerson câte proprietăţi imobiliare am deja, se amuză el. W. C. Fields obişnuia să-şi facă depozite la băncile din toate oraşele în care avea spectacole. Eu cumpăr terenuri virane în toată ţara, pe care şi le marchez cu indicatoare „Accesul interzis”.

Toată copilăria şi adolescenţa am stat într-o casă cu chirie, se gândi el. Nici măcar pe-atunci, intelectualii mei părinţi n-au fost în stare să adune suficienţi bani cât să cumpere o casă adevărată. Acum, pe lângă reşedinţa mea de bază din

Vegas, dacă aş vrea mi-aş putea construi câte o casă pe nenumăratele terenuri din Santa Barbara, Minneapolis, Atlanta, Boston, Hamptons, New Orleans, Palm Beach, Aspen, ca să nu mai pomenesc de loturile intravilane din Washington. Pământul este secretul meu, conchise Robby, foarte încântat de sine, în timp ce păşea în holul hotelului Glen-Ridge.

Şi tot în pământ se află şi secretele mele.

31

— Am fost la cimitir azi-dimineaţă, îi spuse Alice Sommers lui Jean. Am văzut grupul de la Stonecroft, la slujba de pomenire. Mormântul lui Karen este destul de aproape de locul unde e îngropată Alison Kendall.

— Mă aşteptam să vină mai multă lume la parastas, spuse Jean. Mulţi dintre foştii mei colegi s-au dus direct la dejunul de adio.

Şedeau amândouă în salonaşul confortabil din casa lui Alice Sommers. Aceasta făcuse focul în şemineu, iar flăcările jucăuşe aveau dublul efect de a încălzi încăperea şi a mai înviora spiritele. Jean era sigură că Alice Sommers plânsese mult. Avea ochii tulburi şi umflaţi, însă pe chipul ei se aşternuse o expresie de linişte, pe care nu o remarcase în ziua precedentă.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Alice zise:

— Ştii, aşa cum îţi spuneam şi ieri, în fiecare an când se apropie comemorarea, mi-e tot mai greu. Retrăiesc în gând fiecare minut din acea ultimă zi, întrebându-mă dacă n-am fi putut face ceva atunci pentru a o salva pe Karen. Pe atunci nu existau sisteme de alarmă. Acum, nu cred că se mai încumetă careva să se ducă seara la culcare, fără să activeze alarma.

Luă ceainicul şi umplu din nou cănile.

— Ei, gata, mi-a trecut. O să-mi revin imediat, spuse ea, pe un ton vioi. De fapt, am ajuns la concluzia că nu prea-mi prieşte viaţa de pensionară. O prietenă de-a mea are o florărie şi i-ar prinde bine o mână de ajutor. M-a rugat să lucrez două zile pe săptămână, şi am de gând s-o fac.

— Excelentă idee, spuse Jean, cu sinceritate. Îmi amintesc şi acum ce grădină frumoasă aveai.

— Michael mă tot necăjea spunând că, dacă aş sta şi la bucătărie la fel de mult ca în grădină, probabil că aş ajunge o bucătăreasă de renume mondial. Oh, uite, vine şi Sam, spuse ea, uitându-se pe fereastră. Punctual, ca de obicei.

Sam Deegan îşi şterse bine tălpile pantofilor de ştergătorul de la intrare, înainte de a suna la uşă. Trecuse pe la mormântul lui Karen, unde constatase că nu putea renunţa la încercarea de a-l găsi pe ucigaşul acesteia. Ceva dinlăuntrul lui îl împiedicase să invoce scuza pe care o pregătise în acest scop. În cele din urmă, spusese: „Karen, ies la pensie. Aşa trebuie. O să predau cazul tău unuia dintre colegii mei mai tineri. Poate s-o găsi vreunul mai deştept decât mine care va putea să-l înhaţe pe individul care te-a omorât”.

Alice deschise uşa înainte ca degetul lui Sam să atingă butonul soneriei. Sam nu comentă

văzându-i ochii umflaţi, ci îi cuprinse amândouă mâinile între palme.

— Nu vreau să îţi aduc noroi în casă, zise el.

A fost la cimitir, se gândi Alice plină de recunoştinţă. Ştiu că a fost.

— Haide, intră, îi spuse ea. Nu contează dacă mai ai pământ pe pantofi.

Câtă putere şi siguranţă îi inspira Sam, îşi zise ea, luându-i mantoul. Am făcut bine că l-am rugat să încerce s-o ajute pe Jean.

Sâm îşi adusese un carneţel şi, după ce o salută pe Jean şi acceptă o cană de ceai oferită de Alice, se apucă de treabă.

— Jean, m-am tot gândit. Trebuie să tratăm cu seriozitate această problemă şi să presupunem că persoana care ţi-a scris în legătură cu Lily poate fi capabilă să îi facă rău. Este vorba despre o persoană care a avut acces în apropierea ei, din moment ce i-a luat peria de cap, aşa că n-ar fi exclus să fie cineva din familia care a înfiat-o. Bărbatul acesta – dar, să fie limpede, s-ar putea la fel de bine să fie şi o femeie – intenţionează să stoarcă nişte bani de la tine, ceea ce, aşa cum ai subliniat şi tu, ar fi varianta cea mai inofensivă. Genul acesta de şantaj s-ar putea întinde pe mulţi ani de-acum încolo. În consecinţă, trebuie să găsim cât mai repede cu putinţă această persoană.

— Am fost la St. Thomas of Canterbury azi-

dimineaţă, spuse Jean, dar preotul care a slujit la liturghie nu vine acolo decât duminicile. Mi-a sugerat să mă duc mâine la casa parohială şi să discut cu parohul despre arhiva care conţine certificatele de botez. De-atunci, m-am mai gândit la asta. N-ar fi exclus ca parohul să se arate destul de precaut şi să nu-mi permite accesul la arhivă. S-ar putea să creadă că e vorba de un tertip pentru a încerca să o găsesc pe Lily. Sunt aproape sigură că şi dumneata te-ai gândit la o asemenea eventualitate, adăugă ea, privindu-l pe Sam.

— Da, când mi-a povestit Alice toată tărăşenia m-am gândit la asta. Dar acum, după ce te-am cunoscut, sunt convins că lucrurile stau exact cum le-ai prezentat dumneata. Ai dreptate – este de presupus că parohul se va arăta extrem de circumspect, ceea ce mă face să cred că e preferabil să mă duc eu la el, nu dumneata. Cred că va fi mult mai dispus să discute cu mine, dacă într-adevăr ştie despre vreun copil înfiat, botezat în acea perioadă.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse Jean. Ştii, în toţi aceşti douăzeci de ani m-am întrebat adesea dacă n-am greşit renunţând la Lily. Am întâlnit frecvent tinere de optsprezece ani cu câte un copilaş după ele. Acum, când sunt obligată s-o găsesc, îmi dau seama că aş fi mulţumită dacă aş putea s-o văd măcar de la distanţă. Cel puţin aşa cred, zise

ea, încetişor.

Sam se uită la Jean şi apoi la Alice. Două femei care-şi pierduseră copiii, dar în împrejurări diferite. Tânărul de la West Point urma să absolve cursurile şi să intre în slujbă. Dacă nu ar fi murit în accidentul acela, Jean s-ar fi măritat cu el şi ar fi păstrat copilul. Dacă în urmă cu douăzeci de ani Karen nu ar fi optat să vină acasă şi să rămână acolo peste noapte, Alice ar mai avea şi acum o fiică, poate chiar şi nişte nepoţei.

Viaţa e întotdeauna nedreaptă, se gândi Sam, dar există lucruri pe care putem încerca măcar să le corectăm. Nu fusese capabil să soluţioneze enigma asasinării lui Karen, dar putea cel puţin să se străduiască s-o ajute pe Jean.

— În mod cert doctorul Connors a lucrat cu un avocat pentru a perfecta actele necesare adopţiei. Precis cunoaşte cineva identitatea acestui avocat. Nevasta sau rudele lui mai locuiesc încă prin zonă?

— Nu ştiu, răspunse Jean.

— Mda, păi o să începem cu asta. Ai adus peria de cap şi faxurile?

— Nu.

— Aş vrea să mi le dai.

— E o perie mică, de poşetă, spuse Jean. Aşa cum găseşti la farmacie. Faxurile nu conţin niciun element de identificare a sursei, dar,

bineînţeles, ţi le dau.

— Îmi vor fi de folos, când mă voi întâlni cu preotul.

Jean şi Sam plecară după câteva minute. Sam urma să vină în urma ei, cu maşina, până la hotel. De la fereastră, Alice îi petrecu cu privirea, după care vârî mâna în buzunarul de la jachetă. În dimineaţa aceea, găsise o bijuterie fără valoare pe mormântul lui Karen. O pierduse probabil vreun copil. Când era mică, lui Karen îi plăceau jucăriile de pluş; avea diverse animale, dar cel mai mult iubea bufniţele. Cu un surâs melancolic, Alice privi broşa mică, metalică, în formă de bufniţă, pe care o ţinea în palmă.

32

Jake Perkins şedea în holul hotelului Glen-Ridge House, privind cum ultimii participanţi la reuniune predau cheia la recepţie şi plecau înapoi la casele şi la problemele lor. Stindardul de bun venit fusese strâns, ia barul era pustiu. Gata, şi-au luat toţi la revedere, se gândi el. S-or fi săturat deja unii de alţii.

Primul lucru pe care-l făcuse când sosise la hotel fusese să verifice la recepţie dacă doamna Wilcox se întorsese şi dacă nu cumva

contramandase comanda pentru maşina cu care urma să meargă la aeroport, la ora două şi un sfert.

La două şi un sfert, un şofer în livrea intră în hol şi se duse la recepţie. Jake se repezi şi el într-acolo, ca să se convingă dacă omul venise într-adevăr s-o ia cu maşina pe Laura Wilcox.

La ora două şi jumătate, şoferul plecă, vădit furios. Jake îl auzi pe tip bombănind că n-ar fi trebuit să fie pus pe drumuri degeaba, dacă se ştia că doamna nu mai pleca, fiindcă avea şi el treburile lui şi nu-şi permitea să irosească degeaba bunătate de timp în care ar fi putut găsi alt client.

La ora patru, Jake era tot în holul hotelului. În acel moment îşi făcu apariţia doamna doctor Sheridan, însoţită de domnul mai în vârstă, cu care discutase după dineul de gală. Cei doi se duseră direct la recepţie. Precis, se interesează de Laura Wilcox, se gândi Jake şi nu greşea – Laura Wilcox dispăruse.

Jake îşi zise că nu strica dacă încerca să ia o declaraţie de la doamna Sheridan. Ajunse lângă ea, exact când tipul cu care venise îi spunea:

— Jean, de acord cu tine. Nu mi se pare nici mie în regulă, însă Laura e o femeie în toată firea şi are dreptul să se răzgândească în privinţa plecării de la hotel, bunăoară.

— Scuzaţi-mă, domnule. Sunt Jake Perkins,

reporter la ziarul liceului Stonecroft, se vârî în vorbă Jake.

— Sam Deegan.

Jake simţi că prezenţa lui era nedorită de către cei doi. Treci direct la subiect, îşi zise el.

— Doamnă doctor Sheridan, ştiu că aţi fost îngrijorată când aţi văzut că doamna Wilcox nu a apărut la dejunul de adio; acum aţi constatat că nu s-a prezentat la ora fixată pentru a pleca la aeroport cu maşina pe care a comandat-o. Credeţi că e posibil ca doamna Wilcox să fi păţit ceva – adică, mă refer la cele întâmplate de-a lungul timpului cu fetele care obişnuiau să stea la aceeaşi masă, în timpul liceului?

Sesiză privirea uimită pe care Jean Sheridan i-o aruncă lui Sam Deegan. Aha, clar, nu i-a pomenit nimic de grupul de fete care şedeau la aceeaşi masă, la cantină, se gândi Jake. Habar n-avea cine era tipul cu care venise Jean, însă voia să-i testeze reacţia la ceea ce ştia acum că reprezenta o informaţie inedită. În consecinţă, scoase din buzunar fotografia cu liceenele la masă.

— Vedeţi, domnule, acesta era grupul de fete, printre care se număra şi doamna Sheridan, care în ultima clasă de liceu mâncau mereu la aceeaşi masă. În cei douăzeci de ani câţi au trecut de la absolvire şi până acum o lună, cinci dintre ele au murit. Două au fost

victimele unor accidente, una s-a sinucis, iar a patra se pare că a dispărut într-o avalanşă la Snowbird. Luna trecută, cea de-a cincea persoană din grup, Alison Kendall, a murit în piscina casei ei. Din câte am citit, se pare că există şi ipoteza unei crime.

Acum, Laura Wilcox este de negăsit. Nu vi se pare o coincidenţă cam bizară?

Sam luă fotografia, o studie, şi se încruntă.

— Nu cred în asemenea coincidenţe, spuse el, pe un ton ferm. Şi, acum, te rog să ne scuzi, domnule Perkins.

— Oh, nu vă sinchisiţi de prezenţa mea. Vreau să mai rămân pe-aici, ca să văd dacă nu cumva apare până la urmă şi doamna Wilcox. Mi-ar plăcea să îi iau un interviu.

Fără să-i mai dea atenţie, Sam scoase din buzunar o carte de vizită şi i-o dădu recepţionerului.

— Vreau o listă cu angajaţii hotelului care au fost de serviciu azi-noapte, spuse el, pe un ton autoritar.

33

Ar trebui să fi plecat, dar când m-am întors

de la dejunul de rămas-bun am găsit o mulţime de mesaje care mă aşteptau, îi explică Gordon Amory lui Jean. Filmăm un episod din noul nostru serial în Canada şi au intervenit nişte probleme majore. Am stat două ceasuri la telefon.

Cu sacoşa pe umăr, Gordon venise la recepţie exact când funcţionarul îi arăta lui Sam foile de pontaj ale angajaţilor hotelului. El o privi atent pe Jean şi-o întrebă:

— S-a întâmplat ceva rău?

— A dispărut Laura, spuse Jean, conştientă că vocea îi tremură. Trebuia să fie aici la două şi un sfert, ca s-o ducă o maşină la aeroport. Patul din camera ei e neatins, iar femeia de serviciu zice că lipsesc nişte obiecte de toaletă de pe comodă. Poate că a decis să doarmă la cineva azi-noapte şi n-a păţit nimic, dar mi-a spus că vrea să fie cu noi în dimineaţa aceasta, or absenţa ei mă îngrijorează.

— Era foarte hotărâtă să vină la dejunul de adio când a vorbit aseară cu Jack Emerson, spuse Gordon. Ţi-am povestit că a fost destul de rece cu mine după ce i-am zis că n-are nici cea mai mică şansă de a intra în distribuţia noului serial, dar la bar, după dineul de gală, am auzit întâmplător ce i-a spus lui Jack.

Sam, care ascultase conversaţia fără să intervină, se întoarse spre Gordon şi se prezentă.

— Nu trebuie să uităm faptul că Laura Wilcox este o persoană adultă. Ceea ce înseamnă că are tot dreptul să se ducă unde sau cu cine pofteşte, ori să se răzgândească în privinţa plecării de la hotel. Cu toate acestea, cred că ar trebui să facem nişte investigaţii şi să vedem dacă vreo persoană, fie angajat al hotelului, fie prieten, a fost la curent cu planurile ei.

— Regret că v-am făcut să aşteptaţi, domnule Amory, spuse recepţionerul. V-am pregătit factura.

Gordon ezită, după care privi spre Jean.

— Tu crezi că Laura a păţit ceva, nu-i aşa, Jean?

— Ai dreptate. Laura era foarte legată de Alison. Exclus, aşadar, să lipsească deliberat de la slujba de pomenire, indiferent ce planuri şi-ar fi făcut pentru noaptea precedentă.

— Camera mea e încă liberă? îl întrebă Amory pe funcţionarul de la recepţie.

— Sigur că da, domnule.

— Păi, atunci o să mai rămân la hotel, măcar până vom afla mai multe despre doamna Wilcox.

Gordon Amory se întoarse apoi spre Jean. Pentru o clipă, în ciuda frământărilor provocate de dispariţia Laurei, Jean îşi dădu seama cu uimire că Gordon Amory devenise un bărbat deosebit de chipeş. Şi când te

gândeşti că mi-era milă de el, îşi zise ea. Arăta atât de prăpădit pe-atunci.

— Jean, ştiu că am supărat-o pe Laura aseară, şi a fost o măgărie din partea mea – un fel de răfuială, presupun, pentru felul cum mă respingea când eram puşti. Puteam să-i promit un rol în serial, chiar dacă n-ar fi fost cel principal. Am impresia că e disperată. Aşa se poate explica şi de ce nu şi-a făcut apariţia deloc în dimineaţa asta. Pot paria că va veni până la urmă, cu sau fără vreo explicaţie pentru absenţă, şi atunci îi voi propune un rol. Am de gând să rămân aici, ca să pot face asta personal.

34

Sub privirile lui Jake Perkins, care se afla tot în holul hotelului Glen-Ridge, unul câte unul angajaţii care fuseseră de serviciu în noaptea de sâmbătă intrau în oficiul din spatele recepţiei şi discutau cu Sam Deegan. Când ieşeau de-acolo, reuşea să scoată o vorbă-două de la ei. Toţi credeau că Deegan avea de gând să parcurgă lista până la capăt şi să-i sune şi pe cei care nu erau acum la hotel.

Se părea că nimeni nu o văzuse pe Laura Wilcox ieşind din hotel. Portarul şi băieţii de la parcare erau absolut siguri că doamna nu plecase pe uşa principală.

Jake intui că tânăra în uniformă de cameristă era persoana care făcuse curat şi în apartamentul Laurei. Când fata ieşi de la discuţia cu Deegan, Jake o urmări prin hol, sări în lift imediat după ea şi coborî la etajul patru, odată cu ea.

— Sunt reporter la ziarul de la Stonecroft, îi explică el, dându-i o carte de vizită. Şi, de asemenea, corespondent local pentru *New York Post.*

Nu minţea în totalitate, din moment ce curând chiar aşa va fi, se gândi el.

Nu i-a fost greu s-o facă să vorbească. O chema Myrna Robinson. Învăţa la liceul public şi lucra cu jumătate de normă la hotel. E cam

prostuţă, îşi zise Jake, mulţumit de sine, observând expresia de încântare de pe faţa tinerei emoţionate de şansa de a fi vorbit cu un detectiv.

Jake deschise tacticos carneţelul de notiţe şi începu:

— Ce anume te-a întrebat detectivul Deegan, Myrna?

— Voia să ştie dacă sunt sigură că lipsesc din cameră nişte cosmetice de-ale Laurei Wilcox. I-am răspuns că sunt foarte sigură, mărturisi ea, cu sufletul la gură. I-am zis: „Domnule Deegan, habar n-aveţi câte chestii a reuşit să îngrămădească pe comoda aia prăpădită; ei bine, jumate din astea lipsesc. Adică, demachiantul, loţiunea tonică, periuţa de dinţi şi geanta de cosmetice”.

— Deci, lucrurile pe care orice femeie le ia cu ea când doarme noaptea în altă parte, o ajută Jake. Dar haine, haine nu lipsesc din cameră?

— N-am discutat despre haine cu domnul Deegan, spuse Myrna, şovăitoare, trăgând nervoasă de nasturele de sus de la uniforma neagră de cameristă. I-am zis că lipseşte una dintre valize, dar n-am vrut să creadă că sunt băgăreaţă sau indiscretă, aşa că nu i-am pomenit nimic de jacheta albastră din caşmir, de pantalonii de stofa sau de botinele până la gleznă, care nu mai sunt în dulap.

Myrna avea cam talia Laurei. Jake putea paria. Lipseau, aşadar, exact nişte articole de îmbrăcăminte cu care Laura ar fi putut să se îmbrace la cimitir şi la dejunul de rămas-bun.

— Deci i-ai spus domnului Deegan despre valiza care nu mai e în cameră?

— Îhî. Doamna a venit cu o mulţime de bagaje. Pe cuvântul meu, ziceai că a plecat într-o călătorie împrejurul globului, după câte cărase cu ea. Oricum, valijoara nu mai era acolo azi-dimineaţă. Era altfel decât celelalte bagaje – o Louis Vuitton –, de-asta am şi remarcat-o. Îmi place enorm marca asta! E foarte… distinsă. Celelalte două geamantane mari sunt din piele.

Jake se mândrea cu franceza pe care o ştia, aşa că se strâmbă în sinea lui când auzi „Vuitton” pronunţat de Myrna.

— Myrna, crezi că aş putea arunca o privire în camera Laurei? Jur că nu mă ating de nimic.

Întinsese coarda prea mult. Realiză asta după expresia de spaimă care apăru pe faţa fetei. Myrna privea dincolo de el, în lungul coridorului. Jake ştia ce-i trece prin minte: dacă o prinde şefa că a adus pe cineva în camera unui oaspete al hotelului, o dă afară imediat. Jake se grăbi să bată în retragere:

— Myrna, nu trebuia să-ţi fi cerut aşa ceva. Gata, consideră că n-am spus nimic. Ştii ce, ţi-am dat cartea mea de vizită. Pentru mine

valorează vreo douăzeci de parai dacă îmi dai un telefon, în cazul în care mai afli ceva despre Laura. Ei, ce zici? Vrei să fii reporteriţă?

Myrna îşi muşca buza de jos, analizând oferta lui.

— Nu banii sunt problema, începu ea.

— Bineînţeles că nu, îi dădu dreptate Jake.

— Dacă dai articolul la *New York Post,* va trebui să mă menţionezi ca „sursă anonimă”.

E mai deşteaptă decât pare, se gândi Jake, încuviinţând din cap încântat.

Se făcuse aproape şase, când Jake se întoarse în hol, unde nu mai era aproape nimeni. El se duse la recepţie şi se interesă dacă domnul Deegan mai era în hotel.

Recepţionerul părea obosit şi plictisit.

— Uite ce e, băiete, omul a plecat. Şi, dacă n-ai de gând să-ţi iei o cameră aici ar fi bine să te duci şi tu acasă.

— Sunt convins că v-a rugat să-l anunţaţi dacă se întoarce cumva doamna Wilcox sau dacă aveţi vreo veste de la ea, îl îmbrobodi Jake. Pot să vă las şi eu cartea mea de vizită? M-am împrietenit destul de mult cu doamna Wilcox în acest sfârşit de săptămână, aşa că îmi fac şi eu mari griji pentru ea.

Recepţionerul luă cartea de vizită şi o studie.

— Reporter la *Stonecroft Academy Gazette*

şi scriitor- ziarist?

Acestea fiind zise, rupse în două cartea de vizită.

— Măi, băiete, nu vezi că ai caş la gură încă? Fă-mi plăcerea şi dispari de-aici.

35

Cadavrul lui Helen Whelan a fost descoperit duminică după-amiaza, la ora cinci şi jumătate, într-o zonă păduroasă din Washingtonville, un oraş situat la treizeci şi cinci de kilometri de Surrey Meadows, de către un băiat de doisprezece ani, care o luase prin pădure, ca să scurteze drumul până la casa prietenului lui.

Sam primi informaţia, exact când termina de intervievat pe angajaţii hotelului Glen-Ridge House. El o sună pe Jean, care se dusese în cameră ca să ia legătura telefonic cu Mark Fleischman, Carter Stewart şi Jack Emerson, în speranţa că vreunul dintre ei ştia ceva despre planurile Laurei. Jean vorbise deja, în hol, cu Robby Brent, care susţinea că habar n-avea unde ar putea fi Laura.

— Jean, eu trebuie să plec, îi explică Sam. Ai dat deja de vreunul dintre ei?

— Am vorbit cu Carter. E foarte îngrijorat, dar n-are nici cea mai mică ideea despre unde ar putea fi Laura. I-am povestit că urmează să iau cina cu Gordon, aşa că va veni şi el la masă. Dacă vom reuşi să întocmim toţi trei o listă cu persoanele cu care Laura ar fi putut să-şi petreacă timpul, s-ar putea să ne vină vreo idee. Jack Emerson nu este acasă. I-am lăsat un mesaj pe robotul telefonic. La fel am procedat şi în ceea ce-l priveşte pe Mark Fleischman.

— Foarte bine; oricum n-ai fi putut face mai mult, spuse Sam. Deocamdată legea ne împiedică să acţionăm. Dacă nu aflăm nimic despre ea până mâine, voi încerca să obţin un ordin de percheziţie, ca să putem intra în camera ei, unde, cine ştie? poate că a lăsat vreun indiciu despre locul unde s-a dus. În rest, fii tare.

— Te duci mâine-dimineaţă la casa parohială, da?!

— Bineînţeles, doar ţi-am promis.

Sam închise telefonul şi ieşi grăbit îndreptându-se spre maşină. N-avea niciun sens să-i spună lui Jean că se ducea spre locul unde o altă femeie dată dispărută fusese găsită moartă.

Helen Whelan primise o lovitură dură în ceafa, iar apoi fusese înjunghiată de mai multe

ori.

— A lovit-o, probabil, pe la spate, cu acelaşi obiect contondent cu care a anihilat şi câinele, spuse Cal Grey, medicul legist, când Sam sosi la locul faptei.

Poliţiştii tocmai ridicau cadavrul, iar în urma lor, la lumina puternică a reflectoarelor, nişte investigatori luau la puricat zona împrejmuită cu cordoane, în căutarea unor posibile indicii privind identitatea asasinului.

— Nu pot şti cu precizie până nu procedez la autopsiere, însă impresia mea este că lovitura la cap a făcut-o să-şi piardă cunoştinţa. Loviturile de cuţit i-au fost aplicate după ce tipul a adus-o aici. Nu ne rămâne decât să sperăm că Helen Whelan nu şi-a mai dat seama de ceea ce se întâmplă cu ea.

Sam privea trupul firav care zăcea acum, într-o husă specială.

— Hainele de pe ea par intacte.

— Exact. Aşa e. Presupun că individul care a pus mâna pe ea a adus-o direct aici şi a omorât-o. Încă mai are înfăşurată pe încheietura mâinii lesa câinelui.

— Ia stai un pic! se răsti Sam la poliţistul care desfăcea targa.

Se lăsă pe vine, simţind cum i se afundă tălpile în pământul noroios.

— Dă-mi un pic lanterna ta, Cal.

— Ce-ai văzut?

— O urmă de sânge pe pantalonii ei. Mă îndoiesc că ar proveni din propriile-i răni de pe piept şi gât. Ceva îmi spune că asasinul sângera destul de mult, probabil de la muşcătura câinelui, spuse Sam ridicându-se în picioare. Asta înseamnă că ar fi trebuit să se ducă la Urgenţă, ca să fie pansat. O să pun în alertă toate spitalele din regiune, cu consemnul de a raporta toate cazurile de muşcături de câine pe care le-au tratat în acest sfârşit de săptămână, dar şi pe cele care s-ar putea să mai apară în următoarele câteva zile. Ai grijă, te rog, să se analizeze la laborator mostra de sânge de pe ţesătură. Ne vedem la tine, la birou, Cal.

În timp ce conducea maşina spre secţia de medicină legală a poliţiei, Sam reflecta la soarta crudă de care avusese parte Helen Whelan. Simţea un rău aproape fizic gândindu-se la fragilitatea vieţii omeneşti, care poate fi curmată într-o fracţiune de secundă. Trecea prin asemenea stări sufleteşti ori de câte ori se confrunta cu acte violente de acest fel. Vreau să pun mâna pe tipul ăsta, şi să fiu eu acela care îi prinde cătuşele la mâine. Să dea Dumnezeu ca locul în care l-a muşcat bietul câine să-l doară cât mai rău!

De la acest raţionament, ajunse la altă idee. Chiar dacă o fi atât de isteţ, încât să nu se ducă direct la secţia de Urgenţă. A vreunui

spital, tot va trebui să îşi trateze rana făcută de câine. Deşi şansele sunt mici, merită totuşi să anunţăm

— Farmaciştii din zonă, să fie cu ochii în patru la orice persoană

— Care cumpără apă oxigenată, feşe şi unguente cu antibiotice.

Dacă e cu adevărat atât de isteţ încât să evite orice unitate spitalicească, înseamnă că e şi suficient de abil, încât să se ducă să cumpere toate chestiile astea de la unul dintre supermarketuri, unde lumea stă la cozi lungi la casă şi nimeni nu se sinchiseşte de ceea ce ai în coş.

Oricum, merită încercat, conchise Sam, sumbru, amintindu-şi cum zâmbea Helen Whelan în fotografia pe care o văzuse în apartamentul ei. Era cu douăzeci de ani mai mare decât ar fi fost Karen Sommers, dacă ar mai fi trăit, se gândi el, dar a murit în acelaşi fel – ucisă cu bestialitate cu mai multe lovituri de cuţit.

Ceaţa care persistase toată ziua se preschimbase într-o ploaie deasă. Încruntându-se, Sam porni ştergătoarele de parbriz. De douăzeci de ani, nu mai existase niciun caz de înjunghiere de acest fel. Karen fusese ucisă acasă la ea. Helen Whelan fusese surprinsă afară, în timp ce îşi plimba câinele. Era oare posibil ca un maniac să fi stat în

banca lui în toţi aceşti ani?

Orice este posibil, îşi zise Sam. Măcar de-ar fi avut o scăpare, acum, o neglijenţă cât de mică! Să fi pierdut ceva din vedere şi în felul acesta să putem pune mâna pe el. Să sperăm că vom afla ADN-ul lui. Precis urmele de sânge de pe mustăţile câinelui şi de pe pantalonii victimei sunt de la el!

Ajuns la secţia de medicină legală, opri în parcare, coborî din maşină şi intră în clădire. Va avea o noapte lungă, iar mâine o zi şi mai lungă. Trebuia să se vadă cu preotul de la St. Thomas şi să îl convingă să deschidă arhiva cu certificatele de botez, din urmă cu douăzeci de ani. Trebuia să ia legătura cu familiile celor cinci absolvente de la Stonecroft, care muriseră în ordinea în care obişnuiau să stea la masă; era necesar să afle mai multe amănunte despre moartea fiecăreia. Mai trebuia, de asemenea, să afle ce se întâmplase cu Laura Wilcox. Dacă aş face abstracţie de decesul celorlalte fete din clasa ei, aş zice că şi-a luat, pur şi simplu, lumea în cap, şi a fugit cu un tip. Din câte am înţeles, e destul de „zburdalnică” şi îi cam plac bărbaţii.

Medicul legist şi ambulanţa cu cadavrul lui Helen Whelan sosiră la câteva secunde după el. Peste o jumătate de ceas, Sam studia vestimentaţia şi obiectele găsite asupra victimei. Ceasul şi un inel erau singurele

bijuterii pe care le avusese la ea. Nu-şi luase probabil nicio poşetă, din moment ce avea cheia şi o batistă în buzunarul din dreapta al jachetei.

Pe masă, lângă cheia de la casă, se mai afla un obiect:

o broşă mică metalică în formă de bufniţă, cu o lungime de vreo doi centimetri şi jumătate. Sam luă penseta de la asistent, prinse bufniţa, şi o studie cu atenţie. Ochii ficşi, reci şi mari, îl priveau ţintă.

— Am găsit-o în buzunarul pantalonilor, îi explică asistentul. Era cât pe-aci să n-o observ.

Sam îşi aminti de dovleacul şi scheletul de hârtie pe care le văzuse acasă la Helen Whelan.

— Se pregătea pentru Halloween, spuse el. Probabil că broşa făcea parte din „ornamentele” specifice acestei sărbători. Bagă totul într-o pungă. Le duc la laborator.

Puţin mai târziu, Sam privea cum hainele pe care le purtase Helen Whelan erau verificate minuţios la microscop, cu scopul de a depista eventuale indicii menite să stabilească identitatea asasinului. Un alt asistent cerceta cheile, pentru a delimita posibilele amprente.

— Pe chei nu sunt decât amprentele ei, remarcă el, pregătindu-se să apuce cu penseta broşa în formă de bufniţă.

Peste câteva clipe, spuse:

— Ce ciudat! Pe chestia asta nu există niciun fel de amprente, nici măcar urme. Cum îţi explici aşa ceva? Chestia asta n-a avut picioare ca să intre singură în buzunar, ce naiba?! o persoană care purta mănuşi a pus-o probabil acolo.

Sam reflectă câteva momente. Oare asasinul lăsase bufniţa-broşă intenţionat? Da, se pare că aşa stăteau lucrurile.

— O să păstrăm sub tăcere aspectul acesta, preciză el pe un ton tăios.

Luând penseta de la asistent, ridică bufniţa şi o privi atent.

— Cu ajutorul tău, o să dau de tipul ăla, îşi jură el. Nu ştiu deocamdată cum, dar ştiu că *aşa* va fi.

36

Conveniseră să se întâlnească la şapte seara, în restaurant. În ultima clipă, Jean se decise să se îmbrace altfel. Alese nişte pantaloni bleumarin şi un tricou bleu, pe care şi-l cumpărase la o promoţie de la *Escada.* Toată ziua nu reuşise să scape de frigul care îi intrase în oase la cimitir. I se părea că jacheta şi pantalonii cu care fusese îmbrăcată

dimineaţa păstrau în ele umezeala şi răcoarea de-afară.

Complet ridicol, îşi zise ea, retuşându-şi machiajul şi pieptănându-se. Stând în picioare, în faţa oglinzii din baie, se opri din pieptănat şi privi fix peria din mână. Cine fusese oare atât de aproape de Lily, încât să reuşească să-i ia peria din casă sau din poşetă?

Ar fi posibil, oare, ca Lily să fi dat de urma mea şi să încerce să mă pedepsească pentru că am abandonat-o? se frământa Jean. Are nouăsprezece ani şi jumătate. Cum o fi fost viaţa ei în toată această perioadă? Oare oamenii care au înfiat-o s-au dovedit a fi nişte persoane minunate, aşa cum mi-a spus doctorul Connors, sau au devenit cu timpul nişte părinţi răi, care s-au purtat urât cu ea?

Nu, îşi continuă Jean gândul. Nu Lily urmărea s-o chinuiască. Era vorba despre altcineva, un om care vrea să-mi facă *mie* rău. Ce bine-ar fi dacă ar vrea doar bani! îţi dau bani, numai s-o laşi pe *ea* în pace!

Se privi atent în oglindă. I se spusese de câteva ori că seamănă cu Katie Couric, prezentatoarea unei emisiuni TV de mare succes, iar comparaţia o măgulise. Oare Lily seamănă cu mine? se întrebă ea. Sau mai degrabă cu Reed? Firele acelea de păr sunt blonde. Reed glumea, spunându-mi că avea părul auriu, ca spicul de grâu. Asta înseamnă

că la păr îi seamănă lui. Reed avea ochi albaştri, la fel ca mine. Precis că şi *ea* are tot ochi albaştri, ca noi.

Scuturând din cap, Jean puse peria pe stativul de lângă chiuvetă, stinse lumina la baie, îşi luă poşeta şi coborî în restaurant, unde urma să se întâlnească cu ceilalţi.

Gordon Amory, Robby Brent şi Jack Emerson se aflau deja la o masă, în localul aproape gol. Când se ridicară în picioare ca s-o salute, Jean sesiză deosebirea dintre felul în care erau îmbrăcaţi. Amory purta o cămaşă din caşmir, descheiată la gât, şi un sacou scump din tweed. Era imaginea întruchipată a omului de afaceri care se bucură de succes. Robby Brent renunţase la sveterul pe care îl purtase la I dejunul de rămas-bun şi îşi pusese o bluză cu guler rulat, ; care, în opinia lui Jean, îl făcea să pară şi mai bondoc. O undă de transpiraţie pe frunte şi pe obraji îi dădea un aspect lucios şi, categoric, dizgraţios. Sacoul de catifea reiată cu care era îmbrăcat Jack Emerson părea bine croit, însă pierdea mult din valoare din cauza cămăşii în carouri roşu cu alb şi a cravatei în culori ţipătoare. Cu faţa lui cărnoasă şi rumenă, Jack Emerson semăna cu un personaj dintr-o reclamă proastă.

Jack trase în afară scaunul de lângă el şi o bătu uşor pe braţ, îndemnând-o să se aşeze acolo. Instinctiv, Jean se încordă toată şi îşi

trase mâna, ferindu-se de atingerea lui.

— Noi am comandat deja ceva de băut, Jeannie, îi zise Emerson. Mi-am permis să cer şi un chardonnay pentru tine.

— Minunat. Ia spuneţi, băieţi, aţi venit mai devreme sau am întârziat eu?

— Am venit noi ceva mai devreme. Tu ai fost cât se poate de punctuală. Carter lipseşte.

Peste douăzeci de minute, când discutau încă dacă să comande sau nu mâncarea, apăru şi Carter, îmbrăcat cu blugi şi un pulover cu glugă.

— Scuze dacă v-am făcut să aşteptaţi, dar sincer să fiu nu mă aşteptam la o nouă reuniune, atât de curând, remarcă el, pe un ton sec, aşezându-se la masă.

— Nici noi, zise Gordon Amory. Ce-ar fi să îţi comanzi şi tu ceva de băut, şi apoi să trecem la motivul pentru care ne-am adunat cu toţii aici.

Carter încuviinţă, dând din cap. Prinse apoi privirea chelnerului şi arătă spre paharul cu martini din faţa lui Emerson.

— Continuă, îi spuse el lui Gordon, pe acelaşi ton sec ca la venire.

— Daţi-mi voie să încep prin a spune că, reflectând mai, bine, cred şi sper ca frământările noastre în privinţa Laurei să fie, de fapt, fără obiect. Dacă nu mă înşală memoria, acum câţiva ani Laura a acceptat o

invitaţie din partea unui tip plin de bani, care o chema la el acasă, în Palm Beach – n-are niciun rost să ne încurcăm în nume şi persoane –, drept care Laura noastră a lăsat baltă ditamai petrecerea unde se afla ca să plece cu mahărul, în avionul lui personal.

Cu acea ocazie, din câte s-a putut constata, nici măcar nu s-a sinchisit să-şi ia periuţa de dinţi, darămite cosmeticalele.

— Nu cred că am văzut pe cineva venind acum la Stonecroft cu avionul personal, remarcă Robby Brent. De fapt, după cum arătau cei mai mulţi dintre invitaţi, am impresia că şi-au luat rucsacul în spate şi au făcut autostopul până aici.

— Haide, Robby, las-o mai moale, obiectă Jack Emerson. O mulţime dintre foştii noştri colegi au reuşit în viaţă. Acesta e şi motivul, pentru care câţiva dintre ei şi-au cumpărat imobile în zonă, cu intenţia de a avea aici un al doilea domiciliu.

— Jack, ce-ar fi să ne scuteşti de afacerile imobiliare în seara asta?! zise Gordon, uşor iritat. Apropo, de fapt eşti un tip cu bani şi, din câte ştim noi, singurul care are o casă în oraş. Ai fi putut s-o inviţi pe Laura la o cină romantică în doi.

Jack Emerson se făcu şi mai stacojiu la faţă.

— Presupun că ai vrut să glumeşti, Gordon.

— Ba deloc, n-am de gând să-i iau lui Robby

pâinea de la gură, ripostă Gordon, atacând o măslină din farfuria pe care ospătarul o pusese pe masă. Am glumit, bineînţeles, apropo de tine şi Laura, dar în privinţa discuţiilor despre afacerile imobiliare am fost cât se poate de serios!

Jean decise că venise momentul de a încerca să schimbe subiectul conversaţiei.

— I-am lăsat un mesaj lui Mark, pe telefonul mobil, spuse ea. M-a sunat exact înainte să cobor la masă. Dacă până mâine nu aflăm nimic despre soarta Laurei, zice că îşi va modifica programul şi se va întoarce şi el aici.

— Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru Laura, observă Robby. Nu m-ar mira deloc dacă ar simţi la fel şi acum. Aseară a ţinut neapărat să fie lângă ea, pe podium. A inversat chiar nişte cartonaşe de identificare pentru asta.

Vasăzică, de-asta vine el înapoi, se gândi Jean, dându-şi seama că îşi făcuse iluzii când Mark o sunase mai devreme. „Jeannie”, îi spusese el, „vreau să cred că Laura nu a păţit nimic, însă dacă s-a întâmplat ceva rău cu ea, nu pot să nu mă gândesc la nenorocirea aceasta aproape programată, care le-a lovit pe fetele de la masa voastră. Trebuie să realizezi şi tu acest lucru!”

Şi eu care mi-am imaginat că îşi face griji din cauza mea, îşi zise ea. Intenţionam chiar

să-i povestesc despre Lily. Având în vedere că e psihiatru, îmi închipuiam că ar putea intui mai bine caracterul persoanei care m-a contactat în legătură cu ea.

A fost o uşurare când ospătarul, un om mai în vârstă şi nu prea înalt, a început să împartă mapele cu meniul.

— Îmi permiteţi să vă spun care sunt specialităţile casei în această seară?

Robby ridică privirea spre chelner, cu un zâmbet plin de optimism:

— Abia aştept, murmură el.

— File minion cu ciuperci, file de calcan umplut cu carne de crab…

După ce omul îşi isprăvi litania, Robby spuse:

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Desigur, domnule.

— Este în obiceiul acestui local de a promova resturile zilei de ieri la rangul de specialităţi ale zilei de azi?

— Oh, domnule, vă asigur, începu chelnerul, care părea destul de încurcat, lucrez aici de patruzeci de ani şi mă mândresc cu arta noastră culinară.

— Bine, bine, lasă, nu contează. A fost doar o mică glumă, ca să mai înviorăm atmosfera. Jean, spune tu prima.

— Salată şi friptură de miel, rosti Jean.

Robby nu mai e doar sarcastic, ci de-a

dreptul răutăcios şi crud, gândi ea. Îi place să jignească oamenii care nu pot riposta, persoane ca domnişoara Bender – profa de mate, la dineul de gală de-aseară, iar acum pe amărâtul ăsta. Zicea despre Mark că era topit după Laura, dar nu cred că a fost cineva mai îndrăgostit de ea, decât el.

Brusc, îi trecu prin minte un gând înspăimântător. Robby câştigă acum bani frumoşi. E celebru. Dacă ar invita-o să se întâlnească undeva cu el, Laura s-ar duce. Jean se cutremura constatând că nu excludea nicidecum eventualitatea ca Robby s-o fi ademenit pe Laura şi să-i fi făcut vreun rău.

Jack Emerson comandă ultimul. În timp ce îi dădea meniul înapoi chelnerului, spuse:

— Le-am promis unor prieteni că o să trec pe la ei, în seara asta, deci cred că ar fi o idee bună dacă am începe să discutăm despre persoanele care, considerăm noi, au fost în centrul atenţiei Laurei, în timpul acestui weekend. În afară de tine, desigur, Gordie. Tu figurai primul pe lista ei.

Doamne Dumnezeule, nu mai e mult şi ăştia se iau la bătaie, dacă discuţia continuă aşa, îşi zise Jean. Apoi, se întoarse spre Carter Stewart:

— Carter, ce-ar fi să începem cu tine. Ai vreo sugestie?

— Am văzut-o stând de vorbă cu Joel

Nieman, cunoscut mai bine ca Romeo, pe vremea când uita replicile, în piesa de la şcoală. Nevastă-sa a venit doar la cocktail şi la cina festivă de vineri seara, după care s-a dus acasă. Are o funcţie de conducere la *Target,* iar sâmbătă dimineaţa trebuia să plece cu avionul la Hong Kong.

— Soţii Nieman nu locuiesc prin zonă, Jack? se interesă Gordon.

— Stau la Rye.

— Păi, asta nu-i chiar aşa de departe.

— Am vorbit şi eu cu Joel şi soţia lui, vineri seară, la petrecere, spuse Jean. Nu mi s-a părut nicidecum genul de bărbat care să o invite pe Laura la el acasă, profitând de absenţa neveste-sii!

— Nu ţi s-o fi părut ţie aşa, dar întâmplarea face să ştiu că a avut vreo două amante, zise Emerson. De asemenea, mai ştiu şi că a fost la un pas de condamnare, pentru nişte afaceri dubioase în care a fost implicată firma lui de contabilitate. Acesta a fost motivul pentru care am renunţat să-l mai includem în categoria invitaţilor de onoare.

— Dar ce părere aveţi de Mark Fleischman, onoratul nostru oaspete, care nu este acum de faţă? întrebă Robby Brent. O fi el „înalt, zvelt, vesel, nostim şi spiritual”, cum a sunat prezentarea care i s-a făcut la dineul de gală, dar nu trebuie să uităm că s-a ţinut permanent

după Laura. Era să-şi frângă şi gâtul, când s-a repezit să stea lângă ea, în autobuzul cu care ne-am dus la West Point.

Jack Emerson goli paharul cu martini şi îi făcu semn ospătarul să îi mai aducă unul. Pe urmă, ridică sprâncenele:

— Acum, mi-a venit ideea. Mark ar fi avut unde s-o invite pe Laura. Ştiu precis că tatăl lui e plecat din oraş. M-am întâlnit cu Cliff Fleischman la oficiul poştal săptămâna trecută şi l-am întrebat dacă vine la dineul de gală, ca să vadă cum va fi omagiat fiul lui. Mi-a spus că a plănuit mai de mult să se ducă în vizită la nişte prieteni, la Chicago, dar că îl va suna pe Mark. Poate că i-a propus să stea la el. Cliff se întoarce abia marţi.

— Păi, atunci înseamnă că domnul Fleischman s-a răzgândit până la urmă şi şi-a schimbat planurile, spuse Jean. Mark mi-a zis că a trecut prin dreptul casei părinteşti şi că toate luminile erau aprinse. Nu mi-a pomenit nimic despre vreo convorbire telefonică pe care s-o fi avut cu tatăl lui.

— Cliff Fleischman lasă toate luminile aprinse, când pleacă de-acasă, replică Emerson. Acum zece ani, când a fost în concediu, hoţii i-au spart casa. După părerea lui, spargerea nu ar fi avut loc dacă n-ar fi fost beznă peste tot. Nefiind nicio lumină aprinsă, hoţii au dedus că nu era nimeni acasă.

Gordon rupse un saleu.

— Am senzaţia că Mark nu e în termeni prea buni cu taică-său.

— Exact. Ştiu şi de ce, spuse Emerson. După moartea mamei lui Mark, tatăl lui a renunţat la serviciile menajerei. Aceasta a venit să lucreze o vreme la noi. Era tare bârfitoare, aşa că ne-a împuiat capul cu vrute şi nevrute despre familia Fleischman. Toată lumea ştia că doamna Fleischman ţinea la Dennis, fiul lor cel mare, ca la ochii din cap. Nu s-a împăcat niciodată cu ideea morţii lui, şi îl învinovăţea pe Mark pentru accidentul acela. Mark îl pisa pe Dennis, cerându-i să-l înveţe să şofeze. Mark avea doar treisprezece ani şi nu i se permitea să pornească maşina, decât dacă era şi Dennis cu el. În după-amiaza aceea, a pornit maşina, care staţiona în pantă, dar a uitat să tragă frâna de mână, când a coborât din ea. Maşina a luat-o singură la vale şi l-a lovit pe Dennis, care nici măcar n-a auzit-o..

— Dar mama lor cum a aflat toate astea? întrebă Jean.

— Potrivit spuselor menajerei, într-o seară, cu puţin înainte ca doamna Fleischman să se prăpădească, s-a întâmplat ceva, care a întors-o împotriva lui Mark. Băiatul n-a venit la înmormântare. Maică-sa l-a exclus din testament; avea o mulţime de bani, moşteniţi de a rudele ei din partea mamei. Atunci Mark

eră student la Medicină.

— Da, dar când s-a produs accidentul, avea doar treisprezece ani, obiectă Jean.

— Şi era veşnic invidios pe frate-său, rosti calm Carter Stewart. Credeţi-mă. S-ar putea să fi luat legătura cu tatăl său şi să aibă o cheia de la casă; şi, mai ales, poate că a ştiut că taică-său va fi plecat.

Dacă Mark a minţit când a spus că trebuie să se întoarcă la Boston? se întrebă Jean. A făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să găsească un pretext pentru a veni la masa unde stăteam eu, Alice şi Sam, seara, la bar. Atunci ne-a povestit că s-a plimbat pe jos prin faţa casei părinteşti. Dacă o mai fi şi acum în oraş, împreună cu Laura?

Gordon Amory interveni şi el în discuţie:

— Am pornit toţi de la ipoteza că Laura a plecat *cu* cineva, dar e foarte posibil să se fi dus *la* cineva. Nu sunt chiar atât de departe Greenwich, Bedford şi Westport, unde locuiesc mulţi prieteni de-ai ei, toţi mari staruri.

Jack Emerson adusese o listă cu persoanele care participaseră la reuniune. Fiecare îşi alese nişte nume ca să dea telefon, să explice motivele de îngrijorare şi să-şi întrebe interlocutorii dacă aveau cumva vreo idee despre locul în care s-ar putea ascunde Laura.

Părăsiră restaurantul, cu promisiunea de a lua legătura a doua zi dimineaţă. Carter

Stewart şi Jack Emerson se duseră direct la maşinile lor. În holul hotelului, Jean le spuse lui Gordon Amory şi lui Robby Brent că voia să treacă pe la recepţie.

— Atunci îţi urez noapte bună, îi zise Gordon. Mai am şi eu de dat nişte telefoane.

— Gordie, e duminică seara, ce naiba! spuse Robby Brent. Ce poate fi atât de important, încât să nu sufere amânare până dimineaţă?!

Gordon Amory îl privi enervat pe Robby, a cărui mutră exprima o inocenţă înşelătoare.

— Cum bine ştii, prefer să mi se spună „Gordon”, rosti el calm. Noapte bună, Jean.

— Ce plin de el poate fi omul ăsta, zise Robby, urmărindu-l cu privirea pe Gordon în timp ce acesta se îndrepta spre ascensor. Pariez că se duce sus şi dă drumul la televizor! în seara asta, se lansează un nou serial pe unul dintre canalele lui. Dar mai ştii? S-ar putea să se zgâiască doar în oglindă, ca să-şi admire noua moacă. Pe onoarea mea, Jeannie, specialistul ăla în chirurgie estetică e un geniu. Mai ţii minte ce mutră de nătărău avea Gordie, când era mic?

Puţin îmi pasă mie de ce Gordon se duce în camera lui, se gândi Jean. Vreau doar să verific dacă nu cumva a sunat Laura, după care mă duc direct la culcare.

— Bravo lui că a fost capabil să răzbească astfel în viaţă! N-a avut deloc o copilărie

fericită.

— De parcă noi am avut?! exclamă Robby, cu lehamite, în afară, desigur, de regina balului, care lipseşte acum, spuse el, ridicând din umeri. Mă duc să-mi iau o haină mai groasă şi ies un pic pe-afară. Am un fix cu sănătatea şi condiţia fizică, or, în afară de vreo două plimbări pe jos, n-am făcut niciun pic de mişcare în tot acest weekend. Sala de fitness de-aici e o mizerie.

— Există cumva ceva în oraşul ăsta, în hotelul ăsta sau la oamenii cu care te-ai întâlnit, care, după părerea ta, să nu fie „o mizerie”? întrebă Jean, fără să-i pese că ridicase un pic tonul.

— Nu prea, zise Robby vesel, în afară de tine, desigur, Jeannie. Mi-a părut rău când am văzut că te-ai cam supărat atunci când am spus că Mark s-a ţinut tot timpul după Laura. Între noi fie vorba, am remarcat că Mark te-a curtat şi pe tine. E un tip ciudat, dar toţi psihiatrii au reputaţia de a fi mai ţicniţi, decât pacienţii lor. Presupunând că Mark nu a tras frâna de mână, mă întreb dacă a făcut-o intenţionat sau nu. La urma urmei era vorba despre maşina nouă-nouţă, primită de fratele său în dar de la mami şi tati, ca recompensă că a terminat cu bine cursurile liceului Stonecroft. Ia mai gândeşte-te un pic la asta.

Făcându-i cu ochiul şi fluturând şmechereşte

din mână, Robby porni spre lifturi. Furioasă şi umilită de faptul că Robby diagnosticase atât de corect reacţia ei la comentariile despre Mark şi Laura, Jean se îndreptă spre recepţie. De serviciu era Amy Sachs, o femeie cu părul cărunt tuns scurt şi cu nişte ochelari uriaşi proptiţi pe vârful nasului.

— Nu, nu s-a primit niciun telefon de la doamna Wilcox, îi spuse ea lui Jean. În schimb, a venit un fax pentru dumneavoastră, doamnă doctor Sheridan.

Femeia se întoarse şi luă un plic, de pe raftul din spatele ei.

Jean simţi că i se usucă gura. Deşi îşi repeta în gând că trebuia să aibă răbdare să ajungă în cameră şi abia apoi să citească faxul, constată cu surprindere că mâinile ei rupeau deja plicul.

FLOAREA DE LILI-LILIAC OFILITĂ MIROASE MAI RĂU DECÂT BURUIANA, citi ea mesajul.

Lili… ofilită… moartă, îşi zise Jean în gând.

— Aţi păţit ceva, doamnă Sheridan? se interesă femeia-şoricel de la recepţie. Sper că n-aţi primit o veste proastă.

— Poftim? Oh… nu… nu e nimic, mulţumesc.

Buimacă, Jean izbuti să ajungă sus, intră în cameră, desfăcu poşeta şi căută portofelul în care avea numărul de celular al lui Sam Deegan. Când auzi vocea care rosti sec „Sam

Deegan”, Jean realiză că era aproape zece seara şi că omul poate se culcase deja.

— Sam, probabil că te-am trezit…

— Nu, nici vorbă, o întrerupse el. Ce s-a întâmplat, Jean? Ai primit vreo veste de la Laura?

— Nu. E vorba despre Lily. A mai venit un fax.

— Citeşte-mi-l.

Cu voce tremurândă, Jean îi citi mesajul.

— Sam, cuvintele astea amintesc de un citat celebru. E vorba despre „flori moarte”. Sam, persoana care a trimis chestia asta o ameninţă cu moartea pe fetiţa mea, se auzi Jean rostind, pe un ton aproape isteric. Cum să-l opresc? Ce să fac?

37

Probabil că faxul ajunsese deja la ea. Se întreba de ce îi făcea plăcere s-o necăjească dacă tot se hotărâse că o va omorî. De ce răsucea tot timpul cuţitul în rană, ameninţând-o pe Meredith, sau Lily, cum îi spunea Jean fetei? Vreme de aproape douăzeci de ani faptul că ştiuse de naşterea ei şi de părinţii adoptivi fusese un fleac aparent inutil, aidoma

darurilor pe care nu le mai poţi înapoia, dar pe care nici nu le vei mai lua vreodată de pe raftul unde le-ai pus. Abia când îi cunoscuse pe părinţii fetei, la un dejun, în urmă cu un an, şi realizase cine erau, de fapt, îşi propusese să se împrietenească cu ei. În august, îi invitase să petreacă un weekend prelungit, la el acasă, şi s-o aducă şi pe Meredith, care era în vacanţă. Atunci i-a venit ideea de a lua ceva ce-i aparţinea fetei, care să conţină o probă a ADN-ului ei.

Ocazia de a-i fura peria de cap i se ivise când erau cu toţii la piscină, şi telefonul celular al fetei a început să sune, exact când aceasta se pieptăna. Meredith răspunsese la telefon şi se îndepărtase un pic, ca să poată vorbi nestingheritǎ. El strecurase peria în buzunar, după care a plecase să mai schimbe o vorbă cu ceilalţi musafiri. A doua zi, îi trimisese lui Jean peria şi primul dintre mesaje.

Puterea asupra vieţii şi a morţii – până acum o exercitase asupra a cinci dintre fetele care obişnuiau să mănânce la aceeaşi masă, dar şi asupra multor altor femei, alese la întâmplare. Se întreba cât timp va mai trece până vor găsi cadavrul lui Helen Whelan. Greşise, oare, punând bufniţa în buzunarul ei? Până acum, semnul lui distinctiv trecuse neobservat. Aşa se întâmplase i luna trecută, când strecurase o

broşă-bufniţă într-un sertar de bucătărie, în bungalowul de lângă piscină, unde o aşteptase pe Alison.

În casă, toate luminile erau stinse. Scoase din buzunar ochelarii care îi permitea să vadă pe întuneric, şi-i puse, băgă cheia în broască, deschise uşa din spate şi intră. După ce o încuie pe dinăuntru, traversă bucătăria până la scara de serviciu, şi urcă tiptil la etaj.

Laura se afla în dormitorul în care stătuse înainte de a se muta pe Concord Avenue. Mâinile şi picioarele îi erau legate, iar în gură avea un căluş. Ghiceai că era lungită pe pat, după rochia aurie care sclipea pe întuneric.

Nu-l auzise intrând în cameră. Bufniţa se aplecă deasupra ei şi şopti:

— M-am întors, Laura. Nu te bucuri?

Fata încercă să se ferească de atingerea lui.

— Sunt buuufffniţţaaaa şi trăiesc într-un copac, şopti el. Ţi se părea amuzant să mă imiţi, aşa-i? Ţi se mai pare amuzant şi acum, Laura? Spune!

Prin ochelarii aceia speciali, putea citi groaza din ochii ei. Din gâtlej, îi ieşeau scâncete jalnice, iar capul i se legăna dintr-o parte în cealaltă.

— Ăsta nu e răspunsul corect, Laura. Da, ţi se pare amuzant. Vouă, fetelor, vi se pare amuzant. Arată-mi şi mie că ţi se pare amuzant. Haide, arată-mi.

Laura începu să dea din cap, în sus şi în jos. Cu un gest rapid, îi dezlegă căluşul.

— Să nu ridici glasul, Laura, şopti el. Oricum nu te-ar auzi nimeni. Dacă te-apuci să ţipi, o să te sufoc cu perna asta. Ai înţeles?

— Te rog, murmură Laura. Te rog…

— Nu, Laura, nu vreau să spui „te rog”. Vreau să mă imiţi, să spui replica mea de pe scenă, şi pe urmă să râzi.

— Sunt buuufffniţţaaaa şi trăiesc într-un copac.

Dădu din cap, cu un aer aprobator.

— Exact aşa. Eşti o imitatoare foarte pricepută. Acum, prefă-te că eşti cu fetele la masă; haide, chicoteşte, rânjeşte, hlizeşte-te, râzi! Vreau să văd cât de bine vă distraţi voi după ce mă maimuţăreai aşa pe mine.

— Nu pot… îmi pare rău…

Ridică perna şi i-o apropie de faţă.

Disperată, Laura începu să râdă, piţigăiat, cu sunete isterice, ca nişte behăituri.

— Ha… ha… ha…

Apoi, cu ochii plini de lacrimi zise:

— Te rog…

El îi astupă gura cu mâna.

— Să nu-mi rosteşti numele. Nu e voie. Poţi să-mi zici „Bufniţa”. Va trebui să mai repeţi scena şi să le imiţi pe fete cum se distrează pe socoteala mea. O să-ţi dezleg mâinile şi o să te las să mănânci. Ţi-am adus nişte supă şi o

chiflă. Nu e drăguţ din partea mea? Pe urmă, o să-ţi dau voie să te duci la baie, iar după aceea, când o să te instalezi cuminte în pat, o să formez numărul de telefon de la hotel, de pe telefonul meu mobil. Le vei comunica la recepţie că eşti la nişte prieteni, că nu ştii exact ce planuri ai în continuare, dar că vrei să păstrezi camera de la hotel. Ai priceput, Laura?

— Da, îngăimă ea, cu glasul stins.

— Dacă încerci cumva să ceri ajutor, vei muri imediat. Ţi-e clar?

— Ddaa.

— Perfect.

După douăzeci de minute, centrala telefonică digitală de la Glen-Ridge House dădu curs unui apel pentru rezervări.

La recepţie, începu să sune telefonul. Funcţionara ridică receptorul şi se prezentă.

— Recepţia. Sunt Amy. Doamnă Wilcox, continuă femeia, cu vocea aproape sugrumată.. Ce se vor mai bucura prietenii dumneavoastră, când vor afla că aţi sunat. Categoric, bineînţeles, vă păstrăm camera. Sigur n-aţi păţit nimic?

Bufniţa întrerupse legătura.

— Te-ai descurcat foarte bine, Laura. Un pic de încordare în voce, dar e firesc, presupun. Poate că, în fond, chiar ai stofa de actriţă, zise el punându-i căluşul. Mă întorc mai târziu.

Încearcă să dormi. Îţi dau voie să mă visezi.

38

Jake Perkins ştia că recepţionerul care îl dăduse afară din hotel ieşea din schimb la ora opt seara. Asta însemna că după ora opt putea să se ducă la Glen-Ridge House şi să stea de vorbă cu Amy Sachs, cealaltă funcţionară de la recepţie, pentru a afla dacă apăruseră ceva noutăţi.

După ce luă cina împreună cu părinţii, care se arătară pasionaţi de relatarea lui despre ceea ce se întâmpla la hotel, Jake trecu în revistă informaţiile culese, pe care intenţiona să le transmită la *Post.* Decisese să nu sune la ziar decât a doua zi dimineaţă, adică exact când se împlineau douăzeci şi patru de ore de la dispariţia Laurei Wilcox.

Ajunse la Glen-Ridge la ora zece. Holul era pustiu. Jake se duse direct la recepţie. Amy îl plăcea, Jake ştia asta. În primăvară, când scrisese un articol despre un dejun festiv, Amy îi mărturisise că semăna leit cu fratele ei, când era puşti. „Singura diferenţă este că Danny are acum patruzeci şi şase de ani, iar tu ai şaisprezece”, zisese ea, râzând. „Danny şi-a

dorit dintotdeauna să lucreze în domeniul editorial şi, într-un fel, a reuşit. Este proprietarul unei firme de transport, care se ocupă de distribuţia ziarelor.”

Jake se întreba dacă lumea îşi dădea seama că, sub înfăţişarea de femeie timidă şi dornică de a fi pe placul tuturor, se ascundea o persoană spirituală şi extrem de isteaţă.

Amy îl întâmpină cu un zâmbet:

— Bună, Jake.

— Bună, Amy. M-am gândit să trec pe la tine, ca să te întreb dacă n-ai mai aflat ceva de Laura Wilcox.

— Nu, din păcate.

Exact în clipa aceea, începu să sune telefonul.

— Recepţia. Amy la telefon, spuse ea, în receptor.

Sub privirile lui Jake, Amy se schimbă la faţă şi îngăimă, cu respiraţia întretăiată de emoţie:

— Oh, doamnă Wilcox…

Jake se întinse peste masa înaltă de la recepţie şi îi făcu semn lui Amy să îndepărteze un pic receptorul de la ureche, ca să poată auzi şi el. Laura spunea că este la nişte prieteni, că nu ştie ce planuri are în continuare, dar că vrea să i se păstreze camera de la hotel.

Ce ciudată! Parcă n-ar fi ea. E supărată. Îi tremură vocea.

Convorbirea dură doar douăzeci de secunde.

— Nu ştiu pe unde-o fi, dar e limpede că nu se prea distrează, zise Jake.

— Sau poate că e doar mahmură, sugeră Amy. Am citit un articol despre ea în revista *People,* anul trecut, în care se spunea că ar fi fost la o cură de dezalcoolizare.

— Mda, poate că ai dreptate, recunoscu Jake şi ridică din umeri, admiţând în sinea lui că tot eşafodajul supoziţiilor de până atunci se prăbuşea, dacă se dovedea viabilă o asemenea posibilitate. Dar tu unde crezi că s-o fi dus, Amy? întrebă el. Ai fost de serviciu pe toate durata weekendului. Ai remarcat cumva dacă a stat mai mult cu cineva?

Ochelarii imenşi săltară un pic pe nasul lui Amy Sachs, când aceasta se încruntă.

— Am văzut-o braţ la braţ cu doctorul Fleischman, de vreo două ori, zise ea. Apropo, tipul a plecat primul de la hotel, duminică dimineaţă. Poate că o lăsase undeva să-şi revină din pileală şi se grăbea să se ducă la ea.

Amy trase un sertar, din care scoase o carte de vizită.

— I-am promis poliţistului, ştii, domnul Deegan, că îl sun dacă aflu ceva de doamna Wilcox.

— Eu o şterg, zise Jake. Pa, Amy.

Fluturându-şi mâna în semn de salut, porni

spre ieşire, în timp ce ea forma numărul. Jake ieşi în stradă, se opri câteva momente pe trotuar nehotărât, făcu un pas spre maşină, după care se răzgândi şi intră din nou în hotel.

— Ai dat de domnul Deegan? întrebă el.

— Da. I-am povestit că m-a sunat doamna Wilcox. S-a bucurat şi a zis că e o veste bună. Urmează să-l anunţ atunci când doamna va veni să-şi ia bagajele.

— Exact de-asta m-am temut, Amy. Dă-mi şi mie numărul de telefon al lui Sam Deegan.

— De ce? întrebă ea, alarmată.

— Fiindcă mie mi s-a părut că Laura Wilcox era mai degrabă înspăimântată, decât mahmură, or consider că e bine să ştie şi domnul Deegan acest lucru.

— Dacă află careva că te-am lăsat să asculţi convorbirea telefonică, aş putea să-mi pierd slujba.

— Stai liniştită, n-o să păţeşti nimic. O să zic că am tras eu de receptor, când ai rostit numele ei, şi l-am întors spre mine, ca să aud ce spunea interlocutoarea ta. Amy, cinci dintre prietenele Laurei au murit. Dacă Laura Wilcox este reţinută cu forţa undeva, s-ar putea ca şi clipele ei să fie numărate.

Sam Deegan abia terminase de vorbit cu Jean, când primi apelul telefonic de la recepţionera hotelului Glen-Ridge. Pentru o

clipă se gândi că Laura Wilcox era o femeie extrem de egoistă, căreia puţin îi păsase de slujba de pomenire pentru prietena ei, darămite de faptul că speriase pe toată lumea cu absenţa neanunţată şi că îl pusese pe drumuri degeaba şi pe şoferul care venise să o conducă la aeroport. Apoi alungă acest gând dându-şi seama cât de dubioasă era povestea aceea vagă pe care Laura i-o turnase la telefon recepţionerei, mai ales că aceasta remarcase tonul ciudat al interlocutoarei pe care-l pusese pe seama mahmurelii.

Telefonul primit de la Jake Perkins aproape imediat îi întări această impresie, cu atât mai mult cu cât tânărul sublimase faptul că vocea Laurei i se păruse efectiv înspăimântată.

— Confirmi şi dumneata spusele doamnei Sachs, care mi-a comunicat că era zece şi jumătate fix, când Laura Wilcox a sunat la hotel? îl întrebă Sam.

— Da, era zece şi jumătate fix, declară Jake. Vă gândiţi să încercaţi să identificaţi sursa apelului telefonic, domnule Deegan? Dacă Laura a sunat de pe mobilul ei, există posibilitatea să se descopere zona de unde a telefonat, nu-i aşa?

— Da, aşa e, zise Sam, enervându-se.

Puştiul ăsta face pe atotştiutorul cu mine. Totuşi el vrea să ajute, aşa că e mai bine să nu mă iau de el, îşi zise Sam.

— Voi continua să stau cu ochii în patru pentru dumneavoastră, zise Jake, pe un ton vesel.

Ideea că Laura Wilcox ar putea fi în primejdie, şi că el îşi aducea contribuţia la bunul mers al anchetei îl făcea să se simtă foarte important.

— Bravo, ţine-o tot aşa, spuse Sam, adăugând apoi, cam fără tragere de inimă: Mulţam, Jake.

Sam închise telefonul, se ridică în capul oaselor şi îşi puse picioarele pe podea. Ştia că nu va mai putea dormi, cel puţin în următoarele câteva ore. Trebuia să o anunţe pe Jean că Laura luase legătura cu hotelul şi să obţină o autorizaţie din partea instanţei judecătoreşti, pentru a monitoriza convorbirile telefonice de la hotel. După ce va identifica numărul de la care sunase Laura, va solicita companiei de telefonie respective să găsească numele abonatului şi să localizeze zona de unde se telefonase.

Dintre judecătorii din Orange County, autorizaţi să elibereze un astfel de ordin, domnul Hagen, din Goshen, locuia cel mai aproape. În timp ce suna la procuratură, pentru a obţine numărul de telefon al lui Hagen, Sam realiză cât de mult se frământa şi el din cauza Laurei, din moment ce nu pregetase să îl deranjeze din somn pe unul

dintre cei mai morocănoşi judecători din lume, în loc să aştepte până a doua zi dimineaţa.

39

Jean reglase la maximum volumul soneriei de la telefonul ei celular, de teamă ca nu cumva să nu audă dacă suna cineva, după ce se ducea la culcare. Sam îi spusese că era posibil ca persoana care o tot contacta în legătură cu Lily să schimbe metoda şi să îi telefoneze.

— Rămâi, te rog, la ideea că e vorba de un şantaj pentru a-ţi stoarce bani, spuse el. Cineva vrea să te sperie, făcându-te să crezi că Lily ar fi în primejdie. Să sperăm că următoarea mutare va fi un telefon din partea respectivei persoane, ceea ce ne-ar permite să depistăm sursa apelului.

Sam reuşise să o mai liniştească.

— Jean, îţi faci mult rău singură, dacă te laşi paralizată de teamă. Mi-ai spus că n-ai vorbit nimănui despre existenţa copilului şi că în Chicago lumea te cunoştea sub numele de fată al mamei tale. Cu toate acestea, cineva a aflat secretul – nu ştim *când,* acum, recent, sau

atunci, demult, cu nouăsprezece ani şi jumătate în urmă, când s-a născut fetiţa. Oricum e momentul să începi să te ajuţi singură. Încearcă să-ţi aminteşti dacă mai era cineva în cabinetul doctorului Connors, când te-ai sfătuit cu el; poate vreo soră medicală sau vreo secretară, care şi-a dat seama ce te adusese acolo şi a fost suficient de curioasă să afle cine a luat copilul. Nu uita, de asemenea, că acum eşti o celebritate, graţie mai ales cărţii de succes pe care ai publicat-o. Se ştie deja că ai semnat un nou contract cu editura. Sunt aproape sigur că o persoană care are legături cu Lily a decis să te şantajeze, ameninţându-te că îi va face rău. Mâine-dimineaţă, mă duc să discut cu preotul de la St. Thomas. Până atunci, te rog să întocmeşti o listă cu prietenii şi cunoştinţele tale de-atunci, în special persoane care ar fi putut avea acces la fişa ta.

Tot acest raţionament, dar şi calmul lui Sam o mai liniştise pe Jean, care se aşează la masa de lucru, cu un pix şi un carnet de notiţe. Pe prima pagină, scrise: CABINETUL DOCTORULUI CONNORS.

Asistenta medicală de-acolo era, pe-atunci, o femeie trupeşă şi jovială, în jur de cincizeci de ani, îşi aminti Jean. Peggy. Aşa o chema. Peggy, şi mai cum? Parcă avea un nume irlandez, unul care începea cu „K”. Kelly…

Kennedy… Keegan… O să-mi aduc aminte până la urmă, îşi zise Jean.

Era un început.

Normal ar fi fost ca informaţia comunicată de Sam, potrivit căreia Laura telefonase la recepţie, să o mai liniştească, însă sesizase îngrijorarea din vocea lui.

— Nu eşti convins că Laura e bine, aşa-i? îl întrebase ea.

— Nu, încă. Oricum, e bine şi că a dat un semn de viaţă.

Da, fiindcă asta înseamnă că trăieşte, se gândi Jean.

— Crezi că există motive care o împiedică pe Laura să se întoarcă la hotel? întrebase ea.

— Jean, te-am sunat ca să-ţi spun de Laura, pentru că speram să te mai liniştesc un pic, însă cred că e mai bine să fiu sincer cu tine până la capăt. Două persoane au ascultat cuvintele Laurei la telefon şi amândouă mi-au confirmat că părea disperată. Laura şi cu tine sunteţi singurele rămase în viaţă, din grupul fetelor care obişnuiau să mănânce în liceu la aceeaşi masă. Până vom afla unde este Laura şi cu cine, te rog să fii extrem de prudentă!

40

Știa că o va omorî, însă că nu se ştia când. Incredibil, dar după plecare lui adormise. De-afară, lumina se strecura printre jaluzelele închise, ceea ce însemna că era dimineaţă.

Ce-o fi, luni sau marţi? se întrebă Laura, încercând să nu se trezească de-a binelea.

Sâmbătă seara, când ajunseseră aici, îi turnase nişte şampanie şi îi urase bun venit. Pe urmă, îi spusese: „Vine Halloween-ul în curând. Vrei să vezi ce mască mi-am cumpărat?”

Îşi pusese o mască de bufniţă, cu nişte ochi imenşi, cu pupile negre cu irişii gălbejiţi, ochi înconjuraţi de smocuri de puf cenuşiu, care în jurul ciocului ascuţit şi al pliscului îngust devenea maro. Am râs, îşi aminti Laura, fiindcă am crezut că asta aştepta el de la mine. Mi-am dat însă seama imediat că se întâmplase ceva cu el – se schimbase, era altfel. Am ştiut, înainte de a-şi scoate masca şi a mă înhăţa de mâini, că sunt încolţită.

O târâse, pe scări, o legase de mâini şi de picioare, îi acoperise gura cu un căluş, având grijă să nu i-l strângă prea tare, ca să nu se

sufoce. Pe urmă, îi petrecuse o funie groasă peste mijloc şi o legase bine de pat.

— Ai citit vreodată *Mommie Dearest?* o întrebase el. Joan Crawford obişnuia să-şi lege copiii de pat, ca să fie sigură că nu se trezesc peste noapte. Cum zicea ea, „să doarmă în siguranţă”. Apoi, o pusese să repete replica aceea despre bufniţa din copac, pe care se căznise el s-o spună în piesa de la şcoală. După aceea îi ceruse să le imite pe fete, cum râdeau de el, şi de fiecare dată văzuse în privirea lui o furie copleşitoare.

— Râdeaţi toate de mine, aşa-i. Te dispreţuiesc, Laura. Mi se face scârbă când mă uit la tine.

La un moment dat, plecase, lăsând intenţionat telefonul pe comodă.

— Gândeşte-te, Laura, cum ar fi dacă ai putea ajunge la telefonul ăsta şi ai cere ajutor. Dar să nu faci asta. Funia se va strânge şi mai tare, dacă încerci să ţi-o desfaci. Poţi să mă crezi, ştiu ce spun.

Laura încercase, totuşi, şi acum încheieturile mâinilor şi gleznele îi zvâcneau de durere. Gura i se uscase. Încercă să îşi umezească buzele, dar atinse cu limba şoseta pe care i-o pusese peste gură şi simţi că îi vine să verse, iar dacă vărsa, risca să moară înecată. Oh, Doamne, ajută-mă, se rugă ea, cuprinsă de panică în timp ce se căznea să nu

verse.

Când s-a întors prima oară în cameră era un pic de lumină. Probabil că asta a fost duminică după-amiază, calculă ea. Mi-a dezlegat mâinile, mi-a dat nişte supă cu pâine şi m-a lăsat să mă duc la baie înainte de a pleca. Când a revenit era deja întuneric. Atunci m-a pus să vorbesc la telefon. De ce mă *face* să trec prin toate astea? De ce nu mă omoară, pur şi simplu, ca să se isprăvească odată chinul?

Simţea că mintea i se limpezeşte. Când încercă să îşi mişte mâinile şi picioarele, durerea deveni şi mai violentă. Sâmbătă seara. Duminică dimineaţa. Duminică seara. Probabil că acum era luni dimineaţa. Privea fix la celular. N-avea cum să ajungă până acolo. Dacă o va mai pune să dea vreun telefon cuiva, n-ar fi bine să strige numele lui?

Parcă simţea cum perna îi acoperă brusc faţa, înăbuşindu-i cuvintele, înainte ca ea să le poată rosti. Nu pot, se gândi Laura. Poate că dacă n-am să-l provoc, o să-şi dea seama era că am mari necazuri şi va încerca să dea de urma mea. Tehnica actuală permite depistarea locului de unde se telefonează. Se poate afla şi al cui este numărul respectiv de telefon.

Asta era singura ei şansă. Apoi gândul îi zbură la Jean. Are de gând s-o omoare şi pe ea. Se spune că oamenii au capacitatea de a-şi

transmite şândurile. Voi încerca să îi transmit lui Jean gândurile mele. Închise ochii şi şi-o imagină pe Jean, aşa cum fusese la dineul de gală, cu rochia aceea albastră. Mişcând din buze sub banda de leucoplast, începu să rostească numele lui şi mesajul pentru Jean: „El mă ţine captivă. El le-a omorât pe celelalte fete. El o să ne omoare şi pe noi. Ajută-mă, Jean. Sunt în casa unde am locuit până la şaisprezece ani. Vino să mă scapi, Jean!” Apoi repeta la nesfârşit numele lui.

— Ţi-am interzis să-mi rosteşti numele.

Nu-l auzise când intrase. Chiar şi cu gura astupată de căluş, Laura scoase un urlet sinistru, care sfâşie parcă liniştea apăsătoare din camera ei de odinioară.

41

Luni dimineaţă, aproape de revărsatul zorilor, Jean reuşi să adoarmă – un somn adânc, dar zbuciumat, în care visă vag şi neclar că i se cerea cu disperare ajutorul, ceea ce o făcu să se trezească de câteva ori pentru o fracţiune de secundă. Când se dezmetici de-a binelea după somn, constată şocată că era ora nouă şi jumătate.

O clipă se gândi să comande micul dejun în cameră, dar renunţă repede la idee. Detesta această încăpere, înghesuită, ticsită şi deprimantă. Coloritul spălăcit al pereţilor, al cuverturii şi al draperiilor o făcea să tânjească după casa ei confortabilă, din Alexandria. În urmă cu zece ani cumpărase o casă veche de şaptezeci de ani, cu două etaje, care fusese locuită în ultimii patruzeci de ani de o persoană foarte retrasă. Casa era murdară, neîngrijită şi înţesată de lucruri, dar Jean se îndrăgostise de ea. Prietenii încercaseră s-o determine să renunţe la ideea de a o cumpăra, spunându-i că va îngropa aiurea o mulţime de bani în ea, dar acum recunoşteau că se înşelaseră.

Dincolo de excrementele de şoareci, de tapetul cojit, de covoarele jegoase, de chiuvetele cu scurgerea spartă, de aragazul împuţit şi de frigiderul murdar, Jean văzuse tavanele înalte, ferestrele imense şi camerele spaţioase, dar şi priveliştea superbă a fluviului Potomac, ascunsă în spatele copacilor cu coroane dezvoltate aiurea.

Îşi cheltuise toţi banii pentru a cumpăra casa şi a înlocui acoperişul. Apoi, făcuse singură reparaţiile minore, frecând, zugrăvind şi punând tapet. Raşchetase chiar parchetul, pe care avusese surpriza să-l descopere când ridicase covoarele jerpelite.

Ce bine mi-a prins munca asta în casă, se gândi Jean, în timp ce făcea un duş. Apoi se spălă pe cap şi se şterse bine cu prosopul. Când eram mică, visam să locuiesc într-o asemenea casă. Maică-sa avusese alergie la flori şi la plante. Zâmbind fără să vrea, Jean se gândi la sera superbă de lângă bucătărie, plină de flori parfumate.

Culorile pe care le folosise pentru interiorul casei erau cele care ei îi sugerau veselie şi căldură: nuanţe de galben, albastru, verde şi roşu. Niciun perete de culoarea humei, glumeau prietenii ei. Cu avansul de la ultimul contract, lambrisase biblioteca şi biroul, şi renovase bucătăria şi băile. Casa era refugiul ei, oaza ei de fericire. Fiind situată aproape de Mount Vernon, o poreclise în glumă „Mount Vernon, Jr.”.

Prezenţa ei în acel hotel, chiar dacă făcea abstracţie de încercarea de a o găsi pe Lily, îi redeşteptase amintirile triste legate de anii în care locuise în Cornwall. Se simţise iarăşi fetiţa amărâtă de odinioară, de ai cărei părinţi făcea băşcălie tot oraşul.

Îşi amintise şi ce simţise atunci când îl iubea la nebunie pe Reed şi cât de greu îi fusese să ascundă cumplita suferinţă pricinuită de moartea lui. În toţi aceşti ani m-am întrebat dacă n-am greşit renunţând la Lily, îşi zise ea. Întoarcerea mea aici mă face să înţeleg că,

fără ajutorul părinţilor mei, pe care oricum nu l-aş fi avut, mi-ar fi fost imposibil să o cresc şi să îi asigur educaţia necesară.

În timp ce îşi usca părul şi se pieptăna, realiză că, de fapt, îi dădea dreptate lui Sam, care presupunea că ameninţările la adresa lui Lily aveau drept scop un şantaj financiar. „Jean”, îi spusese el, „gândeşte-te bine. Ştii pe cineva care ar avea motive să te facă să suferi? Ai suflat vreodată slujba cuiva? Sau, cum se spune, ai călcat pe coadă pe careva?” „Niciodată”, replicase ea, cu toată sinceritatea.

Sam reuşise să o convingă că, în scurt timp, persoana care o tot contactase urma să-i ceară bani. Dacă despre *bani* este vorba, îşi zise Jean, înseamnă că o persoană de pe-aici a aflat atunci că eram însărcinată, şi ulterior a reuşit să descopere identitatea părinţilor adoptivi ai fetiţei mele. Probabil că datorită vâlvei făcute de organizarea reuniunii noastre, şi faptului că eu am figurat printre oaspeţii de onoare, *persoana* s-a gândit că n-ar strica să ia legătura cu mine.

Privindu-se în oglinda din baie, constată că era extrem de palidă. De obicei, ziua, se farda extrem de puţin, dar de data asta simţi nevoia să îşi dea cu nişte fard de obraz şi să folosească un ruj mai închis la culoare.

Ştiind de la bun început că va sta cel puţin

câteva zile în plus, aici, la Cornwall, Jean îşi adusese mai multe haine. Ea decise ca azi să se îmbrace cu un pulover vişiniu, care îi plăcea foarte mult, şi cu nişte pantaloni gri-închis.

Hotărârea de a întreprinde ceva pentru a o găsi pe Lily o ajutase să scape de sentimentul de neputinţă şi neajutorare pe care îl avusese. Îşi prinse nişte cercei în urechi şi se mai pieptănă o dată. Când puse peria pe comodă, îşi dădu seama că semăna perfect cu cea primită prin poştă, în care erau câteva fire din părul lui Lily. Brusc, îi veni în minte numele asistentei medicale de la cabinetul doctorului Connors: Peggy Kimball. Trase sertarul de la noptieră şi scoase cartea de telefon. Găsi mai multe persoane cu numele de Kimball, dar alese instinctiv primul număr din listă, „Kimball, Stephan şi Margaret". Era la o oră la care putea să deranjeze. Formă numărul şi după câteva apeluri o voce feminină înregistrată pe robotul telefonic spuse: „Bună. Steve şi Peggy nu sunt acasă acum. La semnalul sonor, lăsaţi, vă rog, un mesaj cu numărul de telefon la care puteţi fi sunaţi."

E posibil să îţi aminteşti vocea cuiva chiar după douăzeci de ani sau mi se pare mie? se întrebă Jean, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— Peggy, sunt Jean Sheridan. Dacă ai fost asistentă medicală la cabinetul doctorului

Connors, acum douăzeci de ani, este teribil de important să vorbesc cu tine. Vrei, te rog, să mă suni la acest număr, cât mai repede cu putinţă?!

Pentru că tot era cu cartea de telefon în faţă, Jean răsfoi paginile la litera „C”. Dacă ar mai fi trăit, doctorul Edward Connors ar fi avut acum cel puţin şaptezeci şi cinci de ani. Era de presupus că soţia lui avea cam aceeaşi vârstă. Sam Deegan urma să-l întrebe pe preotul de la St. Thomas despre ea, dar era posibil să o găsească şi ea, în anuarul telefonic. Doctorul locuia pe-atunci pe Winding Way; exista o abonată Dorothy Connors, cu adresa pe Winding Way. Plină de speranţă, Jean formă numărul. Îi răspunse o femeie mai în vârstă, cu voce cristalină. Peste câteva minute, când închise telefonul, Jean avea fixată o întâlnire acasă la doamna Dorothy Connors, la ora unsprezece şi treizeci.

42

Luni dimineaţă, la ora zece şi jumătate, Sam Deegan se afla în biroul lui Rich Stevens, procurorul din Orange County, şi îl punea la curent cu circumstanţele dispariţiei Laurei

Wilcox, precum şi cu ameninţările lansate la adresa lui Lily.

— Azi-noapte, la ora unu, am dat curs autorizaţiei de monitorizare a convorbirilor telefonice înregistrate la Glen-Ridge House, spuse el. Atât recepţionera, cât şi puştiul acela de la Stonecroft sunt siguri că la telefon a fost Laura

Wilcox şi amândoi susţin că, după voce, li s-a părut disperată. Din investigaţii, s-a constatat că a sunat de la un număr cu „917”, ceea ce indică un telefon mobil. Am solicitat numele şi adresa abonatului, dar a trebuit să aştept până azi dimineaţă, la ora nouă.

— Şi ce-ai aflat? se interesă Stevens.

— Genul de informaţie care mă convinge încă o dată că Wilcox este în pericol. Telefonul de la care a sunat e un aparat cu cartelă nereîncărcabilă, pe care atunci când se descarcă îl arunci la gunoi.

— Cum folosesc traficanţii de droguri şi teroriştii, remarcă tăios Stevens.

— Sau, în cazul acesta, un răpitor. Zona de unde s-a făcut apelul este Beacon, în Dutchess County, or ştii şi tu ce suprafaţă mare înseamnă asta. Am discutat cu tehnicienii noştri, care mi-au spus că mai există două staţii de alimentare în Woodbury şi New Windsor. Dacă mai sună o dată, putem forma un triunghi ipotetic care să ne ajute să

localizăm sursa. Am putea face asta şi acum, dacă telefonul ar fi deschis.

— Eu nu-mi închid niciodată mobilul, zise Stevens.

— Nici eu. De fapt, aproape nimeni n-o face. Ăsta este încă un motiv care mă face să cred că Laura Wilcox a fost constrânsă să dea telefonul acela la hotel. De altfel, are şi ea un telefon mobil, înregistrat pe numele ei. De ce să nu fi sunat de pe acel telefon, şi, oricum, de ce telefonul este închis?

Apoi, îi expuse lui Stevens planul lui de acţiune.

— Vreau să obţin fişele complete ale tuturor absolvenţilor care au participat la reuniune. Mulţi dintre ei n-au mai venit pe aici de douăzeci de ani. Poate că vom depista ceva în trecutul vreunuia dintre ei – acte de violenţă, internări în clinici speciale. Vreau să se ia legătura cu rudele celor cinci femei decedate, pentru a afla dacă moartea lor s-a produs cumva în împrejurări dubioase. Trebuie să îi contactăm şi pe părinţii Laurei, aflaţi într-o croazieră.

— Cinci dintre fetele care şedeau la aceeaşi masă au murit, iar a şasea este dată dispărută, spuse Stevens. Dacă nu s-a constat nimic dubios până acum referitor la moartea lor aceasta se datorează faptului că nimeni nu şi-a pus această problemă. În locul tău, eu aş porni

de la ultima decedată. Dacă poliţaii din L.A. Ar şti despre moartea celorlalte femei, ţ s-ar putea să nu mai pună cu atâta uşurinţă concluzia de „moarte accidentală prin înec”. Vom solicita din arhiva poliţiei toate dosarele privind celelalte decese.

— Administraţia de la Stonecroft va trimite o listă cu absolvenţii care au luat parte la reuniune, precum şi o listă

— Cu celelalte persoane care au venit la dineul de gală, spuse, Sam. Au la liceu adresele şi numerele de telefon ale tuturor

— Absolvenţilor şi, măcar în parte, pe cele ale localnicilor care au participat la festivitate. Există şi participanţi care au cumpărat bilete la dineu, fără să îşi dea numele, aşa că ne va lua ceva timp până vom descoperi identitatea lor.

Rupt de oboseală, Sam nu izbuti să îşi ascundă un căscat. Faptul că Rich Stevens se abţinu să îi sugereze să doarmă câteva ceasuri înainte de a continua ancheta dovedea că procurorul sesizase perfect gravitatea situaţiei.

— Pune câţiva băieţi să se ocupe de toate detaliile astea, Sam. Şi acum, unde te duci?

— Am întâlnire cu un preot, zise el, cu un zâmbet amar. Sper ca de data asta el să fie cel care se spovedeşte!

43

Descoperirea cadavrului lui Helen Whelan a devenit un subiect major pentru presă. Dispariţia necunoscutei profesoare, în urmă cu patruzeci şi opt de ore, fusese amplu tratată în mass-media, iar confirmarea faptului că fusese ucisă constituia o ştire de maxim interes, având în vedere că era şi un semnal de alarmă pentru toate orăşelele din Hudson Valley.

Probabilitatea ca un ucigaş în serie să bântuie prin această zonă liniştită era cu atât mai plauzibilă, după ce se aflase că şi câinele victimei fusese lovit cu cruzime.

Bufniţa dormise cu intermitenţe în noaptea de duminică. După ce o vizitase prima oară pe Laura, la zece şi jumătate, reuşise să prindă câteva ceasuri de odihnă. Pe urmă, cu prilejul vizitei făcute în zori avusese satisfacţia de a auzi glasul implorându-l să aibă milă, milă pe care ea nu o manifestase niciodată faţă de el în anii de şcoală.

După această a doua vizită, făcuse un duş lung, sperând că apa fierbinte îi va mai alina cumplita durere din braţ. Rana provocată de muşcătura câinelui se infecta. Se oprise la

vechea farmacie din oraş, unde obişnuia să cumpere medicamente când era mic, dar ieşise imediat afară. Fusese cât pe-aci să aleagă din raft nişte apă oxigenată, un unguent cu antibiotic şi nişte bandaje, însă îşi dădu seama la timp că poliţaii nu sunt chiar atât de proşti. Mai mult ca sigur anunţaseră toate farmaciile din zonă să fie atente la persoanele care cumpără astfel de produse. Drept urmare, se duse la unul dintre marile supermarketuri, de unde cumpără articole pentru bărbierit, pastă de dinţi, vitamine, sărăţele, sucuri acidulate, şi într-o strălfulgerare de inspiraţie, diverse cosmeticale, cremă de faţă, loţiune tonică şi deodorant. Abia apoi aruncă în coş, peste tot talmeş-balmeşul acesta de mărfuri, şi produsele de care avea nevoie, de fapt, adică apa oxigenată, bandajele şi unguentul.

Spera să nu facă temperatură. Simţea că îi arde tot corpul şi că e congestionat la faţă. Prea preocupat de acţiunea de „camuflare” de la supermarket, uitase din păcate să ia nişte aspirină. Bine, dar asta putea să cumpere de oriunde. Pe oameni îi doare capul mai tot timpul, se gândi el, zâmbind în sinea lui de imaginea pe care o vizualizase în momentul când făcuse acest raţionament.

Dădu sonorul mai tare la televizor, privind secvenţe din înregistrările de la locul faptei.

Se uită atent la terenul noroios, deoarece nu ţinea minte ca zona să fi fost chiar aşa de mocirloasă. Asta însemna că pneurile de la maşina închiriată cu care circula erau pline de noroi uscat, provenit din acel perimetru. De-acum înainte, va lăsa maşina asta în garajul casei unde, deocamdată, îi permisese Laurei să mai trăiască. Oricum, închiriase încă un automobil – o limuzină neagră şi banală ca aspect, mediocră ca preţ şi mărime. În felul acesta, chiar dacă din cine ştie ce motiv cineva se apuca să îşi bage nasul şi să verifice cu ce maşini circulaseră invitaţii la reuniunea recent încheiată, el nu avea de ce să se teamă că va fi remarcat.

În timp ce Bufniţa îşi alegea un sacou din dulap, pe ecran apăru o ştire de ultimă oră: „Un tânăr reporter de la Stonecroft Academy din Cornwall-on-Hudson susţine că dispariţia actriţei Laura Wilcox ar putea avea legătură cu existenţa unui maniac, pe care el îl numeşte «Ucigaşul fetelor de la masă» ”.

44

— Monseniore, nu ştiu cum să vă explic ca să vă daţi seama cât de urgentă este

rugămintea noastră, îi spuse Sam Deegan preotului de la biserica St. Thomas of Canterbury, Monseniorul Robert Dillon.

Se aflau în clădirea administrativă a parohiei. Monseniorul, un bărbat uscăţiv, albit prematur, cu ochelari fără rame, iluminaţi parcă de inteligenţa celor doi ochi cenuşii din spatele lentilelor, şedea la biroul său. Faxurile primite de Jean erau răsfirate în faţa lui. Instalat pe un scaun, de cealaltă parte a biroului, Sam introducea peria de cap a lui Lily într-o pungă de plastic.

— După cum vedeţi, ultimul mesaj trimis sugerează că fiica doamnei doctor Jean Sheridan este în mare primejdie, încercăm să dăm de urma certificatului ei de naştere original, dar nici măcar nu ştim dacă a fost înregistrat aici sau la Chicago, unde s-a născut, continuă Sam.

În timp ce vorbea era conştient de zădărnicia acestor tentative, cel puţin pentru moment. Monseniorul Dillon părea să aibă patruzeci şi ceva de ani. Era evident faptul că nu avea cum să fie acolo în urmă cu douăzeci de ani, când se presupunea că Lily fusese botezată şi când, fireşte, părinţii ei o înregistraseră cu numele lor de familie şi cu noul ei prenume.

— Înţeleg perfect cât de presantă e situaţia, dar sunt convins că şi dumneata înţelegi că

trebuie să fiu precaut, rosti rar şi apăsat Monseniorul Dillon. Dar, Sam, din păcate oamenii nu îşi mai botează copiii în primele săptămâni sau luni de la naştere. Înainte, pruncii erau botezaţi după cel mult trei luni. Acum, se întâmplă să vină uneori pe propriile picioruşe la biserică, pentru a fi botezaţi. Noi, oamenii Bisericii, dezaprobăm această tendinţă, dar ştim totodată că există şi că *a existat* chiar şi acum douăzeci de ani. Parohia noastră este destul de mare; aici au fost botezaţi nu numai enoriaşii, ci şi nepoţii acestora, destul de numeroşi.

— Vă înţeleg, dar dacă aţi putea căuta în primele trei luni după naşterea lui Lily, am putea încerca măcar să dăm de urma fetiţelor botezate atunci. În general, părinţii adoptivi nu ţin secret faptul că au înfiat un copil, nu-i aşa?!

— De regulă sunt chiar mândri de faptul că au devenit părinţi, fie şi adoptivi.

— Prin urmare, făcând abstracţie de posibilitatea ca părinţii adoptivi să fie autorii acestor faxuri adresate doamnei Sheridan, cred că şi ei ar vrea să afle cine şi de ce o ameninţă cu moartea pe fiica lor.

— Da, exact. O să-i cer secretarei să întocmească lista, dar trebuie să înţelegi că, înainte de a ţi-o da, este necesar să-i contactez personal pe toţi aceşti oameni şi să le explic că

o fată, care a fost înfiată în acea perioadă, ar putea fi în pericol.

— Monseniore, ar dura prea mult, or noi suntem în criză de timp, obiectă Sam.

— Poate lucra şi părintele Arella cu mine. O pun pe secretară să formeze numerele, astfel încât în timp ce eu vorbesc cu o persoană, ea îmi face legătura cu următoarea. Nu cred că va dura prea mult.

— Şi cum rămâne cu cei pe care nu veţi reuşi să-i contactaţi? Monseniore, nu uitaţi că tânăra aceasta de nouăsprezece ani ar putea fi într-o mare primejdie.

Monseniorul Dillon luă faxul în mână şi, pe măsură ce îl studia, expresia lui exprima tot mai multă îngrijorare.

— Sam, cum spuneai şi dumneata, acest ultim mesaj este înspăimântător. Totuşi, trebuie să înţelegi de ce avem obligaţia de a fi prudenţi. Ca să fim acoperiţi din punct de vedere legal, nu este necesară o solicitare oficială din partea instanţei judecătoreşti. Astfel, îţi vom putea da numele imediat. Ţi-aş sugera, însă, să mă laşi să stau de vorbă cu cât mai multe familii.

— Vă mulţumesc, domnule. Nu vreau să vă mai răpesc din timp.

Se ridicară amândoi în picioare.

— Ştii, Sam, cred că acest necunoscut e specialist în opera lui Shakespeare. Puţini

oameni ar fi ales un citat relativ necunoscut, pentru a-şi ilustra ideile.

— M-am gândit şi eu la asta, Monseniore, spuse Sam, după care făcu o pauză. Trebuia să vă fi întrebat de la început: mai există în dioceză vreunul dintre preoţii care slujeau aici, în perioada în care fetiţa lui Jean putea fi botezată?

— Pe-atunci, preot paroh era părintele Doyle, dar a murit acum câţiva ani. Monseniorul Sullivan era preotul titular în acea vreme. S-a mutat în Florida, cu sora şi cumnatul lui. Pot să-ţi dau ultima adresă pe care o avem de la el.

— Ar fi foarte bine.

— O am chiar aici, în sertarul cu dosare. Ţi-o dau imediat.

Trase sertarul, scoase dinăuntru un dosar, se uită prin el, după care scrise pe o bucăţică de hârtie un nume, cu adresă şi număr de telefon. Îi dădu hârtia lui Sam, şi îi spuse:

— Văduva doctorului Connors este enoriaşa noastră. Dacă vrei, pot s-o sun şi s-o rog să se întâlnească cu tine. Nu-i exclus să ştie şi ceva despre această adopţie.

— Nu-i nevoie, mulţumesc. Am vorbit cu Jean Sheridan, exact înainte de a veni aici. A găsit adresa doamnei Connors în cartea de telefon şi cred că a plecat deja să-i facă o vizită.

În timp ce se îndreptau spre uşă, Monseniorul Dillon spuse:

— Sam, era să uit. Ştii, şi Alice Sommers este enoriaşa noastră. Dumneata eşti detectivul care a continuat să lucreze la cazul fiicei ei?

— Da.

— Mi-a povestit de dumneata. Sper că ştii ce alinare a fost pentru ea să aibă permanent certitudinea că dumneata nu ai încetat o clipă să încerci să îl găseşti pe asasinul lui Karen.

— Mă bucur că lucrul acesta i-a făcut bine. Alice Sommers este o femeie foarte cumsecade.

— Am fost şocat când am auzit la radio, azi-dimineaţă, că a fost descoperit cadavrul femeii ucise în timp ce îşi plimba câinele, zise Monseniorul Dillon. Tot serviciul dumitale se ocupă şi de acest caz?

— Da, tot noi.

— Înţeleg că, la fel ca şi în cazul lui Karen Sommers, este un omor fără vreun mobil anume. De asemenea, femeia a fost ucisă tot prin înjunghiere. Crezi că ar putea exista vreo legătură între aceste două crime?

— Monseniore, Karen Sommers a murit acum douăzeci de ani, zise Sam, prudent.

Nu voia să recunoască, dar şi lui îi încolţise în minte aceeaşi bănuială, cu atât mai mult cu cât loviturile de cuţit fuseseră aplicate exact

în aceeaşi zonă a pieptului.

Monseniorul clătină din cap.

— Cred că e mai bine să te las pe dumneata să-ţi faci meseria de detectiv. A fost doar, aşa, o idee care mi-a trecut prin minte şi, întrucât dumneata eşti atât de implicat în cazul Sommers, am considerat că e bine să ţi-o spun, zise el, deschizând uşa şi dând mâna cu Sam. Dumnezeu să te aibă în paza Lui, Sam. Mă voi ruga pentru Lily şi îţi voi transmite lista cu numele acelea, cât mai curând cu putinţă.

— Vă mulţumesc, domnule. Rugaţi-vă pentru Lily, dar pomeniţi-o totodată şi pe Laura Wilcox.

— Actriţa?

— Da. Din păcate, şi ea are probleme. Nimeni nu a mai văzut-o de sâmbătă seara.

Monseniorul Dillon privea fix silueta lui Sam, care se îndepărta. Laura Wilcox a fost la reuniunea de la Stonecroft, îşi zise el, uluit. A păţit şi ea ceva? Dumnezeule, ce se întâmplă aici?

Rugându-se în gând pentru sănătatea lui Lily şi a Laurei, se întoarse în birou şi o sună pe secretară.

— Janet, te rog, lasă orice altceva şi scoate din arhivă registrele de botez, de acum nouăsprezece ani, din martie până în iunie. Imediat ce se întoarce părintele Arella, spune-i

că am o treabă cu el şi că trebuie să îşi anuleze orice alte eventuale planuri pentru ziua de azi.

— Desigur, Monseniore.

Janet închise telefonul şi privi cu regret spre sandviciul şi cafeaua care tocmai îi fuseseră livrate la comandă. Împingând scaunul în spate şi ridicându-se în picioare, fără nicio tragere de inimă, mormăi în barbă: „Dumnezeule, după tonul vocii lui ai fi zis că e o chestiune de viaţă şi de moarte!”

45

Jean remarcă din prima clipă că Dorothy Connors suferea de artrită reumatoidă. Bătrâna avea mişcări lente, iar încheieturile degetelor de la mână îi erau foarte umflate şi durerea i se citea pe faţa ridată. Femeia avea părul alb, tuns scurt, poate şi pentru că efortul de a se pieptăna îi pricinuia mari suferinţe fizice.

Casa se număra printre imobilele elegante, cu vedere spre Hudson. Doamna Connors o pofti pe Jean într-o încăpere scăldată de soare, situată imediat lângă salon, unde, îi explică ea, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului,

când nu dormea.

Ochii ei căprui se umeziră atunci când începu să vorbească despre soţul ei.

— N-a existat pe lumea asta bărbat, soţ şi doctor mai bun decât Edward, spuse ea. Incendiul acela cumplit l-a băgat în mormânt până la urmă, fiindcă a pierdut cabinetul şi toate fişele, care înglobau munca lui de-o viaţă. Din cauza asta a făcut criza de inimă care i-a provocat moartea.

— Doamnă Connors, v-am explicat la telefon că am primit câteva ameninţări care o privesc pe fiica mea. Are acum nouăsprezece ani şi jumătate. Îmi doresc cu disperare să îi găsesc pe părinţii adoptivi şi să îi previn în privinţa posibilului pericol care planează asupra ei. Am crescut în acest oraş, doamnă Connors. Vă rog să mă ajutaţi. Doctorul Connors nu va vorbit niciodată despre mine? Eu cred că da şi bănuiesc în legătură cu ce. Mama şi tata se făceau de râs în tot oraşul, cu scandalurile lor. Au continuat să rămână împreună, până am intrat eu la facultate. Acesta e motivul pentru care soţul dumneavoastră a înţeles că n-aveam cum să apelez la ajutorul lor. El a pus la cale aranjamentul „de acoperire”, şi a găsit motivul necesar pentru a putea pleca la Chicago. A venit acolo, când sarcina a ajuns la termen, şi m-a asistat la naştere.

— Da, a făcut lucrul acesta pentru mai multe

fete. Jean, acum cincizeci de ani nu era uşor pentru o fată să facă un copil din flori. Ştiai că actriţa Ingrid Bergman a fost înfierată în Congres, când a adus pe lume un copil nelegitim? Standardele de comportament se modifică – în bine sau în rău, depinde din ce perspectivă priveşti lucrurile. Astăzi, cei mai mulţi oameni nu mai învinovăţesc femeile nemăritate care aduc pe lume un copil, şi-l cresc singure, însă soţul meu era de modă veche. Acum douăzeci de ani ţinea foarte mult să protejeze intimitatea tinerelor însărcinate care apelau la el şi păstra secretul chiar şi faţă de mine. Până nu mi-ai spus dumneata, n-am ştiut că ai fost pacienta lui.

— Dar *ştiaţi* de părinţii mei.

Dorothy Connors se uită lung la Jean.

— Ştiam că au probleme. Îi vedeam, însă, la biserică, unde nu o dată am schimbat câteva vorbe cu ei. Draga mea, eu cred că tu nu-ţi aminteşte decât aspectele negative. Părinţii tăi erau însă nişte oameni foarte simpatici şi inteligenţi, dar, din nefericire, nu se potriveau.

Jean sesiză reacţia de respingere a interlocutoarei ei şi simţi nevoia să adopte o atitudine defensivă.

— Vă asigur că nu se potriveau deloc unul cu celălalt, spuse ea, enervată, dar sperând că vocea n-o va trăda. Doamnă

Connors, apreciez în mod deosebit faptul că

aţi acceptat să mă primiţi în vizită, imediat după ce v-am telefonat, dar acum voi fi concisă. E posibil ca fiica mea să fie în mare primejdie. Ştiu că apărați cu sfinţenie memoria răposatului doctor Connors, totuşi, dacă ştiţi cumva cui a încredinţat-o spre adopţie pe fiica mea, vă rog să fiţi sinceră cu mine şi să îmi spuneţi adevărul.

— Jur în faţa lui Dumnezeu! Edward n-a discutat niciodată cu mine despre paciente aflate în situaţia dumitale şi nici nu l-am auzit vreodată pomenindu-vă numele!

— Nu cumva păstra acasă dubluri ale fişelor medicale? Dacă nu, înseamnă că toată arhiva lui de la cabinet a dispărut.

— Da, toată arhiva a ars. Clădirea a ars până la temelie, ceea ce i-a făcut pe poliţişti să ia în calcul şi varianta ca incendiul să fi fost provocat intenţionat, lucru care nu s-a confirmat niciodată.

În mod cert, Dorothy Connors nu avea cum să o ajute. Jean se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Îmi amintesc că asistenta medicală a doctorului Connors era Peggy Kimball. I-am lăsat un mesaj, şi sper să mă sune. Poate că ştie ea ceva. Vă mulţumesc, doamnă Connors. Vă rog să nu vă ridicaţi. Mă descurc singură până la ieşire.

Dădu mâna cu Dorothy Connors, şi constată

surprinsă că bătrâna doamnă părea speriată.

46

Mark Fleischman se prezentă la hotelul Glen-Ridge House la ora unu, puse geanta de voiaj jos, îi telefonă lui Jean, dar cum nu-i răspunse nimeni, se duse direct în restaurant. Când o văzu pe Jean şezând singură la o masă se îndreptă cu paşi mari spre ea.

— Aştepţi pe cineva sau ţi-era urât singură şi ţi-ai dori o companie? întrebă el, remarcând cum, în locul expresiei sumbre de până atunci, pe faţa ei se aşternu un zâmbet cald.

— Mark, ce plăcere, nu mă aşteptam să te văd! Sigur, ia loc, te rog. Tocmai mă pregăteam să comand. Mă bucur că nu va mai trebui să iau masa singură.

— Perfect, nu vei mai fi singură, zise el, aşezându-se pe scaunul din faţa ei. Mi-am lăsat servieta, în care aveam telefonul mobil, în portbagaj, spuse el, aşa că n-am văzut mesajul tău decât aseară, când am despachetat. Am sunat la hotel azi-dimineaţă devreme; operatoarea mi-a spus că Laura nu s-a întors şi că poliţia supraveghează deja convorbirile telefonice ale hotelului. În clipa

aceea, am decis să-mi schimb programul şi să mă întorc. Am luat avionul, şi apoi am închiriat o maşină.

— Ce drăguţ din partea ta, spuse Jean. Suntem toţi foarte îngrijoraţi din cauza Laurei.

În câteva cuvinte, îl puse la curent cu cele întâmplate după plecarea lui, în urmă cu o zi.

— Ziceai că te-ai întors la hotel cu Sam Deegan. E tipul cu care erai la masă, atunci, seara? Când ai constatat absenţa ciudată a Laurei, l-ai rugat pe el să demareze o anchetă? se interesă Mark.

— Da, spuse Jean, amintindu-şi că îl făcuse curios pe Mark încă de când o văzuse la bar cu Sam Deegan. Sam a venit cu mine la hotel, deoarece trebuia să-i dau ceva care o interesează pe prietena noastră comună, Alice Sommers.

Da, exact, îşi zise ea, pe Alice o interesează faxurile pe care le-am primit, aşa că nu mint. Văzând îngrijorarea care se citea în ochii lui Mark, se simţi tentată să îi povestească despre Lily, să îl întrebe dacă după părerea lui ameninţările erau autentice sau cineva voia doar s-o şantajeze. În fond era psihiatru.

— Pot să iau comanda? ciripi ospătăriţa, care apăruse lângă ei.

— Da, mulţumesc.

Comandară amândoi un sandvici specialitatea casei şi ceai.

— Dimineaţa se bea cafea, la prânz – ceai, iar seara, înainte de cină, un pahar cu vin, spuse Mark. Am remarcat că aşa obişnuieşti şi tu.

— Eşti un bun observator.

— Am mai remarcat o mulţime de lucruri la tine în acest weekend, lucruri care mi-au amintit de anii când învăţam amândoi la Stonecroft.

— Ca de exemplu?

— Păi, faptul că erai foarte bună la învăţătură. Dar şi foarte cuminte. Şi mai mi-aduc aminte că erai tare dulce – aşa cum eşti şi acum, de altfel. Pe urmă, mi-a mai venit în minte o întâmplare din clasa a IX-a, când eu eram tare abătut, iar tu te-ai purtat foarte frumos cu mine.

— Nu-mi mai amintesc.

— Nu vreau să intru în amănunte, dar aşa a fost. Te-am mai admirat şi pentru felul cum ştiai să ţii fruntea sus, chiar dacă sufereai din cauza părinţilor tăi.

— Nu-mi reuşea întotdeauna. Jean simţi un nod în gât, amintindu-şi de câte ori plângea la ore, din cauza certurilor de acasă.

Parcă mi-ar citi gândurile, îşi zise ea, când Mark Fleischman continuă:

— Într-o zi, când erai foarte supărată, am vrut să-ţi dau batista mea, dar m-ai refuzat, scuturând violent din cap şi ştergându-te cu

furie la ochi cu un Kleenex deja ud. Am vrut să te ajut atunci şi vreau să te ajut şi acum. Venind încoace de la aeroport am auzit la radio că puştiul-reporter care ne-a hăituit la reuniune a declarat că ar exista un „ucigaş al fetelor de la masă”. Chiar dacă pe tine nu te îngrijorează asta, pe mine mă nelinişteşte. Laura a dispărut, iar tu eşti singura fată din grupul de altădată care a mai rămas.

— Ce bine-ar fi dacă aş putea şi eu să fiu îngrijorată doar pentru soarta mea, spuse Jean.

— Dar ce alt motiv mai ai să fii îngrijorată? Haide, Jean, povesteşte-mi şi mie. Îmi dau seama imediat când o persoană este stresată, şi pot afirma cu certitudine că am sesizat stresul pe chipul tău în seara aceea, când stăteai de vorbă cu Sam Deegan, despre care aflu acum de la tine că este ofiţer de poliţie.

Un picolo apăru să le toarne apă în pahare. Prezenţa băiatului îi dădu răgaz lui Jean să reflecteze câteva clipe. Mi-aduc aminte, într-adevăr, că Mark a vrut să-mi dea batista lui, se gândi ea. Mi-era ciudă că plângeam şi mă supăra că băgase de seamă. A vrut să mă ajute atunci. Vrea să mă ajute acum. Oare să-i vorbesc despre Lily?

Ştia că o studiază şi că aştepta o reacţie din partea ei. Vrea să vorbesc cu el, dar nu ştiu dacă e bine. Se uită la el. E genul de bărbat

căruia îi stă la fel de bine şi cu şi fără ochelari. Are nişte ochi căprui minunaţi. Punctişoarele acelea galbene de pe iris sunt ca nişte scântei rupte din soare.

Jean ridică din umeri, uşor nedumerită.

— Mi-aduci aminte de un profesor de-al meu din facultate, care, când punea o întrebare, se uita fix la tine până îi dădeai un răspuns.

— Exact aşa fac şi eu, Jean. Unul dintre pacienţii mei zice că mă uit ca o bufniţă inteligentă.

Chelneriţa aduse sandviciurile la masă.

— Vin imediat şi cu ceaiul, spuse ea, veselă.

Jean aşteptă până le turnă ceaiul în căni, după care spuse încetişor:

— Privirea ta de bufniţă m-a convins, Mark. Cred că îţi voi povesti despre Lily.

47

Odată ajuns la birou, primul gând al lui Sam Deegan fu să sune la procuratura din Los Angeles. După ce formă numărul, ceru să fie pus în legătură cu Carmen Russo, detectivul care condusese ancheta referitoare la moartea lui Alison Kendall.

— Verdictul a fost „deces accidental prin

înec”, or noi menţinem acest punct de vedere, îi spuse Russo. Prietenele ei confirmă că Alison Kendall obişnuia să înoate în fiecare dimineaţă, la prima oră. Uşa de la casă era deschisă, dar n-a dispărut nimic. Bijuterii de valoare se aflau la vedere pe masa de toaletă. În portofel, avea cinci sute de dolari bani cash şi mai multe cărţi de credit. Era o persoană extrem de ordonată. În casă, prin grădină sau în bungalowul de lângă bazin totul era neatins. Era perfect sănătoasă. Nu suferea de inimă. Nu bea şi nu se droga.

— Vreun semn de violenţă? întrebă Sam.

— O mică vânătaie la umăr, dar atâta tot. O probă insuficientă pentru a sugera o agresiune. Am făcut fotografii, şi apoi am predat cadavrul familiei.

— Da, ştiu. Urna cu cenuşa ei a fost pusă în cavoul familiei, spuse Sam. Mulţam, Carmen. Spune-mi, ce se întâmplă cu casa ei? mai întrebă el, înainte să-şi ia rămas-bun.

— Părinţii ei locuiesc în Palm Springs. Sunt destul de în vârstă. Din câte am înţeles, i-au cerut menajerei lor să aibă grijă şi de această casă, până când se vor hotărî s-o scoată la vânzare. Nu duc lipsă de bani. În zona aceea, o astfel de casă valorează vreo două milioane de parai.

Descurajat, Sam închise telefonul. Instinctul îi spunea că Alison Kendall nu murise de

moarte bună. Atrăgând atenţia asupra faptului că, în realitate, cele cinci femei decedate, colege de clasă la Stonecroft, obişnuiau să ia prânzul la aceeaşi masă, Jake Perkins pusese punctul pe „i”. Sam era sigur de asta. Dar, dacă moartea lui Kendall nu trezise suspiciuni, ce şanse avea el să identifice un şablon al crimei în cazul celorlalte patru femei, care muriseră de-a lungul unei perioade de aproape douăzeci de ani?!

Sună telefonul – era Rich Stevens, procurorul.

— Sam, mulţumită lui Perkins, gură-bogată, a trebuit să organizăm o conferinţă de presă, pentru a face un soi de declaraţie. Hai şi tu încoace, ca să ne gândim ce să spunem.

Peste cinci minute Sam se afla în biroul lui Stevens, cu care discuta pentru a găsi cea mai bună modalitate de a dezamorsa atacul presei.

— S-ar putea să avem de-a face cu un ucigaş în serie, dar trebuie să îi dăm impresia acestui tip că nu are de ce să se teamă, susţinea Sam. Vom prezenta lucrurile aşa cum sunt. Moartea lui Alison Kendall a fost un accident. Deşi se ştie că patru femei care au fost cândva bune prietene au murit, poliţia din Los Angeles nu găseşte nimic dubios în moartea celei de-a cincea femei – Alison Kendall. Laura Wilcox a sunat la hotel, comunicând că nu ştie ce planuri are în continuare. O funcţionară a

hotelului a avut *doar* impresia că Laura Wilcox părea speriată. Actriţa este o persoană adultă, care are dreptul la protecţia vieţii ei private. Facem investigaţii privind decesul celorlalte femei care obişnuiau pe vremuri să mănânce la aceeaşi masă, însă este evident că accidentele care au dus la moartea lor – sau în cazul Gloriei Martin, suicidul – nu prezintă indicii care să sugereze existenţa unui ucigaş în serie.

— Cred că o astfel de declaraţie ne-ar face să părem de-a dreptul naivi, remarcă Rich Stevens, pe un ton neutru.

— Dar exact asta vreau – să părem naivi, se răţoi Sam. Vreau ca lumea care vine la conferinţa de presă să spună că suntem o gaşcă de imbecili. Dacă Laura e încă în viaţă, tipul nu trebuie să intre în panică, înainte ca noi să reuşim să o salvăm.

Se auzi un ciocănit la uşă şi în încăpere apăru unul dintre detectivii mai tineri, vădit surescitat.

— Domnule, am trecut în revistă dosarele personale ale absolvenţilor de la Stonecroft participanţi la reuniune. Ni le-a dat puştiul acela care face pe reporterul. Cred că am găsit ceva într-unul dintre ele – Joel Nieman.

— Ce-i cu el? se interesă Stevens.

— Când era în ultima clasă, a fost interogat în legătură cu violarea dulapului lui Alison

Kendall. Cineva a scos balamalele, astfel că atunci când fata a deschis uşa, aceasta i-a căzut în cap. Fata a leşinat şi s-a lovit.

— Şi el de ce a fost interogat? întrebă Sam.

— Fiindcă pe băiat îl supărase rău ceea ce scrisese ea în revista şcolii. Elevii din ultima clasă au montat în acel an *Romeo şi Julieta.* Nieman juca rolul lui Romeo, iar Kendall l-a ironizat referindu-se la faptul că uitase unele replici. El se făcea cu talentul de a memora pasaje întregi din Shakespeare, şi n-a pregetat să se laude prin şcoală că se va răzbuna pe ea. A avut grijă să le spună tuturor că fusese vorba doar de câteva clipe de trac, şi nicidecum de faptul că ar fi uitat vreo replică. Imediat după asta, fata s-a ales cu uşa în cap. Şi mai e o chestie. Tipul are o fire arţăgoasă şi a avut probleme cu poliţia de vreo două ori, când s-a încăierat cu alţii într-un bar. Anul trecut puţin a lipsit să nu fie condamnat pentru nişte inginerii financiare; în plus, nevastă-sa e mai tot timpul plecată.

Atât Monseniorul Dillon, cât şi eu am sesizat faptul că tipul care îi scrie lui Jean despre Lily i-a trimis un citat dintr-un sonet mai puţin cunoscut de-al lui Shakespeare, îşi zise Sam, ridicându-se în picioare.

— Romeo, Romeo, unde eşti tu, Romeo?

Cei doi îl priviră surprinşi:

— Exact asta am de gând să aflu acum,

preciză Sam. Pe urmă, vom vedea ce alte versuri din Shakespeare ne-ar mai putea cita Joel Nieman.

48

La şase şi jumătate, Bufniţa reveni şi se furişă în sus pe scări. De data asta era limpede că Laura îi sesizase prezenţa sau se aşteptase la vizita lui, deoarece atunci când intră în cameră şi îndreptă lanterna spre ea, observă că deja tremura.

— Bună, Laura! şopti el. Te bucuri că m-am întors?

Laura încerca parcă să se afunde în saltea, respirând sacadat.

— Laura, răspunde-mi. Stai să-ţi mai lărgesc banda de pe gură. Nu, mai bine ţi-o scot. Ţi-am adus ceva de mâncare. Măcar te-ai putea bucura că m-am întors.

— Ddd-aaa, mă bucur, se bâlbâi ea.

— Laura, te bâlbâi. Mă surprinde. Tocmai tu, care îi iei în zeflemea pe toţi bâlbâiţii. Ia arată-mi cum îi iei în zeflemea. Nu, lasă, nu contează. Nu pot sta prea mult. Ţi-am adus nişte unt de arahide, un sandvici şi un pahar cu lapte. Asta îţi plăcea să mănânci în şcoala primară, aşa-i?

— Da… da.

— Mă bucur că n-ai uitat. E important să nu ne uităm trecutul. Acum, o să te las să te duci la baie. Pe urmă ai voie să mănânci sandviciul şi să bei laptele.

Cu un gest rapid, o trase în poziţia şezut şi îi tăie sforile de la mâini. Mişcarea fusese atât de rapidă, încât Laura se dezechilibră şi, ca să nu cadă, făcuse imprudenţa de a se agăţa de braţul Bufniţei.

Bărbatului i se tăie respiraţia de durere şi strânse pumnul, gata s-o lovească, dar se opri la timp.

— N-aveai de unde să ştii că mă doare braţul, aşa că n-o să-ţi port ranchiună pentru asta. Dar să nu mă mai atingi niciodată. S-a înţeles?

Laura confirmă, dând din cap.

— Ridică-te în picioare. După ce te duci la baie, te las să stai acolo, pe scaun, şi să mănânci.

Cu paşi nesiguri, Laura se supuse. Lampa de veghe din baie o ajută să distingă robinetul de la chiuvetă. Cu gesturi grăbite, se spălă cu apă pe faţă şi pe mâini, după care îşi netezi părul spre ceafa. Doamne, ajută-mă să rămân în viaţă, se rugă ea. Probabil că deja sunt în căutarea mea.

Clanţa de la uşa băii se mişcă:

— Laura, gata, ajunge.

Ajunge! Adică urma s-o omoare? Doamne… te rog.

Uşa se deschise. Bufniţa îi indică scaunul de lângă comodă. În tăcere, Laura se târî până acolo şi se aşeză.

— Dă-i drumul, o îndemnă el. Mănâncă.

Luă lanterna şi îndreptă fasciculul de lumină spre ceafa ei, astfel încât să-i poată urmări expresia feţei, fără s-o orbească. Îi plăcea s-o, vadă plângând.

— Laura, eşti teribil de speriată, nu-i aşa? Pariez că te întrebi de unde ştiu că mă luai în zeflemea. Hai să-ţi povestesc. Exact acum douăzeci de ani, mulţi dintre noi revenisem acasă de la facultăţile la care învăţam, aşa că într-o seară am hotărât să facem o petrecere. Ştii şi tu că n-am făcut parte niciodată din grup, adică din cercul vostru restrâns. Nici pomeneală de aşa ceva. Totuşi, dintr-un motiv oarecare, am fost invitat şi eu la ceaiul acela, unde erai şi tu – frumoasa Laura. În seara aceea, te-ai aşezat pe genunchii ultimei tale cuceriri, Dick Gormley, fostul nostru campion la baschet. Mă topeam de dorul tău, Laura. Deşi trecuse ceva timp tot mai eram îndrăgostit de tine. Era şi Alison la petrecere. Beată criţă, a venit spre mine. N-am putut s-o sufăr niciodată. Sincer să fiu, mi-era cam frică de limba ei ascuţită. Mi-a amintit că în ultimul an de liceu am avut tupeul să îţi cer o

întâlnire. „Tocmai tu…” a zis ea, rânjind batjocoritor. „Bufniţa făcând curte Laurei.” Alison mi-a demonstrat cum mă maimuţăreai tu pe mine, apropo de rolul din piesa aceea, de la şcoală. „Eu sssâââânt… bbbuffniiţţţaaa… şi locuiiiessc…” Laura, cred că mă imitai perfect. Alison m-a asigurat că fetele de la masa voastră se prăpădeau de râs de fiecare dată când îşi aduceau aminte. Şi, ca să le faci să râdă şi mai mult, le spuneai că, de prost ce eram, făcusem pipi pe mine acolo, pe scenă.

Laura, care muşcase de câteva ori din sandvici îl scăpă din mână.

— Iartă-mă…

— Laura, tot n-ai priceput că ai trăit în plus douăzeci de ani. Hai să-ţi explic. În seara aceea, la petrecere, m-am îmbătat şi eu. Eram atât de turmentat, încât am uitat că te-ai mutat cu locuinţa. În noaptea aceea, am venit aici, ca să te omor. Ştiam unde ţineau ai tăi cheia de rezervă – sub iepurele ăla fals, de ceramică, din curte. Familia care se mutase în locul vostru nu i-a schimbat ascunzătoarea. Am intrat aici, în casă, şi am urcat în camera aceasta. Am văzut bogăţia aceea de păr revărsat peste pernă şi am crezut că eşti tu. Laura, am înjunghiat-o din greşeală pe Karen Sommers, am crezut că te omor pe tine. A doua zi, când m-am trezit, mi-am amintit vag că fusesem aici. Apoi am descoperit ce se

întâmplase şi am realizat că devenisem celebru, spuse Bufniţa, cu glasul voalat de emoţie. Nu o cunoşteam pe Karen Sommers. Nimănui nu i-a trecut prin minte să facă o conexiune între mine şi ea, însă exact această omisiune m-a eliberat. În dimineaţa aceea am înţeles că am putere asupra vieţii şi a morţii, iar de atunci mi-am exercitat-o mereu. Mereu, Laura. Asupra multor femei din toată ţara asta.

Se ridică în picioare. Laura îl privea cu ochii măriţi de spaimă; sandviciul rămăsese în poala ei.

Bufniţa se aplecă spre ea.

— Acum, trebuie să plec. Să te gândeşti la mine, Laura. Gândeşte-te ce noroc ai avut că te-ai putut bucura de un supliment de douăzeci de ani de viaţă.

Cu mişcări iuţi, o legă la mâini, îi lipi o bandă peste gură, o smulse de pe scaun, îi dădu brânci pe pat şi o legă strâns cu funia peste corp.

— Aici a început, în această cameră, şi aici se va sfârşi, Laura, spuse el. Ultima etapă a planului urmează să fie pusă în practică. Încearcă să ghiceşti despre ce e vorba.

Bufniţa părăsi încăperea. Afară, răsărea luna, iar din pat Laura vedea conturul neclar al telefonului celular de pe comodă.

49

La ora şase şi jumătate, pe când se afla în camera ei de la hotel, Jean primi, în sfârşit, apelul telefonic pe care îl aştepta. Era de la Peggy Kimball, asistenta medicală care lucrase la cabinetul doctorului Connors, pe vremea când Jean era pacienta lui.

— Am primit un mesaj imperativ de la dumneavoastră, doamnă Sheridan, spuse Kimball, pe un ton nerăbdător. Care-i problema?

— Peggy, ne-am cunoscut acum douăzeci de ani. Eram pacienta doctorului Connors; el a organizat discret adopţia fetiţei mele. Trebuie neapărat să discut despre acest lucru cu dumneata.

Câteva clipe, Peggy Kimball nu scoase o vorbă. La celălalt capăt al firului, se auzeau nişte voci de copii.

— Îmi pare rău, doamnă Sheridan, spuse apoi Kimball, pe un ton categoric. Nu vreau să discut despre adopţiile de care s-a ocupat doctorul Connors. Dacă doreşti să demarezi nişte investigaţii menite să te ajute să îţi găseşti copilul, va trebui să procedezi conform legii.

Jean simţi că Peggy Kimball se pregătea să îi închidă telefonul.

— Am luat legătura deja cu Sam Deegan, care este ofiţer de poliţie, se grăbi ea să spună. Am primit trei mesaje care constituie indubitabil ameninţări la adresa fiicei mele. Părinţii ei adoptivi trebuie preveniţi în privinţa acestui pericol iminent. Te rog, Peggy. Ai fost aşa de bună cu mine atunci. Ajută-mă şi acum, te implor.

Se întrerupse, când o auzi pe Peggy strigând alarmată: „Tommy, încetează! Nu azvârli farfuria!”

Jean auzi zgomot de veselă spartă.

— Oh, Dumnezeule, oftă Peggy Kimball. Doamnă Sheridan, nu mai pot să mai vorbesc acum, trebuie să mă ocup de nepoţei.

— Peggy, vrei să ne întâlnim mâine? O să-ţi arăt faxurile de ameninţare la adresa fiicei mele, pe care le-am primit. Poţi să mă verifici, dacă vrei – sunt decan şi profesor de istorie la Georgetown. O să-ţi dau numărul de telefon al rectorului universităţii şi numărul lui Sam Deegan.

— Tommy, Betsy, nu e voie să puneţi mâna pe sticla aia! Ia stai un pic… nu cumva eşti Jean Sheridan – autoarea cărţii despre Abigail Adams?

— Ba da.

— Oh, extraordinar! Mi-a plăcut mult cartea

asta! Ştiu totul despre dumneata. Te-am văzut la televizor, la emisiunea *Today,* cu Katie Couric. Parcă aţi fi surori amândouă. Mâine-dimineaţă te găsesc tot la Glen-Ridge?

— Da, sigur.

— Lucrez la secţia de nou-născuţi de la spital. În drum spre serviciu, trec pe lângă Glen-Ridge. Nu cred că te pot ajuta prea mult, totuşi am putea bea împreună o cafea, pe la vreo zece.

— Nemaipomenit! spuse Jean. Îţi mulţumesc din suflet, Peggy.

— Te sun din hol, când ajung, spuse Peggy Kimball, grăbită, după care strigă speriată: Betsy, nu-i voie! încetează! Nu-l mai trage pe Tommy de păr! Oh, Doamne! Scuză-mă, Jean, aici e ca la balamuc. Ne vedem mâine.

Cu un gest lent, Jean puse jos receptorul. Ce vacarm, se gândi ea, dar, deşi pare absurd, o invidiez pe Peggy Kimball. O invidiez fiindcă trăieşte ca un om normal, cu probleme normale, cum au toţi oamenii care se ocupă de nepoţii lor, ceea ce presupune să-i speli când se murdăresc, să faci curat când împrăştie mâncarea pe jos sau când sparg vreo farfurie. Oameni normali, care pot să-şi vadă fiica, s-o mângâie, s-o sfătuiască să conducă maşina prudent sau să nu întârzie în oraş peste miezul nopţii.

Când o sunase Kimball, Jean şedea la biroul

din camera de hotel. În faţa ei erau răsfirate listele pe care încercase să le întocmească. Era vorba în cea mai mare parte despre numele persoanelor cu care se împrietenise la azilul unde lucrase, dar şi despre profesorii de la Universitatea din Chicago, unde îşi petrecuse timpul liber în perioada cât fusese însărcinată asistând la cursuri facultative.

Acum, îşi masa uşor tâmplele, sperând să scape de durerea de cap care începea să o agaseze. Peste o oră, la şapte şi jumătate, la rugămintea lui Sam, urmau să ia cina împreună, într-un salon privat, aflat la mezaninul hotelului. La cină, participau şi invitaţii de onoare – Gordon, Carter, Robby, Mark şi eu, se gândi Jean, plus, firește, Jack, preşedintele nefericitei noastre reuniuni de douăzeci de ani. Oare ce speră Sam să realizeze, adunându-ne iarăşi pe toţi?!

Era mulţumită că i se destăinuise lui Mark, deşi avea o oarecare strângere de inimă.

— Vrei să spui că în ziua când am absolvit noi liceul, la vârstă de optsprezece ani, şi ţi s-a decernat diploma de excelenţă la istorie, împreună cu bursa pentru Bryn Mawr, tu ştiai că erai însărcinată şi că tipul pe care îl iubeai zăcea între patru scânduri?

— Nu aştept nici laude, nici blamări pentru asta, îi spusese ea.

— Doamne fereşte, Jean! N-am vrut să te

laud şi nici să te blamez. Am vrut doar să remarc că pentru tine a fost un adevărat calvar. Mă duceam adesea la West Point, ca să fac jogging, şi de vreo două ori te-am văzut cu Reed Thornton, dar habar n-am avut că era vorba despre ceva serios între voi doi. Ce-ai făcut după serbarea de la liceu?

— Am fost cu mama şi cu tata la restaurant. Un dejun de-a dreptul festiv. Îşi făcuseră datoria de părinţi faţă de mine, şi se puteau despărţi cu conştiinţa împăcată. După ce am plecat de la restaurant, m-am dus cu maşina la West Point. Reed fusese înmormântat în acea dimineaţă. Am pus pe mormântul reavăn al lui Reed florile pe care mi le-au dat părinţii mei la serbarea de la liceu.

— Şi, la scurt timp după asta, te-ai dus pentru prima oară la doctorul Connors?

— Da, în săptămâna următoare.

— Jeannie, îi mai spusese Mark, am simţit întotdeauna că eşti o luptătoare, o învingătoare, la fel ca şi mine, dar nu vreau să-mi închipui prin ce-ai trecut, în perioada aceea, şi cât de singură ai fost în acele momente grele.

— Nu, singură nu cred că am fost, din moment ce a existat cineva care a ştiut încă de-atunci tot ce se întâmplă cu mine.

Mark îi dăduse dreptate, dând aprobator din cap, după care îi spusese:

— Ştiu multe despre activitatea ta profesională, dar aproape nimic despre viaţa ta personală. Ai pe cineva sau ai avut pe cineva apropiat, căruia să i te fi destăinuit?

Jean se gândea acum la răspunsul pe care i-l dăduse.

— Mark, mai ţii minte versurile lui Robert Frost? „Dar am multe promisiuni de respectat, / Şi mari distanţe de străbătut înainte de a închide ochii…” Într-un fel, aşa simt şi eu. Până acum, când a trebuit să vorbesc despre ea, nu a existat nimeni pe lumea asta căruia să-mi doresc să-i povestesc despre Lily. Viaţa mea e foarte plină. Îmi place meseria pe care o fac şi îmi place să scriu. Am o sumedenie de prieteni, atât bărbaţi cât şi femei, dar am avut întotdeauna sentimentul că există ceva nerezolvat în viaţa mea, ceva ce trebuie pus la punct, ca şi cum într-un fel însăşi existenţa mea ar fi rămas cumva suspendată în aşteptare. Ceva trebuie dus până la capăt, înainte de a mă simţi capabilă să merg mai departe. Cred că încep să înţeleg resortul acestui sentiment. Mă întreb şi acum dacă n-ar fi fost mai bine să fi păstrat copilul lângă mine. Acum, când poate că are nevoie de ajutorul meu, mă simt neputincioasă. Aş vrea să dau ceasul înapoi şi să am şansa de a nu mai renunţa la ea.

Lui Jean i se păru că Mark gândea: *Nu*

cumva îţi născoceşti singură un scenariu, tocmai fiindcă simţi nevoia să o găseşti? Da, citise asta în ochii lui, însă, Mark îi spusese:

— Jean, e limpede că trebuie să mergi în continuare pe această cale. În plus, mă bucur că Sam Deegan te ajută, fiindcă nu încape îndoială că ai de-a face cu un individ dezechilibrat psihic. Totuşi, ca psihiatru, te previn că trebuie să fii foarte prudentă. Dacă din cauza acestor ameninţări vei avea acces la nişte date confidenţiale, trebuie să fii conştientă că s-ar putea să te amesteci în viaţa unei tinere care nu este neapărat pregătită sau dispusă să te întâlnească.

— Crezi că mi-am trimis singură faxurile alea, nu-i aşa? tresărise ea amintindu-şi cât de rău se înfuria, când unii se pripeau să tragă această concluzie.

— Cum să cred aşa ceva?! Dar răspunde-mi la o întrebare: dacă ai primi în clipa asta un telefon, prin care ţi s-ar propune să te întâlneşti cu Lily, te-ai duce?

— Sigur că da.

— Jean, ascultă ce-ţi spun. E posibil ca o persoană, care a aflat cine ştie cum de existenţa lui Lily, să urmărească să te determine deliberat să alergi într-un suflet să te întâlneşti cu ea. Jean, trebuie să fii foarte precaută. Laura e dată dispărută. Celelalte fete de la masa voastră au murit.

Mark se oprise aici.

Jean se ridică. Peste patruzeci de minute trebuia să coboare la cină. Poate că dacă iau o aspirină scap de durerea asta de cap incipientă, şi dacă mai fac şi o baie fierbinte reuşesc să mă pun complet pe picioare, se gândi ea.

Telefonul sună la şapte şi zece, exact când Jean ieşea din cadă. Iniţial, se gândi să nu răspundă, dar pe urmă înhăţă în grabă un prosop şi se duse fuga în dormitor.

— Alo!

— Bună, Jeannie, se auzi o voce veselă.

Laura! La telefon era Laura.

— Laura, unde eşti?

— Undeva unde mă distrez de minune. Jeannie, spune-le poliţailor ălora să o lase baltă şi să se care la casele lor. Niciodată nu m-am simţit mai bine. Te sun curând. Pa, dragă.

50

Luni după-amiaza, târziu, Sam se duse să discute cu Joel Nieman, la biroul acestuia din Rye, New York. După ce îl lăsă să aştepte în sala de primire, vreo jumătate de oră, Nieman

îl pofti în apartamentul său luxos. Întreaga lui atitudine denota o agasare prost disimulată, provocată de acest deranj.

N-are deloc mutră de Romeo, se gândi Sam, studiind faţa buhăită a lui Nieman şi părul acestuia vopsit într-o nuanţă de arămiu.

Nieman respinse supoziţia că ar fi avut o întâlnire amoroasă cu Laura, pe durata reuniunii.

— Am auzit şi eu la radio tâmpenia aia cu ucigaşul fetelor de la aceeaşi masă, spuse el, neîntrebat. Totul a pornit de la reporteraşul ăla. Mai bine i-ar închide gura şi l-ar muta în altă parte, până mai creşte şi îi vine mintea la cap. Ştii, eu am fost coleg de clasă cu fetele alea, aşa că le-am cunoscut bine. E o tâmpenie să spui că există o legătură între decesele lor. Uite, să începem bunăoară cu Catherine Kane. Tipa a căzut cu maşina în Potomac, când eram în anul întâi de facultate. Cath a avut întotdeauna boala vitezei. Verifică, dacă nu mă crezi, câte amenzi de circulaţie a luat pentru depăşirea vitezei legale, în Cornwall, în ultima clasă de liceu, şi o să te convingi că aşa stau lucrurile

— Se prea poate, spuse Sam. Dar nu ţi se pare, totuşi, o coincidenţă ciudată că fulgerul a lovit în acelaşi loc nu de două ori, ci de *cinci?*

— Ba da, e destul de sinistru când te

gândeşti că dintr-un grup de fete, care obişnuiau să mănânce la aceeaşi masă, cinci sunt moarte. Dacă eşti amator de coincidenţe cumplite, pot să-ţi fac cunoştinţă cu tipul care ne întreţine nouă computerele. Maică-sa şi taică-său au murit de inimă la treizeci de ani distanţă unul de celălalt, dar la aceeaşi dată, respectiv a două zi de Crăciun. Poate că i-a şocat faptul că prăpădiseră atâţia bani pe cadouri şi au căzut laţi. Se poate şi asta, nu crezi?

Sam se uita scârbit la Joel Nieman, dar totodată neliniştit.

— Din câte am înţeles, soţia dumitale nu a putut participa la toate festivităţile prilejuite de reuniunea clasei voastre, fiindcă sâmbătă dimineaţa a trebuit să plece într-o călătorie de afaceri.

— Exact.

— Eraţi singur acasă, sâmbătă seara, după dineul de gală, domnule Nieman?

— Da. Dacă vrei să ştii, mă apucă somnul la sindrofii din astea plicticoase.

Nu e genul de bărbat care să se ducă singur acasă, când nevasta e plecată în delegaţie, se gândi Sam şi încercă să forţeze nota, atacând la întâmplare.

— Domnule Nieman, ai fost văzut cu o femeie în maşină, când ai plecat din parcare.

Joe Nieman ridică sprâncenele.

— Mda, poate că am plecat într-adevăr cu o femeie, dar să ştii că putea să-mi fie mamă. Uite ce e, domnule Deegan, dacă te gândeşti să mă înhaţi pe mine, fiindcă Laura şi-a luat lumea în cap şi a plecat cu unul, uitând să mai vină „acasă”, ţi-aş sugera să iei legătura cu avocatul meu. Şi acum, te rog să mă scuzi. Am de dat nişte telefoane.

Sam se ridică în picioare şi porni spre uşă, fără să se grăbească. În dreptul bibliotecii, se opri ca să se uite la raftul din mijloc.

— Ce colecţie frumoasă a operelor lui Shakespeare ai aici, domnule Nieman.

— Bardul mi-a plăcut întotdeauna.

— Am auzit că l-ai jucat pe Romeo, în ultima clasă de liceu, la Stonecroft.

— Exact.

Sam îşi alese cuvintele cu grijă.

— Nu cumva Alison Kendall te-a criticat la vremea respectivă pentru interpretarea acestui rol?

— A zis că am uitat versurile. Dar n-a fost aşa. Nu am uitat niciun vers, doar că am avut trac, şi câteva momente n-am fost în stare să scot o vorbă. Atâta tot.

— Dar Alison a avut un accident la şcoală, la câteva zile după spectacol, nu-i aşa?!

— Da, mi-aduc aminte. I-a căzut în cap uşa de la dulap. Toţi băieţii au fost luaţi la întrebări din cauza asta. După părerea mea ar

fi trebuit să chestioneze fetele, nu pe noi.

Foarte multe colege n-o puteau suferi. Oricum, pe pista asta n-ajungi nicăieri. Cum îţi spuneam, aş putea paria până la ultimul sfanţ că moartea celorlalte fete de la masa lor a fost pur accidentală. Nu există nicio legătură între cele patru decese. Pe de altă parte, Alison era foarte rea în liceu. Jignea pe toată lumea. Din câte am mai citit despre ea, nu s-a schimbat nici după aceea. Aşadar, un comentariu de genul „oricum, i-ajunge cât a tot înotat”, în ziua în care s-a înecat, nu mi s-ar părea deloc deplasat.

Se duse până la uşă şi, cu un gest plin de subînţeles, o deschise larg:

— Să sărim peste ceremonia de rămas-bun, spuse el. Parcă tot Shakespeare spunea asta.

Bizuindu-se pe experienţa profesională, Sam spera să nu i se citească pe faţă ce părere avea despre interlocutorul lui şi despre felul arogant în care expediase problema morţii lui Alison Kendall.

— Mai există şi un proverb danez, care zice că a peşte şi a musafiri mai miroase şi după trei zile, zise el. În special, dacă musafirii sunt morţi.

— Pe aceeaşi temă, mai celebră e parafrazarea făcută de Benjamin Franklin, replică rapid Joel Nieman.

— Cunoşti citatul din Shakespeare apropo

de florile moarte? întrebă Sam. Seamănă cumva cu ce spuneam eu.

Râsul lui Nieman semăna cu un lătrat:

— Da, e vorba despre un vers dintr-un sonet shakespearian. De fapt, mă gândesc adesea la sensul acelor cuvinte. Soacra mea are nume de floare.

Sam dezaproba în general depăşirea vitezei legale, însă de data asta apăsă şi el pe acceleraţie, pentru a ajunge mai repede de la Rye la Glen-Ridge. Îi invitase la cină, la ora şapte şi jumătate, pe oaspeţii de onoare de la reuniunea clasei, şi pe Jack Emerson. Intuiţia îi spusese până acum că unul dintre cei cinci bărbaţi – Carter Stewart, Robby Brent, Mark Fleischman, Gordon Amory sau Emerson – deţinea cheia cu care s-ar fi putut dezlega enigma dispariţiei Laurei. Acum, însă, după ce discutase cu Joel Nieman, nu mai era la fel de sigur.

Într-adevăr, Nieman recunoscuse că nu se dusese singur acasă în seara dineului festiv. La Stonecroft, tot el fusese principalul suspect în incidentul legat de uşa dulapului. De asemenea, puţin lipsise să facă puşcărie, fiindcă îl bătuse măr pe un tip, într-o încăierare, la un bar. În plus, nici nu încerca măcar să îşi ascundă satisfacţia că Alison Kendall murise.

Exact la ora şapte şi jumătate, Sam intră în hotelul Glen-Ridge House. În drum spre salonul privat, trecu pe lângă omniprezentul Jake Perkins, care şedea tolănit pe un fotoliu din hol. Perkins ţâşni în picioare.

— Au apărut elemente noi, domnule? întrebă el, vesel.

Chiar dacă ar fi apărut, tot ultimul le-ai fi aflat, se gândi

Sam, dar reuşi să îşi ascundă agasarea.

— Nu, nimic important, Jake. Ar fi mai bine să te duci acasă.

— Mă duc imediat. Oh, uite-o pe doamna Sheridan. Aş vrea să schimb o vorbă cu ea, dacă reuşesc s-o prind.

Jean ieşea din lift. Chiar şi de la distanţă, Sam sesiză că era îngrijorată. Starea ei îl făcu pe Sam să grăbească pasul, pentru a o ajunge din urmă şi se întâlniră la uşa salonului unde urmau să ia cina.

— Sam, m-a sunat… începu Jean să spună, după care se opri, zărindu-l pe Jake Perkins.

Perkins auzise însă cuvintele ei:

— Cine v-a sunat, doamnă Sheridan? Cumva Laura Wilcox?

— Pleacă de-aici, zise Sam, pe un ton categoric.

O prinse pe Jean de braţ, o trase în salon şi închise bine uşa.

Carter Stewart, Gordon Amory, Mark

Fleischman, Jack Emerson şi Robby Brent sosiseră deja, şi stăteau în picioare, cu câte un pahar de băutură în mână. Auzind zgomotul uşii, se întoarseră cu toţii, dar când văzură expresia de pe faţa lui Jean renunţară la formulele de salut tradiţionale.

— M-a sunat Laura, adineauri, le spuse ea. M-a sunat Laura.

Pe parcursul cinei, însă, sentimentul de uşurare, pe care îl avuseseră cu toţii la început, se preschimbă într-o atitudine destul de sceptică.

— Am fost şocată auzind vocea Laurei, dar n-am apucat s-o întreb nimic, fiindcă a închis imediat, spuse Jean.

— Ţi s-a părut speriată sau supărată? întrebă Jack Emerson.

— Nu, dimpotrivă, părea veselă. Dar, cum spuneam, nici n-am apucat să spun ceva, că legătura s-a şi întrerupt.

— Eşti sigură că Laura a fost la telefon? insistă Gordon Amory, dând glas întrebării care îi frământa pe ceilalţi.

— Aşa *cred,* dar dacă m-ai pune să jur că *Laura* a fost la telefon, n-aş face-o. Semăna cu vocea ei, dar… Jean ezită. Am nişte prieteni în Virginia, soţ şi soţie, care la telefon au exact aceeaşi voce. Sunt căsătoriţi de cincizeci de ani, aşa că au ajuns să aibă acelaşi timbru. Eu zic: „Bună, Jane”, iar David râde şi spune:

„Mai încearcă o dată, ca să vedem dacă ghiceşti”. Pe urmă, după ce vorbim un pic, fac diferenţa între nuanţa vocii fiecăruia. Cam la fel a fost şi cu apelul telefonic de la Laura. Vocea era aceeaşi, dar nu *întocmai.* Am vorbit prea puţin ca să pot avea certitudinea că era ea.

— Totuşi, dacă Laura a fost cea care a sunat, şi era conştientă de faptul că e dată dispărută, de ce nu a fost mai explicită referitor la planurile ei în continuare? întrebă Gordon Amory. Un puşti ca Perkins este în stare să facă o asemenea farsă, doar ca să menţină cota de senzaţional a articolele lui! Laura a jucat în serialul acela TV, care s-a difuzat vreo doi ani de zile. Vocea ei e foarte cunoscută. Dacă Perkins a pus vreo studentă de la actorie s-o imite, ca să-i iasă lui treburile?!

— Tu ce părere ai, Sam? întrebă Mark Fleischman.

— Dacă vrei reacţia mea ca poliţist, ţin să-ţi spun că apelul acesta telefonic mă intrigă oricum, indiferent dacă Laura Wilcox a fost sau nu cea care a sunat.

— Exact asta e şi părerea mea, zise Fleischman.

Carter Stewart, care îşi tăia conştiincios friptura, interveni.

— Mai trebuie să ţinem seama de un factor. Laura, ca actriţă, e aproape falită.

Întâmplarea face să ştiu că a cam rămas fără casă. Se uită la ceilalţi, satisfăcut de mutrele lor uimite. M-a sunat impresarul meu. În numărul de azi al ziarului *L.A. Times* a apărut o scurtă ştire potrivit căreia casa Laurei a fost confiscată, pentru a acoperi nişte taxe de ipotecă neachitate.

Se opri cu furculiţa în aer, după care continuă:

— Ceea ce înseamnă că e posibil ca Laura să fie disperată. Să nu uităm că publicitatea este jocul la care se pretează orice actriţă. Important este să se vorbească despre tine, nu contează dacă de bine sau de rău, altfel spus trebuie să „faci valuri” ca să rămâi în centrul atenţiei, şi presa să scrie despre tine, cu litere de-o şchioapă. Poate că asta face şi ea acum. Dispare în mod misterios. Dă un telefon la fel de misterios şi închide aproape imediat. Sincer să fiu, cred că ne pierdem timpul făcându-ne griji pentru ea.

— Nici nu mi-a trecut prin minte vreo clipă că *tu* ţi-ai face griji pentru ea, Carter, remarcă Robert Brent. Cred că, în afară de Jean, singurul om care ar putea fi cu adevărat îngrijorat este prezidentul nostru, Jack Emerson. Corect, Jack?

— Cum adică? se miră Sam, cu voce tare.

Robby zâmbea cu un aer nevinovat.

— Azi-dimineaţă am avut întâlnire cu Jack,

zise Robby. Urma să vedem nişte terenuri în care aş putea investi ceva bani. Când am ajuns la el, Jack vorbea la telefon, aşa că, în intervalul în care el a continuat să mai discute şi cu alţi potenţiali cumpărători, eu m-am uitat la colecţia de poze din biroul lui. Pe una dintre fotografii era o dedicaţie destul de sentimentală de la Laura, datată exact acum două săptămâni: „Pupici, iubire şi salutări pentru colegul meu de şcoală preferat”. Or, mă întreb, Jack: câţi pupici ţi-a dat Laura în weekendul trecut şi câţi îţi mai dă şi acum?!

Pentru o clipă, Jean avu impresia că Jack Emerson va sări să-l pocnească pe Robby Brent. Emerson se zbârli tot, lovi cu palmele în masă şi se holbă la Robby. Pe urmă, cu un efort vizibil de a se stăpâni, încleştă din dinţi şi se lăsă încet pe speteaza scaunului.

— Avem o doamnă printre noi, spuse el, aparent calm, altminteri te-aş înjura cum meriţi, lepră ce eşti! Ce dacă ai câştigat bani frumoşi luând în băşcălie diverşi oameni care au reuşit să realizeze ceva în viaţă?! În ceea ce mă priveşte, ai rămas acelaşi găinaţ, care nu ştia să ajungă nici până la baie pe vremea când eram la Stonecroft.

Uluită de această demonstraţie de ostilitate, Jean privi în jur, ca să se asigure că nu era niciun ospătar de faţă. Observă, însă, că uşa era întredeschisă. Nu avea niciun dubiu în

privinţa *persoanei* care trăgea cu urechea, notând fiecare cuvânt din conversaţia lor. Ea schimbă o privire cu Sam Deegan. Sam se ridică de la masă:

— Pe mine, vă rog să mă scuzaţi. Mă duc să beau o cafea, zise el. Vreau să mă edific în privinţa unui apel telefonic.

51

Peggy Kimball era o femeie planturoasă, de vreo şaizeci de ani, care emana căldură sufletească şi inteligenţă. Căruntă, cu părul ondulat natural, avea doar câteva riduri fine în jurul gurii şi al ochilor. Jean îşi dădu imediat seama că Peggy era o persoană dintr-o bucată, care nu-şi pierde cumpătul uşor.

Cele două fete refuzară lista de bucate şi comandară cafea.

— Fiică-mea a venit să-i ia pe ăia mici acum o oră, zise Peggy. Am mâncat nişte fulgi de porumb cu cacao, împreună cu ei, pe la şapte, spuse ea, zâmbind. Aseară, la telefon, ţi s-o fi părut că e război în toată regula, la mine în casă.

— Predau un curs la anul întâi, la facultate, spuse Jean. Uneori, tinerii aceia mi se par mai „copii” decât nişte ţânci de doi ani, mai ales că fac tărăboi tot timpul.

Chelnerul le aduse cafeaua. Peggy Kimball o privi pe Jean şi, lăsând la o parte tonul de glumă dinainte, spuse:

— Mi-aduc aminte de tine, Jean. Doctorul Connors s-a ocupat de multe adopţii, ajutând tinere ca dumneata. Mi-era milă de tine, fiindcă te numărai printre puţinele care veneau singure la cabinet. Majoritatea fetelor erau însoţite de câte cineva – un părinte sau vreun adult, ori chiar tatăl copilaşului – tot un puştan speriat.

— Nu mai contează acum, spuse Jean, încetişor. Ne-am întâlnit acum, fiindcă sunt şi eu un adult care îi poartă de grijă unei fete de nouăsprezece ani. Fata aceasta este chiar fiica mea şi s-ar putea să aibă nevoie de ajutor.

Faxurile originale erau la Sam Deegan, dar ea avea nişte copii, împreună cu rezultatul ADN care confirma că firele de păr de pe perie erau ale lui Lily. Scoase hârtiile din poşetă şi i le arătă lui Kimball.

— Peggy, ia gândeşte-te, dacă ar fi vorba despre fiica ta, nu te-ai simţi îngrijorată? Nu ai vedea o ameninţare în toate aceste mesaje?

— Ba da.

— Peggy, ştii cumva cine a înfiat-o pe Lily?

— Nu, nu ştiu.

— Sunt convinsă că a existat un avocat care s-a ocupat de acte. Ştii numele acestui avocat sau al firmei de avocatură cu care lucra

doctorul Connors?

Peggy ezită o clipă înainte de a răspunde:

— Nu cred că în cazul tău a existat vreun avocat.

Se teme să-mi spună, se gândi Jean.

— Peggy, doctorul Connors a venit cu avionul la Chicago, cu câteva zile înainte de data la care trebuia să nasc. Mi-a provocat travaliul, iar câteva ore după naştere mi-a luat-o pe Lily. Ştii cumva unde a înregistrat naşterea: în Chicago sau aici?

Kimball privea gânditoare cana de cafea pe care o ţinea în mână. Pe urmă, uitându-se la Jean, spuse:

— Nu ştiu nimic precis în cazul tău, dar ştiu sigur că uneori doctorul Connors înregistra naşterea direct pe numele părinţilor adoptivi, ca şi cum femeia respectivă ar fi fost mama biologică a pruncului.

— Dar e *ilegal,* obiectă Jean. N-avea dreptul să facă aşa ceva.

— E adevărat, dar avea un prieten influent care ştia că doctorul Connors fusese la rândul său înfiat şi că încercase toată viaţa să dea de urmele familiei lui naturale. Chestia asta ajunsese o obsesie pentru el, deşi fusese foarte iubit de părinţii lui adoptivi, care se purtaseră cu el ca şi cum ar fi fost propriul lor copil. Doctorul Connors ar fi preferat să nu afle niciodată cu fusese înfiat.

— Din ceea ce spui dumneata, reiese că s-ar putea să nu fi existat niciodată un certificat de naştere iniţial, şi că nu s-a apelat la niciun avocat pentru procedura de adopţie. E posibil ca Lily să creadă că e fiica naturală a părinţilor ei adoptivi!

— Da, e foarte posibil, mai ales dacă ţinem seama de faptul că doctorul Connors a venit special la Chicago, ca să te moşească. De-a lungul anilor, a trimis mai multe fete la azilul acela din Chicago. De obicei, făcea asta ca să ocolească înregistrarea naşterii pe numele mamei biologice. Jean, trebuie să mai afli ceva. Nu e obligatoriu ca naşterea lui Lily să fi fost înregistrată aici sau la Chicago. E foarte posibil să se fi considerat că a fost vorba despre o „naştere la domiciliu”, undeva în Connecticut sau New Jersey, bunăoară. Doctorul Connors era cunoscut în toată zona pentru felul în care organiza acest gen de adopţii „discrete”.

Se aplecă în faţă, peste masă, şi o prinse pe Jean de mână, cu un gest spontan.

— Jean, ai stat de vorbă cu mine, atunci, demult. Mi-ai spus, mi-aduc aminte, că vrei ca pruncul din pântecul tău să fie fericit şi iubit de nişte părinţi care să se adore unul pe celălalt şi să considere copilul o binecuvântare. Sunt convinsă că acelaşi lucru i l-ai spus şi doctorului Connors. Poate, într-un

fel, el a crezut că, dacă o ferea pe Lily de dorinţa arzătoare de a te găsi pe tine, îţi îndeplinea în fond dorinţa.

Jean avea senzaţia că nişte uşi metalice uriaşe se încinseseră ermetic în faţa ei.

— Doar că acum nu o am lângă mine, spuse ea, rar şi apăsat, simţind că o îneacă plânsul. Trebuie neapărat s-o găsesc. Peggy, am dedus din ceea ce mi-ai spus că doctorul Connors nu proceda cu toate adopţiile aşa.

— Da, ai dreptate.

— Asta înseamnă că apela uneori şi la un avocat?

— Da, exact. De obicei, la Craig Michaelson. Practică şi acum avocatura, dar s-a mutat în Highland Falls, cu câţiva ani în urmă. Ştii unde vine asta, sunt sigură.

Highland Falls era un oraş apropiat de West Point.

— Da, ştiu unde este.

Peggy mai sorbi o dată din cafea, după care zise:

— Am plecat – trebuie să fiu la spital într-o jumătate de oră. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult.

— Nu se ştie niciodată, mai vedem, zise Jean. Adevărul este că există cineva care a aflat de existenţa lui Lily. E posibil ca acest lucru să se fi întâmplat chiar în perioada când eram însărcinată. Mai ştii pe cineva care a

lucrat la cabinetul doctorului Connors şi ar fi putut avea acces la toate fişele lui?

— Nu, spuse Peggy. Doctorul Connors ţinea sub cheie toate fişele.

Chelnerul puse pe masă nota de plată. Jean o semnă, după care cele două femei păşiră împreună în holul hotelului. Jack Emerson şedea pe un fotoliu lângă recepţie, cu un ziar în poală. El dădu din cap spre Jean, care îşi lua la revedere de la Peggy. Când Jean trecu prin dreptul lui, în drum spre lift, o strigă:

— Jean, te-a mai sunat Laura?

— Nu.

Oare ce caută Jack Emerson în hotel? se întrebă Jean. Normal ar fi fost ca după schimbul de replici dure de la cina din seara trecută să încerce să-l evite pe Robby Brent. Apoi, când Jack începu să vorbească, avu senzaţia că tipul îi citise gândurile.

— Vreau să-mi cer scuze pentru incidentul de aseară, cu Robby, zise Emerson. Sper că îţi dai seama că a fost o chestie urâtă din partea lui. Nu eu i-am cerut Laurei poza aceea. Îi scrisesem ca să o anunţ că va face parte dintre invitaţii de onoare la reuniunea clasei, iar când mi-a confirmat că e de acord, mi-a trimis şi o fotografie. Probabil că a împrăştiat pe la toţi fanii aceeaşi fotografie cu „pupici”, pe care mi-a expediat-o şi mie prin poştă.

Ce face Jack Emerson acum – mă studiază ca

să vadă dacă „înghit” povestea asta cu poza din birou? se întrebă Jean.

— Probabil că ai dreptate, spuse ea pe un ton neutru. Ei, acum scuză-mă, te rog. Trebuie să fug.

Exact când rostea aceste cuvinte, curiozitatea se dovedi mai puternică, aşa că adăugă:

— Am crezut că aştepţi pe cineva.

— Da, pe Gordie. Adică pe *Gordon.* M-a rugat să fac o tură cu el, ca să vadă nişte terenuri. Nu i-a plăcut nimic din ceea ce i-au arătat sclifosiţii ăia de la club. Am exclusivităţi asupra unor loturi, care se pretează foarte bine pentru construcţia unui sediu de firmă.

— Succes, atunci. Oh, a venit liftul. Pa, Jack.

Jean o porni grăbită spre ascensor, dar fu nevoită să aştepte ca lumea să coboare. Gordon Amory ieşi ultimul din cabină.

— Te-a mai sunat Laura? întrebă el, grăbit.

— Nu.

— Bine. Ţine-mă la curent.

Jean intră în lift şi apăsă pe buton. Craig Michaelson, îşi zise ea. Abia aştept să-l sun.

După ce ieşi din hotel, Peggy Kimball se urcă în maşină şi îşi prinse centura de siguranţă. Încruntată, se căznea să îşi amintească unde îl mai văzuse pe tipul care o salutase pe Jean Sheridan, în hol. Aha, sigur,

se dumiri ea. Jack Emerson, aşa îl cheamă! E tipul care se ocupă de afaceri imobiliare. Ăla care a cumpărat terenul, acum zece ani, după ce a ars clădirea u; de aveam noi cabinetul.

Introduse cheia în contact şi porni motorul. După ce arsese imobilul mulţi crezuseră că Emerson nu era tocmai „străin” de incendiu, îşi aminti Peggy. Pe lângă faptul că dorea cu ardoare să cumpere terenul, se mai constase şi că tipul cunoştea perfect imobilul distrus. Pe vremea când era în liceu, făcea curăţenie acolo, seara, de vreo două ori pe săptămână, ca să câştige şi el un ban. Nu-mi mai amintesc dacă nu cumva făcea curat în clădire şi în perioada când Jean venea la cabinet, la doctorul Connors! Nu-i exclus. De obicei, pe fetele în situaţia lui Jean le programa seara la consultaţii, ca să nu dea ochii cu celelalte paciente. E posibil ca Emerson s-o fi văzut şi nu i-a fost greu să-şi dea seama ce probleme are.

Jean s-a interesat de toate persoanele care lucrau în acea perioadă la cabinet, se gândi ea. Poate n-ar strica să-i spun de Jack Emerson, deşi era sigură că nici el şi nici nimeni altcineva nu ar fi putut avea acces la fişele ţinute sub cheie.

52

Solicitarea lui Sam Deegan de a avea acces la înregistrarea apelurilor telefonice, ca să poată afla zona de unde sunase Laura, se soldă cu aceleaşi rezultate pe care le obţinuse şi la prima intervenţie de acest fel. Al doilea apel telefonic de la Laura fusese efectuat tot de pe un telefon celular – modelul de unică folosinţă, cu o sută de minute de convorbire incluse, pe care îl poţi achiziţiona fără să te identifici.

La ora unsprezece şi un sfert, marţi dimineaţă, Sam se afla în biroul procurorului, pentru a-i prezenta un raport privind ultimele date referitoare la cazul anchetat.

— Nu este acelaşi telefon de pe care Wilcox a sunat duminică seara, îi spuse el lui Rich Stevens, ci unul cumpărat din Orange County. Are indicativul 845. Eddie Zarro verifică pe teren de la ce magazine din Cornwall se pot cumpăra astfel de aparate. Bineînţeles că acum telefonul este închis, exact cum s-a întâmplat şi cu mobilul de la care Wilcox a sunat la Glen-Ridge, data trecută.

Procurorul răsucea între degete un pix.

— Vasăzică Jean Sheridan nu e sigură sută la sută că a vorbit cu Laura Wilcox.

— Nu, şefu’, nu e.

— Şi sora medicală – cum o cheamă, Peggy Kimball? — i-a spus lui Sheridan că e posibil ca doctorul Connors să fi aranjat ilegal înfierea fetiţei?

— Aşa crede doamna Kimball.

— Ai primit vreun semn de viaţă de la preotul de la biserica St. Thomas, apropo de arhiva cu certificate de botez?

— Deocamdată n-au găsit nimic. Au reuşit să ia legătura cu diverse persoane care şi-au botezat fetiţele în intervalul acela de trei luni, însă nimeni nu a recunoscut că ar fi fost vorba despre un copil înfiat. Preotul, Monseniorul Dillon, este un om extrem de inteligent. A apelat o parte dintre clericii care au slujit în parohie în urmă cu douăzeci de ani. Aceştia i-au povestit despre câteva familii care au înfiat copii, dar în niciunul dintre cazuri nu există o fată care să aibă acum nouăsprezece ani şi jumătate.

— Şi Monseniorul Dillon continuă investigaţiile?

Sam îşi trecu degetele prin păr, amintindu-şi fără să vrea de cuvintele lui Kate, care îi spunea mereu să nu mai facă aşa, fiindcă o să chelească. E semn de mare oboseală, îşi zise el, dacă de la Kate sar cu gândul la Alice

Sommers. Deşi se văzuse cu ea de curând, cele două zile care trecuseră de la ultima lor întâlnire i se păreau săptămâni. De fapt, din zorii dimineţii de sâmbătă, când poliţia fusese anunţată de dispariţia lui Helen Whelan, totul scăpase de sub control.

— Sam, te-am întrebat dacă Monseniorul Dillon continuă investigaţiile, repetă Rich Stevens.

— Scuze, Rich. Visam cu ochii deschişi. Răspunsul e „da”; mai mult chiar, a contactat şi câteva parohii învecinate, cu rugămintea de a se proceda şi acolo la o verificare discretă a arhivei. Dacă apare ceva interesant, Monseniorul Dillon o să ne anunţe, iar noi vom trebui să emitem cererea de acces la dosarele respective.

— Jean Sheridan încearcă să dea de Craig Michaelson, avocatul care s-a ocupat de câteva dintre adopţiile aranjate de doctorul Connors?

— Se întâlneşte cu el la ora două.

— Cum vei acţiona în continuare, Sam?

Mobilul lui Sam sună. El îl scoase grăbit din buzunar, se uită pe ecran şi, când văzu al cui era numărul, îi dispăru toată oboseala.

— E Eddie Zorro, zise Sam, apăsând pe buton. Ia zi, Eddie, ce-ai aflat? Glumeşti, zău aşa! exclamă el, uluit. Doamne, cât de prost pot să fiu! Cum de nu mi-a dat prin minte până

acum? OK. Ne vedem la Glen-Ridge. Să sperăm că nu şi-a luat tălpăşiţa astăzi.

Sam închise telefonul şi se uită la şeful lui.

— Un telefon celular de unică folosinţă, cu o sută de minute incluse, a fost cumpărat de la un drugstore de pe Main Street, în Cornwall, aseară, la câteva minute după ora şapte. Vânzătorul îşi aminteşte perfect figura bărbatului care a cumpărat telefonul, fiindcă l-a văzut la televizor. E vorba despre Robby Brent.

— Actorul? Crezi că el şi Laura sunt împreună?

— Nu, şefu', nu cred. Vânzătorul s-a uitat după Brent, când a plecat. Brent a rămas pe trotuar şi a dat un telefon. Dacă ar fi să-i dăm crezare, exact atunci Jean Sheridan a fost sunată de Laura Wilcox.

— Vrei să spui că…

Sam îl întrerupse:

— După anumite standarde, Robby Brent este considerat actor, dar talentul lui excelează atunci când imită pe cineva. Presupun că tipul a imitat vocea Laurei, când a sunat-o pe

Jean Sheridan. Am plecat la Glen-Ridge. Vreau să pun mâna pe nemernicul ăla şi să-l fac să-mi explice ce naiba e în capul lui ăla mare şi prost.

— Bine, grăbeşte-te, îl îndemnă Rich

Stevens. Dacă nu e în stare să dea o explicaţie plauzibilă pentru toată porcăria asta, bagă-i sub nas acuzaţia de a fi încercat să zădărnicească o anchetă a poliţiei.

53

Oare cât timp trecuse? Laura avea impresia că acea rupere de realitate, alternată în mod regulat cu stări de veghe, era altceva decât somn. Cât timp trecuse de când Bufniţa fusese aici? Nu-şi prea dădea seama. Aseară, cam în jurul orei când intuise că urma să se întoarcă, se întâmplase ceva. Auzise nişte zgomote pe scări, pe urmă un glas – un glas pe care îl cunoştea.

— NU!

Pe urmă, tipul zbierase numele pe care ea nu avea voie nici măcar să-l murmure.

Cel care zbierase era Robby Brent, şi părea înspăimântat.

Oare Bufniţa îl rănise pe Robby Brent, aseară? Probabil că da, conchise Laura, făcând efortul de a se cufunda din nou într-un tărâm unde nu trebuia să-şi aducă aminte că Bufniţa s-ar putea întoarce şi că la un moment

dat va lua perna şi i-o va apăsa pe faţă, până când… Oare ce păţise Robby? La scurt de timp după ce îi auzise glasul, Bufniţa venise la ea şi îi dăduse ceva de mâncare. Era furios, atât de furios încât îi tremurase vocea când îi spusese că Robby Brent imitase vocea ei.

— Pe toată durata cinei, m-am tot întrebat dacă ai reuşit să pui mâna pe telefon, dar pe urmă, judecând logic, am realizat că, dacă ai fi izbutit chestia asta, ai fi sunat la poliţie, şi nu la Jean, îi spuse el. L-am bănuit pe Brent, Laura, dar pe urmă l-am văzut acolo şi pe puştiul ăla băgăreţ, care face pe reporterul, şi m-am gândit că pune ceva la cale. Robby s-a purtat prosteşte, Laura. M-a urmărit până aici. Am lăsat uşa deschisă şi el a intrat. Oh, Laura, ce prost a fost!

Am visat cumva asta? se întreba Laura, cu mintea înceţoşată. Am născocit eu aşa ceva?

Auzi un ţăcănit. Uşa? închise ochii şi strânse pleoapele tare, cuprinsă de panică.

— Trezeşte-te, Laura. Ridică măcar capul de pe pernă ca să-mi arăţi cât te bucuri că m-am întors. Trebuie să vorbesc cu tine, şi vreau să simt că îţi pasă de tot ceea ce îţi voi spune, zise Bufniţa, vorbind repede. Robby avea o bănuială şi a încercat să îmi întindă o cursă. Nu ştiu în ce punct am lăsat garda jos, cum s-ar spune, dar cert este că m-am ocupat de el. Am vrut să ştii asta. Şi ştii care mai e

problema? Jean începe să cam miroasă adevărul, însă ştiu ce pot face ca s-o induc în eroare, iar pe urmă s-o prind în laţ. Nu-i aşa că vrei să mă ajuţi? *NU-I AŞA? TE-AM ÎNTREBAT!* repetă el, zbierând.

— Da, da, şopti Laura, încercând să se facă auzită în ciuda căluşului de la gură.

Bufniţa păru să se liniştească.

— Laura, ştiu că ţi-e foame. Ţi-am adus ceva de mâncare, dar, mai întâi, trebuie să-ţi povestesc despre fiica lui Jean, Lily o cheamă, şi să îţi explic de ce i-ai trimis lui Jean mesaje de ameninţare la adresa fetei. Ţi-aduci aminte că ai trimis mesajele alea, Laura, nu-i aşa?

Jean? Jean are o fiică? se miră Laura, holbându-se la el.

Bufniţa aprinsese lanterna şi o pusese pe noptieră, îndreptată spre Laura. Fasciculul de lumină cădea pe gâtul ei, străpungând perimetrul întunecat din jur. Ridicând privirea, observă că Bufniţa o privea fix. Pe urmă, văzu că ridică braţele.

— Da, mi-aduc aminte, încercă ea să îngaime.

Încet, Bufniţa lăsă braţele pe lângă corp. Laura închise ochii; sentimentul de uşurare o sleia de puteri. Puţin lipsise ca totul să se sfârşească pentru ea. Nu reacţionase suficient de rapid.

— Laura, şopti el. Tot n-ai înţeles. Sunt o

pasăre de pradă. Dacă m-a deranjat ceva, nu există decât o singură modalitate de a-mi putea reveni. Nu întinde coarda cu mine, dând dovadă de încăpăţânare. Ia să vedem, acum, spune-mi ce vom face noi.

Laurei i se uscase gâtlejul. Căluşul o apăsa direct pe limbă. Dincolo de amorţeala din mâini şi din picioare, mădularele îi pulsau dureros din cauza fricii. Închise ochii, încercând să se concentreze.

— Jean… fiica ei… i-am trimis mesaje.

Când deschise ochii, lanterna era stinsă. Auzi uşa închizându-se. Bufniţa plecase.

De undeva, de aproape, venea un miros de cafea. Cafeaua pe care Bufniţa uitase să i-o mai dea.

54

Biroul avocatului Craig Michaelson se afla pe Old State Road, la numai două străzi distanţă de motelul unde Jean şi Carroll Reed Thornton îşi petrecuseră câteva nopţi împreună. Apropiindu-se de motel, Jean încetini şi clipi des, fiindcă ochii i se înceţoşaseră de lacrimi.

Imaginea lui Reed era vie în mintea ei, ca şi

clipele trăite lângă el atât de intens… Avea senzaţia că, dacă s-ar strecura pe furiş în camera 108, l-ar găsi acolo, aşteptând-o. Reed, el cu ochii albaştri, şi braţe, puternice, care ştiau s-o dezmierde şi să o facă fericită, cum nu-şi imaginase niciodată până atunci.

„Am visat-o pe Jeannie…”

Multă timp după moartea lui Reed, Jean se trezea din somn cu acordurile acestei melodii în minte. Ce mult ne iubeam, se gândi Jean acum. El era Prinţul, iar eu Cenuşăreasa. El era mărinimos, inteligent şi mult mai matur decât te-ai fi aşteptat să fie la cei douăzeci şi doi de ani ai lui. Îi plăcea viaţa de militar. Mă încuraja să devin scriitoare. Mă tachina, spunându-mi că într-o bună zi va ajunge general, iar eu îi voi scrie biografia. Când i-am spus că sunt însărcinată, a fost foarte îngrijorat, pentru că se temea de reacţia tatălui lui dacă îi va spune că vrea să se însoare. Pe urmă, mi-a zis:

— Lasă, Jeannie, nu facem în fond decât să aducem mai în faţă nişte planuri pe care oricum le aveam. Au mai existat căsătorii timpurii în familia mea. Bunăoară, bunicul meu s-a însurat exact în ziua în care a absolvit cursurile de la West Point, iar bunică-mea n-avea decât nouăsprezece ani.

— Dar mi-ai spus că bunicii tăi se cunoşteau de când erau mici, îi atrăsese ea atenţia. La

noi, e cu totul altceva. Or să zică despre mine că am vrut să pun mâna pe tine şi că am rămas însărcinată intenţionat.

Reed îi acoperise gura cu mâna.

— Nici să n-aud de asemenea prostii, spusese el, cu fermitate. Când or să te cunoască, părinţii mei or să te îndrăgească imediat. Dar, apropo, va trebui să-mi faci şi tu cunoştinţă cu ai tăi, cât mai curând posibil.

Voiam să studiez la Byrn Mawr, când i-am cunoscut pe părinţii lui Reed, se gândi Jean. Mama şi tata urmau să se despartă. Dacă părinţii lui i-ar fi cunoscut după divorţ, sunt convinsă că le-ar fi plăcut luaţi aşa, separat. Nici n-ar fi trebuit, în fond, să afle de problemele dintre ei.

Dacă Reed ar fi trăit sau dacă nenorocirea asta s-ar fi întâmplat după ce ne căsătoream, aş fi putut măcar s-o păstrez pe Lily lângă mine. Reed era singur la părinţi. Chiar dacă părinţii lui s-ar fi înfuriat din cauza căsătoriei noastre, sunt sigură că ar fi fost foarte încântaţi de ideea de a avea o nepoţică.

Ce mult am pierdut cu toţii, se gândi Jean, îndurerată, apăsând pe acceleraţie şi trecând în viteză pe lângă motel.

Biroul lui Craig Michaelson ocupa întregul etaj al unei clădiri care, îşi aminti Jean, nu exista pe vremea când ea şi Reed se iubeau.

Sala de primire era atrăgătoare, cu pereţi lambrisaţi şi fotolii confortabile, care dădeau impresia de mobilă veche şi elegantă. Jean conchise că, măcar în aparenţă, firma lui Michaelson părea prosperă.

Nu prea ştia la ce să se aştepte odată ajunsă în Highland Falls. Dacă Michaelson ar fi fost implicat în sistemul ilegal de înregistrare a naşterilor, practicat de doctorul Connors, însemna că era un fel de şarlatan şi că va adopta o atitudine defensivă faţă de ea.

După ce aşteptă zece minute, Craig Michaelson ieşi în sala de primire şi o pofti la el în birou. Era un bărbat înalt, în jur de şaizeci de ani, voinic, dar cu umerii un pic aduşi în faţă. Părul cărunt, pieptănat impecabil, arăta de parcă tocmai ieşise de la frizer. Purta un costum gri-închis, cu croială frumoasă, la care asortase o cravată albastră. Judecând după înfăţişarea lui elegantă, dar şi după bunul-gust cu care era decorat biroul, îţi dădeai seama că aveai de-a face cu un om rezervat şi conservator.

Jean îşi zise că, din păcate, aceste prime impresii nu păreau de bun augur. Dacă Craig Michaelson *nu* fusese implicat în procesul de adopţie a lui Lily, însemna că va intra într-un nou impas.

Privindu-l în ochi pe avocat, Jean îi povesti despre Lily şi îi arătă copiile faxurilor şi

rezultatul analizei ADN. Îi spusese câteva cuvinte despre ea, subliniind fără tragere de inimă cariera ei universitară, premiile care i se decernaseră, precum şi faptul că, din cauza cărţii care se dovedise un succes de librărie, reuşita ei financiară era cunoscută.

Michaelson nu-şi dezlipi ochii de la faţa ei, decât atunci când analiză faxurile. Jean simţea că interlocutorul ei o evalua ca persoană, încercând să-şi dea seama dacă spunea adevărul.

— De la asistenta medicală a doctorului Connors, Peggy Kimball, ştiu că unele dintre adopţiile aranjate de acest medic au fost ilegale, spuse ea. Vă implor să-mi spuneţi dacă v-aţi ocupat cumva de adopţia fiicei mele sau dacă ştiţi măcar cine a înfiat-o.

— Doamnă Sheridan, permiteţi-mi să încep prin a vă spune că nu am participat niciodată la vreo adopţie care să nu fie realizată în strictă conformitate cu legea. Dacă vreodată doctorul Connors a eludat legislaţia în vigoare, a făcut asta fără ştiinţa sau implicarea mea.

— Dacă v-aţi ocupat cumva de adopţia fiicei mele, înseamnă că naşterea a fost înregistrată cu numele meu ca mamă şi cu numele lui Carroll Reed Thornton ca tată.

— Am afirmat doar că toate adopţiile de care m-am ocupat eu au fost perfect legale.

Anii de profesorat o învăţaseră pe Jean să

depisteze cu uşurinţă orice încercare de disimulare a adevărului sau de promovare a unor jumătăţi de adevăr. Aşadar, ştia cu ce se confrunta acum.

— Domnule Michaelson, e posibil ca o tânără de nouăsprezece ani şi jumătate să fie în primejdie. Dacă v-aţi ocupat de adopţie, ştiţi cine a înfiat-o. Aţi putea încerca să o protejaţi acum. De fapt, în opinia mea, aveţi obligaţia morală de a o face.

Greşit. Nu trebuia să fi spus asta. În spatele ochelarilor cu rame argintii, ochii lui Craig Michaelson căpătară o expresie glacială.

— Doamnă Sheridan, mi-aţi solicitat o întrevedere azi. N-am cum să verific dacă povestea cu care aţi venit aici este sau nu adevărată. Practic, aţi sugerat că e posibil ca eu să fi încălcat legea în trecut, iar acum îmi cereţi s-o încalc din nou, ca să vă ajut. Există modalităţi legale prin care se pot obţine informaţii de la biroul de stare civilă, cu privire la înregistrarea naşterilor într-o anumită perioadă. Pentru asta trebuie să vă adresaţi autorităţilor competente. Vă asigur că aceasta este singura cale pe care trebuie să mergeţi. Cum aţi subliniat, e posibil ca la vremea când eraţi însărcinată să vă fi văzut cineva în cabinetul doctorului Connors şi să fi reuşit cumva să intre în posesia fişei medicale pe care o aveaţi la el. Aţi mai menţionat că, în

prezent, substratul acestei afaceri poate fi de natură bănească. Sincer să fiu, cred că aţi intuit corect. Cineva ştie cine este fiica dumneavoastră şi bănuieşte că sunteţi dispusă să plătiţi pentru această informaţie, zise avocatul, ridicându-se în picioare.

Câteva clipe, Jean continuă să rămână aşezată pe scaun.

— Domnule Michaelson, ceva îmi spune că dumneavoastră v-aţi ocupat de adopţia fiicei mele şi că, probabil, a fost făcută în conformitate cu legea. Tot intuiţia îmi spune că persoana care mi-a scris – cineva din anturajul lui Lily, din moment ce a avut posibilitatea să îi fure peria de cap – este extrem de periculoasă. Mă voi adresa instanţei judecătoreşti, pentru a obţine aprobarea de a avea acces la registrele stării civile. S-ar putea, însă, ca între timp copilul meu să păţească ceva, din cauză că dumneata mă refuzi acum. Dacă s-ar întâmpla, nu ştiu ce aş fi în stare să fac.

Jean nu-şi putea stăpâni lacrimile, care îi şiroiau pe obraji. Se răsuci pe călcâie şi ieşi valvârtej din cameră, fără să-i pese de privirile mirate ale persoanelor din sala de aşteptare. Când ajunse la maşină, trase cu forţă de portieră, se aşeză pe scaun şi îşi îngropă faţă în palme.

După câteva clipe o cuprinse groaza. Auzea

clar vocea Laurei, implorând-o: „Jean, ajută-mă! Te rog, Jean, ajută-mă!”, de parcă prietena ei s-ar fi aflat în maşină.

55

De la fereastra biroului său, Craig Michaelson văzu îngrijorat cum Jean Sheridan se năpusteşte ca o vijelie spre maşina ei. Tipa e sinceră, îşi zise el. Nu e genul de femeie obsedată de ideea de a-şi găsi copilul şi capabilă să născocească tot felul de aiureli pentru asta. Ce să fac, să-i previn pe Charles şi Gano? Dacă Meredith păţeşte ceva, şi ei ar fi complet distruşi.

Nu voia să le dezvăluie adevărata identitate a lui Jean Sheridan, dar putea măcar să-l informeze pe Charles referitor la ameninţările lansate la adresa fiicei lui. El va decide ce şi cât să-i spună eventual lui Meredith sau cum să încerce s-o protejeze. Dacă povestea cu peria de păr este adevărată, e foarte posibil ca Meredith să-şi aducă aminte unde se afla atunci când a pierdut-o. Iată o posibilitate de a încerca să identifice expeditorul faxurilor.

Jean Sheridan îi spusese că el ar fi putut preveni o eventuală nenorocire, că ea una nu mai răspundea de faptele ei şi ar fi în stare să-

l facă praf. Charles şi Gono ar avea aceeaşi reacţie, se gândi el.

Odată decizia luată, Craig Michaelson se duse la masa lui de lucru şi ridică receptorul. Ce coincidenţă, se gândi el, formând numărul de telefon. Jean Sheridan locuieşte destul de aproape de Charles şi Gono. Ea stă în Alexandria, iar ei în Chevy Chase.

La capătul firului, cineva răspunse imediat după primul sunet al soneriei:

— Biroul generalului Buckley, rosti un glas înţepat.

— Craig Michaelson, la telefon, un prieten bun al generalului Buckley. Trebuie să vorbesc urgent cu el într-o chestiune foarte importantă. E acolo, vă rog?

— Îmi pare rău, domnule. Generalul este plecat în străinătate, în interes de serviciu. Nu v-ar putea ajuta altcineva?

— Din păcate, nu. Vei lua legătura cu generalul?

— Da, domnule. Suntem permanent în contact cu el.

— Spune-i, atunci, să mă sune de urgenţă.

Craig îşi rosti numele, literă cu literă, comunicând totodată şi numerele de telefon unde putea fi găsit. Ezită o clipă, dar pe urmă decise să nu spună că era ceva legat de Meredith. Ştia că Charles îl va suna oricum, dacă i se transmitea că era vorba de o

urgenţă.

De altfel, se gândi Craig Michaelson punând receptorul în furcă, Meredith e mai în siguranţă la West Point, decât oriunde în altă parte. Apoi îşi aminti brusc că Caroll Reed Thornton, tatăl natural al lui Meredith, murise la West Point.

56

Prima persoană pe care Carter Stewart a zărit-o, când a păşit în Glen-Ridge House, la ora trei şi treizeci de minute, a fost Jake Perkins, care şedea, ca de obicei, tolănit pe un fotoliu, în hol. Copilul ăsta n-o avea şi el casă?! se miră Stewart, îndreptându-se spre telefonul aflat pe pupitrul de la recepţie, ca să îl sune pe Robby Brent.

În cameră nu răspundea nimeni. „Robby, parcă trebuia să ne vedem la trei treizeci, ai uitat?!” se răsti Stewart în receptor, după ce robotul îl îndemnă să lase un mesaj. „Te mai aştept în hol încă vreun sfert de oră.”

În timp ce închidea telefonul, îl observă pe detectivul Sam Deegan, în biroul din spatele recepţiei. Privirile lor se întâlniră, şi Deegan se ridică în picioare, decis să vină spre el. După aerul hotărât al poliţistului, Stewart deduse că discuţia lor nu va fi doar una de complezenţă.

Cei doi se aflau faţă în faţă, fiecare de câte o parte a recepţiei.

— Domnule Stewart, spuse Sam. Mă bucur să te văd. Ţi-am lăsat un mesaj la hotelul unde stai şi speram să primesc un semn de viaţă de la dumneata.

— Am lucrat cu regizorul la scenariul pentru

noua mea piesă.

— Te-am văzut dând un telefon pe interior. Trebuie să te vezi cu cineva acum?

Pe Stewart îl scoase din sărite întrebarea lui Sam Deegan. Nu-i treaba ta, îi venea să i-o trântească, însă ceva din atitudinea lui Deegan îi îngheţă replica pe buze.

— Am o întâlnire cu Robby Brent, la trei şi jumătate. Ca să nu te mai oboseşti să mă întrebi de ce mă întâlnesc cu el, ceea ce mi-e clar că ai fi făcut în continuare, dă-mi voie să îţi satisfac anticipat curiozitatea. Brent a acceptat să joace în noul meu serial. A văzut textele câtorva episoade şi consideră că sunt cam slabe; m-a rugat să arunc o privire peste ele şi să-mi dau părerea de profesionist dacă mai pot fi salvate sau nu.

— Domnule Stewart, ai fost comparat cu mari dramaturgi, ca Tennessee Williams şi Edward Albee, spuse Sam, tăios. Eu sunt un ins destul de mediocru, însă ştiu că, în general, comediile de situaţie sunt pentru proşti. Mă surprinde faptul că te-ar putea interesa să îţi spui opinia în legătură cu o asemenea „creaţie”.

— N-a fost alegerea mea, remarcă Stewart, glacial. Aseară, după cină, Robby Brent m-a rugat să mă uit peste scenarii. S-a oferit să mi le aducă la hotelul unde stau; asta ar fi însemnat ca la un moment dat să scap de el,

după ce vedeam materialul. Era mult mai simplu să trec eu pe-aici. Şi, chiar dacă nu mă ocup de asemenea „creaţii”, pot fi un arbitru extrem de competent. Ai idee, din întâmplare, dacă Robby mai întârzie mult?

— Habar n-am ce planuri are, spuse Sam. Am venit aici ca să discut cu el. Nu mi-a răspuns, când l-am sunat, iar pe urmă mi-am dat seama că, de fapt, nu l-a văzut nimeni toată ziua, aşa că am rugat-o pe cameristă să intre în camera lui. Patul este neatins. Se pare că domnul Brent a dispărut.

Sam nu prea avea chef să-i furnizeze toate aceste informaţii lui Carter Stewart, însă, instinctiv, simţea că nu greşeşte. Reacţia lui Stewart, se dovedi mai puternică decât se aşteptase.

— *A dispărut???* Oh, domnule Deegan, termină cu chestiile astea, zău aşa. Nu crezi că am auzit placa asta de prea multe ori? Lasă-mă să-ţi explic: în serialul acela, există un rol de blondă sexy, care i se potriveşte destul de bine dispărutei Laura Wilcox. Deunăzi la West Point, mai precis la dejun, Brent îi spunea Laurei că ar fi foarte potrivită pentru acest rol. Încep să cred că toată circoteca asta legată de dispariţia ei nu e altceva decât un artificiu publicitar. Şi acum, te rog să mă scuzi, dar n-am de gând să-mi mai pierd timpul aşteptându-l pe Robby.

Nu-mi place tipul, îşi zise Sam, privind în urma lui Carter Stewart. E îmbrăcat cu un fel de trening cenuşiu-închis şi cu nişte pantofi de sport murdari. Exact ca un derbedeu, îşi zise Sam, conştient că ţinuta tipului costase, probabil, o avere.

Lăsând deoparte antipatia mea pentru el, Carter Stewart a pus oare degetul „pe rană”, cum se spune?! se întrebă Sam.

În cele peste trei ceasuri cât stătuse aici, în biroul de la recepţie, Sam reflectase intens, ceea ce îl făcuse să devină din ce în ce mai iritat.

Se ştie că Brent a imitat-o pe Laura la telefon, raţionă el. A cumpărat un mobil, care se pare că e cel folosit pentru a o suna pe Jean. Vânzătorul de la care l-a cumpărat l-a văzut vorbind la telefon, exact la ora la care Jean crede că a sunat-o Laura. S-ar putea ca Stewart să aibă dreptate, în sensul că totul a fost doar o manevră pentru a-şi face reclamă. În acest caz, mă întreb de ce îmi pierd vremea aici, când există un ucigaş în libertate care a târât o femeie nevinovată în maşina lui şi a omorât-o cu lovituri de cuţit.

Când sosise la Glen-Ridge House, Eddie Zarro îl aştepta, însă Sam îl trimisese înapoi la birou, zicându-i că nu era nevoie să rămână amândoi la hotel, ca să-l aştepte pe Brent. Sam cumpăni bine situaţia, după care se

hotărî să îi predea ştafeta lui Zarro, astfel încât el să se poată duce acasă. Trebuie să dorm şi eu o noapte ca lumea, abia mă mai ţin pe picioare de oboseală, îşi zise el.

Deschise telefonul mobil ca să sune la serviciu, dar în clipa aceea îşi dădu seama că Amy Sachs, recepţionera, apăruse lângă el.

— Domnule Deegan, începu ea, vorbind în şoaptă. Sunteţi de la amiază aici şi ştiu că n-aţi mâncat absolut nimic. Pot să vă comand o cafea şi un sandvici?

— Eşti foarte amabilă, dar urmează să plec imediat, îi spuse Sam.

În timp ce vorbea, se întrebă dacă nu cumva Amy Sachs se aflase tot la doi paşi şi atunci când discutase cu Stewart. Femeia asta se mişcă tiptil ca o pisică. Aş putea paria că are auzul foarte fin, îşi zise Sam, când o văzu uitându-se cu subînţeles la Jake Perkins. Sunt sigur că în clipa în care dispar din peisaj, Amy Sachs îl pune la curent pe Jake cu faptul că Brent a dispărut şi că, în opinia lui Stewart, toată tevatura asta e doar un artificiu publicitar.

Sam se întoarse în biroul din spatele recepţiei. De acolo, vedea perfect intrarea în hotel. Peste câteva minute, îl văzu intrând pe Gordon Amory, aşa că se grăbi să-l intercepteze, înainte ca acesta să ajungă la lift.

În mod evident, Gordon Amory n-avea niciun chef să discute despre Robby Brent.

— Eu n-am mai vorbit cu el de la demonstraţia aceea de vulgaritate de aseară, zise Amory. De fapt, ai fost de faţă şi dumneata, domnule Deegan, şi ai auzit cum l-a atacat Robby pe Jack Emerson. Ce nu ştii, însă, este că eu am fost plecat din hotel toată dimineaţa. Am fost, cu Emerson, ca să vedem câteva proprietăţi. Ca agent imobiliar are exclusivitate asupra unor terenuri efectiv superbe. Mi-a arătat, de asemenea, şi proprietăţile pe care i le-a propus lui Robby. Trebuie să recunosc că au un preţ bun şi că, în opinia mea, reprezintă nişte investiţii excelente pe termen lung – ceea ce înseamnă că tot ceea ce Robby Brent insinuează, spune sau face trebuie tratat cu circumspecţie. Acum am să te rog să mă scuzi, am de dat nişte telefoane.

Înainte ca Amory să apuce să intre în lift, Sam spuse:

— Încă o clipă, te rog, domnule Amory.

Cu un zâmbet resemnat, care aducea mai degrabă a rânjet, Amory se întoarse spre Sam.

— Domnule Amory, Robby Brent nu a dormit la hotel azi-noapte. Noi credem că el este persoana care a imitat vocea Laurei Wilcox, în apelul telefonic primit de Jean Sheridan. Colegul dumitale, domnul Stewart, consideră

că Brent şi Wilcox au înscenat toată farsa asta ca să facă publicitate noului serial de televiziune al domnului Brent. Dumneata ce părere ai?

Gordon Amory ridică o sprinceană. Timp de o secundă, păru uluit; pe urmă, îşi luă un aer amuzat.

— Un artificiu publicitar! Desigur, pare logic. De fapt, dacă te uiţi în *New York Post,* la pagina şase, ai să vezi că se sugerează asta, apropo de dispariţia Laurei. Acum, s-a evaporat şi Robby, iar dumneata îmi comunici că el a fost cel care a sunat-o pe ea aseară, dându-se drept Laura. Şi în timpul ăsta?! Ne dăm de ceasul morţii pe degeaba, pentru soarta lor!

— Deci, dumneata crezi că ne pierdem vremea cu toţii făcându-ne griji pentru Laura?

— *Au contraire,* domnule Deegan, nu a fost nicio pierdere de timp. Pentru mine, personal, dispariţia Laurei mi-a demonstrat că încă mă mai înduioşez de nenorocirile semenilor mei. Am fost atât de îngrijorat de soarta ei, încât mă gândeam să-i ofer un rol în noul meu serial. Dar sunt sigur că dumneata ai dreptate. Drăguţa de ea are alte treburi de învârtit şi se descurcă excelent. Ei, şi-acum chiar trebuie să plec.

— Presupun că vei părăsi hotelul în scurt timp, spuse Sam.

— Nu, continui să caut un teren pe care să-l achiziţionez. Cred însă că n-o să te mai văd pe-aici, ţinând seama că acum te poţi ocupa de rezolvarea unor crime adevărate. La revedere.

Sam îl privi pe Amory, care păşea în cabina ascensorului. Încă unul care crede că, din punct de vedere intelectual, e superior unui ofiţer de poliţie, îşi zise el. Păi, o să vedem noi cum e până la urmă.

Sam traversă nervos holul. Indiferent dacă dispariţia Laurei este sau nu un artificiu publicitar, cert rămâne faptul că cinci femei, care în liceu mâncau la aceeaşi masă, sunt moarte. Sperase ca Jean să se întoarcă la hotel înainte ca el să plece, aşa că se bucură când o văzu lângă recepţie şi se grăbi să se apropie de ea, nerăbdător să afle cum decursese întrevederea cu avocatul.

Jean se interesa dacă nu avea nişte mesaje. Îi e teamă că ar mai putea primi vreun fax în legătură cu Lily, se gândi Sam, apucând-o de braţ. Jean se întoarse. Privindu-i atent ochii, Sam îşi dădu seama că plânsese.

— Bei o cafea? îi propuse el.

— Un ceai ar fi grozav.

— Doamnă Sachs, când se întoarce domnul Zarro, roagă-l să vină în cafenea, îi spuse Sam recepţionerei.

Sam aşteptă până li se aduse la masă cafeaua şi ceaiul, lăsându-i timp lui Jean să-şi

recapete cumpătul. În cele din urmă, spuse:

— Deduc că n-a mers prea grozav cu avocatul Craig Michaelson.

— Şi da, şi nu, spuse Jean, rar. Sam, pot să jur că Michaelson e cel care s-a ocupat de adopţie şi că e posibil să ştie unde este Lily acum. Am fost dură cu el. Practic, l-am ameninţat. După ce am plecat de la el, am tras maşina pe dreapta şi l-am sunat ca să-mi cer scuze. I-am atras atenţia că, dacă ştie cum să dea de Lily, fata şi-ar putea aduce aminte unde şi-a pierdut peria, ceea ce ar putea fi o legătură directă cu persoana care o ameninţă acum.

— Şi ce-a zis Michaelson la chestia asta?

— A avut un răspuns ciudat. A zis că s-a gândit şi el la acelaşi lucru. Sam, crede-mă, omul ăsta ştie unde e Lily sau cel puţin cum să dea de urma ei. Mai mult, a zis, folosind cuvintele „insist cu toată tăria”, să te rog pe dumneata sau, oricum, să obţin aprobarea necesară pentru deschiderea imediată a arhivelor de adopţie, ceea ce ne va permite să-i punem în gardă pe cei care au înfiat-o.

— Asta înseamnă că tipul a luat în serios ceea ce i-ai spus tu.

Jean confirmă, dând din cap.

— Cât am fost la el în birou, n-am avut senzaţia asta, dar după izbucnirea mea violentă – cred că mai aveam puţin şi îi

aruncam cu ceva în cap – s-a convins că am dreptate. Atitudinea lui se schimbase total când l-am sunat. Oh, uite-l pe Mark, zise ea; ridicând privirea.

Mark Fleischman venea spre masa lor.

— I-am povestit lui Mark despre Lily, se grăbi Jean să îl prevină. Aşa că poţi vorbi de faţă cu el.

— Zău, Jean, i-ai spus? De ce? întrebă Sam, uluit.

— E psihiatru. M-am gândit că m-ar putea lămuri în privinţa autenticităţii ameninţării conţinute de cele trei faxuri.

În timp ce Mark Fleischman se apropia de masă, Sam observă plăcerea pe care o exprima chipul lui Jean. Ai grijă, Jeannie, ar fi vrut el s-o avertizeze. Flerul îmi spune că tipul ăsta ascunde multe. Numai un copoi bătrân ca mine poate sesiza ce zace în el.

Lui Sam nu-i scăpă nici gestul lui Fleischman, care o mângâie uşor pe Jean pe mână, ca răspuns la invitaţia de a veni la masa lor.

— Deranjez cumva? întrebă Mark, privindu-l pe Sam.

— Deloc, de fapt chiar mă bucur că te-am prins, îi spuse Sam. Tocmai voiam s-o întreb şi pe Jean dacă a auzit ceva de Robby Brent azi.

— Nu, eu nu, scutură din cap Jean.

— Nici eu, slavă Domnului, zise Fleischman.

Există un motiv pentru care ar fi trebuit ca Robby să ne caute azi?

— Exact asta voiam să-ţi povestesc, Jean. Probabil că Robby Brent a părăsit hotelul aseară, după cină. Până acum, nu s-a întors. Am determinat, cu destulă certitudine, că apelul telefonic, despre care tu credeai că a venit de la Laura, a fost făcut de pe un mobil de unică folosinţă, pe care Brent tocmai îl cumpărase. În plus, a lui era vocea care o imita pe Laura la telefon. După cum ştii, ca actor se pricepe de minune la aşa ceva.

Jean se uita la Sam, deopotrivă uimită şi îndurerată.

— Dar *de ce?*

— Când aţi fost la dejunul de rămas-bun de la West Point, l-aţi auzit pe Brent vorbind cu Laura despre posibilitatea de a juca şi ea în noul lui serial de televiziune?

— Da, spuse Mark Fleischman, dar n-am ştiut dacă vorbea serios sau glumea.

— Într-adevăr, a pomenit de un eventual rol pentru Laura, confirmă şi Jean.

— Atât Carter Stewart, cât şi Gordon Amory cred că Brent şi Laura ne joacă o festă. Voi ce părere aveţi? întrebă Sam, privindu-l atent pe Mark Fleischman.

Mark privea parcă prin Sam, undeva în gol. Pe urmă, uitându-se drept la el, zise rar şi apăsat:

— Cred că este posibil.

— Eu nu sunt de acord, declară Jean, cu emfază. Nu sunt deloc de acord. Laura are necazuri… simt asta.

Vru să le povestească despre cum i se păruse că o aude pe Laura chemând-o în ajutor, dar se răzgândi aproape imediat. N-avea niciun rost să le spună.

— Te rog, Sam, nu gândi aşa, îl imploră ea. Nu renunţa să o mai cauţi pe Laura. Habar n-am ce pune la cale Robby Brent. Poate că a încercat să ne inducă în eroare, pretinzând că e Laura, şi că se simte bine. Eu simt că Laura nu e bine. Pe cuvânt, ştiu că nu e bine deloc.

— Nu te ambala, Jeannie, spuse Mark cu blândeţe.

Sam se ridică în picioare.

— Jean, vorbim mâine-dimineaţă la prima oră. Aş vrea să vii la mine la birou, ca să discutăm despre cealaltă problemă care ne preocupă.

Peste zece minute, lăsându-l de gardă la hotel pe Eddie Zarro, pentru eventualitatea în care Robby Brent ar fi revenit, Sam urcă în maşină. Porni motorul, ezită, se gândi câteva clipe, după care formă numărul lui Alice Sommers. Când o auzi, îl surprinse iarăşi timbrul cristalin al vocii ei.

— Ai cumva un pahar de vin pentru un detectiv obosit? întrebă el.

După o jumătate de oră, Sam şedea pe un fotoliu de piele, cu picioarele proptite pe un taburet moale, privind focul din şemineul aflat în salonul lui Alice Sommers. Sorbi ultima înghiţitură de vin şi puse paharul pe masa de alături. Lui Alice nu-i fusese greu să-l convingă să moţăie un pic pe fotoliu, până pregătea ea ceva de mâncare. „Trebuie să te hrăneşti”, insistase ea. „Pe urmă, te duci direct acasă şi te culci.”

Cu pleoapele grele, Sam se uită spre vitrina cu curiozităţi de lângă cămin. Aţipise deja, când subconştientul lui înregistra reacţia ciudată pe care i-o provocă unul dintre obiectele expuse acolo.

57

Amy Sachs ieşise din tură la ora patru după-amiaza, la scurt timp după ce Sam Deegan plecase de la Glen-Ridge House. Stabilise să se întâlnească cu Jake Perkins la un McDonald’s din apropiere. Acum, cu nişte hamburgeri în faţă, îl punea la curent cu recentele îndeletniciri ale lui Sam Deegan şi cu conversaţia, la care trăsese cu urechea,

dintre el şi „înfumuratul ăla de dramaturg, Carter Stewart”.

— Domnul Deegan a venit la hotel ca să-l caute pe domnul Brent, îi explică ea. Eddie Zarro, celălalt poliţist, îl aştepta acolo. Parcă înnebuniseră amândoi. În clipa în care a constatat că cel căutat nu răspunde la telefon, domnul Deegan l-a pus pe Pete, ajutorul de portar, să îi conducă în camera lui Brent. Deducând că Brent nu e înăuntru, din moment ce n-a venit să deschidă uşa când au bătut, domnul Deegan i-a zis lui Pete să descuie. Aşa au descoperit că omul nici măcar nu trecuse pe la hotel în noaptea precedentă.

Între două înghiţituri, Jake mai nota câte o observaţie în carneţelul lui.

— Credeam că Stewart a predat camera şi a părăsit hotelul după reuniune, spuse el. Ce l-a determinat să vină înapoi în după-amiaza asta? Cu cine avea întâlnire?

— Carter Stewart i-a spus domnului Deegan că acceptase să se uite peste textul scenariilor pentru noul show de televiziune al lui Robby Brent. Pe urmă au discutat ceva despre un telefon celular. N-am putut prinde tot, fiindcă domnul

Deegan vorbeşte destul de încet. Nici domnul Stewart nu vorbeşte prea tare, dar m-a înzestrat natura cu un auz bun. Ştii, Jake, se zice că la vârsta de nouăzeci de ani bunica

mea auzea rima când se târa prin iarbă!

— Bunică-mea îmi zice tot timpul că bolborosesc cuvintele, râse Jake.

— Ce-i drept, le cam *bolboroseşti,* şopti Amy Sachs. Oricum, Jake, când domnul Deegan l-a întrebat pe domnul Stewart dacă nu crede, totuşi, că întreaga poveste e doar un tertip pus la cale de Laura Wilcox şi Robby Brent, pentru a-şi face publicitate, domnul Stewart n-a zis nu. Nu ştiu, poate mi-a scăpat mie ceva, dar nu-i aşa că doamna Sheridan a primit un telefon de la Laura Wilcox aseară?

Jake saliva la propriu în faţa acelui neaşteptat torent de informaţii. Toată după-amiaza, avusese senzaţia că urmăreşte un film mut. Stătea în holul hotelului observând tot ce se întâmplă, dar neîndrăznind să dea târcoale recepţiei sau să încerce să tragă cu urechea la conversaţii, de teamă să nu atragă atenţia.

— Da, într-adevăr, doamna Sheridan a fost sunată de Laura Wilcox. Întâmplător eram pe lângă ei când au discutat despre asta.

— Jake, nu cred că am înţeles chestia asta prea bine. Ştii cum e – ba surprinzi un crâmpei de ici, ba un crâmpei de colo. Nu te poţi băga în sufletul oamenilor când stau de vorbă, fiindcă s-ar prinde imediat că vrei să tragi cu urechea, însă am avut impresia că Robby Brent ar fi sunat aseară la doamna Sheridan, dându-se drept Laura Wilcox.

Mâna cu care Jake ducea hamburgerul la gură rămase suspendată în aer. Lent, o lăsă la loc, deasupra farfuriei. În mod clar, Jake prelucra mintal informaţia aflată de la Amy.

— Robby Brent a dat acel telefon, iar acum e de negăsit, şi ei cred că toată chestia asta e doar un artificiu publicitar pentru nu ştiu ce nou serial de televiziune?

Ochelarii uriaşi ai lui Amy săltară de câteva ori pe nas, când aceasta dădu aprobator din cap.

— Parcă ar fi o emisiune de tele realitate, nu crezi? zise ea. Dacă or fi montate prin hotel nişte camere ascunse?

— Bună întrebare, conveni Jake. Eşti foarte perspicace, Amy. Când o să-mi fac ziarul meu, o să-ţi dau şi ţie o rubrică. Ai mai remarcat ceva?

Amy ţuguie buzele.

— Mda, încă un lucru. Mark Fleischman – ştii cine e, invitatul ăla de onoare care e chiar drăguţ de tot, psihiatrul…

— Da, sigur, ştiu la cine te referi. Ce-i cu el?

— Pot să *jur* că e topit după doamna Sheridan. A plecat de la hotel azi-dimineaţă, devreme, iar când s-a întors, a venit glonţ la recepţie şi i-a dat un telefon doamnei Sheridan. Am tras cu urechea la ce-a zis.

— Bineînţeles, rânji Jake.

— L-am zis că doamna Sheridan era în

cafenea. Mi-a mulţumit, dar înainte de a da buzna în cafenea, a întrebat dacă doamna Sheridan a mai primit faxuri azi. S-a cam dezumflat când i-am spus că nu; m-a întrebat dacă *sigur* n-a primit niciun mesaj. Chiar dacă ar fi topit după ea, mie tot mi se pare că tipul cam întinde coarda interesându-se şi de corespondenţa ei, nu crezi?

— Într-un fel, da.

— Dar e tare drăguţ. L-am întrebat şi eu aşa, de circumstanţă, dacă a avut o zi plăcută. Mi-a zis că da şi că s-a dus la West Point să îşi caute nişte vechi prieteni.

58

După plecarea lui Sam Deegan, Jean Sheridan şi Mark Fleischman mai rămaseră aproximativ o oră la cafenea. El îşi puse tandru mâna peste mâna ei, în timp ce ea îi povestea despre întâlnirea cu Craig Michaelson, despre cât de convinsă era că Michaelson fusese cel care se ocupase de adopţia lui Lily şi despre cum îl atacase verbal pe avocat, când simţise că acesta refuza să înţeleagă în ce primejdie se afla Lily.

— Dar l-am sunat pe urmă din nou, ca să-mi cer scuze, îi explică ea. Cu această ocazie, am ţinut să-i atrag atenţia că era foarte posibil ca Lily să îşi aducă aminte unde se afla când şi-a pierdut peria de cap. Elementul acesta ar putea constitui legătura directă cu persoana care i-a sustras peria, asta dacă nu cumva părinţii ei adoptivi sunt în spatele acestui scenariu.

— Iată o posibilitate care pare reală, se declară de acord Mark. Şi ce vei face – vei urma sfatul lui Michaelson şi vei cere prin instanţă deschiderea dosarului?

— Categoric. Mă întâlnesc cu Sam Deegan mâine-dimineaţă, la el la birou.

— Cred că procedezi bine. Jean, dar despre Laura ce părere ai? Nu crezi, nu-i aşa, că e

doar un artificiu publicitar?

— Nu, nu cred aşa, zise Jean după o scurtă ezitare.

Se făcuse aproape patru şi jumătate, iar soarele, ajuns la asfinţit, îşi revărsa razele pieziş în cafeneaua aproape pustie. Jean îl privi, peste masă, pe Mark. Era îmbrăcat cu o cămaşă sport şi un pulover verde-închis. Face parte din categoria bărbaţilor care îşi păstrează toată viaţa aerul adolescentin – cu excepţia ochilor, în cazul lui, îşi zise Jean.

— Care dintre profesorii noştri a spus despre tine că eşti „ca un moş”? întrebă ea.

— Domnul Kastings.

— El zicea că eşti „sfătos ca un moş”.

— Nu ştiu dacă asta însemna un compliment. Jeannie, unde vrei să ajungi, de fapt?!

— Ai să vezi imediat. După părerea mea, „moşii sfătoşi” sunt foarte perspicace. Când m-am urcat în maşină după ce am plecat de la Craig Michaelson, eram foarte necăjită. Ţi-am mai spus asta. În momentul acela, nici dacă Laura ar fi fost prezentă fizic, lângă mine, cred că nu i-aş fi auzit mai clar vocea, care-mi spunea: „Jean, ajută-mă. Te rog, Jean, ajută-mă”. Nu mă crezi, aşa-i? Poate crezi că sunt nebună.

— Nu-i adevărat, Jeannie. Dacă există cineva care să creadă cu adevărat în puterea minţii

de a comunica, atunci eu sunt acela. Dar dacă Laura este într-adevăr în pericol, care e locul lui Robby Brent în scenariul ăsta?

— Habar n-am.

Jean ridică mâna, într-un gest de neputinţă, după care privi în jur.

— Hai mai bine să ieşim de-aici. Au început să pregătească deja mesele pentru seară.

Mark făcu semn să i se aducă nota de plată.

— Mi-ar fi plăcut să te invit să iei cina cu mine, însă diseară voi avea privilegiul de a lua masa cu tatăl meu.

Jean îl privea cu atenţie, neştiind cum să reacţioneze. Expresia de pe chipul lui i se părea impenetrabilă. În cele din urmă, spuse:

— Ştiam că nu sunteţi în termeni prea buni. L-ai sunat tu?

— Am trecut astăzi prin dreptul casei. Maşina lui era acolo. Mânat de un impuls, am urcat şi am sunat la uşă. Am stat mult de vorbă cu el, însă nu suficient cât să lămurim ceva, dar m-a rugat să iau masa cu el. Am acceptat, cu condiţia să fie de acord că răspundă la câteva întrebări pe care intenţionez să i le pun.

— Şi a fost de acord?

— Da. Rămâne de văzut dacă se va ţine de cuvânt.

— Sper ca problemele dintre voi să poată fi rezolvate.

— Şi eu, Jeannie, dar asta nu-i suficient.

Intrară în lift împreună. Mark apăsă butonul pentru etajul patru şi pe cel pentru etajul şase.

— Poate tu ai o privelişte mai frumoasă din camera ta, spuse Jean. La mine, fereastra dă spre parcare.

— Înseamnă că e mai bine la mine, recunoscu el. Camera mea e spre faţadă. Şi, dacă sunt în cameră la momentul potrivit, prind apusul de soare.

— Iar eu, dacă mă trezesc în zori, prind răsăritul! zise Jean, când ascensorul opri la patru. Pa, Mark.

Semnalul luminos al robotului telefonic din camera ei pâlnia. O sunase Peggy Kimball, cu câteva minute mai înainte. „Jean, sunt la spital şi am pauză, aşa că îţi voi spune rapid despre ce este vorba. După ce ne-am despărţit, mi-am adus aminte că Jack Emerson a făcut parte din echipa de curăţenie, care venea la noi, la policlinică, exact în perioada când frecventai şi tu cabinetul doctorului Connors. Ţi-am spus că doctorul Connors îşi ţinea întotdeauna legătura de chei în buzunar, dar probabil că avea un rând de rezervă, ascuns pe undeva; ştiu asta pentru că într-o zi şi-a uitat cheile acasă, dar a deschis totuşi fişetele. E posibil deci ca Emerson sau altcineva să fi văzut fişa ta. În fine, m-am gândit că e bine să ştii. Mult

noroc.”

Jack Emerson, se gândi Jean, aşezându-se pe pat. El să fie oare cel care îmi face toate astea? Nu s-a mutat niciodată din oraş. Dacă cei care au înfiat-o pe Lily locuiesc tot aici, e posibil să-i cunoască.

Auzind un zgomot, Jean întoarse capul şi când văzu cum un plic era strecurat pe sub uşă se duse valvârtej şi o deschise.

Pe coridor, un angajat al hotelului se îndrepta de spate, cu un aer vinovat.

— Doamnă Sheridan, a venit un fax pentru dumneavoastră, după un teanc întreg de faxuri pentru altcineva din hotel. Din greşeală, faxul dumneavoastră s-a rătăcit printre celelalte.

Adineauri, clientul care l-a găsit printre hârtiile lui l-a adus la recepţie.

— E-n regulă, spuse Jean încetişor, simţind că i se pune un nod în gât.

Închise uşa şi luă plicul. Cu mâna tremurândă, îl deschise grăbită. Precis, se referă tot la Lily, se gândi ea.

Şi nu greşea. În fax, scria:

„Jean, mi-e groaznic de ruşine. Ştiu demult despre Lily şi îi cunosc pe cei care au înfiat-o. E o fată minunată. A intrat la facultate şi e foarte fericită. N-am vrut să te fac să crezi că o ameninţ. Am nevoie de bani cu disperare şi

m-am gândit să-i obţin aşa. Nu-ţi face griji pentru Lily, te rog. E bine, n-a păţit nimic. O să iau legătura cu tine foarte curând. Iartă-mă şi, te rog, spune-le şi celorlalţi că sunt bine. Robby Brent a fost cu ideea să ne facem publicitate aşa. O să încerce să îndrepte lucrurile. Vrea să discute cu producătorii lui, înainte de a ieşi cu o declaraţie în presă.

Laura”

Jean se lăsă să cadă pe pat. Pe urmă, plângând de bucurie, îl sună pe Sam, pe celular.

Auzind soneria telefonului mobil, Sam se trezi din picoteala în care se cufundase în timp ce Alice Sommers pregătea masa la bucătărie.

— Cum, Jean, încă un fax? Stai, ia-o încet. Citeşte-mi faxul. Dumnezeule! exclamă el, după aceea. Incredibil ce-a putut să-ţi facă femeia aia!

— Cu cine vorbeşti, cu Jean? Ce face, e bine? întrebă Alice, care apăruse în uşa bucătăriei.

— Da. Faxurile despre Lily erau de la Laura Wilcox. Şi-a cerut scuze; a zis că n-a avut de gând niciodată să-i facă vreun rău lui Lily.

Alice luă receptorul din mâna lui Sam.

— Jean, ce-ai zice să te sui la volan şi să vii încoace? Asta dacă nu eşti prea necăjită,

evident, adăugă Alice.

Ceva mai târziu, când o văzu pe Jean, Alice sesiză bucurie de pe chipul ei. Aşa ar fi simţit şi ea, cu mulţi ani în urmă, dacă draga de Karen ar fi scăpat cu viaţă.

— Oh, Jean, m-am rugat neîncetat, spuse ea, îmbrăţişând-o.

— Da, ştiu. Nu-mi vine să cred că Laura a putut să-mi facă una ca asta. Oricum, Laura nu s-ar fi atins niciodată de Lily. Vezi, Sam, tot *banii* au fost motivul. Dumnezeule, dacă Laura avea atâta nevoie de bani, de ce nu mi-o fi cerut? Acum o jumătate de ceas mă pregăteam să-ţi spun că Jack Emerson e persoana care a ştiut de existenţa lui Lily. Aşa credeam atunci.

— Jean, hai înăuntru. Stai jos şi linişteşte-te. Ta un pahar cu vin şi povesteşte-mi ce-ai vrut să spui adineauri. Ce caută Jack Emerson în toată povestea asta?

— Tocmai am aflat ceva care m-a făcut să cred că el ar fi autorul acestor ameninţări.

Cuminte, Jean îşi scoase mantoul, intră în salon, se aşeză pe fotoliul cel mai apropiat de foc şi, încercând să vorbească pe un ton calm, le povesti de mesajul telefonic lăsat pe robot de Peggy Kimball.

— Jack făcea curăţenie în policlinica doctorului Connors, în perioada când eu mergeam la consultaţii acolo. Tot el e cel care

a pus la cale această reuniune a clasei. În biroul lui există o fotografie a Laurei, despre care a pomenit Robby Brent. În fine, iată tot atâtea argumente care se brodeau perfect. Asta până am primit faxul. Oh, era să uit. Faxul a fost recepţionat pe la amiază, însă s-a rătăcit printre hârtiile altcuiva, aşa că mie mi l-au adus mult mai târziu.

— Ar fi trebuit să-ţi parvină la *amiază?* întrebă Sam.

— Da, or, dacă s-ar fi întâmplat aşa, nu m-aş mai fi dus la Craig Michaelson. De altfel, imediat ce am intrat în posesia faxului, am încercat să-l sun pe avocat ca să-l anunţ să nu ia legătura deocamdată cu părinţii adoptivi ai lui Lily. Vreau mai întâi să vorbesc cu Laura. N-are niciun rost să-i sperie degeaba.

— Ai mai spus cuiva de faxul acesta de la Laura? întrebă Sam, încetişor.

— Nu. L-am primit imediat după ce am ajuns în cameră. Am mai stat de vorbă cu Mark, la cafenea, aproximativ o oră după plecarea ta. Oh, să-l sun pe Mark, până nu pleacă în oraş. Ce-o să se mai bucure când o să afle! La fel ca voi, a înţeles perfect cât de îngrijorată şi de disperată eram!

Aş putea să jur că Jean i-a spus lui Fleischman despre posibilitatea ca, pornind de la peria de păr, Lily să îşi amintească unde şi când a pierdut-o. Sau cine mai era prin

apropiere când s-a întâmplat asta, îşi zise Sam, cu un aer sumbru, uitându-se la Jean care se pregătea să sune de pe telefonul ei mobil.

Sam schimbă o privire cu Alice, care era la fel de neliniştită. Oare faxul era într-adevăr de la Laura sau încă un tertip ciudat în acelaşi coşmar fără sfârşit?

Mai există încă un scenariu posibil, se gândi Sam. Dacă Jean are dreptate, şi Craig Michaelson s-a ocupat *efectiv* de adopţie, este posibil ca el să-i fi contactat deja pe părinţii adoptivi ai lui Lily şi să fi discutat cu ei despre peria dispărută.

Dacă acest ultim mesaj nu e de la Laura, Lily reprezintă o primejdie pentru *persoana* care a trimis faxurile. Indiferent cine ar fi fost expeditorul, nu se poate să nu realizeze că, prin Lily, există posibilitatea ca identitatea lui să fie descoperită.

Eu, unul, nu sunt dispus să accept aşa de uşor că aceste faxuri au fost trimise de Laura, asta, cel puţin, deocamdată. Jack Emerson a făcut parte din personalul de serviciu al policlinicii doctorului Connors, nu s-a mutat niciodată din oraş şi ar putea fi bun prieten cu o familie din Cornwall, care e posibil să o fi înfiat pe Lily. I-o fi câştigat Mark Fleischman încrederea lui Jean, dar pe mine nu m-a convins. Se întâmplă ceva cu individul ăsta

care n-are nimic de-a face cu programele de televiziune sau cu sfaturile oferite cuplurilor cu probleme, conchise el.

Jean lăsa un mesaj pentru Fleischman.

— Nu răspunde, zise ea şi, adulmecând aerul din jur, se întoarse spre Alice: Ce frumos miroase! Delicios! Dacă nu mă inviţi la masă, mă invit singură, să ştii. Oh, Doamne, ce fericită sunt! *Ce fericită sunt!*

59

Noaptea este lumea mea, gândea Bufniţa, dornic să vină întunericul mai repede. Mare prostie făcuse atunci când se întorsese la casă ziua. În orice clipă exista riscul de a-l vedea cineva. Pe urmă, însă, începuse să-şi facă sânge rău la gândul că s-ar putea ca Robby Brent să nu fi murit, ci să fi simulat starea de inconştienţă. Parcă-l vedea ieşind târâş din maşină şi îndreptându-se spre stradă… Poate chiar urcase treptele, o găsise pe Laura… şi apoi formase 911.

Imaginea unui Robby viu şi capabil să ceară ajutor devenise atât de obsedantă încât Bufniţa se întoarse ca să se convingă că Robby era mort şi că se afla exact în locul unde îl lăsase el – adică în portbagajul propriei sale maşini. Asta i-a amintit de ceea ce simţise când a ucis prima oară, în noaptea aceea, în casa Laurei. Îi reveni în minte cum urcase treptele, păşind în vârful picioarelor, şi cum intrase în camera unde se aştepta s-o găsească pe Laura. Asta fusese în urmă cu douăzeci de ani.

Aseară, conştient că Robby Brent îl urmărea, nu-i fusese greu să-l atragă într-o cursă. Pe urmă, luase legătura de chei din buzunarul lui Robby şi condusese maşina

acestuia până în garaj. Prima maşină închiriată de el, cea cu pneurile pline de noroi, ocupa o parte din garaj. Parcase maşina lui Robby Brent alături, în spaţiul rămas liber, după care adusese cadavrul, târându-l de pe scară, unde îl ucisese.

Nu-şi dădea seama cum, dar Robby Brent îl recunoscuse. Robby se prinsese de maşinaţiile lui de până atunci. Dar ceilalţi? Cercul se închidea, şi în curând nu va mai putea evada în noaptea lui? Nu-i plăcea nesiguranţa. Avea nevoie de certitudini – certitudinile pe care le poate dobândi doar săvârşind *fapta,* pentru a-şi reafirma puterea asupra vieţii şi a morţii.

La ora unsprezece se sui la volan şi porni pe străzile din Orange County. Nu trebuia să fie prea aproape de Cornwall, nici de Washingtonville, unde fusese găsit cadavrul lui Helen Whelan. Poate că Highland Falls ar fi o idee bună. Poate că un loc în imediata apropiere a motelului unde Jean Sheridan stătuse pe vremuri cu iubitul ei era locul ideal. Da, poate că pe una dintre străduţele laterale de lângă motel va găsi şi persoana hărăzită a fi următoarea lui victimă.

La unsprezece şi jumătate, trecând cu maşina pe o stradă străjuită de copaci, observă două femei stând în picioare în pragul unei case. Una dintre ele se întoarse, intră înăuntru şi închise uşa. Cealaltă începu să

coboare cele câteva trepte de la intrare. Bufniţa opri lângă rigolă, stinse farurile şi o aşteptă.

Ca să scurteze drumul până la trotuar, femeia o luase prin iarbă. Mergea cu capul în jos, grăbită. Nu l-a auzit când s-a dat jos din maşină şi s-a ascuns în umbra unui copac. I-a sărit în faţă, când a ajuns în dreptul lui. Bufniţa se dezlănţuise în el. Acoperi cu mâna gura femeii şi, cu un gest rapid, îi petrecu funia în jurul gâtului.

— Îmi pare rău pentru tine, şopti el, dar ai fost aleasă.

60

Cadavrul lui Yvonne Tepper a fost descoperit la ora şase dimineaţa de Bessie Koch, o văduvă de şaptezeci de ani, care îşi rotunjea pensia livrând ziarul *The New York Times* abonaţilor din Highland Falls, în Orange County.

Femeia se pregătea să intre cu maşina pe aleea din faţa casei familiei Tepper, unul dintre atuurile succesului de care se bucurau serviciile ei fiind principiul „nu în picioarele goale.” „Nu vreau ca oamenii să iasă desculţi

afară, ca să ia ziarele aduse de mine”, explica ea în pliantele ei promoţionale. „Când deschideţi uşa, ziarul va fi acolo, în prag.” Strategia publicitară reprezenta un omagiu duios adus soţului ei decedat, care toată viaţa fusese nevoit să iasă desculţ din casă, în căutarea ziarului matinal pe care distribuitorul îl azvârlea mai degrabă pe marginea trotuarului, decât pe treptele de la intrare.

În primul moment, mintea lui Bessie refuză să accepte ceea ce vedeau ochii ei. Fusese ger peste noapte, iar Yvonne Tepper zăcea între două tufişuri, pe iarba care păstra încă mici petice de gheaţă. Avea picioarele îndoite şi mâinile în buzunarele canadienei bleumarin, cu care era îmbrăcată. Bessie crezu iniţial că femeia tocmai se împiedicase şi căzuse. Când îşi dădu seama care era de fapt realitatea, Bessie apăsă brusc pe frână şi opri maşina. Deschizând portiera cu un gest brutal, alergă spre locul unde zăcea Tepper. Câteva clipe rămasă încremenită de şoc acolo, holbându-se la ochii deschişi ai moartei, la gura căscată şi la funia pe care cineva i-o răsucise în jurul gâtului.

Bessie încercă să strige după ajutor, dar nu izbuti să scoată niciun sunet. Se întoarse împleticindu-se până la maşină, se aşeză pe scaunul de la volan şi se propti cu toată

greutatea peste claxon. În casele din apropiere se aprinseră luminile; deranjaţi şi nervoşi, locatarii se înghesuiau la ferestre. Câţiva bărbaţi ieşiră în fugă, ca să vadă ce era cu vacarmul acela.

Soţul vecinei la care fusese seara Yvonne Tepper, înainte ca Bufniţa să-i taie calea, sări în maşina lui Bessie, pe scaunul din dreapta volanului, şi îi smulse femeii mâinile de pe claxon.

Abia atunci Bessie începu să urle.

61

Sam Deegan fusese atât de obosit, încât dormise neîntors, deşi instinctul graţie căruia era un bun poliţist îi spunea că ultimul fax primit de Jean era un fals.

Ceasul deşteptător îl trezi la ora şase. Mai rămase câteva momente întins în pat, cu ochii închişi. Faxul fu primul gând care-i veni în minte. Prea clar şi simplu, ca să fie adevărat, îşi zise el. Rezolvă toate problemele, ceea ce e dubios. În plus, existenţa lui va determina instanţa să nu dea autorizaţia necesară pentru deschiderea urgentă a dosarului referitor la Lily. Se părea că exact asta urmărise acel fax!

Poate că *persoana* intrase în panică, la gândul că tribunalul ar permite deschiderea dosarului, şi că, întrebată despre peria pierdută, Lily ar putea identifica autorul furtului.

Exact acest scenariu îl îngrijora.

Sam deschise ochii, se ridică în capul oaselor şi azvârli plapuma la o parte. Totuşi, se gândi Sam, făcând pe avocatul diavolului cu el însuşi, pare plauzibil ca Laura să fi aflat, cu ani în urmă, că Jean era însărcinată. La cină, Jean le spusese, lui şi lui Alice, că, înainte de a dispărea, Laura făcuse o referire la Reed Thornton. „Nu mai ştiu exact dacă i-a rostit şi numele", spuse Jean. „M-a mirat, însă, faptul că ştiuse că eram prietenă cu un băiat de la West Point."

Faxul ăla nu-mi inspiră nicio încredere. Rămân la părerea mea, şi anume că decesele celor cinci femei, survenite pe deasupra chiar în ordinea în care, pe timpuri, aveau locurile la masă, nu poate fi o simplă coincidenţă.

Sam îşi târşi picioarele la bucătărie, băgă în priză filtrul de cafea, după care se duse la baie, ca să facă un duş.

Când reveni la bucătărie, îmbrăcat cu sacou şi pantaloni de stofa, cafeaua era gata. Îşi turnă nişte suc de portocale într-un pahar şi puse o felie de pâine în prăjitor. Pe vremea când trăia Kate, Sam mânca întotdeauna lapte

cu cereale, la micul dejun. Deşi încercase să-şi demonstreze că nu era deloc complicat să pregătească aşa ceva, niciodată nu-i ieşise bine, aşa că, după o vreme, se dăduse bătut şi renunţase.

Trecuseră aproape trei ani de când Kate pierduse lunga ei bătălie cu cancerul. Noroc că nu aveau o casă prea mare, altminteri, după ce băieţii îşi luaseră zborul, ar fi trebuit s-o vândă. Aşa, însă, reuşise s-o păstreze. Oricum, n-am fi putut întreţine ditamai casa, dintr-un salariu de poliţai, îşi zise Sam. Multe femei ar fi fost nemulţumite şi s-ar fi plâns. Nu şi Kate. Ea a ţinut la casa asta. A ştiut să facă din ea un cămin în adevăratul sens al cuvântului. Şi, oricât de greu i-ar fi fost la serviciu, abia aştepta să vină seara acasă, unde se simţea bine şi fericit.

Casa în sine e neschimbată, îşi zise Sam, luând ziarul lăsat de curier afară, în faţa uşii de la bucătărie. Apoi se aşează la masă, ca să îşi ia micul dejun. Da, dar fără Kate, nu mai e acelaşi lucru. Aseară, când aţipise în salonul lui Alice, trăise aceeaşi senzaţie pe care o avea înainte aici. Senzaţia de confort. De căldură sufletească. Bucuria de a o auzi pe Alice trebăluind la bucătărie. Aromele apetisante ale fripturii din cuptor.

Pe urmă, îşi aminti că, exact când începuse să picotească, ceva îi atrăsese atenţia. Ce

anume, oare? Era ceva legat de vitrina cu curiozităţi din salonul lui Alice? Data viitoare când va mai trece pe la ea, va încerca să se dumirească. Să fi fost serviciul de cafea, cu ceşcuţele acelea fine şi delicate? Avea şi el ceva asemănător de la maică-sa, acasă, în vitrina cu porţelanuri.

Să-şi pună unt pe pâine sau s-o mănânce goală? se întrebă el.

Cu părere de rău, Sam renunţă la unt. Şi-aşa am cam sărit calul aseară. Ce minunăţie de prăjitură a făcut Alice! Şi lui Jean i-a plăcut mult. Biata de ea, prin ce-a trecut şi cât s-a frământat din cauza lui Lily. Mi-a părut bine s-o văd mai relaxată.

Ei, mda, să sperăm că faxul acela e autentic şi că în curând vom putea vorbi cu Laura.

Telefonul începu să sune, exact când Sam se pregătea să citească ziarul.

— Sam, tocmai ne-a sunat şeful poliţiei din Highland Falls, zise Eddie Zarro. O femeie a fost găsită moartă prin strangulare pe pajiştea din faţa locuinţei. Şefu' ne-a convocat pe toţi la el. *Imediat.*

Sam simţea că Eddie îi ascundea ceva.

— Şi, altceva? insistă Sam.

— Femeia avea în buzunar o bufniţa de-aia mică, în formă de broşă. Sam, avem de-a face cu un dement, pe-onoarea mea. Ţin să te previn, de asemenea, că azi la radio s-a spus

că dispariţia Laurei Wilcox este un artificiu publicitar născocit de ea împreună cu actorul ăla, Robby Brent. Rich Stevens turbează de furie că am pierdut atâta vreme cu Wilcox asta, în loc să ne fi ocupat de maniacul ăla care omoară femei în Orange County. Pentru binele tău, te sfătuiesc să nu pomeneşti numele tipei de faţă cu el.

62

Când se trezi din somn, Jean constata uimita ca era ora nouă. Înfrigurată, se dădu jos din pat. Fereastra era un pic întredeschisă şi în cameră pătrunsese aerul rece de-afară. Se duse repede să închidă fereastră, după care ridică jaluzelele. Afară, razele soarelui străpungea plafonul de nori de deasupra. Exact la fel s-a întâmplat şi în sufletul meu, reflectă Jean, într-o stare de euforie. Laura este cea care mi-a scris, se gândi ea. Acum, când ştiu cine e autoarea, sunt sigură că nu ar fi avut niciodată inima să îi facă vreun rău lui Lily. N-a fost vorba decât de bani.

Oricum, sper să mă caute curând, se gândi Jean. Ar trebui să-i port ranchiună pentru calvarul prin care m-a făcut să trec, dar îmi dau seama cât de disperată a fost. Comportamentul ei avea ceva febril, sâmbătă

seara. Mi-aduc aminte cum a reacţionat, când am încercat să vorbesc cu ea înainte de dineul festiv. Am întrebat-o dacă nu observase când cineva pusese un trandafir pe mormânt. A tot încercat să evite răspunsul, pentru ca în final practic să mă dea afară din cameră. Să fi fost oare din cauză că remarcase cât eram de necăjită şi se simţea vinovată că îmi provocase atâta rău? Sunt mai mult decât sigură că ea a pus trandafirul pe piatra funerară. Intuia că mă voi duce la mormântul lui Reed.

Îşi aduse aminte că aseară, înainte să o fure somnul, îşi propusese să îl sune pe Craig Michaelson, ca să-i spună de faxul de la Laura. Dacă cumva, din proprie iniţiativă, avocatul luase deja legătura cu părinţii adoptivi ai lui Lily, era absolut necesar să le comunice că nu mai aveau de ce să-şi facă griji.

Îşi puse halatul de casă, se duse la birou, căută cartea de vizită a lui Michaelson şi îl sună la birou. Avocatul preluă convorbirea imediat, dar Jean simţi un gol în stomac, auzind reacţia lui la spusele ei.

— Doamnă Sheridan, spuse Craig Michaelson. Ai verificat dacă într-adevăr acest ultim mesaj este din partea Laurei Wilcox?

— Nu, şi nici n-am cum. Dar dacă mă întrebaţi ce părere am, vă spun da, categoric mesajul este de la ea. Mărturisesc că am rămas şocată când am aflat că Laura ştia de

existenţa lui Lily, ceea ce înseamnă că ştia şi de relaţia dintre mine şi Reed. Nu s-a trădat niciodată. Acum se ştie, pornind de la telefonul mobil pe care l-a cumpărat, că e cel care mi-a telefonat, imitând vocea Laurei. După părerea mea există două probleme: Laura ştie cine este Lily, e falită şi are nevoie de bani cu disperare; Robby a pus la cale dispariţia Laurei, deoarece, intenţionând să îi dea un rol în noul lui serial, voia pur şi simplu să îşi facă reclamă. Dacă l-aţi cunoaşte pe Robby Brent aţi înţelege că este exact genul de spectacol – de farsă pe care este în stare s-o facă.

Jean spera ca avocatul să aibă o reacţie menită să îi liniştească temerile.

— Doamnă Sheridan, spuse acesta, pot înţelege sentimentul dumitale de uşurare. Aşa cum ai presupus foarte corect, când ai venit la mine ieri, nu eram deloc convins că n-ai născocit povestea asta, doar pentru a-ţi găsi fiica. Îţi spun sincer că izbucnirea dumitale verbală m-a edificat în privinţa sincerităţii afirmaţiilor făcute în faţa mea, aşa că voi fi şi eu sincer cu dumneata.

Înseamnă că el s-a ocupat de adopţie, se gândi Jean. Înseamnă că ştie cine este Lily şi *unde se află.*

— Primejdia potenţială la adresa fiicei dumitale mi s-a părut destul de gravă, ceea ce

m-a determinat să îl contactez pe tatăl ei adoptiv. Întâmplarea face să fie plecat din ţară dar sunt sigur că voi primi un semn de la el în foarte scurt timp. Am de gând să îi relatez tot ceea ce mi-ai spus dumneata, inclusiv cine eşti. După cum ştii, între mine şi dumneata nu funcţionează clauza de confidenţialitate avocat-client, aşa că mă simt dator faţă de el şi faţă de soţia lui să le atrag atenţia că eşti o persoană credibilă şi responsabilă.

— Din punctul meu de vedere, nu e nicio problemă, zise Jean, dar nu vreau ca oamenii aceia să treacă prin iadul de care am avut eu parte în aceste câteva zile. Din punctul meu de vedere, Lily nu e în primejdie.

— Sper să ai dreptate, doamnă Sheridan, însă, atâta timp cât doamna Wilcox nu se arată la faţă, nu e bine să negăm cu atâta patos posibilitatea ca o problemă gravă să existe. I-ai arătat poliţistului faxul despre care mi-ai spus?

— Cui, lui Sam Deegan? Da, desigur. De fapt, i l-am dat.

— Îmi dai şi mie numărul lui de telefon?

— Desigur.

Jean învăţase pe de rost numărul lui Sam, însă acum, îngrijorată de tonul alarmat din vocea lui Craig Michaelson, nu reuşea să şi-l mai amintească şi fu nevoită să-l caute în agendă.

— Domnule Michaelson, spuse ea apoi, am senzaţia că poziţiile noastre s-au inversat. De ce dumneavoastră sunteţi atât de neliniştit, în timp ce eu simt că mi s-a luat parcă o piatră de pe inimă?

— E vorba despre peria aceea, doamnă Sheridan. Dacă Lily îşi va aminti ceva despre împrejurările în care a pierdut-o – unde era, cu cine era – înseamnă că vom avea o conexiune directă cu persoana care v-a trimis obiectul acesta. Dacă îşi va aminti că era în compania Laurei Wilcox, atunci putem crede în autenticitatea ultimului mesaj. Cunoscându-i însă pe părinţii adoptivi şi aflând din presă despre stilul de viaţă al doamnei Wilcox, mi s-ar părea o exagerare să cred că fiica dumitale s-ar fi putut găsi în acelaşi anturaj cu ea.

— Mda, înţeleg, spuse Jean, rostind rar cuvintele.

Jean încheie convorbirea cu Michaelson, convenind să ţină legătura. Imediat după aceea îl sună pe Sam, care nu răspunse. Jean o întrebă pe Alice Sommers.

— Alice, spuse ea, inspirând adânc. Te rog să fii sinceră cu mine. Tu crezi că există riscul ca faxul de la Laura să fie o stratagemă menită să ne adoarmă suspiciunile şi să mă împiedice să mai iau legătura cu părinţii adoptivi ai lui Lily, pentru a afla detalii despre felul cum s-a pierdut peria aceea?

Se temuse că răspunsul lui Alice va suna aşa:

— Mie mi s-a părut tare dubios, Jeannie. Să nu mă întrebi de ce, dar am impresia că este o minciună. De altfel, Sam e de aceeaşi părere.

63

Exact cum îl avertizase Eddie Zarro, procurorul Rich Stevens era furios.

— Ce treabă au actoraşii ăştia faliţi să vină la noi în ţinut şi să ne facă. Să ne pierdem vremea, când noi ne confruntăm cu un ucigaş psihopat?! lătră el. Voi face o declaraţie de presă, prin care voi anunţa că Robby Brent şi Laura Wilcox riscă să fie condamnaţi pentru provocarea unei farse de asemenea anvergură. Laura Wilcox a recunoscut că ea a trimis faxurile acelea prin care o ameninţa pe fiica doamnei Sheridan. Puţin îmi pasă dacă doamna Sheridan o va ierta sau nu. Eu, unul, n-o voi face, să fie clar. Trimiterea unor scrisori de ameninţare reprezintă o infracţiune care se pedepseşte conform legii. Lucru valabil şi pentru Laura Wilcox.

Alarmat, Sam se grăbi să-l calmeze pe Stevens.

— Stai un pic, Rich, zise el. Presa nu ştie de existenţa fiicei doamnei Sheridan şi nici de vreo ameninţare la adresa ei. Nu putem divulga toate astea acum.

— Ştiu şi eu asta, Sam, se răsti Rich Stevens. Vom face referire doar la artificiul publicitar la care s-au pretat cei doi, aşa cum a mărturisit şi Wilcox în ultimul fax, încheie el, dându-i lui Sam dosarul de pe birou. Fotografii de la locul crimei, explică el. Uită-te la ele. Dintre ai noştri, Joy a ajuns prima acolo, după ce s-a primit telefonul. Ştiu că voi, ceilalţi, aţi auzit deja chestia asta, dar, Joy, te rog, informează-l şi pe Sam despre victimă şi despre ce ţi-a spus vecina ei.

În afară de Sam şi Eddie, în birou mai erau patru detectivi. Joy Lacko, singura femeie din grup, lucra la investigaţii de mai puţin de un an, însă Sam îi aprecia inteligenţa şi abilitatea de a smulge informaţii de la nişte martori întotdeauna şocaţi şi îndureraţi.

— Victima, Yvonne Tepper, avea şaizeci şi trei de ani, era divorţată. Are doi fii, căsătoriţi amândoi, stabiliţi în California, începu Joy.

Avea un carneţel în mână, însă nu simţea nevoia să-l consulte, preferând să privească ţintă în ochii lui Sam.

— Era proprietara unui salon de coafură, continuă ea, foarte apreciat şi, aparent, nu avea duşmani. Fostul ei soţ s-a recăsătorit şi

locuieşte în Illinois. Făcu o pauză după care i se adresă lui Sam: Toate amănuntele astea sunt probabil irelevante, având în vedere broşa-bufniţă pe care am găsit-o în buzunarul lui Tepper.

— Niciun fel de amprentă pe obiect, nu-i aşa? se interesă Sam.

— Da, nicio amprentă. Ştim că e vorba despre acelaşi tip care a ucis-o şi pe Helen Whelan, vineri seara.

— Cu ce vecini ai vorbit?

— Aproape cu tot cartierul, însă singura persoană care ştie cât de cât ceva este vecina la care a fost în vizită Tepper, şi de la care tocmai plecase atunci când a fost atacată. O cheamă Rita Hall**.** Era bună prietenă cu Tepper. Aseară, pe la zece, Tepper i-a adus nişte cosmetice de la salonul ei de coafură; a rămas acolo o vreme şi s-au uitat amândouă la ştirile de la ora unsprezece. Soţul lui Hali, Matthew, se dusese deja la culcare. Apropo, azi-dimineaţă el a fost prima persoană care a intrat în contact cu Bessie Koch, bătrâna care a găsit cadavrul femeii şi care rămăsese şocată, cu mâinile încleştate pe claxonul maşinii. Tipul a avut prezenţa de spirit de a nu-i lăsa pe ceilalţi vecini să se apropie de victimă şi a sunat imediat la 911.

— Yvonne Tepper a plecat de la doamna Hali imediat după ce s-a terminat jurnalul de ştiri?

întrebă Sam.

— Da. Doamna Hali a condus-o până la uşă şi a ieşit pe trepte împreună cu ea. Îşi amintise că voia să-i mai spună lui Tepper ceva despre o fostă vecină. Zice că n-au stat acolo mai mult de un minut, că lampa de deasupra intrării era aprinsă, aşa că oricine trecea pe-acolo putea să le vadă. Mai spune că a remarcat o maşină, care a încetinit şi a oprit lângă bordură, dar că nu i s-a părut nimic ciudat. Se pare că tipii de vizavi au copii măricei, care sunt într-un veşnic du-te-vino acolo.

— Ce îşi mai aminteşte doamna Hali despre maşină? întrebă Sam.

— Doar că era de mărime mijlocie, limuzină, bleumarin sau neagră. Doamna Hali a intrat înapoi în casă şi a închis uşa, iar doamna Tepper a luat-o prin iarbă îndreptându-se spre trotuar.

— Intuiesc că, o clipă mai târziu, era moartă, spuse Rich Stevens. Motivul nu a fost jaful. S-a găsit poşeta ei pe trotuar. Avea două sute de parai în portofel; în plus, purta inel şi cercei cu diamante. Tipul a vrut s-o ucidă. Atât. A înşfăcat-o, a tras-o pe peluza din faţa casei ei, a sugrumat-o, a lăsat cadavrul în spatele unui tufiş şi a luat-o din loc cu maşina.

— A mai zăbovit doar cât să pună bufniţa în buzunarul femeii, remarcă Sam.

Rich Stevens se uita de la un detectiv la altul.

— Mi-am tot muncit creierii dacă e bine sau nu să lansăm în presă povestea cu bufniţa. Cred că n-ar fi rău. E posibil ca lumea să ştie ceva despre vreun individ obsedat de bufniţe sau, în fine, despre unul care are pasiunea bufniţelor.

— Îţi dai seama ce isterie s-ar crea dacă presa ar afla de broşele-bufniţă găsite în buzunarele victimelor?! spuse Sam, agitat. N-am face decât să-i dăm apă la moară smintitului care le-a omorât pe femei; s-ar umfla în pene de cât de important a ajuns. În aceeaşi măsură e posibil să dăm idei vreunor maniaci să se apuce să omoare după acelaşi tipic, din pur mimetism. Orice e posibil.

— Pentru eventualele victime, informaţia aceasta este nerelevantă, sublinie Joy Lacko. Tipul lasă bufniţa în buzunarul victimei, *după* ce a ucis-o, nu înainte.

La sfârşitul întrunirii s-a stabilit că modalitatea cea mai bună de a acţiona consta în a le avertiza pe femei să nu umble noaptea singure pe stradă. Totodată, s-a confirmat existenţa unor dovezi care arată că Helen Whelan şi Yvonne Tepper au fost ucise de acelaşi criminal.

În timp ce se pregăteau să părăsească biroul, Joy Lacko spuse pe un ton calm:

— Ceea ce mă sperie pe mine este ideea că exact în momentul acesta, o femeie absolut nevinovată îşi vede de treburile ei, fără să ştie că în următoarele câteva zile, doar fiindcă din întâmplare se va afla într-un loc nepotrivit şi la un moment tot la fel de nepotrivit, îşi va pierde viaţa.

— Eu, unul, nu pot accepta această idee, spuse Rich Stevens, pe un ton tăios.

Ba eu, da, îşi zise Sam.

64

Miercuri dimineaţă, Jake Perkins a fost la ore, excepţie făcând seminarul de compunere, la care ştia că ar fi putut preda noţiunile necesare mult mai bine decât profesorul. Exact înainte de recreaţia mare, intrând în pielea reporterului de la *Stonecroft Gazette,* s-a dus la preşedintele Downes, cu care stabilise să facă un interviu în legătură cu impresiile acestuia despre recenta reuniune a promoţiei din urmă cu douăzeci de ani.

Alfred Downes, însă, nu era în toane bune.

— Jake, ştiu că ţi-am promis să stăm de vorbă, dar acum mi-e practic imposibil. Nu e momentul potrivit pentru aşa ceva.

— Îmi dau seama, domnule, replică Jake, pe un ton împăciuitor. Presupun că aţi văzut la ştiri că procurorul intenţionează să solicite ca doi dintre foştii absolvenţi de la Stonecroft, oaspeţi de onoare la recenta reuniune a clasei, să fie învinuiţi pentru acea farsă publicitară.

— Da, sunt la curent cu acest lucru, spuse Downes, pe un ton glacial.

Jake sesiză răceala din voce preşedintelui, dar preferă să o ignore.

— Credeţi că toată această publicitate ostilă se răsfrânge negativ asupra instituţiei noastre?

— Absolut, Jake, nici nu începe discuţie, se răsti Downes. Decât să mă faci să-mi pierd timpul cu întrebări stupide, mai bine pleacă şi lasă-mă în pace.

— N-am vrut să pun întrebări stupide, se grăbi Jake să răspundă. Voiam, de fapt, să mă refer la cecul de zece mii de dolari pe care Robby Brent l-a donat şcolii, cu prilejul recentei ceremonii. Ţinând seama de acţiunile lui din ultimele zile, vă gândiţi să îi returnaţi această donaţie?

Iată o întrebare numai bună pentru a-l pune pe jăratic pe preşedintele Downes. Ştia foarte bine cât de mult îşi dorea Downes ca pe timpul mandatului său să se construiască un nou corp de clădire pentru liceu. Fusese de-a dreptul încântat de ideea lui Jack Emerson de a

organiza acea reuniune, la care unii dintre foştii elevi ai şcolii aveau să participe în calitate de „invitaţi de onoare”. Era o bună ocazie ca liceul să îşi facă publicitate, fălindu-se cu nişte absolvenţi ajunşi celebri – substratul fiind, desigur, că toate cunoştinţele graţie cărora răzbiseră în viaţă le dobândiseră la faimosul liceu Stonecroft. În plus era un prilej excelent pentru a smulge donaţii de la oaspeţii veniţi la reuniune.

Acum, presa glosa pe tema straniei coincidenţe a morţii celor cinci femei, care în liceu obişnuiseră să mănânce la aceeaşi masă.

Jake ştia că, auzind o asemenea speculaţie, mulţi vor ezita să îşi mai trimită copiii la acest aşezământ şcolar. Stratagema publicitară născocită de Laura Wilcox şi Robby Brent mai dăduse încă o lovitură prestigiului liceului. Cu o expresie serioasă, cu părul roşcovan mai arici decât de obicei, Jake zise:

— Domnule Downes, după cum ştiţi, se apropie data limită până la care trebuie să îmi predau articolul pentru *Gazette.* Am nevoie măcar de câteva cuvinte de la dumneavoastră privind recenta reuniune.

Alfred Downes îşi privi elevul aproape cu ură.

— Voi pregăti o declaraţie, pe care o vei primi cel târziu mâine-dimineaţă.

— Oh, vă mulţumesc, domnule, spuse Jake,

aproape cu compasiune faţă de bărbatul din faţa lui.

Se teme să nu-şi piardă slujba, îşi zise el. N-ar fi exclus ca membrii consiliului de administraţie să îl pună pe liber. Ştiu şi ei că acest fiasco numit „reuniune festivă” a pornit de la Jack Emerson, care a vrut să îşi valorifice unul dintre terenuri, propunându-l pentru noul corp de clădire al liceului, lucru pe care Downes l-a ştiut de la bun început şi a închis ochii.

— Domnule, mă gândeam…

— Ia nu te mai gândi atâta, Jake. Vezi-ţi mai bine de treburile tale.

— Imediat, domnule, dar vă rog mai întâi să mă ascultaţi un pic. Întâmplarea face să ştiu că doamna Sheridan, domnul Fleischman şi Gordon Amory sunt în continuare la hotelul Glen-Ridge; Carter Stewart este şi el în oraş, dar în Hudson Valley. Poate că, dacă i-aţi invita la masă şi v-aţi fotografia cu ei, Stonecroft Academy ar avea şanse să-şi mai îmbunătăţească imaginea. Nimeni nu ar putea pune la îndoială realizările şi succesele *lor,* or scoaterea în evidenţă a acestor aspecte pozitive ar contracara efectul negativ al comportamentul urât pe care l-au avut ceilalţi doi oaspeţi de onoare.

Alfred Downes se holba la Jake Perkins, gândindu-se că în cei treizeci şi cinci de ani de

profesorat nu mai întâlnise niciodată un elev cu atâta tupeu şi dezinvoltură ca acest puşti. Se rezemă de spătarul scaunului şi tăcu o vreme, după care întrebă:

— Jake, tu când termeni liceul?

— Graţie cursurilor suplimentare pe care le-am urmat, aş putea absolvi la sfârşitul acestui an, domnule. Ai mei zic că nu sunt suficient de copt să merg la facultate de la anul, aşa că voi mai rămâne un an în această şcoală, pe care o voi absolvi odată cu promoţia mea.

După părerea lui Jake, domnul Downes nu se bucura deloc de această perspectivă.

— Mai am o idee pentru un articol, care s-ar putea să vă placă, spuse Jake. M-am documentat mult în privinţa Laurei Wilcox. Am studiat arhiva ziarului şcolii, adică numerele din *Gazette* din perioada când doamna Wilcox învăţa aici, precum şi numerele din *Corwall Times,* apărute în perioada când locuia în oraşul nostru, şi vă pot spune că întreaga comunitate locală o considera „frumoasa din poveşti”. Părinţii ei aveau bani şi o adorau. Intenţionez să scriu un material mai amplu pentru *Gazette,* în care să arăt cum, în ciuda tuturor avantajelor de care Laura Wilcox s-a bucurat, acum trece prin mari dificultăţi financiare şi nu numai.

Simţind că interlocutorul lui se pregătea să-l întrerupă, Jake se grăbi să îşi încheie

demonstraţia.

— Domnule, după părerea mea un astfel de articol ar putea rezolva două probleme. Le va arăta puştilor de la Stonecroft că a avea toate avantajele de pe lume nu constituie o garanţie a succesului; totodată, elevii vor putea trage şi un alt învăţământ, şi anume că, în realitate, ceilalţi invitaţi de onoare, care au trebuit să depună eforturi pentru a se realiza, o duc acum mult mai bine. Altfel spus, la Stonecroft Academy învaţă deopotrivă elevi înstăriţi, dar şi copii care se văd nevoiţi să muncească după ore, ca să aibă din ce să-şi achite taxele de şcolarizare. Exemplele acestea i-ar putea motiva şi, mai ales, ar da bine în revista noastră. Publicaţiile mari sunt în căutarea unor subiecte ample, cu bătaie lungă, or articolul pe care vi-l propun eu se încadrează perfect în această categorie.

Contemplându-şi imaginea în fotografia prinsă pe perete în spatele capului lui Jake, Alfred Downes reflecta la raţionamentul băiatului.

— S-ar putea, admise el, nu tocmai bucuros.

— Voi fotografia casele în care Laura a locuit în Cornwall. Prima dintre ele este goală acum, dar a fost renovată recent şi arată foarte bine. A doua, pe Concord Avenue, este ceea ce eu aş numi „un colos”.

— Colos? se miră Downes. Dar de ce?

— „Colos” în sensul că este o construcţie mult prea masivă şi extravagantă pentru cartierul unde a fost ridicată.

Jake se ridică brusc în picioare.

— Oricum, domnule, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă atrage mai tare ideea de a scrie un articol despre Laura, care să facă referire la casele în care a locuit, să fie ilustrat cu pozele ei din perioada liceului, dar şi din etapele ulterioare, când a devenit celebră. Acum, domnule Downes, vă las, aţi scăpat de mine. Poate n-ar strica să vă mai dau un sfat. Dacă reuşiţi să organizaţi dineul acela, v-aş sugera să nu-l invitaţi pe domnul Emerson. Impresia mea este că niciunul dintre oaspeţi nu îl poate suferi.

65

La ora zece, Craig Michaelson primi telefonul pe care îl aştepta.

— Vă fac legătura cu generalul Buckley, îi comunică secretara.

Craig ridică receptorul.

— Bună, Charles, ce mai faci?

— Splendid, Craig, răspunse o voce destul

de îngrijorată. Spune-mi, ce-i cu problema asta extrem de urgentă despre care pomeneai în mesajul pe care mi l-ai lăsat? S-a întâmplat ceva rău?

Craig Michaelson trase adânc aer în piept zicându-şi: Pe Charles nu-l pot duce cu vorba, nu degeaba a ajuns la un grad atât de mare în armată.

— S-ar putea să nu fie ceva aşa de grav, cum am crezut eu, însă după părerea mea există multe motive de nelinişte. Cum ai bănuit şi tu, probabil, este vorba despre Meredith. Ieri, doamna Jean Sheridan a venit la mine. Ai auzit de ea?

— Istoricul? Da. Prima ei carte a fost despre West Point.

Mi-a plăcut foarte mult. De altfel i-am citit toate cărţile. Scrie bine.

— Da, dar nu despre asta e vorba. E mama naturală a lui Meredith. Te-am sunat din cauza unor informaţii pe care ea mi le-a adus la cunoştinţă.

— Jean Sheridan este mama lui Meredith?!

Generalul Charles Buckley asculta cu atenţie relatarea lui Michaelson despre viaţa lui Sheridan, reuniunea promoţiei ei şi ameninţarea la adresa lui Meredith. Îl întrerupse doar de câteva ori, pentru a mai cere câte o lămurire. În cele din urmă, spuse:

— Craig, după cum bine ştii, Meredith

cunoaşte faptul că este înfiată. Încă de acum câţiva ani, şi-a exprimat dorinţa de a o găsi pe mama ei naturală. Atunci când tu şi doctorul Connors v-aţi ocupat de adopţie, ne-aţi spus că tatăl fetiţei murise într-un accident de maşină, înainte de a absolvi facultatea, şi că maică-sa era o fată de optsprezece ani, care urma să intre la universitate, cu o bursă de studii. Toate lucrurile astea le ştie şi Meredith.

— Jean Sheridan e conştientă de faptul că eu vă voi dezvălui identitatea ei. Ceea ce nu ţi-am spus acum douăzeci de ani este că tatăl natural al lui Meredith a fost student la West Point. N-am făcut-o pentru că ţi-ar fi fost uşor să afli despre cine era vorba.

— Student la West Point?! Nu, aşa ceva nu mi-ai spus.

— Îl chema Carroll Reed Thornton, Jr.

— Îl cunosc pe tatăl băiatului, spuse Charles Buckley încetişor. Caroll a rămas marcat pe viaţă de moartea fiului său. Mi se pare incredibil, Caroll e bunicul lui Meredith!

— Incredibil, dar adevărat. Jean Sheridan zice că i s-a luat parcă o pia; că de pe inimă, de când a aflat că Laura Wilcox este persoana care a tot contactat-o în legătură cu

Lily, cum o numeşte ea pe Meredith. Ultimul fax pe care e convinsă că Laura i l-a trimis a liniştit-o. Dar nu şi pe mine.

— Nici nu-mi pot imagina unde să o fi

cunoscut Meredith pe Laura Wilcox, spuse Charles Buckley, rostind rar cuvintele.

— La fel m-am gândit şi eu. Şi mai e ceva. Dacă Laura Wilcox nu minte, afirmând că de la ea au venit acele ameninţări, înseamnă că riscă o condamnare, întrucât procurorul intenţionează să o aducă în boxa acuzaţilor.

— Jean Sheridan mai e în Cornwall?

— Da. Va rămâne la Glen-Ridge House până va primi un nou mesaj de la Laura.

— O s-o sun pe Meredith ca s-o întreb dacă a întâlnit-o vreodată pe Wilcox şi, de asemenea, dacă mai ţine minte unde şi-a uitat peria aceea de cap. Am câteva şedinţe azi, la Pentagon, de la care nu pot lipsi, însă mâine voi veni cu avionul în Cornwall. Vrei să iei tu legătura cu Jean Sheridan şi să îi spui că părinţii adoptivi ai fiicei ei ar vrea să o poftească mâine seară la masă?

— Sigur că da.

— Nu vreau s-o alarmez pe Meredith, dar îi voi cere să îmi promită că nu va ieşi din West Point până vineri, când ne vom întâlni.

— Eşti sigur că se va ţine de cuvânt?

Pentru prima oară de la începutul convorbirii Craig Michaelson sesiză că bunul său prieten, generalul Charles Buckley, avea un ton mai relaxat.

— Bineînţeles! Nu uita că Meredith are, atât din partea tatălui adoptiv, cât şi din partea

tatălui natural, respect pentru cuvântul de onoare.

Să dea Domnul să ai dreptate, se gândi Craig Michaelson.

— Să-mi spui şi mie ce ţi-a zis fata, Charles, spuse Craig cu voce tare.

— Bineînţeles.

După aproximativ o oră, generalul Charles Buckley sună din nou.

— Craig, zise el tulburat. Din păcate, ai avut dreptate să fii sceptic în privinţa faxului. Meredith este absolut sigură că n-o cunoaşte pe Laura Wilcox; în rest, nu are nici cea mai vagă idee unde şi-a pierdut peria aia de cap. Poate că i-aş mai fi pus şi alte întrebări, însă mâine-dimineaţă are un examen greu şi îi e teribil de frică. N-avea niciun rost să o tulbur. Este încântată că maică-sa… da, maică-sa şi cu mine vom veni în vizită la ea. În weekend, dacă totul merge bine, îi vom spune de Jean Sheridan şi le vom aranja, eventual, o întâlnire. Am rugat-o pe Meredith să nu plece din campusul universitar până nu venim noi, dar mi-a râs în nas. Mi-a zis că mai dă un examen vineri şi că are atâta de învăţat, încât nu crede că va mai vedea lumina zilei până sâmbătă dimineaţă. Oricum, mi-a promis că va sta la West Point.

Pare în regulă, se gândi Craig Michaelson

punând receptorul la loc, însă din păcate Laura Wilcox *nu* este cea care a expediat faxul, lucru pe care trebuie să-l afle urgent şi Jean Sheridan.

Ca să aibă la îndemână numărul de telefon al lui Jean Sheridan, avocatul lăsase pe birou cartea ei de vizită. Începu să formeze numărul de telefon, dar se răzgândi şi închise. Nu pe ea trebuia s-o sune, ci pe poliţistul acela. Unde i-o fi pus numărul de telefon? Şi cum îl cheamă, de fapt?

După ce răvăşi maldărele de hârtii de pe birou, găsi notiţa cu numele lui Sam Deegan şi numărul de telefon la care putea fi sunat. Da, asta căutam, îşi zise Michaelson, începând să formeze numărul.

66

Aseară – sau azi-dimineaţă? se întrebă ea – o acoperise cu o pătură. „Ţi-e frig, Laura”, i-a zis el. „Nu e bine. Am fost neglijent.”

Se poartă frumos, se gândi Laura, tristă. Mi-a adus nişte gem cu pâine şi şi-a amintit că îmi place să pun lapte degresat în cafea. Era atât de calm, încât aproape că s-a relaxat şi ea.

Asta voia Laura să-şi amintească, nu ceea ce îi povestise el, în timp ce ea şedea pe scaun,

sorbind din cafea, cu picioarele legate, dar cu mâinile libere.

— Laura, mi-aş dori să poţi înţelege ce simt când şofez singur în maşină, pe străzi liniştite, pândindu-mi prada. E o întreagă artă asta, Laura. Niciodată nu trebuie să mergi cu viteză prea mică. Rişti ca vreun echipaj de la poliţia rutieră, care urmăreşte să-i înhaţe pe vitezomani, să-ţi bată în parbriz ca să-ţi atragă atenţia că nu te conformezi traficului şi mergi prea încet. Există unii, care, atunci când beau un pahar în plus şi se suie la volan, fac greşeala de a se târî ca melcul pe carosabil, ceea ce demonstrează că nu mai sunt siguri pe reacţiile lor. Lucru ştiut şi de poliţie, care îi înhaţă imediat. Ei, şi cum îţi spuneam, Laura, aseară căutam o pradă. Ca un omagiu adus lui Jean, m-am decis să mă duc în Highland Falls. Acolo şi-a făcut ea de cap cu studentul de la Academia Militară. Ştiai de asta, Laura?

În loc de răspuns, Laura scutură din cap. Bufniţa se înfurie.

— Vorbeşte, Laura, de ce taci?! Ştiai că Jean a fost combinată cu studentul ăla de la Academia militară?

— I-am văzut împreună când am fost la un concert la West Point, dar n-am dat prea multă atenţie acestui fapt, îi spusese ea. Nouă, Jeannie nu ne-a suflat o vorbă despre el.

Ştiam toate că se ducea des la West Point,

fiindcă plănuia să scrie o monografie a academiei.

Bufniţa încuviinţase din cap, mulţumit de răspuns.

— Ştiu şi eu că Jean se ducea adesea duminica acolo, cu un carnet de notiţe, şi se aşeza pe una dintre băncile cu vedere spre râu, remarcase el. M-am ţinut într-o duminică după ea şi am văzut când s-a întâlnit cu el. I-am urmărit, când au plecat să se plimbe. Crezând că erau singuri, el a sărutat-o. După faza asta, i-am ţinut sub observaţie, Laura. Oh, făceau mari eforturi ca lumea să nu îşi dea seama că erau împreună. Jean nici măcar nu se ducea la dans cu el. În primăvara aceea am studiat-o cu atenţie pe Jean. Să fi văzut expresia de pe faţa ei când era cu el şi credea că nu-i observă nimeni. Era *radioasă!* Jean, fata aceea bună şi cuminte, despre care credeam că suferă ca şi mine, din cauza scandalurilor dintre părinţii ei, Jean, sufletul meu pereche ducea o viaţă din care pe mine mă *exclusese.*

Credeam că e îndrăgostit de mine, îşi zise Laura în sinea ei, şi că mă ura fiindcă îl luam în zeflemea. De fapt, el o iubea pe Jeannie. Laura nu conştientiza încă pe deplin cu cine avea de-a face.

— Moartea lui Reed Thornton nu a fost rezultatul unui accident, Laura, continuase el.

Mergeam cu maşina prin campus, în acea ultimă duminică a lunii mai, acum douăzeci de ani, sperând că o să-i zăresc. Chipeş şi blond, Reed mergea singur pe jos, pe drumul care duce spre terenul pentru picnic. Poate că urma să se întâlnească acolo cu ea. Dacă am vrut înadins să-l omor? Sigur că da. Tipul avea tot ceea ce eu nu aveam – era arătos, provenea dintr-o familie cu renume bun şi îl aştepta un viitor strălucit. În plus, se bucura şi de dragostea lui Jean. Mi se părea nedrept. Zi şi tu, Laura, dacă n-am dreptate! *Mi se părea nedrept!*

Laura bălmăji ceva în loc de răspuns, nevrând să-l contrazică, fiindcă se temea să nu-l înfurie şi mai rău. Apoi, el îi povestise amănunţit despre femeia pe care o omorâse în noaptea precedentă. A zis că şi-a cerut scuze faţă de victimă, dar că atunci când va veni rândul Laurei şi rândul lui Jean să moară, nu vor mai exista niciun fel de scuze.

I-a mai spus că Meredith va fi ultima lui pradă. Intuia, spera, că Meredith îi va astâmpăra nevoia de a ucide.

Oare cine-o fi Meredith, se întrebă Laura, aproape moţăind. Pe urmă, căzu într-un somn plin de vise cu bufniţe care zburau spre ea de pe crengi, făceau „buhuhu” şi băteau din aripi, în timp ce ea încerca să fugă din calea lor, dar picioarele nu o ascultau.

67

Jean, ajută-mă! Te mg, Jean, ajută-mă! Glasul disperat al Laurei, care i se păruse lui Jean atât de real atunci când avusese impresia că-l aude în maşină, după ce plecase de la Craig Michaelson, începu să-i răsune din nou în minte, ca un ecou insistent al îndoielilor formulate de Alice la adresa autenticităţii faxului.

După ce îşi luase la revedere de la Alice, Jean rămase câteva minute aşezată în faţa biroului din camera ei de hotel. O obseda şi acum vocea Laurei, deşi încerca să fie raţională şi să analizeze cu luciditate argumentele pline de scepticism invocate de Sam şi Alice. Poate că se pripise, într-adevăr, acceptând prea uşor ideea că faxul acela era autentic. Avea nevoie să creadă că Lily se află în siguranţă!

În cele din urmă se ridică şi se duse la baie. Făcu un duş lung, lăsând apa să-i curgă pe faţă şi pe păr, de parcă în felul acesta ar fi putut scăpa de confuzia care îi înceţoşa mintea.

O plimbare bună pe jos mi-ar prinde bine, îşi zise ea, înfășurându-se în halat şi pregătindu-

se să-şi usuce părul cu foenul. Poate că aşa o să reuşesc să mă limpezesc la cap.

Când îşi făcuse bagajele, înainte de a pleca în weekend, pusese în valiză şi treningul ei preferat, deşi ştia că nu va avea nevoie de el. Acum, însă, se felicita pentru ideea pe care o avusese. Amintindu-şi că afară era foarte frig, îşi puse un tricou gros pe sub bluza de trening.

În timp ce-şi punea ceasul la mână, observă că se făcuse deja zece şi un sfert, iar ea nu băuse încă nicio cafea. Ce să mă mai mir că nu-mi merge mintea, se gândi ea, abătută. O să-mi cumpăr nişte cafea şi o s-o beau afară, în timp ce mă plimb. Foame nu-mi este şi, oricum, abia aştept să scap dintre pereţii ăştia, între care am senzaţia că mă sufoc.

În timp ce îşi trăgea fermoarul la jachetă, îi veni o idee ciudată: dacă plec din cameră, o să sune Laura şi n-o să mă găsească. Dar nu pot sta închisă aici, zi şi noapte. Ah, ştiu ce-o să fac! îi las eu un mesaj pe robotul telefonic!

Citi instrucţiunile de pe telefon, ridică receptorul şi apăsă pe butonul de înregistrare a mesajelor vocale. Căznindu-se să articuleze clar fiecare cuvânt şi ridicând un pic vocea, rosti în microfon: „Sunt Jean Sheridan. Dacă este ceva urgent, vă rog să mă sunaţi pe celular la 202-555-5314. Repet, 202-555-5314”. După o scurtă ezitare, adăugă pe

nerăsuflate: „Laura, vreau să te ajut. Sună-mă, te rog!”

Jean puse receptorul la loc, şi îşi şterse ochii. Lacrimile o podidiseră. Dispăruse complet euforia provocată de gândul că Lily era în siguranţă. Şi, totuşi, undeva, în adâncul sufletului, se încăpăţâna să creadă că faxul era într-adevăr de la Laura. Recepţionera care vorbise cu Laura la telefon, când aceasta sunase prima oară, spusese că interlocutoarea i se păruse cam agitată, recapitulă Jean în gând. De asemenea, ştiu de la Sam că şi Jake Perkins, care a tras cu urechea la acea convorbire telefonică, a fost de aceeaşi părere. Pe urmă, m-a sunat Robby Brent, imitând-o perfect pe Laura, ca să mă inducă în eroare.

Dar n-a fost decât o şmecherie de-a lui, la fel ca toată această înscenare, cu scopul de a-şi face reclamă amândoi. Ea s-a speriat apoi de posibilele consecinţe ale acestor manevre. Sunt convinsă că, dacă nu de la ea au pornit ameninţările la adresa lui Lily, ştie *cine* le-a lansat. Ăsta e motivul pentru care trebuie s-o fac să înţeleagă că vreau s-o ajut.

Jean se ridică, se duse să-şi ia poşeta, dar pe urmă se răzgândi; de ce să mai aibă şi grija genţii?! Puse în buzunar o batistă, telefonul mobil şi cheia de la cameră. Apoi, scoase grăbită şi o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel. Asta pentru eventualitatea în care aş

vrea să mă opresc undeva ca să-mi iau ceva de mâncare, se gândi ea.

Se pregătea să iasă din cameră, când îşi aminti că îi lipsea ceva. Sigur că da, ochelarii de soare. Enervată de incapacitatea de a se concentra, se duse înapoi la comodă, scoase ochelarii din geantă, porni grăbită spre uşă şi o deschise cu un gest hotărât.

Casa liftului era goală – nu cum se întâmplase în weekend, se gândi ea, când, de fiecare dată la urcare sau la coborâre, mă ciocneam de câte o persoană pe care n-o mai văzusem de douăzeci de ani.

Jos, în hol, deasupra recepţiei şi a uşilor de la restaurant, nişte angajaţi prindeau bannere cu „Bine aţi venit”, destinate celor mai buni o sută de agenţi de vânzări de la Starbright Electrical Fixture Company. Bravo, de la Stonecroft la Starbright, remarcă Jean în gând. Oare la ăştia câţi oaspeţi de onoare or fi? Sau toţi o sută sunt consideraţi „oaspeţi de onoare”?!

La recepţie, citind o carte, se afla funcţionara aceea cu ochelari mari şi voce murmurată. Precis ea e cea care a răspuns la telefon când a sunat Laura, prima oară, îşi zise Jean. O să vorbesc şi eu cu ea. Se duse spre recepţie şi privi ecusonul de pe uniforma recepţionerei: „Amy Sachs”, aşa o chema.

— Amy, începu Jean, zâmbitoare. Sunt o

bună prietenă de-a Laurei Wilcox şi, la fel ca toată lumea, mi-am făcut multe griji din cauza ei. Din câte am înţeles, dumneata şi Jake Perkins aţi fost cei care au vorbit cu ea la telefon, duminică seara.

— Jake mi-a smuls receptorul din mână când m-a auzit rostind numele doamnei Wilcox, se disculpă Amy, ridicând tonul până la o intensitatea aproape normală a vocii.

— Sigur, înţeleg, încercă să o liniştească Jean. Îl cunosc şi eu pe Jake, aşa că ştiu de ce e în stare. De fapt mă bucur că a putut auzi glasul Laurei la telefon. E un băiat isteţ şi contez pe opinia lui. Ştiu că dumneata nu ai avut ocazia să o cunoşti prea bine pe doamna Wilcox, aşa că aş vrea să te întreb: eşti absolut convinsă că *ea* a fost la telefon?

— Oh, sigur că da, doamnă Sheridan, spusese Amy Sachs, pe un ton solemn. De altfel, am văzut-o pe Laura Wilcox de nenumărate ori la televizor, în *Henderson County,* aşa că îi recunosc vocea dintr-o mie. N-am scăpat niciun episod. În fiecare seară de marţi la ora opt, mă postam împreună cu maică-mea în faţa micului ecran, ca s-o vedem. Desigur, s-a mai întâmplat să fiu de serviciu, deşi am încercat să fiu liberă marţi seară, însă uneori mă mai rugau să ţin locul cuiva care era bolnav. Nu conta, însă, fiindcă mama înregistra atunci episodul respectiv, aşa că tot

îl vedeam.

— Aha, păi atunci sigur că poţi recunoaşte vocea Laurei. Amy, spune-mi şi mie cum ţi s-a părut Laura la telefon?

— Doamnă Sheridan, trebuie să vă mărturisesc că mi s-a părut cam *ciudată.* Adică, *altfel, schimbată.* Între noi fie vorba, iniţial am crezut că e mahmură, asta fiindcă ştiu că a fost la dezalcoolizare în urmă cu vreo doi ani. Am citit asta în *People.* Cred, însă, că Jake a avut dreptate. După voce, nu s-ar fi zis că doamna Wilcox băuse prea mult, ci doar că era neliniştită, agitată – da, foarte, foarte agitată.

Amy coborâse vocea, şi *şoptea* ca de obicei:

— De fapt, duminică seara, când m-am dus acasă, i-am povestit maică-mii. După părerea mea, vocea doamnei Wilcox la telefon semăna cu vocea mea, când profesoara de dicţie de la liceu mă forţa să vorbesc mai tare. Mi-era atât de frică de ea, încât vocea începea să-mi tremure, şi mă căzneam să nu plâng. Cred că e cea mai bună comparaţie pentru a descrie cum suna vocea Laurei Wilcox la telefon.

— Mda, înţeleg.

Jean, ajută-mă! Te rog, Jean, ajută-mă! Am avut dreptate, îşi zise Jean. Nu e niciun tertip publicitar la mijloc.

Zâmbetul triumfător al lui Amy, care era fericită de spiritul ei de observaţie, dispăru

aproape imediat:

— Ah, doamnă Sheridan, trebuie să vă rog să mă scuzaţi pentru întârzierea cu care v-a parvenit, ieri, faxul acela. Eu l-am amestecat din greşeală în corespondenţa primită de domnul Cullen. Este o datorie de onoare pentru noi să asigurăm servicii prompte şi corecte. Va trebui să-i explic şi doctorului Fleischman toate astea, când îl voi vedea.

— Doctorului Fleischman? se miră Jean, curioasă. Dar de ce? Există vreun motiv pentru care ar trebui să-i dai aceste explicaţii?

— Păi, da, există. Ieri după-amiază, când a venit de la plimbare, s-a oprit aici, la recepţie, şi v-a sunat în cameră. Ştiam că sunteţi la cafenea, şi i-am spus unde vă poate găsi. Pe urmă m-a întrebat dacă n-aţi mai primit vreun fax şi a părut surprins când a auzit că nu. Mi-am dat seama că era la curent cu faptul că urma să primiţi un fax.

— Da, înţeleg. Mulţumesc, Amy.

Jean încercă să nu arate cât era de şocată de cele aflate de la recepţioneră. Ce l-o fi apucat pe Mark să întrebe aşa ceva? Uitând că îşi propusese să îşi ia o cafea la pachet, traversă holul ca o somnambulă şi ieşi în stradă.

Afară era chiar mai rece decât se aşteptase, însă era senin şi nu bătea vântul, aşa că n-avea să-i fie prea frig. Îşi puse ochelarii de soare şi porni pe jos, îndepărtându-se de hotel,

fără să aibă o ţintă precisă. În mintea ei prindea contur posibilitatea pe care nu voia să o accepte: Mark să fie cel care îi trimisese faxurile despre Lily? Oare el îi trimisese şi peria de păr a fetei? Tocmai Mark, care se arătase atât de înţelegător şi de compătimitor când îi mărturisise frământările ei? Mark, care îşi pusese mâna peste mâna ei, cu un gest ocrotitor, lăsându-i impresia că voia să îi împărtăşească durerea?

Mark ştia de relaţia dintre mine şi Reed, se gândi Jean. Mi-a spus chiar el că ne-a văzut împreună, când se ducea să facă jogging la West Point. Să fi aflat cumva şi de Lily? Faptul că s-a interesat ieri după-amiază dacă am mai primit un fax conduce, logic, la presupunerea că el este cel care le-a trimis pe celelalte?! Oare el e autorul acestor ameninţări şi, dacă da, ar fi capabil să îi facă rău copilului meu?!

Nu vreau să cred aşa ceva, se gândi ea, îngrozită de această perspectivă. Nu *pot* crede aşa ceva. Şi, totuşi, ce motiv ar fi avut s-o întrebe pe recepţioneră dacă n-am mai primit încă un fax? De ce nu m-a întrebat pe mine?

Fără să aibă o ţintă precisă, Jean mergea pe nişte străzi pe care le cunoştea bine, din copilărie. Trecu prin dreptul Primăriei, fără să îşi dea seama, ajunse tocmai pe Angola Road şi continuă să meargă până la autostradă, după care reveni pe acelaşi drum, pentru ca,

după un ceas, să intre într-un bar de zi, pe Mountain Road. Se aşează pe un taburet înalt, de la bar, şi comandă o cafea. Abătută şi extrem de îngrijorată, constată că aerul rece de-afară şi lunga plimbare pe jos nu o ajutaseră să-şi mai limpezească gândurile. Mă simt mai derutată decât la plecare, îşi zise ea. Nu mai ştiu pe cine să mă mai bizui şi nici ce să cred.

După literele brodate cu roşu pe sacou, Duke Mackenzie era numele barmanului – un tip cărunt şi deşirat, care încercă să intre în vorbă cu ea:

— Nu sunteţi de pe-aici, domniţă, aşa-i? întrebă el, turnându-i cafea în ceaşcă.

— Nu. Dar am copilărit aici.

— Nu cumva aţi fost printre participanţii la reuniunea de douăzeci de ani a absolvenţilor de la Stonecroft?

— Ba da, recunoscu Jean, fiindcă n-avea cum să ocolească răspunsul.

— Unde locuiaţi pe vremuri?

Jean arătă cu mâna spre partea din spate a localului.

— Exact acolo, pe Mountain Road.

— Pe bune?! în locul barului, aici era o curăţătorie chimică.

— Da, mi-aduc aminte, spuse Jean, încercând să soarbă din cafea, deşi i se părea mult prea fierbinte.

— Mie şi neveste-mii ne-a plăcut oraşul, aşa că am cumpărat localul ăsta, în urmă cu vreo zece ani. A trebuit să-l renovăm complet. Sue şi cum mine am tras din greu, dar a meritat. Deschidem la şase dimineaţa şi nu închidem decât la nouă seara. Sue se ocupă de bucătărie. Nu pregătim decât „minuturi”, dar n-o să vă vină să credeţi câtă lume se opreşte aici să bea o cafea sau să mănânce un sandvici.

Jean îl auzea pe barman, dar se gândea la problemele ei.

— În weekendul acesta, câţiva dintre absolvenţii de la Stonecroft au trecut pe-aici, în timpul plimbărilor lor prin oraş, continuă Duke. Nu le venea să creadă cât de mult a crescut valoarea proprietăţilor imobiliare. La ce număr ziceaţi că aţi locuit pe Mountain Road?

Fără niciun chef, Jean îi spuse adresa exactă. Dornică să scape cât mai repede de-acolo, dădu pe gât restul de cafea, deşi era încă fierbinte. Apoi se ridică, puse pe tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari şi ceru o chitanţă.

— A doua cană e gratis, o îmbie Duke, care avea chef de vorbă.

— Nu, mersi. Sunt în întârziere.

În timp ce Duke era la casă şi se pregătea să-i dea restul, sună mobilul. Era Craig

Michaelson.

— Bine că ai lăsat un număr unde să poţi fi găsită, doamnă Sheridan, spuse el. Poţi vorbi, fără să te audă cineva?

— Da, spuse Jean, îndepărtându-se de tejgheaua barului.

— Tocmai am discutat cu tatăl adoptiv al fiicei dumitale. Trece mâine, cu soţia, prin zonă şi ar vrea să ia cina cu dumneata. Lily, cum o numeşti dumneata pe fată, ştie că a fost înfiată şi şi-a exprimat dintotdeauna dorinţa de a-şi cunoaşte mama naturală. Părinţii ei doresc ca acest lucru să se întâmple. N-are rost să intru în prea multe detalii la telefon, însă ţin să precizez următorul lucru: este practic imposibil ca fiica dumitale să se fi întâlnit vreodată cu Laura Wilcox, aşa că, în opinia mea, ultimul fax trebuie considerat fals. Dar, având în vedere locul unde fata se află în prezent, poţi fi sigură că este în siguranţă.

Stupefiată, Jean nu izbuti să zică nimic.

— Doamnă Sheridan?

— Da, domnule Michaelson, şopti ea.

— Eşti liberă mâine seară?

— Sigur că da.

— Trec să te iau la ora şapte. Propun să veniţi toţi trei la mine acasă, unde nu vă va deranja nimeni. Apoi, probabil chiar în acest weekend, te vei întâlni cu Meredith.

— Meredith? Aşa o cheamă? Ăsta e numele

fiicei mele? întrebă Jean, nereuşind să-şi controleze vocea.

O s-o văd în scurt timp, se gândea ea. Voi putea să o privesc în ochi. Voi putea să o îmbrăţişez. Nu-i păsa că lacrimile îi şiroiau pe obraji şi nici că Duke se holba la ea şi asculta ce vorbea.

— Da, aşa o cheamă. N-am avut de gând să-ţi spun chestia asta acum, dar ce mai contează, zise Craig Michaelson, pe un ton blând. Înţeleg ce e în sufletul dumitale. Vin mâine seară la şapte să te iau de la hotel.

— Mâine seară la şapte, repetă Jean, apăsând pe butonul telefonului mobil, încheind convorbirea. Câteva clipe rămase nemişcată. Pe urmă îşi şterse lacrimile de pe obraji, cu dosul palmei. *Meredith, Meredith, Meredith,* repetă în gând.

— S-ar părea că aţi primit o veste bună, se băgă în vorbă Duke.

— Da, aşa e. Oh, Doamne, da.

Jean lăsă un dolar bacşiş şi, păşind de parcă era în transă, ieşi din bar.

Duke Mackenzie o urmări cu privirea pe Jean, care se pregătea să iasă din local. Când a venit aici, părea că i se înecaseră toate corăbiile, se gândi el, dar după telefonul ăla ai fi zis că tocmai a câştigat la loto. Ce naiba o fi apucat-o să întrebe cum o cheamă pe fie-sa?

Privi pe fereastră. Jean mergea pe Mountain Road. Dacă tipa n-ar fi şters-o aşa de repede, ar fi întrebat-o despre insul acela cu ochelari fumurii şi şapcă pe cap, care venise acolo, în ultimele două zile, imediat după ce se deschidea barul. De fiecare dată, comanda acelaşi lucru: suc de fructe, o chiflă cu unt şi o cafea, totul la pachet. Pe urmă, tipul se suia în maşină şi pornea în sus, pe Mountain Road. Aseară, venise din nou, exact înainte de ora de închidere; şi comandase un sandvici şi o cafea.

Mare ţăcănit şi tipul ăsta, îşi zise Duke, ştergând tejgheaua, care oricum era perfect curată. L-am întrebat dacă s-a numărat printre participanţii la reuniunea absolvenţilor de la Stonecroft, şi a făcut pe nebunul cu mine, zicând: *„Eu* sunt reuniunea”.

Duke ţinu buretele sub jetul de apă caldă şi îl stoarse. Mâine, dacă mai vine, o să-i zic lui Sue să-l servească ea, iar eu o să stau în maşină şi o să-l urmăresc când pleacă de-aici, ca să văd la cine se duce pe Mountain Road. Poate că la Margaret Mills. E divorţată de doi ani, or toată lumea ştie că umblă să-şi găsească alt bărbat. În fond, nu încerc decât să mă lămuresc.

Duke îşi turnă nişte cafea. Câte nu s-au întâmplat pe-aici, de când cu reuniunea aia de săptămâna trecută, se gândi el. Dacă tipul ăla care face pe mutul mai trece diseară pe-aici,

ca să ia un sandvici şi o cafea, o să-l întreb de puicuţa care a plecat adineauri. Tipa e de la reuniunea lor şi, pe deasupra, arată mişto, aşa că precis o cunoaşte. Ce ţăcăneală, pe-onoarea mea, să nu ştie cum o cheamă pe fie-sa! Poate o şti ăsta ce-i de capul femeii.

Duke se hlizea în barbă, sorbind din cafea. Sue îi spunea mereu că e mult prea curios din fire, dar nu era adevărat: eu nu sunt curios, ci îmi place să ştiu ce se întâmplă.

68

La ora douăsprezece, Sam Deegan bătu la uşa procurorului şi intră fără să mai aştepte un răspuns.

Rich Stevens, care citea concentrat nişte hârtii de pe birou, ridică privirea, vizibil enervat de faptul că era deranjat.

— Rich, scuze că dau buzna aşa, dar e ceva important, îi spuse Sam. Facem o mare greşeală dacă nu luăm în serios ameninţarea la adresa fiicei lui Jean Sheridan. L-am sunat pe Craig Michaelson, avocatul care s-a ocupat de adopţie. Mă căutase şi îmi lăsase un mesaj să-l contactez. Tocmai am vorbit cu el adineauri. Michaelson a păstrat legătura cu părinţii adoptivi. Tatăl este general şi lucrează

la Pentagon. Fata e studentă la Academia Militară de la West Point, în anul doi. Generalul a sunat-o şi a întrebat-o dacă a întâlnit-o vreodată pe Laura Wilcox. Răspunsul a fost un nu categoric, în plus, fata nu ţine minte unde a pierdut peria.

Expresia de agasare dispăruse complet de pe chipul lui Rich Stevens, care se rezemase de speteaza scaunului, cu degetele împreunate – semn de profundă îngrijorare.

— Asta ne mai lipsea acum, spuse el. Grozav! Fata unui general de la Pentagon e ameninţată de un nebun! Ce fac ăia de la Point, i-au angajat fetei vreun bodyguard?!

— Din câte mi-a zis Michaelson, fata are două examene grele, unul mâine şi altul vineri. A râs când taică-său i-a spus să nu iasă din campus. Generalul n-a vrut s-o sperie, aşa că nu i-a pomenit nimic de ameninţări. Omul vine mâine cu soţia, adică mama adoptivă, şi urmează să se vadă cu Jean Sheridan. Generalul vrea să vină aici şi să discute cu tine, vineri dimineaţă.

— Cum îl cheamă?

— Michaelson n-a vrut să-mi spună numele la telefon. Fata ştie că a fost înfiată, însă până azi-dimineaţă generalul şi nevastă-sa habar n-au avut de identitatea părinţilor naturali. Jean Sheridan jură că nu a povestit nimănui de copil, până n-a început să primească faxurile.

După părerea mea, persoana care ştie de existenţa fetei şi cunoaşte numele celor care au înfiat-o a aflat toate acestea la naşterea pruncului. Michaelson e absolut sigur că nimeni nu a avut acces la dosarele lui. Jean Sheridan bănuieşte că informaţia provine de la cabinetul doctorului, de pe vremea când ea era însărcinată şi se ducea la consultaţii acolo. Asta înseamnă că avem măcar un punct de pornire ipotetic de la care putem face supoziţii privind persoanele care, teoretic, ar fi avut acces la dosare.

— Păi, dacă Laura Wilcox nu are nimic de-a face cu toate ameninţările şi nici n-a trimis, logic, ultimul fax prin care, chipurile, îşi cerea scuze, înseamnă că am scrântit-o rău când m-am apucat să declar că dispariţia ei face parte dintr-un scenariu menit să îi facă publicitate, zise Rich Stevens, amărât.

— Chestia asta nu se ştie deocamdată, Rich, în schimb ştim precis că nu ea e autoarea ameninţărilor la adresa felei. Şi atunci se pune întrebarea: dacă nu Laura a trimis faxul acela, nu cumva cel care a făcut-o încearcă să ne determine să renunţăm la investigaţii?

— Adică exact ceea ce ţi-am spus eu să faci. Perfect, Sam. Te scot de la Omucideri. Păcat că nu ştim numele studentei. Te mai întreb o dată: generalul e absolut convins că fata se află în siguranţă?

— După spusele lui Michaelson, da. Şi asta din cauza examenelor. Avocatul zice că fata n-are unde să umble în aceste două zile. Dacă nu e la şcoală, atunci e în camera ei şi învaţă. Fata i-a promis lui taică-său că n-o să iasă din campusul de la West Point.

— În cazul acesta, dacă ţinem cont de sistemul de pază de la West Point, înseamnă că într-adevăr nu sunt probleme.

— Eu n-aş băga mâna în foc, totuşi. Tatăl adevărat al fetei a murit în incinta Academiei West Point, spuse Sam, sumbru. Era student acolo. Cu două zile înainte de absolvire a fost accidentat mortal de un şofer care a fugit de la locul faptei. Nu se ştie nici acum cine l-a omorât.

— Există vreun dubiu că nu ar fi fost un accident? întrebă Stevens, pe un ton tăios.

— Din câte mi-a spus Jean Sheridan, nimănui nu i-a trecut vreodată prin minte că Reed Thornton – aşa îl chema – ar fi fost accidentat mortal dinadins. Se crede că şoferul s-a speriat şi i-a fost frică să oprească şi să-şi recunoască fapta, însă, din perspectiva ultimelor evenimente, n-ar fi o idee rea să abordăm cazul şi prin prisma ipotezei că ar fi putut să fie vorba despre un „accident provocat” intenţionat.

— Mergi pe pista asta, Sam. Îţi dai seama ce-ar face presa dacă ar pune mâna pe un

asemenea subiect? Fiica unui general de la Pentagon, studentă la West Point, este ameninţată cu moartea. Tatăl ei natural, pe-atunci student la aceeaşi Academie Militară, a murit într-un accident misterios la Point. Mama ei naturală este o celebritate – istoric şi scriitoare de mare succes.

— Şi asta nu e tot, spuse Sam. Tatăl lui Reed Thornton este şi el general, acum la pensie. Tipul nu ştie că are o nepoată.

— Sam, te mai întreb încă o dată: eşti absolut sigur că fata se află în perfectă siguranţă?

— Mă văd nevoit să accept faptul că tatăl ei adoptiv consideră că nu este în pericol.

Ridicându-se în picioare, Sam observă un teanc de hârtii pe biroul lui Rich Stevens:

— Ce-s astea? Informări primite despre omucideri?

— Sam, în cele două ceasuri cât ai lipsit, a plouat cu telefoane despre tot felul de bărbaţi dubioşi. Într-unul dintre cazuri, o femeie se jură că a fost urmărită când a plecat de la supermarket. Şi-a notat numărul de înmatriculare al maşinii tipului. Suspectul s-a dovedit a fi un agent FBI, venit în vizită la maică-sa. Două apeluri telefonice s-au referit la nişte maşini necunoscute din curtea unor şcoli. În ambele cazuri, s-a dovedit că era vorba despre nişte taţi care îşi aşteptau copiii.

Avem şi un ţăcănit care susţine că el e autorul omorurilor, numai că tipul se află la pârnaie de o lună.

— N-a sunat niciun medium?

— Ba da, trei inşi cu aptitudini paranormale.

Telefonul de pe biroul lui Stevens începu să zbârnâie.

Procurorul ridică receptorul, ascultă câteva clipe, după care, punând mâna peste microfon, zise:

— Îmi face legătura cu guvernatorul.

În timp ce ieşea din birou, Sam îl auzi pe procuror spunând:

— Bună dimineaţa, domnule guvernator. Da, e o problemă gravă, dar ne ocupăm nonstop…

Da, muncim nonstop ca să punem mâna pe făptaş şi să-l aducem în faţa justiţiei, completă Sam fraza în gând. Să sperăm că ne şi reuşeşte, înainte de a mai găsi o bufniţă-broşă în buzunarul unei femei ucise.

Ceea ce ar putea însemna şi o *studentă de nouăsprezece ani, de la West Point* – se înfioră Sam, vizualizând sinistra eventualitate.

69

„Lily… Meredith. Lily… Meredith”, murmura

Jean, în timp ce mergea pe Mountain Road, cu mâinile în buzunare. Ochelarii de soare îi ascundeau lacrimile de fericire, pe care nu şi le putea stăpâni.

Habar n-avea de ce o luase tocmai pe acea stradă şi în acea direcţie. Ştia doar că deocamdată nu se simţea în stare să se întoarcă la hotel. Trecea prin dreptul unor case pe care le ştia din copilărie, în care locuiseră vecinii ei. Oare câţi dintre ei mai stau şi acum în aceste case? se întrebă ea. N-am chef să mă întâlnesc acum cu vreo cunoştinţă de pe vremuri.

Încetini paşii, când se apropie de casa unde locuise când era mică. Când trecuse pe-aici cu maşina, duminică dimineaţa, nu reuşise să-şi dea seama ce modificări aduseseră clădirii actualii proprietari. Aruncă o privire grăbită înjur; pe stradă nu era nici ţipenie de om aşa că se opri lângă gardul metalic care înconjura acum terenul şi casa.

Cred că au adăugat pe puţin două dormitoare, conchise ea în gând, studiind exteriorul construcţiei. Pe vremea când locuiam noi aici, existau doar trei dormitoare – câte unul pentru fiecare dintre noi – mama, tati şi eu. Laura mă tot întreba: „Dar mama şi tatăl tău nu dorm împreună? De ce? Nu se *plac?”*

Citisem într-o revistă pentru femei, la o

rubrică de „Sfaturi”, că soţia nu ar trebui să doarmă în aceeaşi cameră cu soţul, dacă acesta sforăie. I-am spus Laurei că taică-meu sforăie rău. Ea mi-a zis: „Şi al meu ia fel, dar părinţii mei dorm totuşi împreună”.

Eu am replicat: „Păi, şi ai mei mai dorm câteodată împreună”. Dar nu era adevărat.

Jean privi spre etajul doi, la cele două ferestre din mijloc. Alea sunt ferestrele de la camera mea, se gândi Jean. Dumnezeule, nu puteam suferi tapetul ăla înflorat. Mi se părea aşa de încărcat Când aveam cincisprezece ani, m-am rugat de tata să pună rafturi pentru cărţi pe toţi pereţii, ca să astupe tapetul. Era foarte pricepui la chestii din astea. Mama s-a opus, dar el tot a dat curs rugăminţii mele. După aceea, ziceam că dormitorul meu e „biblioteca”.

Îmi amintesc ce-am simţit atunci când am avut certitudinea că mi-a întârziat ciclul; ţin minte cum a fost şi în zilele următoare, când mă rugam fierbinte să îmi vină. L-am promis Domnului că voi fi cuminte, dacă mă va ajuta să scap. Ei bine, acum mă bucur că n-a fost să fie aşa. Lily… Meredith. Poate am norocul s-o văd chiar în acest weekend. N-ar fi exclus să o strig la un moment dat „Lily”, însă dacă va fi aşa, îi voi explica de ce, iar ea va înţelege. Oare o fi înaltă?! Reed avea peste un metru nouăzeci şi zicea că taică-său şi bunicu-său

erau mai înalţi decât el.

Lily este în siguranţă – ăsta-i lucrul cel mai important. Dacă Craig Michaelson are certitudinea că Lily nu o cunoaşte pe Laura, atunci de unde ştie Laura de faxurile pe care le-am primit?

Jean hotărâse să se întoarcă la Glen-Ridge, dar, aproape fără să-şi dea seama, continuă să meargă în aceeaşi direcţie îndreptându-se spre casa unde locuise Laura, când era mică. Când ajunse în dreptul ei, se opri.

Aşa cum remarcase deja duminică, din maşină, casa şi terenul din jur păreau bine îngrijite. Clădirea fusese tencuită recent, aleea din dale de piatră era mărginită de o parte şi de cealaltă cu flori de toamnă, iar pe peluză nu se vedea nicio frunză uscată. Cu toate acestea, din cauza obloanelor care acopereau complet ferestrele, casa avea un aspect mohorât şi neprimitor. Ce rost are să cumperi o casă, s-o renovezi, s-o întreţii în bună stare, dacă n-ai de gând s-o locuieşti şi să te bucuri de ea?! se miră Jean. Auzise că proprietatea îi aparţinea acum lui Emerson. Lumea zice că e foarte afemeiat. Poate că îşi aduce aici iubitele. Mda, acum, că nevastă-sa s-a mutat în Connecticut, ar fi interesant de ştiut dacă tipul continuă să folosească această casă pe post de „cuibuşor de nebunii”.

Dar, de fapt, ce-mi pasă mie?! se gândi Jean,

făcând cale întoarsă spre hotel, impunându-şi să se concentreze asupra Laurei şi a noului scenariu care îi încolţise în minte şi să nu se mai gândească la întâlnirea cu Lily.

Robby Brent! Oare Robby Brent era autorul faxurilor despre Lily? se întrebă ea. S-ar putea să fi aflat atunci, demult, că eram însărcinată. Şi poate că acum, dându-şi seama că ar putea fi condamnat pentru formularea acelor ameninţări, dă vina pe Laura, intuind că faţă de ea aş fi mult mai indulgentă.

Nu-i exclus, conchise Jean în gând, în timp ce trecea prin dreptul cafenelei. Ea îl salută într-o doară pe Duke, care îi făcea semne prin geam, şi-şi continuă raţionamentul. Robby Brent e suficient de răutăcios, încât să se fi pretat la asemenea ameninţări, profitând de cele aflate, cine ştie cum, despre Lily. Faxurile alea le-a trimis poate doar ca să facă o glumă proastă. Din câte am înţeles, participă de câteva ori pe an la mari opere filantropice. E posibil ca aşa să fi ajuns să-i cunoască şi pe părinţii adoptivi ai lui Lily. Când mă gândesc cât de spurcat la gură a ajuns şi cum şi-a bătut joc de doctorul Downes şi de domnişoara Bender, la cina aceea festivă, nu m-ar surprinde să aflu că el este autorul ameninţărilor. Până şi felul în care a înmânat donaţia aceea sub formă de cec pentru liceul Stonecroft a părut o insultă.

Scenariul acesta i se părea lui Jean perfect logic. Dacă Robby e cel care a trimis faxurile şi peria aceea, precis că se teme să nu fie condamnat, raţionă ea. Presupunând că el a pus la cale artificiul acela publicitar cu Laura ca protagonistă, consecinţele negative ale acestei stratageme tot asupra lui s-ar răsfrânge. În acest caz probabil că va lua legătura cu producătorii programului ca să născocească o poveste salvatoare. Deoarece presa se va năpusti pe ei ca să obţină o explicaţie plauzibilă.

Pe de altă parte, aflase că, în perioada când era gravidă, Jack Emerson făcea curăţenie, seara, în policlinica doctorului Connors, deci ar fi putut avea acces la fişele pacienţilor, în afară de asta, trebuie neapărat să aflu de ce a întrebat-o Mark pe recepţioneră dacă n-am mai primit vreun fax, şi a părut dezamăgit când a primit un răspuns negativ. În fine, măcar în privinţa asta mă pot lămuri foarte rapid, gândea Jean, îndreptându-se spre intrarea în hotelul Glen-Ridge.

Abia când căldura din hol o învălui îşi dădu seama că dârdâia de frig. Ar trebui să mă duc sus şi să fac o baie fierbinte, îşi zise ea. În loc de asta, se duse direct spre recepţie, unde Amy Sachs nu-şi mai vedea capul de treabă, căci începuseră deja să sosească participanţii la reuniunea organizată de Starbright

Electrical Fixtures Company. Jean ridică receptorul telefonului interior, dar când clientul de care se ocupa Amy începu să-şi caute portofelul în servietă, izbuti să prindă privirea funcţionarei şi să o întrebe:

— Ceva corespondenţă pentru mine?

— Nimic, şopti Amy. Puteţi conta pe mine, doamnă Sheridan. Nu mai încurc faxurile, ca atunci.

Jean dădu din cap, în semn că a înţeles, şi ceru operatoarei să-i facă legătura cu Mark. Acesta răspunse aproape imediat.

— Jean, eram îngrijorat din cauza ta, spuse el.

— Şi eu mi-am făcut griji din cauza ta, spuse ea, pe un ton neutru. S-a făcut aproape unu şi n-am mâncat nimic. Mă duc la braserie. Mi-ar face plăcere să vii şi tu. Şi, apropo, nu te mai obosi să treci pe la recepţie ca să vezi dacă n-am mai primit vreun fax, fiindcă îţi spun eu dinainte: răspunsul e nu.

70

Respectându-şi promisiunea, după ce ieşi din biroul preşedintelui Downes, Jake Perkins se duse direct în sala de clasă, transformată în redacţie pentru ziar, şi începu să scormonească în dosarele cu fotografii

publicate în *Gazette,* în cei patru ani cât Laura Wilcox învăţase la Stonecroft. Înainte de reuniune, pentru a se documenta, Jake frunzărise anuarele liceului şi găsise nişte poze de-ale ei. Voia însă şi altele mai naturale, nu-l mulţumeau cele „studiate”.

În următoarea oră, reuşi să găsească nişte fotografii care corespundeau scopului său. Laura jucase în câteva piese montate la şcoală. Una dintre ele fusese un musical şi Jake descoperi o fotografie senzaţională a Laurei, din acel spectacol. Arăta extraordinar de bine, se gândi Jake. Păi, dacă am avea acum o colegă atât de frumoasă, cred că n-ar exista băiat în tot liceul care să nu încerce să-i între în graţii.

Ricana în sinea lui, imaginându-şi cum făceau curte băieţii fetelor pe vremea aceea – o metodă, era, probabil, propunerea de a-i căra fetei ghiozdanul până acasă. În ziua de azi, dacă n-o duci acasă cu un Corvette decapotabil, adio, n-ai nicio şansă!

Când dădu de fotografia de la absolvirea clasei Laurei, Jake căscă ochii mari. Cu ajutorul unei lupe, se apucă să studieze chipul fiecărui absolvent. Laura era superbă, cu părul lung revărsat pe umeri. Reuşise să fie atrăgătoare, chiar şi în uniforma aceea anostă. Îl şocă în schimb imaginea lui Jean Sheridan, care-şi ţinea mâinile încleştate şi avea ochii

plini de lacrimi. Ce tristă e aici, se gândi Jake.

Da, îngrozitor de tristă, de parcă n-ar fi luat o diplomă de merit la istorie şi o bursă completă la Bryn Mawr. Judecând după expresia ei, ai fi putut jura că tocmai i se spusese că nu mai are de trăit decât vreo două zile.

Deplasă lupa de la un absolvent la altul, căutându-i pe cei care erau acum oaspeţi de onoare. Rând pe rând, îi identifică. Ce mult s-au schimbat toţi, se gândi el. Ce mutre de perdanţi aveau ăştia doi! Gordon Amory, bunăoară, era aproape de nerecunoscut. Aoleu, ce nasol era, se gândi el. Jack Emerson era „Grasu” de pe-atunci. Carter Stewart era netuns; acum e total schimbat. Robby Brent fără-de-gât chelise deja. Mark Fleischman arăta ca un vrej de fasole cu un cap în vârf. Joel Nieman stătea în picioare, lângă Fleischman.

Halal Romeo, se gândi Jake. Dacă aş fi fost Julieta, m-aş fi sinucis numai la gândul că ar trebui să-mi petrec restul vieţii cu el.

Apoi mai observă ceva. Majoritatea absolvenţilor aveau nişte zâmbete tâmpe pe faţă, cum vezi la personajele din toate fotografiile de grup. Cel mai lătăreţ rânjet, totuşi, era pe moaca unui tip care nu se uita direct spre obiectiv, ci se holba la Jean Sheridan. Ce contrast între ăştia doi! Ea arată

de parcă i-ar fi murit toţi prietenii, iar el se hlizeşte cu gura până la urechi.

Jake scutură din cap, privind spre teancul de fotografii de pe masă. Gata, destul, m-am săturat, se gândi el. Mai bine o caut pe Jill Ferris, profesoara care răspundea de *Gazette.* E o femeie de treabă. O conving eu să mă lase să pun pe prima pagină fotografia cu Laura dansând, iar pe ultima, poza lor de la absolvire. În interiorul revistei, va fi miezul poveştii – fata care-le-a-avut-le-toate, a ajuns acum la sapă de lemn, iar nătărăii de atunci sunt acum mari mahări.

Jake se duse la studio, adică la încăperea în care era păstrat echipamentul foto. O găsi înăuntru pe doamna Ferris, căreia îi ceru permisiunea să împrumute aparatul de fotografiat clasic, pe care îi plăcea să-l folosească atunci când voia să facă poze clare şi frumoase. În opinia lui, fotografiile erau mult mai bune decât cele făcute cu aparate foto digitale.

Trebuia, însă, să recunoască faptul că acum, de când îşi luase carnetul de conducere şi părinţii îi făcuseră cadou un Subaru fabricai cu zece ani în urmă, îi era mult mai uşor să se trambaleze cu ditamai aparatura foto, decât înainte, când bătea tot oraşul cu bicicleta.

Cu aparatul de fotografiat atârnat pe umăr, cu carneţelul şi pixul într-un buzunar şi cu

reportofonul în celălalt, Jake porni la drum. Abia aştept să fotografiez casa în care a copilărit Laura Wilcox. O s-o fotografiez din toate unghiurile. La urma urmei, asta e casa în care a fost ucisă şi studenta aceea ia Medicină, Karen Sommers. Se pare că ucigaşul a intrat atunci pe uşa din spate. Iată încă un element „uman”, care va personaliza întregul material pentru ziar, îşi mai zise el.

71

Carter Stewart îşi petrecu aproape toată dimineaţa de miercuri în apartamentul său de ia Hudson Vailey Hotel. Stabilise să se întâlnească în acea după-amiază cu Pierce Ellison, regizorul care punea în scenă noua sa piesă. Urma să se ducă la ei acasă. Îşi propuseseră să discute despre detaliile de regie şi scenografie pe care le cerea regizorul, dar înainte de asta voia să facă nişte modificări la textul scenariului.

Mulţumesc, Laura, îşi zise el, zâmbind maliţios, în timp ce opera nişte schimbări subtile privind blonda zăpăcită, adică personajul ucis în actul al doilea. În aparenţă, eroina este sclipitoare, însă spectatorul trebuie să intuiască cât de înnebunită şi speriată e femeia. Ar fi în stare de orice,

pentru a-şi salva pielea.

Carter detesta să fie deranjat când scria, lucru pe care impresarul său, Tim Davis, îl ştia. Totuşi la ora unsprezece, ţârâitul enervant al telefonului îl smulse pe Crater din concentrarea lui creatoare. Era Tim, care începu prin a se scuza:

— Carter, ştiu că lucrai şi că ţi-am promis să nu te deranjez, decât atunci când este absolut necesar…

— Păi, spre binele tău, ai grijă să fie *absolut necesar,* se răţoi Carter.

— Uite care e problema: tocmai m-a sunat Angus Schell, e impresarul lui Brent. Tipul mai are un pic şi îşi pierde minţile. Robby trebuia să-i trimită textul scenariului cu intervenţiile lui pentru noul show TV. Nu le-a primit nici până acum. Angus i-a lăsat pe puţin zece mesaje lui Robby, dar n-a primit niciun semn de viaţă de la el. Sponsorul turbează deja din cauza scandalului pe care presa zice că Robby l-a regizat cu Laura Wilcox. Se spune că le va fi retrasă toată sponsorizarea pentru acest show.

— Ceea ce pe mine mă lasă rece, spuse Carter Stewart, pe un ton înţepat.

— Carter, mi-ai spus deunăzi că Robby urma să îţi arate textul scenariului cu modificările făcute de el. Ţi l-a arătat?

— Nu. De fapt, dacă vrei să ştii, după ce că

m-am deranjat până la el, la hotel, pentru a trece împreună în revistă modificările de care aminteai, tipul nici n-a catadicsit să se arate la faţă. Aşa că, te rog, scuteşte-mă acum de prostiile astea şi lasă-mă să-mi văd de treabă în continuare.

— Carter, te rog frumos. Fă-mă să înţeleg. Tu crezi că Robby *a făcut* modificările acelea în textul scenariului, aşa cum le-a promis sponsorilor?

— Tim, încearcă să înţelegi. Da, presupun că Robby a făcut acele modificări. Mie aşa mi-a zis. M-a rugat să mă uit şi eu peste ele. I-am promis că mă voi uita, dar când m-am dus special pentru asta acolo, la hotel, el nu era. Cu alte cuvinte, ca să-ţi fie perfect limpede, el a făcut modificările, dar eu mi-am pierdut timpul degeaba.

— Carter, scuză-mă. Îmi pare sincer rău, spuse Tim Davis, vrând să-şi calmeze clientul. Joe Dean şi Barbara Monroe au fost deja distribuiţi în nişte roluri, or pentru ei este extrem de important ca programul acesta să se difuzeze pe post. Din câte am citit prin ziare, deşi Wilcox şi Robby sunt în continuare daţi dispăruţi, amândoi şi-au lăsat toate lucrurile în camerele lor de hotel. Te rog, te implor, n-ai vrea tu să vezi dacă nu cumva Robby a lăsat textul scenariului în camera lui? Ultima oară când am vorbit cu el, s-a lăudat că

a făcut nişte modificări senzaţionale şi că scenariul e acum de-a dreptul comic, exact cum se doreşte pe-aici. Dacă reuşim să facem rost de text până mâine-dimineaţă, s-ar putea să fim salvaţi. Sponsorii vor să vadă o comedie spumoasă, or se ştie că Robby are talentul necesar pentru a realiza aşa ceva.

Cum nu primi niciun răspuns, Davis continuă:

— Carter, nu vreau să-ţi forţez mâna, dar ţin să-ţi amintesc că acum doisprezece ani, când încă mai băteai pe la uşi închise, eu am crezut în tine şi ţi-am pus în scenă prima ta piesă. Nu mă înţelege greşit. Mi-a mers excelent de atunci încoace, însă acum a venit timpul să îţi cer şi eu o favoare, nu pentru mine, ci pentru Joe şi Barbara. Te-am ajutat să te lansezi. Azi e rândul tău să le oferi o şansă de a se realiza în viaţă.

— Tim, vorbeşti aşa de frumos, încât aproape că mi-au dat lacrimile de emoţie, spuse Carter Stewart, pe un ton ceva mai vesel. Pe lângă prietenia pentru amicul tău Angus şi grija paternă pentru tinerele talente, nu se poate să nu ai şi tu ceva de câştigat din toată afacerea asta. Să nu uiţi să-mi spui şi mie cândva despre ce e vorba. Oricum, dacă tot mi-ai stricat bunătate de concentrare creatoare, o să mă duc la hotelul unde a tras Robby, să încerc să mă fofilez în camera lui.

N-ar strica să pregăteşti terenul, între timp, dând un telefon acolo ca să le spui că, în calitate de impresar al lui Robby, m-ai rugat pe mine să trec pe la hotel şi să iau textul scenariului, din camera lui.

— Carter, nici nu ştiu cum…

— Cum să-mi mulţumeşti? Precis n-ai cum, stai liniştit. La revedere, Tim.

Carter Stewart era îmbrăcat cu jeans şi un sveter. Scurta şi şapca se aflau pe scaun, unde le azvârlise ceva mai devreme. Oftând iritat, se ridică, îşi puse scurta şi îşi luă şapca. Când să iasă din cameră, începu să sune telefonul. Era preşedintele Downes, care voia să-l invite la un cocktail, urmat de un dineu, la reşedinţa lui de la Stonecroft.

Asta mai lipsea, îşi zise Carter.

— Oh, îmi pare rău, se scuză el, dar am deja alt program pentru diseară.

Program cu mine însumi, adăugă el, în gând.

— Bine, dar poate reuşeşti să vii măcar la cocktail, sugeră agitat preşedintele Downes. Mi-ai face o mare favoare, Carter. Ştii, am chemat şi un fotograf care să vă facă nişte poze, ţie şi celorlalți oaspeţi de onoare care mai sunt încă în oraş.

„Ceilalţi oaspeţi de onoare care mai sunt încă în oraş” – bine zis, se gândi Carter, sarcastic.

— Din păcate… încercă el să spună.

— Carter, te rog. Nu va dura mult. Ţinând seama de evenimentele din ultimele zile, e foarte important să am nişte fotografii cu cei patru distinşi invitaţi de onoare care au fost omagiaţi la recenta festivitate. Vreau să folosesc aceste imagini în locul pozelor de grup făcute la dineu. Fotografiile vor avea un rol esenţial cu prilejul lansării campaniei de strângere de fonduri pentru construirea noului corp de clădiri al liceului.

Râsul hămăit al lui Carter Stewart nu avea nicio urmă de veselie.

— Se pare că azi sunt sortit să-mi ispăşesc nenumăratele mele păcate, spuse el. La ce oră vreţi să vin?

— La şapte ar fi perfect, jubilă preşedintele Downes.

— Prea bine, s-a făcut.

După o oră, Carter Stewart se afla în camera lui Robby Brent de la Glen-Ridge House. Atât Justin Lewis, directorul, cât şi Jerome Warren, directorul adjunct, îl însoţeau, ambii vizibil marcaţi de răspunderea pe care şi-o asumau lăsându-l pe Stewart să umble printre lucrurile unui client al hotelului.

Stewart se duse direct la birou, unde se afla teancul de hârtii conţinând textul scenariului şi frunzări rapid câteva pagini.

— Gata, am găsit, zise el. Aşa cum v-am

explicat deja şi după cum puteţi vedea şi dumneavoastră, acesta este textul scenariului editat de domnul Brent de care compania de producţie are nevoie urgentă. Nu mă voi atinge de aceste pagini, spuse el, adresându-i-se lui Justin Lewis. Luaţi-le dumneavoastră. Aveţi plicul în care să le puneţi. Decideţi amândoi cine îl va expedia. E totul în ordine?

— Desigur, domnule, zise Lewis, nervos. Sper că înţelegeţi motivele atitudinii noastre circumspecte.

Carter Stewart nu răspunse. Se holba la bucata de hârtie pe care Robby Brent o lăsase proptită de telefon: „Întâlnire cu Howie, marţi, la trei după-amiaza, ca să-i arăt scenariul”.

Directorul observase şi el biletul.

— Domnule Stewart, spuse el, înţeleg că dumneavoastră sunteţi persoana cu care urma să se întâlnească domnul Brent, pentru a discuta textul scenariului.

— Exact.

— Îmi permiteţi, atunci, să vă întreb cine este „Howie”?

— Eu, aşa îmi spune mie domnul Brent, „Howie”. E o glumă de-a noastră.

— Oh, am înţeles.

— Sunt convins că aţi înţeles. Domnule Lewis, bănuiesc că vă este cunoscut proverbul: „Cine râde la urmă râde mai bine”, nu-i aşa?!

— Da, spuse Justin Lewis, dând aprobator din cap.

— Bun, chicoti Carter Stewart. Se aplică în situaţia de faţă. Aşa, şi acum să vă dau adresa destinatarului.

72

După ce ieşi de la Rich Stevens, Sam coborî la bufetul din incinta tribunalului, unde îşi comandă nişte cafea şi un sandvici cu pâine de secară, şuncă şi şvaiţer. Când ajunse la el în birou, scoase proviziile din servietă şi porni computerul. Preţ de o oră, mâncase sandviciul, băuse aproape toată cafeaua şi încercase să pună cap la cap toate informaţiile culese despre Laura Wilcox.

Trebuie să recunosc că poţi afla o mulţime de lucruri de pe Internet, îşi zise Sam, dar pierzi o grămadă de timp pentru asta. Căuta să-şi facă o părere de ansamblu despre Laura, accesând şi alte date decât cele cuprinse în biografia ei oficială, însă deocamdată nu găsise nimic.

Întrucât lista paginilor de web referitoare la Laura Wilcox era deprimant de lungă, Sam se apucă să le deschidă pe cele care i se păreau lui mai edificatoare. Prima căsătorie a Laurei, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, fusese cu Dominic Rubirosa, un specialist în chirurgie plastică de la Hollywood. „Laura este atât de frumoasă, încât cunoştinţele mele profesionale sunt de prisos”, declarase Rubirosa după ceremonie.

Sam se strâmbă. Ia te uită ce înduioşător, mai ales că mariajul ăsta n-a durat decât unsprezece luni! Oare ce s-o fi întâmplat cu Rubirosa? Ţine legătura în continuare cu Laura? Se decise să caute informaţii despre el pe Internet; găsi un articol, care conţinea o fotografie de-a tipului împreună cu cea de-a doua soţie. „Monica este atât de frumoasă, încât nu va avea nevoie de mine ca medic specialist în chirurgie plastică”, declarase Rubirosa cu ocazia oficierii căsătoriei. Hm, variaţiuni pe-aceeaşi temă. Ce nemernic, bombăni Sam, şi reveni la prima căsătorie a Laurei. El descoperi o fotografie a părinţilor ei – William şi Evelyn Wilcox din Palm Beach. Luni, văzând că Laura nu dăduse niciun semn de viaţă, Eddie Zarro lăsase un mesaj pe robotul telefonic al părinţilor ei, rugându-i să îl contacteze pe Sam. Neprimind niciun semn din partea lor, trimisese un poliţist din Palm Beach până la domiciliul acestora. Omul aflase de la o vecină clevetitoare că soţii Wilcox erau plecaţi într-o croazieră, dar n-avea habar pe unde. Din proprie iniţiativă, femeia îi spusese că erau nişte persoane foarte retrase, „nişte babalâci ţicniţi” şi că, după părerea ei, cei doi erau foarte furioşi din cauza mizeriilor ieşite la iveală cu prilejul celui de-al doilea divorţ al Laurei.

Oriunde ai fi cu vasul în croazieră, ştirile tot

te prind din urmă, gândi Sam. Având în vedere tot ceea ce scrisese presa în ultimele zile despre Laura, greu de presupus că ziariştii nu au încercat să dea şi de urma părinţilor acesteia. Ciudat că n-au dat niciun semn de viaţă! O să văd dacă poliţia din Palm Beach poate face nişte săpături mai adânci, ca să afle pe unde se plimbă acum soţii Wilcox. Fireşte, s-ar putea şi ca Laura să le fi băgat în cap că nu trebuie să-şi facă griji din cauza ei, orice s-ar întâmpla.

Când Joy Lacko intră pe uşă, Sam ridică privirea spre ea.

— Şefu' m-a scos de la Omucideri, zise ea. Vrea să lucrez cu tine şi zise că o să-mi explici tu cum stau lucrurile pe-aici.

Privind-o, Sam îşi dădu seama că lui Joy nu-i convenea deloc această mutare.

Supărarea ei dispăru încetul cu încetul, pe măsură ce Sam o puse la curent cu ceea ce ştia el despre Jean Sheridan şi fiica acesteia. Joy deveni şi mai interesată când află că tatăl adoptiv al lui Lily era un general de la Pentagon; şi că era imposibil ca Laura Wilcox să fie cea care a trimis ultimul fax primit de Jean Sheridan, cel în care pretindea că ea lansase toate ameninţările de până atunci.

— Totuşi nu pot să înţeleg cum cinci femei care pe vremuri au învăţat la Stonecroft Academy au murit exact în ordinea în care

obişnuiau să stea la masă, zise Sam. Excluzând faptul că am avea de-a face cu nişte neverosimile lovituri ale sorţii, cea care ar urma să moară acum este Laura.

— Vasăzică, avem două vedete care sunt date dispărute, fără să ştim dacă e vorba sau nu despre un artificiu de publicitate; mai avem o studentă la West Point – fiica înfiată a unui general de armată, care este ameninţată cu moartea, plus cinci femei care au decedat în ordinea în care şedeau la masă, la şcoală. Nu mă mai mir că Rich crede că ai nevoie de ajutor, spuse Joy, pe un ton egal.

— Chiar *am* nevoie de ajutor, recunoscu Sam. Prioritatea absolută este să o găsim pe Laura Wilcox. Trebuie să o găsim. Dacă fostele ei colege au fost asasinate, înseamnă că este şi ea în pericol. În plus, dacă Laura Wilcox a ştiut de existenţa lui Lily, s-ar putea să fi povestit şi altcuiva despre asta.

— Dar cum rămâne cu familia Laurei? Cum rămâne cu prietenii ei apropiaţi? Ai vorbit cu impresarul ei? întrebă Lacko, pregătită să noteze răspunsurile lui Sam.

— Bune întrebări, spuse Sam. Luni am sunat la agenţia ei de impresariat, de unde am aflat că Alison Kendall era cea care se ocupa de Laura. Kendall a murit acum o lună, dar până acum agenţia nu a desemnat alt impresar care să se ocupe de ea.

— Ciudat, se miră Joy. M-aş fi aşteptat ca o asemenea măsură să fi fost luată imediat.

— Laura are nişte datorii neonorate; se pare că agenţia i-a procurat nişte avansuri băneşti. Alison se oferise să se ocupe de Laura, însă noul şef al agenţiei nu mai e dispus să continue aceeaşi politică. Ne-au promis că vor lua legătura cu noi, dacă vor primi vreun semn de viaţă de la ea. Dar, uşurel, nu te ambala. Impresia mea este că agenţia nu pune mare preţ pe această Laura Wilcox.

— După *Henderson County*, care s-a difuzat acum vreo doi ani, n-a mai jucat în nimic important. Având în vedere câte prospături au invadat lumea filmului, cred că ea e considerată o băbătie, conform standardelor la Hollywood.

— Probabil că ai dreptate, admise Sam. Încercăm, de asemenea, să dăm de părinţii Laurei, ca să ne lămurim dacă a vorbit cumva cu ei. Am discutat deja cu tipul din California care a investigat împrejurările morţii lui Alison Kendall; omul mi-a zis că nu s-a descoperit nimic dubios. Eu însă nu sunt mulţumit. Când i-am povestit lui Rich Stevens despre cazul fetelor care au stat la aceeaşi masă, a dat imediat ordin să fie scoase de la secţiile de poliţie respective toate dosarele referitoare la decesele acestora. Prima a murit în urmă cu douăzeci de ani, aşa că s-ar putea

să fie nevoie să aşteptăm până la sfârșitul săptămânii pentru a obţine nişte date. Apoi, o să luăm la puricat toate informaţiile, ca să vedem dacă nu ne sare ceva în ochi.

Făcu o pauză, lăsându-i lui Joy răgazul de a-şi face nişte însemnări.

— Vreau să intru pe site-ul ziarelor locale din zona unde s-au produs cele trei aşa-zise accidente, ca să văd dacă, la vremea respectivă, au existat cumva nişte semne de întrebare referitoare la aceste decese. Prima femeie a murit după ce maşina a ieşit de pe şosea şi a căzut în fluviul Potomac; a doua a dispărut într-o avalanşă, la Snowbird; a treia a murit când avionul pe care îl pilota s-a prăbuşit. Alison a fost a patra. În fine, mai vreau să văd ce s-a scris despre aşa-zisa sinucidere a celeilalte fete de la masă.

Anticipând următoarea întrebare a lui Joy, Sam spuse:

— Da, am numele lor, toate datele necesare şi locul unde au murit. Uite, aici, zise el, indicându-i foaia dactilografiată de pe birou. Poţi să-ţi copiezi tot ce crezi că e necesar. Mai vreau să văd ce ne poate furniza Internetul despre Robby Brent. S-ar putea să descoperim chestii interesante. În orice caz, chiar dacă vom da în brânci muncind, tot ne va lua o mulţime de timp.

Sam se ridică în picioare şi îşi întinse

mădularele.

— Şi, după ce terminăm cu toate astea, o s-o sun pe văduva unui medic pe nume Connors, ca să-i explic de ce vreau să-i fac o vizită. Doctorul Connors este cel care a asistat-o la naştere pe Jean Sheridan. Aceasta s-a întâlnit deunăzi cu doamna Connors, şi a rămas cu impresia că aceasta se fereşte să-i spună adevărul. Bătrâna părea destul de neliniştită. Poate reuşesc eu să scot ceva de la ea.

— Sam, uite ce e, eu mă pricep destul de bine să scot informaţii de pe Internet, probabil mult mai rapid decât tine. Lasă-mă pe mine să mă ocup de chestia asta şi du-te tu la nevasta doctorului.

— *Văduva* doctorului, o corectă Sam, întrebându-se ce-l apucase să facă precizarea.

Poate pentru că toată ziua se gândise la Kate?! Eu nu sunt soţul lui Kate, constată el, sunt văduvul ei. E o diferenţă ca de la cer la pământ!

Chiar dacă pe Joy o deranjase precizarea lui Sam, nu se trădă.

— O să văd ce pot găsi, spuse ea, luând lista de pe masă. Vorbim mai târziu.

Dorothy Connors nu avusese niciun chef să o primească pe Jean. Când o sună Sam, ea susţinu sus şi tare că nu-i poate furniza niciun fel de informaţie utilă. Realizând că trebuia s-o

ia tare, Sam spuse:

— Doamnă Connors, lăsaţi-mă pe mine să apreciez dacă aţi putea fi sau nu de folos investigaţiei noastre. N-am să vă răpesc decât un sfert de oră, atât.

Resemnată, femeia acceptă să-l primească în vizită la ora trei după-amiaza.

Sam îşi făcea ordine pe birou, când sună telefonul. Era Tony Gomez, şeful poliţiei din Cornwall.

— Sam, tu îl cunoşti pe puştiul ăsta, Jake Perkins? întrebă Gomez.

I-auzi întrebare! se gândi Sam, agasat.

— Ba bine că nu, Tony. Ce-i cu el?

— S-a tot fâţâit prin oraş fotografiind diverse case. Am primit o plângere de la câţiva oameni, care cred că băiatul vrea să dea o spargere.

— Las-o baltă, Tony, zise Sam. Puştiul e inofensiv. I-a intrat în cap că e mare reporter de investigaţii.

— Asta n-ar fi nimic, însă susţine că se ocupă de cazul dispariţiei Laurei Wilcox şi că lucrează cu tine. Poţi verifica asta?

— Lucrează cu mine?! Ha-ha-ha, bună treabă! râse Sam. Bagă-l la pârnaie şi aruncă naibii cheia de la celulă. Hai, Tony, bine, mai vorbim. Salutare!

73

— Jean, am avut un motiv foarte întemeiat de a mă interesa la recepţie dacă n-ai mai primit cumva vreun fax, declară Mark, pe un ton calm în timp ce se aşeza la masa ei.

— Bine, atunci, lămureşte-mă şi pe mine, spuse ea, fără să ridice vocea.

Chelnerul o instalase la aceeaşi masă la care stătuseră în ziua precedentă. Azi, însă, senzaţia de intimitate care o trăiseră la întâlnirea lor anterioară se risipise complet. Mark părea tulburat, iar Jean ştia că, involuntar, îl făcea să simtă suspiciunea şi neîncrederea care îi încolţiseră în inimă.

Lily… Meredith… este în siguranţă; urmează să mă întâlnesc cu ea foarte curând, îşi zise Jean. În final, asta era tot ceea ce conta acum pentru ea. Trăise clipe cumplite când primise prin poştă peria de cap, faxurile de ameninţare, şi când găsise trandafirul acela pe mormântul lui Reed.

Ar fi trebuit ca ultimul fax să-mi parvină ieri după-amiază, îşi aminti Jean, privindu-l pe Mark, aşezat în faţa ei, de cealaltă parte a mesei. Avea senzaţia că se studiau reciproc, că se vedeau unul pe celălalt dintr-o perspectivă diferită. Am crezut că pot avea încredere în

tine, Mark, se gândi ea. Ieri ai fost atât de compătimitor, atât de înţelegător, când ţi-am povestit despre Lily. Ţi-ai bătut joc de mine?

Ca şi ea, Mark se îmbrăcase în trening. Al lui era de culoare verde, accentuând şi mai mult nuanţa căpruie a ochilor lui. Părea îngrijorat.

— Jean, sunt psihiatru, spuse el. Meseria mea este să descifrez mecanismele minţii omeneşti. Ştiu prin ce calvar ai trecut în ultima vreme. Departe de mine gândul de a te face să suferi şi mai mult. Îţi spun sincer că speram să mai primeşti un semn de la persoana care ţi-a trimis acele mesaje.

— Dar de ce?

— Fiindcă ar fi însemnat că persoana aceasta – un el sau o ea, habar n-am – vrea să ţină legătura cu tine. Uite, ai primit mesajul acesta de la Laura şi te-ai liniştit; pentru că ştiai că ea n-ar fi capabilă să îi facă niciun rău lui Lily. Însă important pentru tine a fost faptul că ţi-a dat un semn, că a comunicat cu tine. Asta speram şi eu ieri, când am întrebat la recepţie dacă n-a mai sosit vreun fax pe numele tău. Când recepţionera mi-a zis că n-ai primit niciun fel de corespondenţă am devenit neliniştit şi îngrijorat pentru soarta lui Lily.

O privi, şi pe faţa lui apăru o expresie de uimire:

— Jean, doar n-ai crezut că eu ţi-am trimis

toate faxurile alea?! Şi că *de aceea* ştiam că ultimul, cel de ieri, ar fi trebuit să sosească mai devreme?! *Chiar* te-ai putut gândi la o asemenea eventualitate, spune-mi, chiar ai putut gândi aşa ceva?!

Tăcerea ei era un răspuns.

Să-l cred? se întreba Jean. Nu ştiu.

Ospătarul apăru lângă masa lor.

— Doar nişte cafea, spuse Jean.

— Mi-ai spus la telefon că n-ai mâncat nimic azi, interveni Mark. Pe vremuri, la Stonecroft, îţi plăceau roşiile cu brânză. Îţi mai plac şi acum?

Jean încuviinţă, dând din cap.

— Două sandviciuri cu brânză şi roşii, şi două cafele, comandă Mark. Nu mi-ai răspuns, continuă el, după ce ospătarul se retrăsese. Nu ştiu cum să interpretez tăcerea ta. Crezi ceea ce ţi-am explicat sau nu? Nu-mi dau seama. Recunosc, însă, că deşi mă deranjează, te înţeleg. Răspunde-mi măcar la asta: crezi în continuare că Laura e cea care a trimis aceste faxuri şi că, prin urmare, Lily e în siguranţă?

Nu vreau să-i povestesc ce mi-a zis Craig Michaelson la telefon. Nu-mi permit să am încredere în nimeni, gândea Jean.

— Da, cred că Lily e în siguranţă, spuse ea, cu voce tare.

Mark îşi dădu imediat seama că răspunsul era evaziv.

— Săraca de tine, spuse el. Nici nu mai ştii în cine să ai încredere, aşa-i? E de înţeles. Ce-ai să faci totuşi? Aştepţi aici până când Laura va catadicsi să iasă la iveală?

— Cel puţin câteva zile, da, spuse Jean, încercând să dea un răspuns cât mai vag cu putinţă. Dar tu, tu ce ai de gând să faci?

— Mai rămân şi eu până vineri dimineaţa, după care o să mă duc acasă. Mă aşteaptă o serie de pacienţi la cabinet. Noroc că am avut câteva emisiuni TV înregistrate, însă va trebui să mă ocup de următoarele. Oricum, camera mea e rezervată de altcineva începând de vineri – una dintre persoanele care vor participa la congresul de iluminat cu becuri, sau cum s-o chema chestia aia.

— O sută de agenţi de vânzări din branşa lor vor fi premiaţi, îi precizează Jean.

— Da, alţi premianţi, remarcă Mark. Sper să ajungă cu bine acasă toţi o sută. Apropo, presupun că vei da curs invitaţiei făcute de preşedintele Downes la reşedinţa lui, pentru un cocktail şi o şedinţă foto, în seara asta.

— Habar n-am nimic despre aşa ceva.

— Ţi-a lăsat probabil un mesaj pe telefon. Nu cred că o să dureze prea mult. Downes mi-a zis că voia să ne cheme pe toţi la un dineu, însă Carter şi Gordon aveau deja alt program pentru diseară. Ca şi mine, de altfel. Taică-meu vrea să cinăm iarăşi împreună.

— Să deduc, deci, că tatăl tău ţi-a răspuns la întrebările pe care voiai să i le pui?

— Da, Jeannie, aşa e, dar tu nu ştii decât o parte din toată povestea noastră. Se cuvine să afli şi restul. Fratele meu, Dennis, a murit la o lună după ce a absolvit liceul Stonecroft. Urma să intre la facultate, la Yale, în toamnă.

— Ştiu de accident, zise Jean.

— Ştii *ceva* despre accident, o corectă Mark. Eu tocmai terminasem clasa a opta la St. Thomas şi urma să încep liceul la Stonecroft, în septembrie. Părinţii mei i-au lacul cadou lui Dennis o maşină decapotabilă, când a absolvit liceul. Probabil că nu l-ai cunoscut, dar, oricum, trebuie să ştii că tipul excela în toate. A fost primul din clasă, căpitan al echipei de baseball, preşedinte al consiliului elevilor, frumos de pica, nostim, într-un cuvânt un tip şarmant. După patru avorturi spontane, mama reuşise să producă „pruncul de aur”.

— Iar ţie ţi-era greu să te ridici la înălţimea performanţelor lui, cel puţin aşa presupun.

— Ştiu că asta era impresia tuturor, însă Dennis se purta excelent cu mine. Ca un frate mai mare. El era pentru mine *eroul* pe care îl adoram.

Jean avea impresia că Mark vorbea mai mult pentru sine, ca şi când ea n-ar fi fost de faţă.

— Juca tenis cu mine. M-a învăţat să joc golf. Mă ducea la plimbare cu maşina lui

decapotabilă, şi, fiindcă nu mai scăpa de pisălogeala mea, m-a învăţat să şofez.

— Deja?! Dar presupun că n-aveai mai mult de treisprezece – paisprezece ani pe-atunci! se miră Jean.

— Aveam treisprezece ani. Bineînţeles că nu conduceam niciodată pe stradă. Şi, oricum, Dennis era întotdeauna cu mine, când mă suiam la volan. Casa noastră era înconjurată de un teren destul de mare. În după-amiaza când s-a produs accidentul, îl pisasem toată ziua pe Dennis să mă lase să conduc maşina. Până la urmă, pe la vreo patru, mi-a azvârlit cheile şi a zis: „Bine, bine, hai, suie-te în maşină. Vin şi eu imediat". M-am aşezat la volan, şi am aşteptat, numărând minutele, ca să apară şi el şi să demarez imediat ce se suia în maşină. Au venit însă doi amici de-ai lui şi Dennis mi-a zis că o să joace baschet. „Îţi promit că ne plimbăm cu maşina peste o oră", mi-a mai zis el, după care a mai strigat: „Opreşte motorul şi nu uita să tragi frâna de mână". M-am supărat rău de tot. Turbam de furie. Am intrat în casă, trântind uşa. Mama era la bucătărie. I-am zis că mi-ar părea foarte bine dacă maşina lui Dennis ar lua-o la vale, pe pantă, şi s-ar face zob de gard. Peste patruzeci de minute, maşina a luat-o la vale. Coşul de baschet era jos, la baza aleii. Amicii lui Dennis s-au tras repede la o parte. Dennis,

însă, nu.

— Mark, eşti psihiatru. Raţionează un pic şi înţelege că n-a fost vina ta.

Apăruse iarăşi ospătarul, cu sandviciurile şi cafeaua pe care le comandaseră. Mark muşcă din sandvici şi sorbi din cafea. Eforturile de a-şi stăpâni emoţia erau vizibile.

— Da, raţional vorbind, ştiu şi eu asta, însă părinţii mei, după accident, nu s-au mai purtat niciodată la fel cu mine. Mama l-a iubit pe Dennis ca pe ochii din cap. Am înţeles şi asta. Dennis era plin de calităţi. Am auzit-o când i-a spus tatei că eu n-am tras frâna intenţionat, nu neapărat ca Dennis să păţească vreo nenorocire, ci fiindcă voiam să-l învăţ minte ca să nu se mai poarte aşa cu mine.

— Şi tatăl tău ce-a zis?

— Mai important este *ce* n-a zis. Mă aşteptam să-mi ia apărarea, dar n-a făcut-o. Pe urmă, un băiat mi-a spus că mama ar fi preferat să mor eu, în locul lui Dennis.

— Da, am auzit şi eu zvonul ăsta, recunoscu Jean.

— Jean, toată copilăria ta ai aşteptat să te faci mare mai repede ca să scapi de părinţii tăi. Acest lucru l-am aşteptat eu. Întotdeauna am avut senzaţia că noi doi ne asemănăm foarte mult. Amândoi am căutat uitarea în studiile universitare şi am învăţat să tăcem. Te mai vezi cu părinţii tăi, Jean?

— Tata locuieşte în Hawaii. Am fost pe la el anul trecut. Are o prietenă, drăguţă, însă când vine vorba de însurătoare, taică-meu declară în gura mare că un mariaj i-a fost suficient. În preajma Crăciunului am stat câteva zile cu mama, care pare fericită acum. A venit cu soţul ei de vreo câteva ori pe la mine. Recunosc că mi se pune un nod în gât când îi văd cum se ţin de mâini şi se giugiulesc, fiindcă mi-aduc aminte fără să vreau cum se purta maică-mea cu tata. Nu mai am niciun resentiment faţă de ei acum, cel puţin aşa îmi place să cred, dar rămâne faptul că la vârstă de optsprezece ani, când aş fi avut nevoie de ajutorul lor, am preferat să nu apelez la ei.

— Mama a murit când eram student la Medicină. Nu mi s-a spus că avusese un atac de cord şi că era pe moarte. M-aş fi urcat în primul avion şi aş fi venit să o văd pentru ultima oară. Ea nu şi-a exprimat dorinţa să mă vadă. Ba mai mult, a zis că nu doreşte lucrul ăsta. A fost pentru mine un fel de respingere finală, definitivă. Nici nu m-am dus la înmormântare. După aceea, n-am mai trecut niciodată pe acasă, iar de paisprezece ani aproape că n-am mai vorbit cu tata. Poate de-asta am şi ales să mă fac psihiatru. Ca să mă vindec singur.

— Ce întrebări i-ai pus tatălui tău? Parcă ziceai că ţi-a răspuns la toate.

— Prima întrebare a fost de ce nu m-a chemat şi pe mine când mama era pe moarte.

— Şi care a fost răspunsul lui?

— Mi-a zis că mama începuse să o cam ia razna. Cu puţin timp înainte de a avea acel atac de cord, se dusese la un medium, care i-a spus că fiul ei mai mic nu trăsese intenţionat frâna de mână, fiindcă voia cu tot dinadinsul ca fratele lui mai mare să păţească o nenorocire. Şi asta pentru că îl invidia, i-ar fi zis acelaşi medium mamei. Or, mama, care ştia că-mi dorisem ca maşina lui Dennis să se lovească de gard şi să se strice, a simţit că înnebuneşte când a auzit toate astea. Poate de-aici i s-a tras şi criza de inimă. Vrei să-ţi spun ce l-am mai întrebat pe tata?

Jean confirmă dând din cap.

— Mama nu putea suferi niciun fel de băutură alcoolică, dar lui taică-meu i-a plăcut întotdeauna să tragă câte un şnaps, după-amiaza târziu. Se fofila în garaj, unde avea ascunsă câte o sticlă de băutură în spatele cutiilor cu vopsea, şi, prefăcându-se că mai făcea curat prin maşină, dădea şi el pe gât o duşcă-două. Câteodată, se aşeza în maşina lui Dennis şi trăgea la măsea acolo. Eu sunt sigur că am tras frâna de mână. Mai ştiu că Dennis nici nu s-a apropiat de ea atunci. Juca baschet cu amicii lui. Şi în niciun caz mama nu s-a suit în automobilul lui decapotabil. Ei bine, l-am

întrebat pe tata dacă a stat în maşina lui Dennis în după-amiaza aceea, ca să bea nişte tărie, iar dacă da, nu cumva, din greşeală, a lăsat jos frâna de mână?

— Şi ce ţi-a zis?

— A recunoscut că a stat în maşină, şi că s-a dat jos cu un minut înainte ca aceasta să o ia la vale. N-a avut însă niciodată curajul să-i spună mamei chestia asta, nici măcar când individul acela s-a apucat să-i împuie capul cu tâmpenii despre mine.

— Dar de ce crezi că a recunoscut acum?

— Mă plimbam prin oraş, acum vreo două seri, şi mă gândeam că adesea oamenii trăiesc o viaţă întreagă purtând în suflet nişte conflicte nestinse, nerezolvate. Când i-am văzut maşina pe alee – întâmplător, aceeaşi alee –, m-am decis să intru şi, după paisprezece ani de tăcere, să lămuresc lucrurile.

— Te-ai văzut cu el aseară şi te mai vezi şi în seara asta. Înseamnă că v-aţi împăcat?

— Jean, omul ăsta împlineşte curând optzeci de ani şi e şi destul de bolnav. De douăzeci şi cinci de ani a trăit cu această minciună. A devenit aproape patetic, pe cuvânt! Dacă l-ai vedea spunându-mi, aproape plângând, că vrea să-şi răscumpere greşeala faţă de mine, l-ai ierta. Bineînţeles că aşa n-o pot face, dar întâlnindu-mă cu el şi ascultându-l, sper să

mai uit din tot ce-a fost rău între noi. Are dreptate când spune că, dacă maică-mea ar fi ştiut că el băuse în maşină, şi provocase fără să vrea accidentul, probabil i-ar fi dat un şut în fund imediat.

— În schimb, mama ta s-a îndepărtat sufleteşte de *tine.*

— Da, ceea ce, în consecinţă, a dus la impresia că sunt un inadaptat şi complet ratat, care m-a urmărit tot timpul liceului. Am încercat să fiu ca Dennis, dar n-aveam cum: frumos ca el nu eram, ba dimpotrivă; conformaţie atletică şi talent de mare sportiv n-aveam; spirit de lider, nici atât. Singurele dăţi când aveam impresia că nu sunt singur, că există un spirit de camaraderie, au fost serile în care mă duceam împreună cu colegii la muncă. Pe urmă, când terminam treaba, mergeam toţi la o pizza. Poate că, situaţia asta a avut şi o parte bună: am învăţat că există şi alţi copii care suferă în sinea lor, iar mai târziu, ca adult, am încercat să alin suferinţelor celor tineri. Asta e meseria mea acum.

— Din câte am auzit, eşti un nume în psihiatrie.

— Sper să fie aşa. Apropo de asta, producătorii emisiunii de televiziune vor să mute spectacolul la New York, aşa că mi s-a făcut propunerea să lucrez la spitalul de-acolo.

Cred că voi face şi acest pas.

— Adică un nou început? întrebă Jean.

— Exact – un nou început, în care ceea ce nu poate fi iertat sau uitat va putea măcar să rămână de domeniul trecutului, spuse el, ducând cana la gură. Merită să ciocnim pentru asta, nu crezi, Jeannie?

— Da, fireşte.

Da, Mark, îşi spuse Jean. Am suferit mult, dar parcă nu aşa rău ca tine. Părinţii mei erau prea preocupaţi de ura care le încingea spiritele, şi nu mai aveau timp să se sinchisească de mine. Părinţii tăi ţi-au arătat limpede că îl iubeau mai mult pe fratele tău, iar taică-tău, cu bună ştiinţă, a lăsat-o pe maică-ta să creadă că eşti vinovat, ceea ce a împiedicat-o să te mai ierte vreodată. Cât de mare o fi fost durerea din sufletul tău?!

Jean ar fi vrut să-l mângâie pe mână, aşa cum o alinase şi el nu demult, la aceeaşi masă, dar ceva o reţinea. Pur şi simplu nu putea avea încredere în el. Pe urmă, îşi aminti că voia să-l întrebe şi ea ceva:

— Mark, în ce consta slujba pe care o aveai seara, în ultimul an de liceu?

— Lucram în echipa care făcea curăţenie în clădirea aceea, care a ars într-un incendiu. Tatăl lui Jack Emerson ne-a făcut rost de serviciu, acolo, mai multora dintre noi. Parcă nu erai de faţă când ne-am apucat să glumim

pe tema asta, acum vreo două seri, nu-i aşa?! Toţi băieţii care au fost acum „oaspeţi de onoare” au dat cu mătura prin clădirea aia şi au golit coşurile de gunoi.

— *Toţi?* întrebă Jean. Adică voi toţi – Carter, Gordon, Robby şi tu?

— Exact. Ba chiar şi Joel Nieman, alis Romeo. Toţi am lucrat la Jack. Apropo, să nu uităm că toţi eram „oropsiţi” pe-atunci – nu jucam în nicio echipă, nu plecam în turnee, nimic. Eram băieţii ideali pentru o asemenea muncă. Dar, ia stai aşa, adăugă el, după o scurtă pauză. Ştii şi tu clădirea despre care îţi spun, doar erai pacienta doctorului Conners!

Jean simţi că înlemneşte.

— Eu nu ţi-am spus niciodată asta, Mark

— Ba da, precis mi-ai spus. Altfel, de unde să fi ştiut?!

Într-adevăr, altfel de unde să fi ştiut? repetă Jean în gând, împingând scaunul în spate, ca să se ridice.

— Mark, am de dat nişte telefoane. Te superi dacă te las pe tine să plăteşti? Eu mă duc direct sus.

74

Doamna Ferris era în studio, când Jake ajunse înapoi la şcoală.

— Cum a mers treaba, Jake? îl întrebă ea, privindu-l cum se căznea să închidă uşa fără să lovească masivul aparat de fotografiat cu care fusese pe teren.

— O adevărată aventură, Jill, recunoscu Jake. Adică, „doamnă Ferris", se corectă el rapid. M-am decis să fac o relatare cronologică a vieţii Laurei Wilcox. Am prins un cadru excelent cu biserica St. Thomas of Canterbury şi, culmea norocului, în faţa ei era un cărucior de copil. Vreau să zic un cărucior *de-adevăratelea,* cum erau pe timpuri, nu prostii din astea cu rotile sau mai ştiu eu ce minuni, în care îşi bagă părinţii copiii în ziua de azi.

Jake îşi scoase reportofonul din buzunar.

— Ce ger e-afară, se văită el. Bine măcar că la secţia de poliţie era cald.

— Secţia de poliţie, Jake?! repetă Jill Ferris, mirată.

— Îhî. Dar hai mai bine să-ţi explic totul. După ce am prins biserica, am luat nişte cadre

generale, ca lumea care va citi articolul să-şi poată face o idee despre comunitatea de-aici. Sigur, sunt conştient că materialul meu va fi publicat în *Gazette,* dar am speranţa că-l vor prelua şi alte ziare, aşa că se va bucura de o audienţă mult mai largă.

— Da, Jake, înţeleg. Dar, ştii, tocmai voiam să plec, aşa că…

— Nu durează decât un minut. Pe urmă, ziceam, am pozat cea de-a doua casă a Laurei, „colosul”. E impresionantă, dacă îţi plac chestiile astea grandioase – cu o curte mare în faţă, în care actualii locatari, habar n-am cine sunt, au înfipt pe peluză câteva statui greceşti. În opinia mea, totul pare pompos, însă cititorii vor putea înţelege că Laura n-a avut o copilărie cu „dejun-surpriză”.

— Copilărie cu „dejun-surpriză”? se miră Jill Ferris.

— Da, dă-mi voie să-ţi explic. Bunicul meu mi-a povestit despre un actor pe nume Sam Levenson, care zicea că ai lui erau atât de săraci, încât maică-sa cumpăra aproape pe nimic conserve cărora le căzuseră etichetele şi care se vindeau dintr-un cărucior la colţul străzii. Conservele astea se dădeau aproape pe degeaba fiindcă, nemaiavând nicio etichetă pe ele, habar n-aveai ce conţineau. Femeia le spunea copiilor că vor avea un „dejun surpriză”: nu se ştia niciodată ce urmau să

mănânce. În fine, din fotografiile acestei case unde a stat Laura te convingi că familia ei o ducea extrem de bine. După ce am prins câteva cadre ample cu clădirile din jurul casei Laurei, m-am suit în maşină şi m-am dus în cealaltă parte a oraşului, pe Mountain Road, unde eroina noastră a locuit până la vârstă de şaisprezece ani. E o stradă foarte agreabilă şi, sincer să fiu, cea de a doua casă îmi place mult mai mult, decât cea cu statuile greceşti. Ei bine, nici n-am apucat să trag vreun cadru, că am şi văzut un echipaj de poliţie oprind. Un poliţai extrem de agresiv s-a repezit la mine, întrebându-mă ce fac acolo. Când i-am explicat că îmi exercitam dreptul cetăţenesc de a face fotografii pe stradă, m-a poftit în maşina lui şi m-a dus la secţia de poliţie.

— Adică te-a *arestat,* Jake? exclamă Jill Ferris.

— Nu, doamnă, nu tocmai. Căpitanul mi-a luat un interogatoriu şi, întrucât ştiam ce mare serviciu îi făcusem detectivului Deegan, avertizându-l că Laura Wilcox mi se păruse extrem de agitată când sunase la hotel ca să le ceară să-i rezerve camera în continuare, am considerat că aveam tot dreptul să îi explic căpitanului că lucrez ca asistent special al domnului Deegan, în ancheta privind dispariţia Laurei.

Ce-o să-mi mai lipsească puştiul ăsta, când

va termina liceul, se gândi Jill Ferris. Aproape că nici nu mai conta dacă întârzia câteva minute la dentist.

— Şi căpitanul te-a crezut, Jake? întrebă ea.

— L-a sunat pe domnul Deegan care, în loc să confirme spusele mele, dimpotrivă, i-a zis căpitanului să mă bage la pârnaie şi să azvârle cheia de la celulă, spuse Jake. Nu-i deloc de râs, doamnă Ferris. E ca şi cum domnul Deegan ar fi încălcat un pact tacit. Până la urmă, tot căpitanul a fost mai înţelegător. Ba a avut chiar bunătatea de a-mi zice că am voie să mă duc mâine pe Mountain Road, ca să fac şi restul de fotografii. Dar, ce-i drept, mi-a atras atenţia să nu intru ilegal pe proprietatea cuiva. O să developez acum filmul pe care l-am tras azi şi, cu permisiunea dumitale, o să mai iau şi mâine aparatul ăsta de fotografiat, ca să mai fac câteva poze.

— Da, perfect, Jake, numai ai grijă, te rog, fiindcă aparate de genul acesta nu se mai fabrică azi, iar dacă se întâmplă ceva cu el, eu dau de bucluc, nu tu. Gata, acum trebuie să plec.

— O să-l păzesc ca pe ochii din cap, strigă Jake în urma ei.

Şi chiar că nu glumesc, se gândi el, scoţând filmul din aparat. Deşi căpitanul m-a pus în gardă în privinţa consecinţelor unei eventuale încălcări a proprietăţii cuiva, ca să îmi ilustrez

cât mai bine articolul, voi face o „măgărie”. O să mă duc pe Mountain Road şi o să pozez din spate casa Laurei, chiar dacă nu e voie. Din moment ce nu locuieşte nimeni acolo, prezenţa mea va trece neobservată.

Jake intră în camera obscură şi începu să developeze fotografiile, activitate care îi făcea mare plăcere. Ce palpitant şi creator, totodată, să vezi cum din negative se conturează oameni şi obiecte. Puse pozele la uscat, prinzându-le pe o sfoară, după care îşi scoase lupa şi le studie cu atenţie. Toate erau foarte bune însă unicul cadru pe care reuşise să-l prindă cu casa Laurei de pe Mountain Road, până ca poliţaiul să-şi facă apariţia, era cel mai interesant.

E ceva cu casa asta, se gândi Jake. Când mă uit la ea, îmi vine să mă ascund sub plapumă. *De ce,* oare? Totul este pus la punct, într-o stare perfectă. Poate tocmai de-asta. E prea frumos. Pe urmă, se uită mai de-aproape. Aha, e de la obloane, se gândi el, triumfător. Cele de la dormitorul din capătul casei sunt altfel decât celelalte. În fotografie apar mult mai închise la culoare. N-am băgat de seamă chestia asta când am făcut poza. Ohoho, exclamă el. Ia stai un pic! Când am făcut investigaţii pe Internet despre Karen Sommers, am citit undeva că a fost ucisă în dormitorul din colţ, în capătul laturii din

dreapta a casei. Mi-amintesc de o fotografie cu locul crimei, în care geamurile astea erau încercuite. Ce-ar fi să bag în ziar o poză separată cu această fereastră? în felul ăsta, aş puncta faptul că încăperea fatală unde tânăra aceea a fost omorâtă şi unde Laura a dormit până la vârstă de şaisprezece ani are un aer sumbru. Mda, articolul meu ar căpăta astfel o tentă un pic stranie, dar binevenită.

Spre dezamăgirea lui, când mări fotografia costată că diferenţa aceea de nuanţă se datora, probabil, unor transperante interioare închise la culoare, care, fiind trase, modificau aspectul obloanelor decorative exterioare.

Oare *chiar* am motive de dezamăgire? se întrebă Jake. Dacă locuieşte acolo cineva, care nu vrea să se vadă de-afară că înăuntru e lumina aprinsă? Mda, locul e o ascunzătoare perfectă. Casa a fost renovată. Pe verandă, există mobilier, ceea ce înseamnă că şi interiorul a fost decorat şi mobilat. Nu locuieşte nimeni acolo. Dar cine-o fi cumpărat-o? N-ar fi într-adevăr o bombă, dacă s-ar descoperi că Laura Wilcox este proprietara fostei ei case şi că s-a ferecat acolo împreună cu Robby Brent?! Intuiţia mea mi se pare genială, conchise el. Ce-ar fi să i-o pasez şi domnului Deegan?! Ba pe naiba, de ce-aş face-o?! Probabil că-i doar o ţăcăneală de-a mea. Şi, totuşi, dacă există un sâmbure de adevărul,

articolul meu va avea de câştigat, nu-i aşa?! în fond, Deegan i-a zis căpitanului să mă bage la răcoare, aşa că s-a şters pe bot de ajutorul meu! Să fie clar!

75

Vizita lui Sam acasă la Dorothy Connors a durat exact cincisprezece minute, aşa cum îi promisese. Văzând cât era de neputincioasă, s-a purtat frumos cu ea, ajungând repede la concluzia că atitudinea ei circumspectă denota o mare grijă faţă de reputaţia soţului ei. Conştient de acest lucru, lui Sam i-a fost mult mai uşor să treacă imediat la subiect.

— Doamnă Connors, ţin să vă spun că Jean Sheridan a stat de vorbă cu Peggy Kimball, care într-o perioadă a lucrat cu soţul dumneavoastră. Pentru a o ajuta pe doamna Sheridan să-şi găsească fiica, doamna Kimball a mărturisit că, uneori, doctorul Connors a mai eludat legile referitoare la adopţii. În cazul în care acesta este aspectul de care v-aţi temut, vă spun că, în momentul de faţă, fiica doamnei Sheridan a fost localizată şi că înfierea ei s-a produs în împrejurări absolut

legale. De fapt, doamna Sheridan urmează să cineze diseară cu părinţii adoptivi ai fetei şi, în scurt timp, se va întâlni şi cu fiica ei. Această parte a investigaţiei este practic încheiată.

Expresia de uşurare care se citea acum în ochii bătrânei confirma încă o dată că temerile ei fuseseră înlăturate.

— Soţul meu a fost un om minunat, spuse ea. Nu puteam accepta ca, la zece ani de la moartea lui, lumea să înceapă să creadă despre el că a făcut ceva greşit sau ilegal.

Dar chiar a făcut, se gândi Sam, dar nu de-asta am venit eu aici.

— Doamnă Connors, vă promit că nimic din ceea ce îmi veţi spune nu va fi folosit în scopul de a întina cumva bunul renume al soţului dumneavoastră. Vă rog, însă, să îmi răspundeţi la următoarea întrebare: aveţi cumva idee cum s-ar fi putut, totuşi, ca vreo persoană să aibă acces la fişa medicală a lui Jean Sheridan, păstrată în cabinetul soţului dumneavoastră?

Glasul lui Dorothy Connors nu tremură când ea rosti clar şi răspicat, privindu-l în ochi:

— Îţi dau cuvântul de onoare că nu cunosc o astfel de persoană şi că, dacă aş bănui pe cineva, ţi-aş spune imediat, fără niciun fel de reţinere.

Discuţia se purtase în camera însorită în care doamna Connors îşi petrecea probabil

cea mai mare parte a timpului. Bătrâna insistă să-l conducă până la uşă. Înainte de a o deschide spuse:

— În cei patruzeci de ani cât a practicat medicina, soţul meu s-a ocupe de zeci de adopţii, spuse ea. Întotdeauna fotografia copilul când venea pe lume. Pe spatele fiecărei fotografii punea data naşterii, iar dacă mama dăduse deja un nume pruncului înainte de a-l încredinţa oficial spre adopţie, soţul meu îl consemna şi pe acela.

Doamna Connors făcu o pauză, după care i se adresă lui Sam:

— Hai cu mine în bibliotecă, spuse ea.

Sam o urmă prin salonaş, apoi, prin arcada cu uşi mari de sticlă, spre o nişă plină cu rafturi cu cărţi.

— Albumele cu fotografii sunt acolo, înăuntru. După ce doamna Sheridan a plecat de la mine, am găsit poza fetiţei ei, marcată pe verso cu numele Lily. Recunosc, mi-a fost teribil de teamă ca fiica ei să nu fie exact unul dintre cazurile de adopţii fără acte. Acum, însă, când doamna Sheridan şi-a localizat fiica şi urmează să o întâlnească, sunt sigură că i-ar plăcea să aibă o poză cu Lily, când avea doar trei ceasuri.

Teancuri de albume foto ocupau rafturi întregi. Sectorul acesta din bibliotecă purta etichete cu date diferite, unele din urmă cu

patruzeci de ani. Albumul pe care doamna Connors îl trase afară avea pus un semn, în interior. Bătrâna îl deschise exact la pagina pe care o marcase, scoase o fotografie de sub folia de plastic şi i-o dădu lui Sam.

— Spune-i, te rog, doamnei Sheridan că mă bucur nespus pentru ea, zise bătrâna.

După ce se urcă în maşină, Sam puse cu grijă în buzunarul interior al hainei fotografia fetiţei nou-născute, care avea nişte ochi mari, cu gene lungi şi negre. Ce drăgălaşă era, îşi spuse el. Doamne, ce greu i-o fi fost lui Jean să renunţe la ea. N-ar fi prea mult de mers cu maşina până la Glen-Ridge. O să trec pe la hotel, ca să-i las fotografia. Michaelson urma s-o sune pe Jean, după ce a vorbit cu mine, aşa că biata de ea cred că aşteaptă cu mari emoţii întâlnirea cu părinţii adoptivi ai fetei.

Când Sam o sună din hol, Jean era sus, în cameră; acceptă imediat să se vadă cu el la recepţie.

— Vin în zece minute, spuse ea. Tocmai am ieşit din cadă. Sper că nu s-a întâmplat nimic rău?!

— Absolut nimic rău, Jean.

Cel puţin, nu deocamdată, adăugă el în gând, fiindcă tot nu reuşea să scape de senzaţia că ceva nu era chiar în regulă.

Se aşteptase ca Jean să radieze de fericire la gândul că urma să o vadă pe Lily, însă

constată că ceva o tulbura încă.

— N-ai vrea să mergem acolo? propuse el, arătând din cap spre un colţ al holului, unde erau o canapea şi un fotoliu libere.

Jean îi mărturisi aproape imediat cauza neliniştii ei.

— Sam, încep să cred că Mark e cel care a trimis faxurile, spuse ea.

— Ce te face să crezi asta?

— I-a scăpat, fără să vrea, că ştia că am fost pacienta doctorului Connors. *Eu,* una, nu i-am spus niciodată. Şi asta nu e tot. Ieri, s-a interesat la recepţie dacă am mai primit vreun fax, iar când i s-a răspuns că nu a părut destul de contrariat. Era vorba despre faxul acela care s-a amestecat din greşeală printre scrisorile altcuiva. Mi-a spus că lucra serile la policlinica doctorului Connors, în perioada când eu mergeam la consultaţii acolo. Până la urmă, a recunoscut şi că m-a văzut la West Point, cu Reed. Îi ştia numele.

— Jean, îţi promit că îl vom cerceta cu atenţie pe Mark Fleischman. Voi fi sincer cu tine. Nu mi-a convenit deloc că te-ai destăinuit. Sper că nu i-ai divulgat nimic din ceea ce ţi-a spus Michaelson azi-dimineaţă.

— Nu, nimic.

— Nu vreau să te alarmez, dar cred că trebuie să fii prudentă. Pun pariu că persoana care a trimis faxurile este cineva din clasa

voastră. Indiferent cine ar fi – Mark sau altcineva dintre participanţii la reuniunea absolvenţilor – nu mai cred că mobilul sunt banii. Cred, dimpotrivă, că avem de-a face cu un psihopat sau, oricum, cu un om extrem de periculos.

O studie câteva momente, după care spuse:

— Începuse să îţi placă de Fleischman, nu-i aşa?

— Ai dreptate, recunoscu Jean. De-asta îmi vine aşa de greu să accept ideea că omul acesta ar putea fi cu totul altfel decât pare.

— N-ai de unde să ştii dacă este aşa. Dar hai să încerc să te mai înveselesc un pic.

Sam scoase din buzunar fotografia lui Lily, explicându-i ce reprezenta, înainte de a i-o da. Pe urmă, cu coada ochiului, îi zări pe Gordon Amory şi Jack Emerson, care tocmai intrau în hotel.

— Ar fi mai bine te uiţi la ea sus, în cameră, Jean, îi sugeră el. Amory şi Emerson şi-au făcut apariţia în hol, şi, dacă dau cu ochii de tine, nu mai scapi de ei.

Jean murmură repede „Mulţumesc”, luă poza şi porni grăbită spre lift.

Sam observă că Gordon Amory o zărise şi încerca să o prindă din urmă, aşa că nu pregetă să-l intercepteze:

— Domnule Amory, spuse el. Te-ai decis cât timp vei mai rămâne pe-aici?

— Plec cel târziu la sfârşitul săptămânii. Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că, în lipsa unei veşti de la doamna Wilcox, o vom considera drept persoană dispărută. În acest caz, va trebui să stăm de vorbă pe îndelete cu cei care au fost în preajma ei înainte de a dispărea.

Gordon Amory ridică din umeri.

— O să vă dea ea un semn de viaţă, sunt sigur. Oricum, ca să simplificăm lucrurile, dacă vreţi să mă contactaţi vă comunic că pot fi găsit la domiciliul meu, după ce voi pleca de-aici. Prin intermediul lui Jack Emerson, agentul nostru, vom lansa oferta de cumpărare a unei mari suprafeţe de teren, pe care intenţionez să construiesc sediul central al firmei mele. Prin urmare, de la hotel mă duc direct la apartamentul meu din Manhattan, unde voi rămâne câteva săptămâni.

Jack Emerson care vorbise cu cineva lângă recepţie se apropie de ei.

— Ceva noutăţi de la broscoi? îl întrebă el pe Sam.

— Broscoi?! întrebă Sam.

Ştia perfect că Emerson se referise la Robby Brent, dar nu voia să se dea de gol.

— Da, actorul nostru, Robby Brent. Păi, trebuie să ştie că toţi musafirii, daţi dispăruţi sau mai ştiu eu cum, ca şi peştii, încep să miroasă după trei zile. Mai ales dacă îi bagi în

campanie publicitară!

Emerson a luat la bord nişte whisky, asta e clar, se gândi Sam, remarcând cât de congestionat la faţă era tipul.

Ignorând referirea la Brent, Sam spuse:

— Întrucât locuieşti în Cornwall, sper să te pot găsi uşor, dacă voi avea nevoie să discut cu dumneata despre Laura Wilcox. Aşa cum i-am explicat şi domnului Amory, o vom considera „persoană dispărută”, dacă nu primim cât de curând un semn de viaţă de la ea.

— Ia-o mai uşor, domnule Deegan, spuse Emerson. În clipa în care Gordie – Gordon, adică – bate palma cu mine pentru afacerea asta, am şters-o de-aici. Am o casă la St. Bart’s, unde n-am mai fost cam de multişor. M-am spetit muncind ca să organizez reuniunea asta. În seara asta, mai facem nişte poze la reşedinţa preşedintelui Downes, bem un pahar cu el, după care s-a isprăvit, să nu mai aud de reuniunea asta. Cui îi mai pasă, mă rog, dacă Laura Wilcox şi Robby Brent se mai arată vreodată la faţă?! Comitetul pentru dezvoltarea liceului Stonecroft nu are nevoie de acest gen de publicitate!

Gordon Amory, care ascultase discuţia zâmbitor, i se adresă lui Sam:

— Ţin să-ţi spun, domnule Deegan, că Jack a pus foarte bine problema. Am încercat s-o

ajung din urmă pe Jean? dar n-am mai prins-o. Urcase deja în lift. Ştii ce program are?

— Nu, spuse el. Acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă întorc la birou.

Cum să le spun eu ăstora ce program are Jean? se gândi el, traversând holul hotelului. Sper ca ea să ţină seama de avertizarea mea.

Celularul lui Sam începu să sune exact când acesta se urca în maşină. Îl căuta Joy Lacko.

— Sam, am o bombă, îi spuse ea. Intuiţia m-a împins să verific raportul despre Gloria Martin, tipa care s-a sinucis. Am făcut asta înainte de a mă ocupa de decesele survenite în urma unor accidente. Când a murit Martin, ziarul local a publicat un articol mare despre ea, în Bethlehem.

Sam aştepta.

— Gloria Martin s-a sinucis trăgându-şi o pungă de plastic peste cap. Îţi vine să crezi? Ca să nu mai vorbim că atunci când a fost găsită, avea în palmă o bufniţă mică, metalică.

76

Spre încântarea lui Duke Mackenzie, la ora nouă fără cinci, taciturnul, participant la

reuniunea absolvenţilor de la Stonecroft trecu din nou pe-acolo. Comandă un sandvici la cuptor cu brânză şi bacon, plus nişte cafea cu lapte smântânit. Duke nu rată prilejul de a intra în vorbă el:

— A fost aici o doamnă de la reuniunea voastră. Azi-dimineaţă, spuse el. Zicea că a locuit înainte pe Mountain Road.

Nu-i putea vedea ochii, din cauza ochelarilor fumurii, însă avu senzaţia că tipul se crispează, ceea ce îl făcu să creadă că reuşise să-i atragă atenţia.

— Nu ştii cum o cheamă? întrebă tipul, aparent cu indiferenţă.

— Nu, domnule. Nu ştiu. Dar ţi-o pot descrie. Frumuşică, şatenă cu ochi albaştri. Pe fie-sa o cheamă Meredith.

— Ţi-a spus ea asta!?

— Nu, domnule. Nu mă întreba cum s-a întâmplat, însă, persoana cu care vorbea ea la telefon i-a spus asta. Să fi văzut ce „zdruncinată” a fost după aceea. Mi s-a părut ciudat că nu ştia numele propriei fiice, nu crezi?!

— Nu cumva a vorbit cu vreun alt invitat de la reuniunea noastră? A pomenit numele interlocutorului?

— Nu. A zis că se va vedea cu ei – mai bine zis cu el sau cu ea, habar n-am – mâine seară la şapte.

Duke se întoarse cu spatele la tejghea, ca să scoată sandviciul din cuptor şi nu văzu zâmbetul rece de pe faţa clientului şi nici nu auzi când acesta mormăi în barbă, ca pentru sine: „Ba nu, Duke, n-o să se mai vadă cu nimeni”.

— Poftiţi, domnule, spuse Duke vesel. Văd că vă place cafeaua cu laptele degresat. Se zice că e mai sănătos aşa, însă mie îmi place să beau cafeaua cu multă frişcă, cum se bea pe timpuri. N-am de ce să-mi fac griji că m-aş îngrăşa. Taică-meu era încă verde la optzeci şi şapte de ani!

Bufniţa azvârli nişte bani pe tejghea şi ieşi mormăind un fel de „bună seara”. Simţi în spate privirea lui Duke, până ajunse la maşină. Băgăreţ cum e, nu m-ar mira dacă s-ar lua după mine, se gândi el. Nu-i scapă nimic. E clar, aici nu mai trebuie să intru. De fapt, nici nu contează. Mâine pe vremea asta, totul va fi terminat.

Urcă încet cu maşina pe Mountain Road, şi decise să nu între pe aleea din faţa casei Laurei. Ce ciudat, „casa Laurei”! De ce i-oi spune în continuare aşa? Depăşi aleea şi privi în oglinda retrovizoare, ca să se convingă că nu-l urmărea nimeni. Pe urmă, făcu o întoarcere completă în stradă şi o luă înapoi, pe unde venise, atent mereu la farurile celorlalte maşini. Ajuns la destinaţie stinse

farurile, viră brusc pe alee şi se duse să lase maşina în curtea din spate, unde era cât de cât ferită de eventualele priviri indiscrete.

Abia apoi îşi permise să se concentreze asupra a ceea ce tocmai aflase. *Jean ştia numele lui Meredith!* Precis e vorba despre familia Buckley, cu care Jean urmează să se vadă mâine seară. Meredith nu avea cum să-şi amintească unde pierduse peria de păr. Dacă ar fi fost altfel, copoiul ăla, Sam Deegan, s-ar fi aflat deja la uşa lui. Oricum, era cazul să se mişte mai rapid decât plănuise. Va trebui să intre şi să iasă din casa asta de câteva ori mâine, la lumina zilei, însă nu putea lăsa maşina parcată afară. Aşa ceva era exclus. Chiar dacă exista un gard la curtea din spate, era foarte posibil ca vreun vecin de la etaj să vadă automobilul şi să sune la poliţie. Toţi ştiau că fosta casă a Laurei nu era locuită.

Maşina lui Robby, cu cadavrul acestuia în portbagaj, ocupa jumătate din garaj. Prima maşină închiriată de el, care lăsase poate urme de pneuri mult prea uşor de identificat acolo unde dusese el cadavrul lui Helen Whelan, se afla în cealaltă parte a garajului. Trebuia să se descotorosească de una dintre maşini, pentru a putea folosi garajul. Maşina închiriată pe numele lui i-ar fi condus pe copoi drept la el, raţionă el. Pe-asta va trebui s-o ţin aici, până nu va mai exista niciun pericol, dacă

o voi înapoia.

Am ajuns deja atât de departe, se gândea Bufniţa. Am bătut un drum atât de lung. Nu mă pot opri acum. Trebuie dus totul până la capăt. Se uită la sandviciul şi la cafeaua pe care le cumpărase pentru Laura. N-am mâncat nici eu nimic, se gândi el. Ce mai contează dacă Laura mănâncă sau nu ceva în seara asta? Oricum nu mai are mult de trăit, aşa că nu există pericolul să-i fie foame mâine.

Desfăcu punga şi mâncă, tacticos, sandviciul. Sorbi din cafea, zicându-şi că lui îi plăcea cafeaua neagră. După ce termină, coborî din maşină, descuie uşa de la bucătărie şi intră în casă. În loc să urce treptele până la dormitorul Laurei, deschise uşa de la bucătărie care dădea spre garaj şi, intenţionat, o trânti la loc, în timp ce îşi punea nişte mănuşi de plastic, pe care le avea întotdeauna în buzunarul scurtei cu care era îmbrăcat.

Laura va auzi zgomotul, îşi făcu el socoteala, şi va începe să tremure de frică la gândul că, poate, venise s-o ucidă. Probabil că i se făcuse şi foame, ceea ce însemna că aştepta cu nerăbdare ca el să-i aducă ceva de mâncare. Pe urmă, văzând că el nu apare, frica se va combina cu nerăbdarea, căpătând proporţii îngrijorătoare, până când va ajunge cu nervii la pământ, gata să facă tot ce voia el, gata să i

se supună.

Într-un fel, ar fi vrut să o poată asigura că în curând se va isprăvi totul, fiindcă aşa s-ar fi liniştit şi pe sine. Durerea de la braţ îi distrăgea atenţia. Muşcăturile de câine se mai vindecaseră, însă cea mai adâncă dintre ele, rana cea mai urâtă, se infectase din nou.

Lăsase cheile lui Robby în contact, în maşina acestuia.

Gândindu-se cu scârbă la trupul neînsufleţit, care zăcea în portbagaj acoperit cu nişte pături, deschise uşa garajului, se urcă în maşina lui Robby şi ieşi în marşarier. În câteva minute, care i se părură o veşnicie, ascunsese deja în garaj a doua maşină pe care o închiriase.

Bufniţa conduse maşina lui Robby, cu farurile stinse, până ajunse la următoarea intersecţie, după care le aprinse şi parcurse distanţa de câţiva kilometri până la ultima ei destinaţie – fluviul Hudson.

După patruzeci de minute, se afla în camera lui; drumul de întoarcere de la locul unde aruncase maşina în apă îl făcuse pe jos. Misiunea lui de a doua zi era riscantă, reflectă el, dar se va strădui din răsputeri să reducă la minimum pericolul. Înainte de revărsatul zorilor, se va întoarce, pe jos, la casa Laurei. Poate că o va pune pe aceasta să o sune pe Meredith şi să îi spună că ea era mama ei

naturală. Laura îi va cere fetei să iasă câteva minute din West Point, imediat după micul dejun. Meredith ştie că a fost înfiată, se gândea Bufniţa. A discutat pe tema asta cu mine. De altfel orice fetişcană de nouăsprezece ani ar veni cu sufletul la gură la întâlnirea cu mama care o adusese pe lume.

După ce o va înhăţa pe Meredith, o va pune pe Laura să o sune pe Jean, din partea lui.

Sam Deegan nu e prost. Poate chiar acum scormoneşte prin dosarele deceselor celorlalte fete, investigând accidentele „neaccidentale". Abia de la Gloria am început să-mi las „semnătura", reflecta Bufniţa. Culmea e că prima oară am folosit o tinichea pe care chiar proasta aia şi-o cumpărase.

„Ai ajuns cineva, eşti mare! Şi când te gândeşti că te poreclisem «Bufniţa»", îi spusese ea râzând, un pic pilită, dar tot rea şi nesimţită. Pe urmă, îi arătase broşa-bufniţă, învelită încă în punguliţa aceea de plastic. „Am văzut chestia asta, din întâmplare, la o prăvălioară care vinde tot felul de zorzoane", îi explicase ea. „Când m-ai sunat ca să-mi spui că eşti în oraş, m-am dus repede şi am cumpărat tinicheaua asta. M-am gândit că o să ne amuzăm pe cinste!"

Avea toate motivele să-i fie recunoscător Gloriei. După moartea ei, s-a dus şi a cumpărat vreo zece bufniţe de tablă, de cinci

dolari bucata. Îi mai rămăseseră trei. Putea să mai facă rost de altele, desigur, însă, după socotelile lui, de altele n-ar mai trebui să aibă nevoie. Laura, Jean şi Maredith. Câte o bufniţă pentru fiecare.

Bufniţa potrivi ceasul deşteptător să sune la ora cinci şi se culcă.

77

Ah, dacă aş putea să dorm, poate chiar să visez, îşi zise Jean, zvârcolindu-se în pat, de pe-o parte pe cealaltă. În cele din urmă, aprinse lumina şi se ridică. I se părea că în cameră era prea cald. Se duse spre fereastră şi o deschise larg în speranţa că va reuşi să adoarmă, după ce încăperea se va răcori.

Fotografia lui Lily, făcută imediat după ce fetiţa venise pe lume, era pe noptieră. Jean se aşează pe marginea patului şi o privi îndelung. Cum de am putut să renunţ la ea? se întrebă ea, cu o durere sfâşietoare. *De ce* am renunţat la ea? Avea senzaţia că inima i se sfărâmase în mii de cioburi. Diseară, mă voi întâlni cu cei care au luat-o pe Lily după ce s-a născut. Ce-o să le spun? Că le sunt recunoscătoare? Da, le sunt recunoscătoare, dar mi-e ruşine să recunosc că sunt geloasă pe ei. Dacă se

răzgândesc şi decid că e preferabil să n-o întâlnesc deocamdată?!

Trebuie să o văd, şi pe urmă să mă duc acasă. Nu vreau să mai am de-a face cu cei de la Stonecroft. Vreau să scap de toţi. Aseară, la cocktailul de la preşedintele Downes, atmosfera a fost îngrozitoare. Jean stinse lumina şi se culcă. Toţi păreau aşa de încordaţi, dar fiecare în alt fel, îşi continuă ea gândurile. Mark – oare ce se petrece în sufletul lui? A fost foarte tăcut şi a făcut eforturi vizibile pentru a mă evita. Carter Stewart era morocănos; bombănea că îşi pierduse vremea toată ziua umblând după scenariile lui Robby, în loc să-şi fi văzut de treburile lui, mai ales că avea mult de lucru. Jack Emerson era ţâfnos şi bea whisky cu găleata. Gordon părea în regulă, asta până când preşedintele Downes a insistat să-i vâre sub nas planurile pentru noua clădire. În momentul acela, a explodat. A răcnit că la dineul festiv a oferit un cec de o sută de mii de dolari pentru finanţarea construcţiei. N-am crezut că e capabil să urle aşa! Zbiera furios că, întotdeauna, cu cât dai mai mult, cu atât lumea încearcă să stoarcă şi mai mult de la tine.

Carter a fost şi el la fel de bădăran. A zis că n-are probleme de genul ăsta, din simplul motiv că el nu obişnuieşte să facă donaţii. Pe

urmă, a venit rândul lui Jack Emerson, care, călcând pe urmele celor doi, a început să se laude că el donează jumătate de milion de dolari liceului Stonecroft, pentru noul centru de comunicaţii.

Numai Mark şi cu mine n-am spus nimic, se gândi Jean. Voi face şi eu o donaţie, dar a mea va fi pentru burse, nu pentru clădiri.

Încercă să nu se mai gândească acum la Mark şi se uită la ceas. Era cinci fără un sfert. Cu ce să mă îmbrac oare diseară? Nu mi-am adus prea multe haine, aşa că n-am de unde alege. Nici nu ştiu ce fel de oameni sunt părinţii adoptivi ai Laurei. Cum se îmbracă – mai neconvenţional sau protocolar?! Cred că jacheta de tweed şi pantalonii clasici, cu care m-am îmbrăcat duminică dimineaţa, ar merge cel mai bine. E o ţinută potrivită pentru orice ocazie.

Jean îşi aminti apoi de pozele făcute de fotograf acasă la preşedintele Downes. Vor fi groaznice, îşi zise ea. Dintre bărbaţi, niciunul n-a încercat să schiţeze vreun zâmbet măcar, iar eu am rânjit de-a dreptul prosteşte. Pe urmă, când a apărut puştiul acela îndrăzneţ, Jake Parker, şi ne-a propus să ne facă o poză de grup pentru *Gazette,* am crezut că preşedintele Downes o să facă un atac de cord. Mi-a fost milă de băiat, când l-a dat afară. Sper ca Jake să nu studieze în

continuare la Georgetown. Oricum, e genul de om lângă care viaţa pare mult mai interesantă.

Gândindu-se la Jake, Jean începu să zâmbească, ceea ce însemna că abia acum reuşise să se destindă un pic din încordarea provocată de vestea că urma să îi cunoască pe părinţii adoptivi ai lui Lily.

Apoi, zâmbetul îi pieri la fel de repede cum apăruse. Oare unde era Laura? se întrebă ea. Azi se împlinesc cinci zile de când a dispărut. Totuşi, nu pot rămâne aici la nesfârşit. Am cursuri săptămâna viitoare. Nu ştiu de ce cred că până la urmă mă va suna iar.

Clar, n-am nicio şansă să adorm. E mult prea devreme să mă scol, dar aş putea citi. Nici n-am deschis ziarul de ieri şi habar n-am ce se mai întâmplă în lume.

Jean traversă încăperea, până la birou, luă ziarul şi se întoarse în pat. Îşi potrivi perna ceva mai sus şi se apucă să citească. La un moment dat simţi că i se închid ochii de oboseală; scăpă ziarul din mână şi se cufundă într-un somn adânc.

La şapte fără un sfert, sună telefonul. Când văzu cât era ceasul, lui Jean i se puse o ghiară în gât. Veşti proaste, se gândi ea. S-a întâmplat ceva cu Laura – sau cu Lily!

— Alo! rosti ea, speriată.

— Jeannie… eu sunt.

— Laura! strigă Jean. Unde eşti? Cum te

simţi?

Laura plângea în hohote şi abia se înţelegea ce spune.

— Jean… ajută-mă. Mi-e aşa de frică. Am făcut… o mare… tâmpenie… Iartă-mă… Faxurile… despre… despre Lily.

Jean se crispa.

— Dar tu nu o cunoşti pe Lily. Asta ştiu precis.

— Robby… el… el… a luat peria… ei. A… fost… ideea lui.

— Unde e Robby?

— În… drum… California. Şi dă… dă vina… pe mine. Jeannie, să ne întâlnim… te rog. Cu tine singură, doar cu tine… singură.

— Laura, unde eşti?

— La… motel… Cineva… m-a recunoscut. Trebuie să… să închid.

— Laura, unde vrei să ne întâlnim?

— Jeannie… la Lookout.

— Adică la Storm King Lookout?

— Da… da.

Hohotele Laurei se înteţiră.

— Mă… omor…

— Laura, ascultă-mă, spuse Jean cu disperare. Vin acolo în douăzeci de minute. O să fie bine, crede-mă, o să fie bine.

La celălalt capăt al firului, Bufniţa se grăbi să închidă telefonul.

— Bravo, Laura, o lăudă el. Eşti, totuşi, o mare actriţă. A fost o interpretare demnă de un Academy Award, pe cuvânt.

Laura se prăbuşise pe pat; hohotele de plâns se domoleau încetul cu încetul, devenind nişte suspine sacadate.

— Am făcut asta, doar pentru că mi-ai promis că fiica lui Jean nu va păţi nimic.

— Da, ţi-am promis, spuse Bufniţa. Laura, ţi-o fi foame. N-ai mai mâncat nimic de ieri-dimineaţă. Nu ştiu cum o fi cafeaua asta. Barmanul de la localul din vale a început să se cam bage în sufletul meu, aşa că a trebuit să mă duc în alt loc. Ia uite ce-am adus!

Laura nu avu nicio reacţie.

— Întoarce capul, Laura! Uită-te la mine!

Istovită, Laura se supuse. Pe sub pleoapele umflate, văzu în mâna lui trei pungi de plastic.

Bufniţa începu să râdă.

— Nişte cadouri, explică el. Unul pentru tine, unul pentru Jean şi unul pentru Meredith. Laura, ghici ce o să fac cu ele. *Răspunde-mi, Laura! Poţi să ghiceşti ce o să fac cu ele?*

78

— Scuze, Rich, dar să nu-mi spună nimeni că

a fost doar o coincidenţă bizară faptul că Gloria Martin, una dintre fetele care la Stonecroft mâncau la aceeaşi masă, avea în mână o broşă de tinichea în formă de bufniţă, când a fost găsită moartă! zise Sam, pe un ton sec.

Făcuse încă o noapte albă. După ce îl sunase Joy Lacko, se întorsese imediat la serviciu. Dosarul despre sinuciderea Gloriei Martin, trimis de Poliţia din Bethlehem, sosise aşa că se apucară împreună să îl purice; procedară la fel şi cu relatările din ziar referitoare la moartea ei.

Când Rich Stevens sosise la birou, la opt dimineaţa, îi convocase la o şedinţă. După ce ascultase ce avusese de spus Sam, se întorsese spre Joy:

— Tu ce părere ai?

— Iniţial, am crezut că e clar ca bună ziua – psihopatul „Bufniţa” a ucis o serie de fete de la Stonecroft, în ultimii douăzeci de ani, iar acum revine în zonă, spuse Joy. Acum, nu mai sunt, însă, atât de sigură. Am discutat cu Rudy Haverman, poliţistul care s-a ocupat de cazul sinuciderii Gloriei Martin, în urmă cu opt ani. Tipul a făcut o investigaţie incredibilă. Mi-a povestit că Martin avea pasiunea zorzoanelor ieftine. Bunăoară, tinicheaua cu care a murit în mână era încă în ambalajul original de plastic. Haverman a identificat-o pe

comercianta de la care tipa cumpărase broşa; femeia ţine minte perfect că Martin i-a spus atunci că ia bufniţa ca să facă o glumă cuiva.

— E adevărat că nivelul alcoolemiei arată că era pilită rău când a murit? întrebă Stevens.

— Exact. Avea o alcoolemiei de 0.20. După spusele lui Haverman, tipa s-a apucat de băutură după ce a divorţat. Ajunsese într-un asemenea hal, încât le spunea prietenilor că nici nu mai are pentru ce trăi.

— Joy, ai dibuit cumva vreo menţiune în dosarele celorlalte femei – fetele care mâncau pe vremuri la aceeaşi masă –, din care să reiasă că aveau asupra lor o bufniţă din asta, atunci când cadavrele lor au fost găsite?

— Nu, până acum, nu, recunoscu Joy.

— Puţin îmi pasă dacă Gloria Martin a cumpărat sau nu personal bufniţa aia, spuse Sam cu îndârjire. Faptul că o avea în mână îmi demonstrează că a fost ucisă. Şi, pe urmă, ce dacă li se văita prietenilor că e deprimată? Mai toţi oamenii se simt deprimaţi după un divorţ, chiar dacă decizia le-a aparţinut. Martin, însă, era foarte legată de familia ei şi ştia câtă durere le-ar provoca, dacă s-ar omorî. Nu a lăsat niciun bilet de adio, în care să spună că îşi pune capăt zilelor. În plus, ţinând seama de cantitatea de alcool pe care o ingurgitase, mă mir ca a mai reuşit să-şi tragă punga aia peste cap, fără să scape bufniţa din

mână.

— Eşti de acord cu acest punct de vedere, Joy? întrebă tăios Rich Stevens.

— Da, domnule. Rudy Haverman e convins că femeia s-a sinucis, însă el n-a avut de-a face cu alte două cadavre, care aveau în buzunar o broşă de tinichea în formă de bufniţă.

Rich Stevens se rezemă de spătar şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Teoretic, persoana care le-a omorât pe Helen Whelan şi Yvonne Tepper *ar putea* – repet, *ar putea* – să aibă de-a face cu decesul a cel puţin uneia dintre fetele de la Stonecroft.

— A şasea dintre ele, Laura Wilcox, e dată dispărută, preciză Sam. Ceea ce înseamnă că mai rămâne doar Jean Sheridan. Am avertizat-o ieri să nu aibă încredere în nimeni, însă nu sunt sigur că va ţine seama de sfatul meu. S-ar putea să aibă nevoie de protecţie.

— Unde e ea acum? întrebă Stevens.

— La hotel. M-a sunat aseară pe la nouă, din camera de hotel, ca să-mi mulţumească pentru ceea ce i-am adus ieri. Fusese la un cocktail, la preşedintele de la Stonecroft Academy, iar când vorbea cu mine i se adusese cina în cameră. Urmează să se întâlnească, diseară, cu părinţii adoptivi ai fiicei ei. Mi-a zis că spera să se poată linişti, ca să doarmă bine şi să fie odihnită a doua zi.

Sam făcu o pauză, după care continuă.

— Rich, uneori e bine să te bizui şi pe instincte. Joy se pricepe de minune să scormonească prin dosarele deceselor celor de la Stonecroft. Jean Sheridan m-ar refuza categoric dacă i-aş sugera să-şi angajeze un bodyguard şi ar reacţiona exact la fel, dacă i-am propune noi pe cineva, care să o păzească. De mine, însă, îi place, or, dacă am să-i spun că aş vrea să fiu prin preajmă, ori de câte ori pleacă de la hotel, cred că va accepta.

— Bună idee, Sam, zise Stevens. Atâta ne-ar mai lipsi – ca doamna Sheridan să păţească, Doamne fereşte, ceva!

— Şi încă un lucru, adăugă Sam. Aş vrea să pun sub supraveghere pe unul dintre tipii prezenţi la reuniunea absolvenţilor şi care este încă în oraş. Îl cheamă Mark Fleischman, *doctorul* Mark Fleischman. E psihiatru.

Joy îl privi mirată pe Sam.

— Doctorul Fleischman! Sam, dar tipul e extraordinar; să vezi ce sfaturi bune le dă telespectatorilor, în emisiunea lui la TV. Acum vreo două săptămâni a discutat despre situaţia copiilor care se simt respinşi la şcoală şi acasă. A avut o mulţime de recomandări pentru părinţii care se confruntă cu asemenea situaţii, şi le-a atras atenţia asupra riscului ca odraslele lor să rămână mutilate sufleteşte pe viaţă. Întâlnim adesea cazuri din astea, nu-i aşa?

— Da, sigur. Din câte am înţeles eu, Mark Fleischman a avut şi el mult de suferit în adolescenţă, atât la şcoală, cât şi acasă, spuse Sam, pe un ton sumbru. S-ar putea să vorbească din propria-i experienţă.

— Verifică tu cine e liber ca să preia filarea tipului, spuse Rich Stevens. Şi, apropo, e cazul să o trecem pe Laura Wilcox pe lista persoanelor dispărute. Au trecut deja cinci zile de când s-a evaporat.

— Ca să nu ne minţim, cred că ar trebui să o trecem şi pe lista posibilelor decese, spuse Sam, pe un ton sec.

79

Când termină de vorbit cu Laura, Jean se spălă pe faţă, se pieptănă în fugă, îşi puse treningul, îşi vârî celularul în buzunar, apucă în grabă portofelul şi ieşi valvârtej din hotel, îndreptându-se spre maşină. Până la Storm King Lookout, pe Route 218, făcea cincisprezece minute. Fiind devreme, traficul nu putea fi aglomerat. Deşi era prudentă la volan, de data asta apăsă puternic pe acceleraţie, ajungând repede la 110 km pe

oră. Ceasul arăta şapte şi două minute.

Laura e disperată, se gândea ea. De ce mi-o fi dat întâlnire acolo? Vrea oare să se sinucidă? O obseda gândul că Laura ar putea ajunge acolo înaintea ei. Şi-o imagina încălecând balustrada şi aruncându-se de sus... Lookout se înălţa la peste o sută de metri deasupra fluviului Hudson.

Maşina derapă uşor la ultimul viraj, şi pentru o fracţiune de secundă Jean crezu că nu o va mai putea redresa. În clipa următoare, văzu maşina parcată lângă telescop, în punctul de observaţie. Dă, Doamne, să fie Laura, se rugă ea. Dă, Doamne, să fie acolo. Dă, Doamne, să nu fi păţit nimic!

Scârţâind din pneuri, opri în parcare, ieşi din maşină şi se repezi spre portiera din dreapta faţă a celuilalt automobil aflat acolo.

— Laura… strigă ea, însă restul cuvintelor îi îngheţară pe buze. Bărbatul de la volan purta o mască – o mască de plastic reprezentând o bufniţă. Ochii bufniţei, cu pupile negre în mijlocul unui iris galben imens, erau înconjuraţi de smocuri de puf alb care, treptat-treptat, se închideau la culoare, devenind maro pe lângă cioc.

Tipul ţinea în mână un revolver.

Îngrozită, Jean vru s-o ia la fugă, însă o voce cunoscută îi porunci:

— Urcă-te în maşină, Jean, dacă nu vrei să

mori aici. Şi să nu-mi rosteşti numele. E interzis.

Maşina ei se afla doar la câţiva metri distanţă. Să se încumete să alerge până acolo? Oare ar împuşca-o? Bărbatul ridică arma.

Paralizată de frică, Jean nu ştia ce să facă; pe urmă, încercând să tragă de timp, ridică încet piciorul, ca şi cum ar fi intenţionat să urce în maşină. O să sar înapoi, se gândi ea. Şi o să mă bag dedesubt. Ca să mă împuşte, va trebui să se dea jos şi el. Poate reuşesc să ajung, totuşi, până la maşina mea. Cu un gest rapid, bărbatul o înşfacă de braţ şi o trase în maşină. Apoi se aplecă peste ea, şi trânti portiera.

După o clipă, ieşea deja în marşarier pe Route 218, îndreptându-se spre Cornwall. Smulgându-şi masca de pe faţă, bărbatul rânji la Jean.

— Eu sunt Bufniţa, zise el. Eu sunt Bufniţa. Niciodată să nu mă strigi altfel. Ai înţeles?

E nebun, se gândi Jean, încuviinţând din cap. În trafic, nu mai erau alte maşini. Dacă ar apărea vreuna, ar putea încerca să apese pe claxon. Mai bine să rişte aici, pe şosea, decât să îl lase s-o ducă în vreo fundătură, unde n-ar mai putea-o ajuta nimeni.

— „Eu sunt… buffniţţţa… Şi… şi trăiesc… într-un…”, recită el. Mai ţii minte, Jeannie? Mai ţii minte?

— Da, ţin minte, spuse ea, gata să-i rostească numele, dar se abţinu la timp.

O să mă omoare, se gândi ea. Mai bine trag de volan şi provoc un accident.

Bufniţa se întoarse spre ea, rânjind cu toată gura. Ce negre erau pupilele lui!

Telefonul celular, se gândi ea. E în buzunar. Se lipi cu spatele de scaun şi bâjbâi cu mâna după telefon. Izbuti să-l tragă afară şi să-l proptească într-o parte, unde el nu putea să-l vadă, dar până să apuce să deschidă clapeta şi să formeze 911, Bufniţa îşi zvârli mâna dreaptă spre ea.

— Intrăm în trafic, zise şi degetele lui puternice, încovoiate ca nişte gheare, i se înfipseră în ceafa.

Jean se smulse de lângă el şi, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, mai apucă să vâre telefonul celular între spătarul şi şezutul scaunului.

Când se trezi, era legată de un scaun; şi avea un căluş în gură. În cameră era întuneric, însă desluşea totuşi trupul unei femei întinse pe patul din cealaltă parte a încăperii, o femeie într-o rochie lucioasă, care sclipea în contact cu firavele raze de lumină ce se strecurau printre obloanele groase de la fereastră.

Ce s-a întâmplat? se întrebă Jean. Mă doare capul. Oare de ce nu mă pot mişca? Visez cumva? Nu, urma să mă întâlnesc cu Laura.

M-am suit în maşină şi…

— Te-ai trezit, Jeannie, nu-i aşa?!

Întoarse cu greu capul. El era în cadrul uşii.

— Te-am surprins, nu-i aşa, Jean? Mai ţii minte piesa de teatru din clasa a zecea? Toată lumea a râs de mine. Şi tu ai râs de mine. Ţii minte?

Ba nu, eu n-am râs, se gândi Jean. Mie mi-a fost milă de tine.

— Răspunde, Jean.

Căluşul era legat atât de strâns, încât Jean nu ştia dacă răspunsul ei va putea fi auzit:

— Mi-aduc aminte.

Şi, ca să fie mai convingătoare, dădu energic din cap.

— Eşti mai deşteaptă decât Laura, spuse el. Acum, am să plec. Rămâneţi aici, amândouă. Împreună. O să vin repede înapoi şi o să aduc pe cineva cu mine, o persoană pe care *mori* de nerăbdare s-o vezi. Ia ghici cine el

După ce Bufniţa plecă, Jean auzi un scâncet, care venea dinspre pat. Apoi, cu glasul înăbuşit din cauza căluşului, dar totuşi perceptibil, Laura începu să vorbească:

— Jeannie… mi-a promis că… n-o să-i facă rău lui Lily… dar a minţit… o s-o omoare… şi pe ea.

80

La nouă fără un sfert, aflat în drum spre Glen-Ridge House, Sam se gândi că nu era, totuşi, prea devreme pentru a o suna pe Jean. Îi păru rău, dar nu se îngrijoră când constată că în camera ei de hotel nu răspundea nimeni. Luase cina în cameră, în seara precedentă, şi era de presupus că dimineaţa se dusese la restaurant, pentru micul dejun. S-o sune oare pe celular? Nu, mai bine nu, conchise el. Oricum, ajung la hotel imediat, aşa că n-are niciun rost să mă mai încurc cu telefoanele.

Prima senzaţie că se întâmplase ceva rău cu ea o avu când constată că Jean nu era în restaurant şi că nici nu răspundea la telefon în cameră. Recepţionerul nu ştia dacă doamna Sheridan ieşise cumva la o plimbare. „Asta nu înseamnă că doamna *nu a ieşit* din hotel”, îi explică el. „Doar că nu pot fi sigur, întrucât dimineaţa nu ne vedem capul de treabă la recepţie, deoarece majoritatea clienţilor vin să predea camera.”

Sam îl văzu pe Gordon Amory, care ieşea din lift. Era îmbrăcat extrem de elegant, cu un costum cenuşiu-închis, cămaşă şi cravată asortată. Când îl observă pe Sam, Gordon veni

spre el.

— Ai vorbit cumva în dimineaţa asta cu Jean? se interesă el. Trebuia să luăm micul dejun împreună, dar n-a apărut la masă. M-am gândit că a dormit poate mai mult, dar nu răspunde nimeni în camera ei.

— Nu ştiu nici eu unde poate fi, spuse Sam, încercând să-şi ascundă neliniştea.

— Mda, era obosită aseară, când ne-am întors cu toţii aici. S-ar putea să fi uitat că avea întâlnire cu mine. Dau eu de ea mai târziu. Mi-a zis că mai stă aici până mâine.

Acestea fiind zise, Gordon Amory zâmbi scurt şi porni spre ieşirea din hotel.

Sam îşi căută portofelul în care avea numărul de celular al lui Jean, dar nu-l găsi. Enervat deja, presupuse că îl uitase în buzunarul sacoului cu care fusese îmbrăcat în ziua precedentă. *Cineva* trebuia să ştie numărul. Alice Sommers, îşi aminti el.

Formând numărul lui Alice, constată din nou cât se bucura la gândul că putea să-i audă vocea. Am cinat cu ea acum două seri, se gândi el. Mi-ar plăcea să iau masa cu ea şi diseară.

Alice avea numărul lui Jean, şi i-l dădu.

— Jean m-a sunat ieri ca să-mi spună cât de emoţionată este fiindcă urmează să îi cunoască pe părinţii adoptivi ai lui Lily. Mi-a mai zis, de asemenea, că e foarte probabil ca

în weekend să o vadă şi pe Lily. Minunat, nu-i aşa?!

Da, e minunat să te întâlneşti cu fiica ta, pe care n-ai mai văzut-o de aproape douăzeci de ani. Alice se bucură nespus pentru Jean, însă în sinea ei lucrul acesta îi aminteşte de Karen care s-a prăpădit tot în urmă cu douăzeci de ani, se gândi Sam. Agasat, remarcă din nou că, ori de câte ori se simţea înduioşat de ceva, tonul vocii lui devenea parcă mai dur.

— Da, e fantastic pentru ea, Alice. Gata, te las acum. Dacă vorbeşti cumva cu ea şi afli că n-a luat încă legătura cu mine, roag-o să-mi dea un bip, OK? E ceva important.

— Sam, simt că îţi faci griji pentru ea. De ce?

— Da, îmi fac griji un pic. Nu ştiu, lucrurile se precipită. Totuşi, s-ar putea să fi ieşit la o plimbare

— Anunţă-mă şi pe mine, în clipa în care dai de ea.

— Bine, Alice.

Sam închise telefonul şi se duse la recepţie.

— Aş vrea să ştiu dacă doamna Sheridan a comandat cumva micul dejun în cameră în această dimineaţă.

— Nu, sună răspunsul.

Mark Fleischman tocmai intra în hotel. Îl zări pe Sam la recepţie şi se îndreptă spre el.

— Domnule Deegan, vreau să stau de vorbă

cu dumneata. Sunt neliniştit din cauza lui Jean Sheridan.

Sam îl privea cu răceală.

— Ce te face să spui asta, domnule Fleischman?

— Faptul că persoana care a tot contactat-o în legătură cu fiica ei este periculoasă. Laura fiind dată dispărută, Jean a rămas singura teafără, dintre fetele de la Stonecroft, care obişnuiau să mănânce la aceeaşi masă.

— M-am gândit şi eu la asta, domnule Fleischman.

— Jean e supărată pe mine, nu mai are încredere. A înţeles greşit motivul pentru care am discutat cu recepţionera despre fax. Acum, orice i-aş spune, nu mă mai ascultă.

— De unde ştiai că a fost pacienta doctorului Connors? îl întrebă Sam, brusc.

— M-a întrebat şi Jean acelaşi lucru. Iniţial, i-am spus că am auzit lucrul ăsta chiar de la ea. M-am mai gândit, însă, iar acum ştiu de unde am aflat. Când invitaţii de onoare – mă refer la Carter, Gordon, Robby şi la mine – glumeam pe seama lui Jack Emerson, pentru faptul că făcea curăţenie la policlinică, în echipa plătită de taică-său, cineva a pomenit şi chestia asta. Nu-mi mai amintesc, însă, *cine.*

Oare Fleischman spune adevărul? se întrebă Sam. În cazul acesta, înseamnă că am muşcat pe cine nu trebuia.

— Încearcă să-ţi aminteşti, totuşi, această conversaţie, domnule Fleischman, îl îndemnă el. Este extrem de important.

— Voi încerca. Ieri, Jeannie a plecat să se plimbe pe jos. Poate că a hotărât să facă la fel şi în dimineaţa asta. Am verificat şi în camera ei – nu e acolo. N-o văd nici în restaurant. O să dau o tură cu maşina prin oraş, poate că o zăresc pe undeva.

Sam ştia că era prea devreme ca detectivul care urma să-l fileze pe Fleischman să fi sosit deja la post.

— Mai bine aşteaptă un pic, poate totuşi o să apară, sugeră el. Există riscul ca, deplasându-te cu maşina, la un moment dat să n-o observi.

— N-am de gând să stau cu mâinile în sân, când sunt atât de neliniştit pentru soarta ei, spuse Fleischman, cu brutalitate, înmânându-i lui Sam o carte de vizită. Fii bun, te rog, şi anunţă-mă dacă primeşti vreun semn de la ea.

Fleischman o porni grăbit spre ieşirea din hotel. Sam privi în urma lui. Nu ştia ce să mai creadă. O avea talente de actor? se gândi el. Dacă nu, înseamnă că e de-a dreptul sincer, fiindcă aparent pare la fel de îngrijorat ca şi mine din cauza lui Jean.

Sam miji ochii, când Fleischman păşi în stradă. O să mai aştept, totuşi, un pic. Poate că a ieşit să se plimbe.

81

Scaunul de care o legase era lângă perete, aproape de fereastră, în faţa patului. Camera i se părea cunoscută. Tot mai îngrozită, având senzaţia că trăieşte un coşmar, Jean îşi încordă auzul, încercând să desluşească cuvintele înăbuşite ale Laurei. Aceasta bolborosea aproape neîntrerupt, pierzând uneori şirul logic, impresie accentuată şi mai mult de căluşul din gură, din cauza căruia glasul ei părea un mârâit sinistru.

Când se referea la el, Laura nu-i rostea numele; spunea doar „Bufniţa”. Câteodată repeta replica lui din piesa de la şcoală: „Sunt o bufniţă şi trăiesc într-un copac”. După care, amuţea subit. Urma o tăcere alarmantă, punctată de câte un oftat sacadat, care îi spunea lui Jean că Laura încă mai respira.

Lily. Laura spusese că el o va omorî pe Lily. Dar Lily era în siguranţă. Categoric. Craig Michaelson îi promisese că Lily nu va păţi nimic. Oare Laura delira? Probabil că e aici cel puţin de sâmbătă seara. Repetă mereu că e lihnită de foame. Nu i-o fi dat de mâncare? Nu

se poate să nu fi mâncat nimic de atâta vreme!

Oh, Dumnezeule, se gândi Jean, amintindu-şi de Duke, barmanul din localul de la poalele dealului. Îi povestise despre un tip, de la reuniunea clasei lor, care se oprea cu regularitate acolo ca să ia mâncare la pachet – Duke se referea la *el!*

Încercă să-şi răsucească mâinile, în speranţa că va reuşi să mai slăbească strânsoarea sforilor cu care era legată, dar nu avu succes. Era posibil oare ca el s-o fi ucis pe Karen Sommers exact în această cameră? Era posibil, de asemenea, ca el să-l fi lovit intenţionat cu maşina pe Reed, la West Point? Şi tot el să fie cel care le omorâse pe Catherine, Cindy, Debra, Gloria şi Alison, ca şi pe cele două femei din această zonă, ucise săptămâna asta? L-am văzut intrând cu maşina în parcarea hotelului, sâmbătă dimineaţă, devreme, se gândi Jean. Avea farurile stinse. Poate dacă i-aş fi povestit lui Sam despre asta, ar fi făcut nişte investigaţii, şi l-ar fi *oprit.*

Telefonul meu celular este la el în maşină. Dacă îl găseşte, o să-l arunce. Dacă *nu,* şi Sam încearcă să îl localizeze, la fel cum a procedat şi în cazul telefonului de la care m-a sunat Laura, poate că mai avem o şansă. Doamne, fa ceva, să nu o omoare pe Lily! Şi Sam să localizeze cât mai repede telefonul meu.

Laura gâfâia din ce în ce mai rău, ca şi cum nu i-ar mai fi ajuns aerul. Apoi, izbuti să îngaime nişte cuvinte ceva mai inteligibile:

— Pungile de plastic… pungile de plastic… nu… nu… nu…

Deşi ferestrele erau acoperite de obloane închise la culoare, în cameră tot se strecura un pic de lumină. Jean văzu conturul unor pungi de plastic prinse cu nişte cârlige de braţul lămpii de lângă pat. Pe cea care era în dreptul ei, era scris ceva. Un nume? Nu cumva era…? Nu putea distinge exact ce anume.

Cu umărul atingea muchia unui transperant greu. Se azvârli cu toată greutatea într-o parte, pe urmă în cealaltă, până ce urni din loc scaunul cu câţiva centimetri, astfel încât transperantul se agăţă de umărul ei, mişcându-se din poziţia pe care o avea, lipit de rama geamului. Având acum mai mult lumină, scrisul cu marker negru, de pe punga de plastic, se vedea suficient de clar şi Jean putu citi: LILY/ MEREDITH.

82

Jake nu avu cum să chiulească de la prima oră, la opt dimineaţa, dar în pauză o şterse la

laboratorul foto. După părerea lui, fotografiile făcute în ziua precedentă arătau mult mai bine acum, la lumina zilei, decât seara, sub becul din tavan. Le studie satisfăcut, felicitându-se pentru isprava lui.

Da, „colosul” de pe Concord Avenue chiar degajă prosperitate. Ce contrast între această construcţie şi casa de pe Mountain Road, care pare patriarhală şi confortabilă, dar are un aer misterios în ultima vreme. În seara precedentă, când ajunsese acasă, verificase pe Internet şi se convinsese că, într-adevăr, Karen Sommers fusese ucisă în dormitorul de la etajul doi, aflat pe latura dreaptă, în colţ. Şi Doamna Sheridan a locuit alături, când era mică, îşi aminti Jake. O să trec pe la hotel ca s-o întreb şi pe ea dacă aceasta a fost camera Laurei. Probabil că îmi va confirma presupunerea. Conform planului locuinţei, inclus pe Internet în articolul despre asasinarea fetei soţilor Sommers, nu există acolo decât două dormitoare mari, unul dintre ele fiind acesta. Pare logic ca „odorul”, adică Laura, să fi fost instalată acolo. Dar o să-mi spună doamna Sheridan cum era de fapt. Ea e o drăguţă, nu ca răutatea aia de Deegan„bagă-l la pârnaie”!

Jake puse fotografiile făcute ieri în geantă, alături de filmul de rezervă. Voia să le aibă la îndemână în ziua aceea, pentru eventuale

comparaţii cu cele pe care le va face.

La ora nouă, era în drum spre Mountain Road. Gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că nu era recomandabil să se ducă până acolo cu maşina. Mai bine o lăsa parcată undeva, pe stradă. În cartierele liniştite, ca acesta, localnicii sesizează orice „noutate”, mai ales o maşină străină, pictată ca o sorcovă, cum era a lui. Mai bine nu-i făcea dungile alea de zebră!

O să iau o apă minerală şi un sandvici, las maşina la bar şi mă duc pe jos până la casa Laurei, decise el. Luase de la maică-sa o sacoşă imensă de cumpărături, de la Bloomingdale’s. În felul ăsta, nimeni nu va vedea aparatul foto. O să mă furişez pe alee, până în spatele casei Laurei, ca să fac poze şi din partea aceea. Sper să existe nişte geamuri la garaj, pentru a vedea dacă există vreo maşină parcată înăuntru.

La nouă şi zece minute, şedea la tejgheaua barului aflat mai jos, pe Mountain Road, sporovăind cu Duke, care îi explicase deja că el şi Sue, nevastă-sa, erau proprietarii acestui local de zece ani, că acolo fusese înainte o curăţătorie chimică, că ei ţineau deschis de la şase dimineaţa până la nouă seara şi că amândurora le plăcea mult ce făceau. „Cornwall este un oraş liniştit”, spuse Duke măturând cu mâna o firimitură imaginară de

pe tejghea. „Ziceai că înveţi la Stonecroft Academy? Fain de tot, pe-acolo. Clasă, nu glumă. Câteva dintre persoanele care au participat la reuniunea absolvenţilor au trecut pe-aici. Oh, uite-l iarăşi!”

Duke privea prin fereastra care dădea spre Mountain Road.

— Uite-l, adică pe *cine?* întrebă Jake.

— Tipul care a trecut pe-aici, pe la bar, de câteva ori dimineaţa devreme şi de alte câteva ori seara târziu, ca să ia la pachet cafea şi sandviciuri.

— Ştii cine e? întrebă Jake, fără să-i pese, de fapt.

— Nooo, decât că e şi el unul dintre participanţii la serbarea absolvenţilor. Toată dimineaţa, s-a foit încolo şi-ncoace pe stradă. L-am văzut întâi coborând, pe urmă s-a întors şi acum a luat-o iarăşi din loc.

— Îhî, mormăi Jake ridicându-se şi scoţând din buzunar nişte bancnote mototolite. Simt nevoia să îmi mai dezmorţesc picioarele. Dacă nu e nicio problemă, aş lăsa şi eu maşina aici vreun sfert de oră.

— Sigur, dar nu mai mult de atât. Ştii, nu prea avem suficiente locuri de parcare.

— Nu-ţi face griji. Oricum, şi eu mă grăbesc.

De câteva minute, Jake se afla în curtea din spatele casei în care locuise în adolescenţă Laura. Se apucă să fotografieze. Prinse partea

din spate a clădirii, ba chiar şi câteva cadre cu bucătăria. Deşi în dreptul geamului de la uşă erau montate nişte gratii, apropiindu-se mai mult, Jake reuşi să vadă destul de bine înăuntru. Parcă era o bucătărie de reclamă, dintr-o revistă de decoraţiuni interioare. Pe bufete, atâta cât reuşea el să întrezărească printre gratii, nu exista nimic; lipseau toate ustensilele uzuale – prăjitor de pâine, filtru de cafea, platouri, tăvi, ceas sau radio. Nimic. Niciun indiciu că acolo ar fi locuit cineva. E prima oară în viaţă când m-am înşelat în privinţa unui lucru, conchise el, mâhnit, şi începu să studieze urmele de pneuri de pe alee. Pe-aici au trecut pe puţin două maşini, reflectă el. S-ar putea ca urmele să le fi lăsat maşina tipului care strânge frunzele moarte.

Uşile garajului erau închise. Neexistând nicio fereastră, n-avu cum să se dumirească dacă înăuntru se afla sau nu vreo maşină.

Jake o porni înapoi, pe alee, traversă strada şi mai făcu nişte poze cu faţada casei. Cred că ajunge, îşi zise. Mă duc să le developez imediat. După aceea, o s-o sun pe doamna Sheridan, ca s-o întreb dacă mai ţine minte care era pe vremuri camera Laurei.

Păcat că nu mi-a fost dat să-i găsesc sechestraţi aici pe Laura Wilcox şi pe Robby Brent, gândea el, în timp ce băga aparatul de fotografiat înapoi în pungă. Dar, ce să-i faci,

asta el Meseria de ziarist presupune să relatezi evenimentul, nu să-l născoceşti.

83

După primul curs, Meredith Buckley, studentă în anul doi la West Point, se duse grăbită în camera ei, ca să se mai uite o dată peste notiţele pentru examenul la algebră. Era cea mai grea materie din acel an de studiu.

Timp de douăzeci de minute, recapitulă rapid toate noţiunile. Tocmai când se pregătea să pună înapoi în mapă notiţele după care învăţase, telefonul începu să sune. Prima intenţie fu să nu răspundă, dar pe urmă, gândindu-se că poate o suna tatăl ei ca să-i ureze baftă la examen, ridică receptorul şi începu imediat să surâdă: la capătul firului, un glas vesel spunea:

— Îmi revine plăcerea de a o invita pe studenta Buckley, fiică a distinsului general Charles Buckley, să petreacă încă un weekend cu părinţii ei şi cu mine la reşedinţa mea din Palm Beach!

— Ce minunat sună! spuse Meredith, cu înflăcărare, amintindu-şi de zilele plăcute pe care le trăise alături de prietenul părinţilor ei.

Sunt gata oricând să vin, cu excepţia situaţiilor în care West Point nu are alte planuri pentru mine, ceea ce se întâmplă cam tot timpul. Regret că trebuie să fiu prost-crescută, dar mă grăbesc acum, fiindcă trebuie să intru la examen.

— Meredith, n-am nevoie decât de cinci, hai, trei minute din timpul tău. Am fost la o reuniune a absolvenţilor de la Stonecroft Academy, în Cornwall. Parcă ţi-am spus că urma să mă duc.

— Da, mi-ai spus. Îmi pare rău, dar în clipa asta chiar trebuie să plec.

— Bine, o să fiu scurt. Meredith, o colegă de-a mea de clasă, care a participat la reuniune, este bună prietenă cu Jean, mama ta naturală, şi ţi-a scris ceva despre ea. I-am promis că îţi voi înmâna personal acest mesaj. Spune-mi la ce oră să fiu în parcarea de la muzeu, cu scrisoarea în mână.

— Mama mea *care m-a născut?* Cineva care a fost la reuniunea clasei voastre o *cunoaşte?* exclamă Meredith, strângând mai tare receptorul şi simţind că inima îi bate mai repede.

Se uită la ceas. Trebuia *neapărat* să ajungă la examen.

— Termin pe la unsprezece şi patruzeci de minute, spuse ea grăbită. Aş putea fi în parcare pe la douăsprezece fără zece.

— Perfect. Fă-i praf la examen, generale!

Apelând la voinţă şi punând în aplicare regulile de disciplină militară deprinse la Academia West Point, tânăra studentă Meredith Buckley reuşi să nu se mai lase distrasă de gândul că peste niciun ceas urma să afle ceva tangibil despre fetişcana care la vârstă de optsprezece ani o adusese pe lume. Singurele informaţii pe care le avea erau că mama ei, în ultimul an de liceu, aflase că era însărcinată şi că tatăl ei, student în ultimul an, murise într-un accident de maşină, înainte ca ea să se nască.

Părinţii îi vorbiseră despre mama ei naturală şi îi promiseseră că, după ce va absolvi Academia West Point, vor încerca să afle identitatea ei şi le vor aranja o întâlnire. „Nu avem idee cine e această persoană, Meri”, îi spusese tatăl ei. „Ştim însă de la medicul care te-a moşit şi a aranjat ca să te putem înfia, că mama ta naturală te-a iubit şi că, renunţând atunci la tine, a luat cea mai altruistă şi dificilă decizie din viaţa ei.”

Toate aceste gânduri îi treceau prin minte lui Meredith, care încerca să se concentreze asupra lucrării de algebră. Degeaba, undeva în subconştient ştia că fiecare ticăit al ceasului aducea şi mai aproape clipa în care avea să afle mai multe despre Jean – mama ei.

După ce predă lucrarea, şi se grăbi spre

Thayer Gate şi Muzeul Academiei Militare, îşi dădu seama că referirea la Palm Beach adusese cu sine răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese tatăl ei, ieri, la telefon. *Acolo* mi-am pierdut peria de cap, îşi aminti ea brusc.

84

Cu o figură împietrită, Carter Stewart intră în hotel. Era ora zece. Sam, care şezuse până atunci în hol, îl ajunse din urmă la recepţie.

— Domnule Stewart, aş vrea să schimb o vorbă cu dumneata, dacă se poate.

— O clipă, domnule Deegan.

La recepţie era funcţionarul cu părul de culoarea mobilierului din jur.

— Vreau să vorbesc cu directorul, îi spuse Carter Stewart recepţionerului. Trebuie să intru din nou în camera domnului Brent. Compania de producţie a primit pachetul trimis ieri, dar se pare că mai există un scenariu, de care este urgent nevoie, aşa că am fost rugat să mai fac o dată proverbiala faptă bună. Întrucât foile respective nu erau pe birou, înseamnă că va fi necesar să căutăm acum *în* birou.

— Îl chem numaidecât pe domnul Lewis, spuse recepţionerul, cam agitat.

Stewart se întoarse spre Sam.

— Puţin îmi pasă mie dacă refuză să mă lase să scotocesc printre lucrurile lui Robby! Mi-am luat revanşa faţă de agentul meu, care susţinea că i-am rămas dator pentru un serviciu pe care mi l-a făcut la un moment dat. E de-acord şi el că acum suntem chit. Nu ştie,

însă, că treaba asta mi-a dat dreptul moral de a-l concedia, ceea ce am de gând să fac chiar în după-amiaza aceasta.

Stewart se întoarse iarăşi spre recepţioner.

— Vine odată directorul ăsta, ori a plecat pe câmp să culeagă floricele?!

Tare rău e omul ăsta! se gândi Sam.

— Domnule Stewart, spuse el pe un ton glacial. Am o întrebare şi vreau un răspuns la ea. Înţeleg că acum câteva seri dumneata, domnul Amory, domnul Brent, domnul Emerson, domnul Fleischman şi domnul Nieman v-aţi amuzat amintindu-vă cum aţi lucrat împreună la curăţenie într-o clădire de birouri administrată de tatăl domnului Emerson.

— Da, da, a venit vorba de chestia asta. Eram în ultima clasă de liceu. Încă o amintire duioasă din vremurile mele de glorie la Stonecroft.

— Domnule Stewart, este ceva foarte important. Aţi auzit dacă a pomenit cineva, cu această ocazie, că doamna Sheridan a fost pe-atunci pacienta unui doctor pe nume Connors, care avea un cabinet în acea clădire?

— Nu, n-am auzit aşa ceva. Şi, de fapt, de ce să fi fost Jean pacienta doctorului Connors, care era obstetrician, se miră Stewart. Ohoho! Suntem cumva pe punctul de a descoperi un mic secret, domnule Deegan? Chiar a fost

Jeannie pacienta doctorului Connors?

Sam îl privea pe Carter cu ură. Îi venea să-şi tragă singur una peste bot, pentru felul cum formulase întrebarea, dar mai ales simţea nevoia să-l pocnească pe Stewart, care luase totul în zeflemea.

— Te-am întrebat dacă a afirmat careva dintre voi acest lucru, zise el. N-am insinuat nicio clipă că ar fi adevărat.

Justin Lewis, directorul, apăruse în spatele lor.

— Domnule Stewart, înţeleg că doreşti să intri din nou în camera domnului Brent şi să te uiţi prin biroul lui. Din păcate, nu îţi pot îngădui aşa ceva. Am discutat cu firma noastră de avocatură, după ce ţi-am permis să iei acele scenarii. Juriştii noştri au fost foarte nemulţumiţi de acest lucru.

— Gata, ne-am lămurit, e clar, spuse Stewart, întorcându-se cu spatele la director. Eu mi-am cam terminat treburile pe-aici, domnule Deegan. Am analizat împreună cu regizorul meu toate modificările pe care mi le-a propus pentru montarea piesei; în plus, m-am săturat de viaţa de hotel. Plec acasă, în Manhattan, în după-amiaza aceasta. Îţi doresc succes şi răbdare până Laura şi Robby catadicsesc să iasă la suprafaţă!

Sam şi directorul hotelului îl urmăriră cu privirea pe Carter Stewart care se îndrepta

spre ieşire.

— Ce om rău, îi spuse Justin Lewis lui Sam. E evident că îl urăşte pe domnule Brent.

— Ce te face să spui asta? veni instantaneu întrebarea lui Sam.

— Faptul că un bilet lăsat de domnul Brent pe birou, pe care notase ceva în legătură cu „Howie", l-a scos din pepeni pe domnule Carter. Comentariul acestuia a fost că domnul Brent a făcut o glumă proastă. Pe urmă m-a întrebat dacă am auzit de proverbul „Cine râde la urmă râde mai bine!"

Înainte ca Sam să apuce să spună ceva, sună celularul; era Rich Stevens.

— Sam, am primit un telefon de la poliţaii din Cornwall. A fost găsită o maşină în fluviul Hudson. Nu era scufundată complet, fiindcă s-a proptit în nişte bolovani. În portbagaj s-a găsit un cadavru. Este vorba despre Robby Brent, mort de două zile, se pare. Mai bine dă o fugă până acolo.

— Imediat, Rich, spuse Sam, închizând telefonul.

„Cine râde la urmă râde mai bine. " Când *Laura şi Robby catadicsesc „să iasă la suprafaţă".* La suprafaţa apei, adică? se întrebă el. Era cumva Carter Stewart, cunoscut cândva sub porecla de Howie, nu numai un dramaturg celebru, ci şi un ucigaş psihopat?

85

La ora zece, Jake se afla deja în camera obscură de la şcoală şi developa ultimul set de fotografii făcute cu puţin timp în urmă. Cadrele care prezentau casa de pe Mountain Road văzută din spate nu prea aveau relevanţă pentru articolul lui. În ciuda grilajului decorativ de la geam, uşa părea perfect banală. Poza cu interiorul bucătăriei nu era rea, dar pe cine interesa să vadă nişte bufete goale?

N-am făcut mare scofală dimineaţa asta, îşi zise Jake. Mai bine nu lipseam de la a doua oră de curs. Pe măsură ce se contura imaginea instantaneului luat cu faţada casei, Jake observă că fotografia era un pic mişcată, deci n-o va putea reproduce în ziar. Se auzi strigat pe nume, de undeva de pe coridor. Era Jill Ferris, care părea supărată. N-are de ce să fie furioasă pe mine, se gândi el – nu de la ora ei am chiulit, în fond.

— Vin imediat, doamnă Ferris, strigă el.

Când deschise uşa şi văzu expresia de pe faţa profesoarei, îşi dădu seama că era foarte tulburată. Fără să-l mai salute, Jill îi spuse

grăbită:

— Jake, mi-am închipuit că aici te găsesc. I-ai luat un interviu lui Robby Brent, nu-i aşa?

— Da. Un interviu reuşit, zic eu.

Sper că n-are de gând să-l scoată din sumarul ziarului, se gândi Jake, speriat. Probabil că bătrânul Downes nu vrea să-şi mai amintească faptul că Brent şi Laura Wilcox au călcat vreodată pe la Stonecroft.

— Jake, tocmai s-a dat la ştiri. Cadavrul lui Robby Brent a fost găsit în portbagajul unei maşini, scufundată în apă lângă Cornwall Landing.

A murit Robby Brent! Jake înşfacă aparatul de fotografiat. Mi-a mai rămas un pic de film, se gândi el.

— Mulţam, Jill, zbieră el, repezindu-se spre uşă.

86

Maşina cu cadavrul lui Robby Brent se scufundase în fluviul Hudson, la Cornwall Landing. Parcul îndeobşte liniştit, cu bănci retrase şi sălcii plângătoare, roia acum de poliţişti. Zona fusese izolată şi împrejmuită la repezeală cu panglică, pentru a-i ţine la

distanţă pe trecătorii curioşi, dar şi pe ziariştii care se adunau în număr tot mai mare.

Sam sosi acolo la zece şi jumătate. Cadavrul lui Robby Brent fusese deja introdus într-o husă specială şi băgat în furgoneta de la morgă. Cal Grey, medicul legist, îl puse la curent pe Sam cu situaţia:

— E mort de cel puţin două zile. Înjunghiat în piept. Lama i-a intrat drept în inimă. Trebuie să fac nişte măsurători, dar, pot, totuşi, să-ţi spun că avem de-a face cu acelaşi tip de cuţit zimţat cu care a fost ucisă şi Helen Whelan. Din câte îmi pot da seama, persoana care l-a omorât pe Brent era ori mult mai înaltă decât el, ori stătea pe ceva, o scară, poate, deasupra victimei

Mark Fleischman este înalt, îi veni în minte lui Sam. Tipul are o explicaţie plauzibilă pentru interesul manifestat faţă de faxul acela, precum şi pentru faptul că ştia că Jean fusese pacienta doctorului Connors. Era sincer, sau un pic cam prefăcut? Sam nu reuşea să-şi dea seama.

Înainte de a veni la locul crimei, Sam o sunase pe Jean pe mobil, dar aceasta nu răspunsese. Îi lăsase un mesaj, rugând-o să-l sune de urgenţă. Pe urmă, îi telefonase iarăşi lui Alice Sommers.

Alice îl mai liniştise.

— Sam, când Jean mi-a vorbit de întâlnirea

cu părinţii adoptivi ai lui Lily, a zis şi că nu prea ştie cu ce să se îmbrace, fiindcă nu şi-a adus prea multe haine. Woodbury Mall e la nicio jumătate de oră distanţă. Nu m-ar mira să se fi dus până acolo ca să facă nişte cumpărături.

Cum supoziţia i se păru logică, Sam nu se mai simţi aşa de îngrijorat de soarta lui Jean. Acum, însă, neliniştea îl cuprinsese iarăşi, şi creştea în intensitate. Instinctul îl îmboldea să nu mai pregete şi să înceapă imediat să o caute.

— Motivul nu a fost tâlhăria, spuse Cal Grey. Brent avea la mână un ceas scump, şase sute de parai în portofel, plus vreo şase cărţi de credit. De cât timp a dispărut?

— Nu a mai fost văzut de luni seara, după cină, precizează Sam.

— Pun pariu că nici n-a mai trăit mult după aceea, comentă Grey. Bineînţeles, la autopsie vom putea determina mai precis ora decesului.

— Am fost la cina aceea, spuse Sam. Cu ce era îmbrăcat când l-aţi scos din portbagaj?

— Sacou bej, pantaloni de stofa maro şi un tricou pe gât, de aceeaşi culoare.

— Dacă n-a dormit îmbrăcat, e de presupus că a murit luni seara.

Bliţurile aparatelor de fotografiat scânteiau aproape continuu; reporterii din spatele benzii care delimita locul crimei fotografiau maşina

care îi servise lui Brent drept coşciug. Un camion de la serviciul de intervenţii scosese automobilul din râu.

Un poliţist din zonă îi dădu lui Sam toate detaliile.

— Noi credem că maşina a fost împinsă aseară pe la zece. Un cuplu, din New Windsor, care făcea jogging, a trecut pe-aici pe la zece fără un sfert. Cei doi spun că au văzut o maşină parcată lângă şina de cale ferată şi că înăuntru era cineva. Când s-au întors, un pic mai târziu, maşina dispăruse, dar au văzut un bărbat care mergea grăbit pe Shore Road.

— Au reuşit să vadă cum arăta?

— Nu.

— Ţi-au zis dacă era înalt? *înalt,* efectiv, înţelegi? întrebă Sam.

— N-au putut să se pună de acord. Soţul zicea că tipul era de talie mijlocie; soţia spunea că tipul era destul de înalt. Amândoi poartă însă ochelari de distanţă şi recunosc că n-au putut să-şi dea seama prea bine cum arăta tipul; în schimb, sunt siguri că o maşină era parcată aici, iar peste zece minute dispăruse deja, şi că un om părăsea locul în mare grabă.

Fereşte-mă, Doamne, de martorii oculari, îşi zise Sam. Când se întoarse în loc, îl zări pe Jake Perkins care îşi croia drum în faţă, spre banda care delimita zona. Tânărul avea un

aparat de fotografiat, care îi aminti lui Sam de celebrul fotograf din al Doilea Război Mondial, Robert Capa.

Băiatul ăsta este omniprezent, se gândi Sam. Nu e doar o impresie, ci chiar se află în acelaşi timp în locuri diferite. Prinse privirea lui Jake, dar acesta întoarse capul imediat. E supărat pe mine, fiindcă i-am zis lui Tony să-l bage la răcoare, în vreme ce el susţinea sus şi tare că e asistentul meu special în ancheta cu privire la dispariţia Laurei, îşi zise Sam. Puteam să fiu mai drăguţ cu el, în fond chiar m-a ajutat. La urma urmei, el a fost cel care mi-a dat informaţia că Laura părea agitată la telefon.

În timp ce stătea pe gânduri dacă să se ducă sau nu la Jake şi să schimbe o vorbă cu el, sună celularul. Îl smulse grăbit din buzunar, cu speranţa că îl suna Jean. La telefon era însă Joy Lacko.

— Sam, acum câteva minute s-a primit un apel la 911. Un BMW decapotabil, înregistrat pe numele doamnei Sheridan, este parcat de vreo două ceasuri la Storm King Lookout. Informaţia ne-a fost dată de un agent de vânzări, care a trecut pe-acolo cu maşina, pe la vreo opt fără un sfert, iar apoi din nou, acum douăzeci de minute. I s-a părut ciudat că maşina staţiona acolo de atâta timp, aşa că s-a gândit să ne anunţe, ca să facem nişte

verificări. Cheile sunt în contact, iar portofelul doamnei pe scaunul din dreapta. Nu pare prea vesel, nu?

— De-asta nu răspunde la telefon, spuse Sam, necăjit. Doamne Dumnezeule, Joy. De ce n-oi fi insistat să i se dea un bodyguard? Maşina e tot la Lookout?

— Da. Rich ştia că vei dori să verifici personal zona, înainte de a o lua de-acolo, spuse Joy, cu compasiune. Ţinem legătura, Sam.

Vehiculul cu cadavrul lui Robby Brent ieşea în marşarier din zona împrejmuită. Trei oameni morţi în nicio săptămână. Dă, Doamne, ca următoarea victimă să nu fie Jean Sheridan, se rugă Sam.

87

Jake Perkins regretase imediat că nu îl salutase pe Sam Deegan, când privirile lor se întâlniseră adineauri. Una era să-i dea detectivului informaţii descoperite de el, şi alta să rupă orice legătură. Niciun reporter adevărat, oricât de jignit s-ar simţi, nu ar proceda aşa.

I-ar fi plăcut să-i ceară o declaraţie lui Deegan despre asasinarea lui Robby Brent, însă ştia că n-ar fi procedat bine. Nu-i era greu

să-şi imagineze ce va conţine comunicatul oficial despre acest deces – Brent a fost victima unui omor săvârşit de un agresor necunoscut. Nu se spusese încă nimic referitor la cauza morţii, dar era la mintea cocoşului că nu putea fi vorba despre o sinucidere. Cine s-ar băga în portbagajul unei maşini care se rostogoleşte singură în râu?

Poate că ştie Deegan pe unde o fi doamna Sheridan, se gândi Jake. Încercase să o sune pe Jean, dar în camera ei nu răspundea nimeni. Voia în continuare ca ea să-i confirme că Laura Wilcox avusese pe timpuri camera în care se petrecuse crima.

Mişcându-se greoi din cauza aparatului de fotografiat, Jake îşi croi drum prin mulţimea de reporteri şi reuşi să-l ajungă din urmă pe Sam, tocmai când acesta se urca în maşină.

— Domnule Deegan, am tot încercat să iau legătura cu doamna Sheridan. Ştiţi cumva unde aş putea s-o găsesc? Nu răspunde la telefon.

— Când ai încercat s-o suni?

— Cam pe la nouă şi jumătate,

Exact atunci am sunat şi eu, se gândi Sam.

— Habar n-am unde e, se răsti el, urcându-se în maşină.

Trânti portiera şi porni sirena.

S-a întâmplat ceva, îşi zise Jake. E îngrijorat din cauza doamnei Sheridan, dar uite, nu o ia

spre hotel. Merge cu viteză prea mare ca să mă pot ţine după el. Mai bine mă duc înapoi la şcoală şi fac curat în camera obscură. Pe urmă, dau o fugă la Glen-Ridge, ca să văd ce se mai întâmplă pe-acolo.

88

În drum spre punctul de observaţie, Sam telefonă la hotelul Glen-Ridge House şi ceru să i se facă legătura imediat cu directorul. Când Justin Lewis preluă legătura, Sam zise:

— Uite ce e, aş putea obţine un ordin judecătoresc pentru monitorizarea tuturor convorbirilor telefonice ale hotelului dumitale, însă n-am timp de pierdut. Tocmai a fost găsită maşina doamnei Sheridan. Ştii că Jean Sheridan e dată dispărută. Vreau să-mi comunici pe loc lista cu numerele de telefon de la care a fost sunată doamna Sheridan între ora zece, ieri-seară şi ora nouă azi-dimineaţă.

Se aşteptase la proteste şi obiecţii, dar se înşelase.

— Dă-mi numărul dumitale de telefon. Te sun imediat, spuse directorul, pe un ton ce denota îngrijorare.

Sam puse mobilul pe scaunul din dreapta şi

continuă să gonească spre Storm King Lookout. Când luă virajul văzu maşina decapotabilă albastră a lui Jean, păzită de un poliţist. Opri în spatele automobilului, iar în clipa în care Lewis îl sună, avea deja în mână un carneţel şi un pix. Era limpede că tipul înţelesese gravitatea situaţiei.

— Doamna Sheridan a primit şapte telefoane în această dimineaţă, spuse el. Primul a fost la şapte fără un sfert!

— La şapte fără un sfert? îl întrerupse Sam.

— Da, domnule. Apelul a venit de pe un telefon celular din această zonă. Nu apare numele abonatului. Numărul este…

Uluit, Sam notă numărul. Era acelaşi număr de la care sunase Robby Brent luni seara, când imitase la telefon vocea Laurei.

— Celelalte apeluri au fost identificate ca provenind de la o doamnă Alice Sommers şi un domn Jake Perkins. Ambii au încercat să ia legătura cu doamna Sheridan de câteva ori. Două apeluri sunt de la numărul dumitale.

— Mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor, spuse Sam şi închise telefonul.

Robby Brent e mort de două zile, se gândi el, dar cineva s-a folosit de telefonul cumpărat de acesta la drugstore, ca s-o ademenească pe Jean Sheridan să părăsească hotelul. Probabil că a plecat valvârtej, imediat după această convorbire. Maşina ei a fost văzută aici, azi-

dimineaţă, la opt fără un sfert. Cu cine urma să se întâlnească în acest loc? Jean îi promisese că va fi prudentă, or numai două persoane ar fi putut-o determina să nu-şi respecte cuvântul. Două persoane pentru care ar fi alergat într-un suflet să le vadă. Sam era conştient că poliţaiul care stătea în picioare lângă maşina lui Jean se holba ciudat la el, dar nu-l băgă în seamă. Jean venise aici să se întâlnească ori cu fiica ei, Lily, ori cu Laura.

Oare fusese silită să se dea jos din maşină, sub ameninţarea unei arme, ori se dusese de bunăvoie spre un alt vehicul oprit aici?

Psihopatul ăsta, indiferent cine-o fi, a sechestrat-o acum pe Jean. Oare fiica ei *este* în siguranţă? se întrebă Sam. Deschise portofelul, frunzări grăbit cărţile de vizită dinăuntru, o găsi pe cea de care avea nevoie, le azvârli pe celelalte pe scaunul din dreapta volanului şi formă numărul de telefon al lui Craig Michaelson. După cinci apeluri sonore, un robot îi recomandă să lase un mesaj. Înjurând în barbă, sună la Michaelson la serviciu.

— Îmi pare nespus de rău, se scuză secretara lui. Domnul Michaelson este într-o consfătuire, în biroul altui avocat, şi nu poate fi deranjat,

— Ba trebuie să fie deranjat, se răţoi Sam. Este o chestiune legată de poliţie – o problemă

de viaţă şi de moarte.

— Oh, domnule, se maimuţări o voce de midinetă. Îmi pare rău, dar…

— Ia ascultă, domnişoară! Şi bagă bine la cap. Îl cauţi imediat pe domnul Michaelson şi îi spui că a sunat Sam Deegan. Zi-i şefului tău că Jean Sheridan a dispărut şi că este *imperios necesar* să ia legătura imediat cu Academia West Point, şi să le ceară celor de acolo să delege o gardă de corp pe lângă fiica doamnei doctor. Ai priceput?

— Sigur că am priceput. Voi încerca să iau legătura cu el, numai că…

— Fără niciun „numai că”?! *Iei legătura* cu el, s-a înţeles? zbieră Sam, după care închise imediat telefonul

Apoi coborî din maşină. Trebuie să pun sub urmărire telefonul lui Robby Brent, îşi zise el trecând grăbit pe lângă poliţist. Acesta încercă să-i explice că îl cunoaşte pe agentul de vânzări care l-a anunţat că maşina se află acolo şi că omul e o persoană de încredere. Geanta lui Jean era pe scaunul din dreapta volanului.

— Lipseşte ceva din ea? se răsti Sam.

— Bineînţeles că nu, domnule, replică tânărul poliţai, vizibil ofensat de aluzia lui Sam, care nu se mai obosi să îi explice că nu-l suspecta de ceva. Răsturnă conţinutul genţii lui Jean pe scaun, după care scotoci în

torpedou şi în toate posibilele spaţii de depozitare din maşină.

— Cred că de data asta avem un pic de baftă, dacă n-o fi deja prea târziu. Probabil că avea la ea telefonul celular pentru că nu-l găsesc nicăieri.

Era ora unsprezece şi jumătate.

89

La douăsprezece fără un sfert Craig Michaelson îl sună pe Sam, care ajunsese deja înapoi la Glen-Ridge House.

— Secretara a încercat să dea de mine, însă plecasem deja de la şedinţă. Din păcate, am uitat să pornesc celularul. Tocmai am ajuns la birou. Ce se întâmplă?

— Se întâmplă că Jean Sheridan a fost răpită, spuse Sam nervos. Vreau să iei măsuri ca tânără să fie păzită de cineva. Avem de-a face cu un psihopat în libertate. Cadavrul unui alt invitat de onoare de la Stonecroft a fost scos din fluviul Hudson acum două ore. Omul a fost înjunghiat.

— A dispărut Jean Sheridan?! Generalul şi soţia au plecat deja cu avionul de la Washington, ca să ajungă diseară aici la

întâlnirea cu ea. Nu pot lua legătura cu ei în timpul zborului.

Toată neliniştea şi supărarea care se acumulaseră în sufletul lui Sam explodară:

— Ba poţi! Poţi să transmiţi un mesaj pilotului, prin intermediul companiei aeriene. Dar, oricum, e prea târziu. Dă-mi numele fiicei lui Jean Sheridan, şi o să sun personal la West Point.

— O cheamă Meredith Buckley. E studentă în anul doi. Generalul m-a asigurat, să ştii, că Meredith nu va părăsi campusul de la West Point, nici joi şi nici vineri, întrucât are o serie de examene.

— Să dea Domnul ca generalul să fi avut dreptate, bombăni Sam, nervos. Domnule Michaelson, în eventualitatea, puţin probabilă de altfel, în care aş întâmpina vreo opoziţie din partea rectorului Academiei, te rog să fii pregătit să suni şi dumneata.

— Voi fi în birou.

— Dacă, totuşi, pleci, fă bine şi ţine deschis celularul ăla!

Sam se afla în biroul din spatele recepţiei hotelului – locul în care demarase investigaţiile referitoare la dispariţia Laurei Wilcox. Eddie Zarro era şi el acolo.

— Vrei să laşi liber numărul tău de pe celular, nu-i aşa? întrebă Eddie.

Sam încuviinţă dând din cap, urmărindu-l pe

Eddie care forma deja numărul de la West Point. Aşteptând să se facă legătura, îşi muncea creierii încercând să-şi amintească un detaliu de la care să pornească, pe o altă pistă. Tipii de la tehnic încercau să localizeze telefonul lui Jean, şi sperau să reuşească în câteva minute. Apoi puteau afla exact unde se afla telefonul. Sper ca informaţia să ne fie de folos – doar dacă nu constatăm că mobilul e într-un maldăr de gunoaie, cine ştie pe unde, îşi zise Sam.

— Sam, o să ne dea acum legătura cu biroul rectorului, spuse Eddie.

— Când luă telefonul, Sam nu făcu niciun efort să-şi îndulcească tonul, ci vorbi la fel de autoritar şi de categoric cum vorbise şi cu Craig Michaelson.

— Sunt detectivul Deegan, de la Procuratura din Orange. E posibil ca studenta Meredith Buckley să fie în mare primejdie, din cauza unui criminal maniac. Trebuie să discut imediat cu rectorul, îi spuse el secretarei.

După câteva secunde, rectorul răspunse la telefon. El ascultă explicaţia concisă a lui Sam, după care zise:

— Probabil că acum e într-un examen. O să trimit pe cineva s-o aducă imediat la mine în birou.

— Aştept la telefon, ca să-mi confirmaţi că aţi găsit-o, spuse Sam.

Trecură cinci minute, după care auzi din nou în receptor vocea rectorului care părea foarte agitat:

— Acum nici cinci minute, studenta Buckley a fost văzută ieşind pe Thayer Gate şi îndreptându-se spre parcarea de la Muzeul Academiei Militare. Nu s-a întors încă, dar nu e nici în parcare, nici în muzeu.

Lui Sam nu-i venea să creadă. Nu se poate să i se fi întâmplat şi ei ceva, se gândea el. Nu se poate ca o fată de nouăsprezece ani să păţească vreo nenorocire!

— Înţelesesem că fata îi promisese tatălui ei că nu va pleca de la West Point, spuse el. Sunteţi *sigur* că a ieşit din Academie?

— Studenta noastră nu şi-a încălcat promisiunea, spuse rectorul. Deşi este deschis publicului larg, muzeul face parte din campusul universitar de la West Point.

90

Jill Ferris era în laboratorul foto, când Jake se întoarse la Stonecroft.

— Când am ajuns eu acolo, îi povesti Jake, cadavrul lui Robby Brent era deja în furgoneta de la morgă. Scoseseră maşina din apă şi-l

găsiseră în portbagaj. Preşedintele Downes o să facă atac de cord sau ulcer perforat. Îţi dai seama ce publicitate ne-am făcut acum?!

— Preşedintele este foarte supărat, admise Jill Ferris. Jake, ai terminat cu aparatul ăla de fotografiat?

— Aşa cred. Ştii, Jill – voiam să zic „doamnă Ferris" –, nu m-ar fi mirat dacă o găseau în portbagaj şi pe Laura Wilcox. Sunt sigur că e moartă şi ea. Or, dacă e aşa, înseamnă că singura dintre fetele de la masă care a mai rămas în viaţă e doamna Sheridan. În locul ei mi-aş lua un bodyguard, pe bune! O mulţime de vedete nu fac un pas, dacă n-au alături vreo doi zdrahoni care să le apere la nevoie! Doamna Sheridan *chiar* este în pericol, şi ar trebui să se păzească mai bine.

Jake nu aşteptă răspunsul şi intră imediat în camera obscură. Nu prea ştia ce avea să facă, până la urmă, cu fotografiile de la locul crimei. Era puţin probabil ca aceste instantanee să vadă lumina tiparului în *Stonecroft Academy Gazette.* Spera însă să le publice undeva până la urmă, chiar dacă deocamdată nu primise nicio ofertă de a fi corespondent local pentru vreun ziar mare, bunăoară pentru *New York Post.*

Odată developate fotografiile, Jake le contemplă cu mare satisfacţie. Prinsese din diferite unghiuri automobilul scos din apă; se

vedeau clar, pe caroseria laterală, urmele impactului cu bolovanii din fluviu; una şi cu portbagajul deschis, şiroind de apă. O alta, foarte clară, înfăţişa furgoneta de la morgă, în timp ce se deplasa în marşarier.

Fotografiile pe care le făcuse dimineaţa devreme, la casa de pe Mountain Road, erau prinse şi acum cu cârlige, pe sfoară. Privirea i se opri pe ultima, care era un pic mişcată. Faţada casei. Uitându-se mai bine, Jake căscă ochii de uimire şi, luând lupa, studie atent poza. Apoi o desprinse de pe sfoară şi se năpusti afară. Jill Ferris era tot acolo, corectând nişte teze. El îi puse fotografia în faţă şi îi vârî în mână lupa.

— Jake, protestă ea.

— E important, efectiv important. Uită-te la fotografia asta şi spune-mi dacă ţi se pare ceva ciudat în ea. Te rog, doamnă Ferris, uită-te, te rog.

— Jake, scoţi omul din sărite, pe cuvânt! oftă ea, luând lupa şi studiind poza. Presupun că te referi la faptul că oblonul de la fereastra aia, la etajul doi, în colţ, e un pic dat într-o parte. Aşa-i?

— *Exact!* jubilă Jake. Ieri nu era. Ce dacă bucătăria pare părăsită?! Mi-e limpede acum: cineva locuieşte în casa asta!

91

Sam preferase să se întoarcă la Glen-Ridge House, în loc să se ducă înapoi la birou, în Goshen, deoarece începea să creadă că unul dintre invitaţii de onoare, sau Jack Emerson, sau Joel Nieman, era autorul ameninţărilor la adresa lui Lily. Toţi lucraseră în clădirea unde se afla cabinetul doctorului Connors. La un moment dat, în timpul weekendului, unul dintre ei pomenise faptul că Jean fusese pacienta acestui medic, însă Sam nu reuşise să afle care dintre ei.

Fleischman insistase asupra faptului că auzise pe unul dintre ceilalţi bărbaţi prezenţi atunci la festivitate spunând că Jean a fost pacienta lui Connors. Desigur, s-ar putea să mintă, se gândi Sam. Stewart a negat că ar fi auzit o asemenea remarcă, dar s-ar putea să mintă şi el. Venise la Glen-Ridge şi pentru că putea să-i ţină sub observaţie pe Fleischman şi pe Gordon Amory, care locuiau în continuare acolo. Presa avea să afle în scurt timp de dispariţia lui Jean, iar ştirea va fi preluată de televiziune. Sam putea paria că la hotel va da buzna curând şi Jack Emerson. De altfel, îi ceruse deja lui Rich Stevens să îi pună sub

urmărire pe toţi. Ceva va ieşi la iveală cât de curând, era sigur.

La douăsprezece şi zece, îl sunară în fine băieţii de la tehnic.

— Sam, am localizat telefonul lui Jean Sheridan.

— Unde e?

— Într-o maşină aflată în mişcare.

— Poţi aprecia pe unde este acum maşina?

— Lângă Storm King, în drum spre Cornwall.

— Tipul vine de la West Point, zise Sam. A pus mâna pe fată. Nu-l pierde! Nu-l pierde!

— Nici gând.

92

— Întoarce, te rog, spuse Meredith. Nu am voie să ies din incinta Academiei. Când m-ai rugat să intru un pic în maşină, am crezut că vrei doar să stăm de vorbă un minut, îmi pare rău că ai uitat scrisoarea despre mama mea în altă haină, o să mi-o aduci altă dată. Te rog, trebuie să mă duc înapoi, domnule…

— Să nu-mi rosteşti numele, Meredith. Nu e voie. Spune-mi „Bufniţa”.

Fata îl privi, cuprinsă brusc de spaimă.

— Nu înţeleg. Te rog, du-mă înapoi.

Meredith îşi încleştă degetele pe mânerul portierei. Dacă se opreşte la vreun semafor, sar jos, se gândi ea. Ce schimbat el Arată cu totul altfel! Nu, nu altfel – ci ca un nebun! îndoieli, întrebări la care era imposibil să-şi răspundă, îi treceau prin minte. De ce m-a pus tati să-i promit că n-o să ies din Academie? De ce m-a întrebat de peria pe care am pierdut-o? Ce legătură are chestia asta cu mama mea naturală?

Maşina gonea spre nord, pe Route 218. A depăşit viteza legală, se gândi Meredith. Doamne, fă să trecem pe lângă un poliţist. Fă, Doamne, să ne vadă un poliţai! se gândi să apuce volanul, însă renunţă la idee: veneau maşini din cealaltă direcţie, şi nu voia să provoace un accident mortal.

— Unde mă duci? întrebă ea.

O presa ceva la spate. Se trase mai în faţă pe scaun; degeaba, obiectul era tot acolo. Ce-o fi oare?

— Meredith, am minţit când ţi-am spus că m-am întâlnit cu prietena mamei tale la reuniunea absolvenţilor. De fapt, m-am întâlnit chiar cu mama ta. Te duc s-o vezi.

— Te-ai întâlnit cu mama mea?! Cu Jean?! Mă duci acum la ea?

— Da. Şi pe urmă amândouă o să plecaţi în

ceruri, la tatăl tău natural. Ce frumoasă va fi revederea voastră! Semeni mult cu el, să ştii. Oricum, arăţi cam ca el atunci când l-am călcat cu maşina, pe drum. Ştii unde s-a întâmplat asta, Meredith? Pe drum, lângă terenul de picnic de la West Point. Acolo a murit tăticul tău adevărat. Păcat că n-ai apucat să te duci la mormântul lui. Are numele scris pe piatra funerară: Carroll Reed Thornton, Jr. Urma să termine facultatea peste o săptămână, dacă nu murea. Oare o să vă îngroape şi pe voi două lângă el. Ar fi drăguţ, nu?

— Tata a urmat cursurile Academiei Militare de la West Point?! Şi *tu* eşti cel care l-a omorât?

— Exact. Crezi că era drept ca el şi Jean să fie fericiţi împreună, iar eu să rămân mofluz, pe dinafară?! *Crezi că era drept, Meredith?*

Întoarse capul, şi o privi furios. Buzele i se subţiaseră şi părea că nici nu mai are gură, sub nările dilatate de nebunie.

E dement, îşi zise Meredith.

— Nu, domnule. Nu mi se pare corect, replică ea, străduindu-se să nu-i tremure vocea.

Nu trebuie să-şi dea seama cât sunt de speriată.

— Nu mai vorbi ca la cazarmă, cum te-au educat acolo, la West Point. Ţi-am zis să-mi

spui „Bufniţa”, nu „domnule”.

Trecuseră de intersecţia cu drumul ce ducea la Storm King Mountain şi se îndreptau spre Cornwall. Oare unde mergem? se întrebă Meredith. Chiar mă duce la mama? Într-adevăr l-a ucis pe tata, iar acum are de gând să ne omoare şi pe noi? Cum să-l opresc? Nu intra în panică, îşi zise ea. Priveşte în jur. Vezi dacă nu găseşti vreun obiect cu care să te aperi. Poate există vreo sticlă de apă pe undeva. I-aş putea trage una peste faţă cu ea. În felul acesta, aş apuca poate să ajung la cheia de contact şi să opresc motorul. Ne intersectăm cu multe maşini acum, aşa că cineva ar putea observa că ne luptăm. Se uită în jur, însă nu găsi niciun obiect pe care să-l poată folosi.

— Meredith, îţi citesc gândurile. Să nu încerci care cumva să atragi atenţia cuiva din trafic, fiindcă dacă faci aşa ceva, nu mai scapi vie din maşina asta! Am un revolver şi sunt hotărât să mă folosesc de el. Îţi ofer măcar şansa de a-ţi cunoaşte mama. Ai fi proastă să ratezi aşa o ocazie!

Meredith îşi ţinea mâinile încleştate în poală. Oare ce o apăsă la spate? Dacă era un obiect care ar putea-o ajuta să se salveze? Cu infinită prudenţă, duse mâna dreaptă lateral, spre portieră. Se îndreptă în scaun, în timp ce îşi strecura mâna la spate. Atinse cu degetele

marginea unui obiect îngust… Un telefon celular! Trase un pic de el, ca să-l scoată. Se părea că Bufniţa nu remarcase manevra. Treceau acum prin Cornwall, iar el privea când într-o parte, când în cealaltă, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie oprit de cineva.

Meredith prinse telefonul în palmă, deschise capacul, aruncă o privire în jos şi apăsă cu degetul 9-1-.

Nici nu văzu când mâna lui se ridică rapid, însă simţi când o înşfacă brutal de ceafa. Se prăbuşi ca o cârpă, în faţă, pierzându-şi cunoştinţa. Bufniţa apucă telefonul, coborî geamul şi azvârli mobilul afară. După nici zece secunde, un camion poştal trecu hurducându-se peste el, sfărâmându-l în bucăţele.

— Sam, l-am pierdut, spuse Eddie Zarro. E undeva în Cornwall, dar nu mai primim semnale.

— Cum aţi putut să-l pierdeţi? zbieră Sam.

Ce întrebare prostească, absolut inutilă. Ştia foarte bine răspunsul – telefonul fusese descoperit şi distrus.

— Ce facem acum? întrebă Zarro.

— Ne rugăm, spuse Sam. Ne rugăm!

93

Jake ceru din nou voie să-şi lase maşina în faţa barului. Duke acceptă, însă curiozitatea lui atinse acum cote maxime.

— Pe cine vrei să tragi în poză, băiete? întrebă el.

— Ah, pe nimeni anume. Pozez cartierul. Cum ţi-am spus deja, scriu un articol pentru *Stonecroft Academy Gazette.* Îţi dau şi ţie o copie când termin. Ba, mai mult chiar, o să te pomenesc în material, zise Jake, căruia îi venise ideea genială de a-l îmbuna în felul acesta pe barman.

— Ce frumos! Duke şi Sue Mackenzie. Fără K mare în Mackenzie,

— S-a făcut.

Telefonul celular al lui Jake începu să sune, în clipa în care se pregătea să iasă pe uşă. Era Amy Sachs, recepţionera de la hotel.

— Jake, şopti ea, mai bine ai veni imediat aici. E mare balamuc. Doamna Sheridan a dispărut. I-au găsit maşina abandonată la Storm King Lookout. Domnul Deegan e aici. Adineauri zbiera supărat că au pierdut ceva.

— Mulţam, Amy. Vin acum, zise Jake, după care se întoarse spre Duke: Nu cred că mai am

nevoie de locul ăla de parcare, dar mersi oricum.

— Uite-l pe tipul de la reuniunea absolvenţilor, despre care ţi-am povestit. Trece acum prin faţă, făcu Duke, arătând cu degetul spre stradă. Ce viteză are! O să se aleagă cu vreo amendă, dacă n-are grijă.

Jake îl recunoscu pe şofer.

— De el ziceai că lua de mâncare de-aici? întrebă el.

— Îhî. Dar în dimineaţa *asta* n-a venit. De cele mai multe ori a luat cafea şi pâine prăjită, iar câteodată, seara, cafea şi sandvici.

Oare le lua pentru Laura? se întrebă Jake. Acum e dată dispărută şi doamna Sheridan. Trebuie să-l sun pe Sam Deegan. Precis va dori să facă o percheziţie la fosta locuinţă a Laurei. Pe urmă, mă duc acolo şi îl aştept, decise el.

Formă numărul de la hotel.

— Amy, dă-mi-l la telefon pe domnul Deegan. E ceva important.

Amy se întoarse repede şi spuse:

— Domnul Deegan a zis să-l mai laşi dracului în pace.

— Amy, spune-i domnului Deegan că s-ar putea să ştiu unde o poate găsi pe Laura Wilcox.

94

Jean ridică privirea când se deschise uşa de la dormitor. În prag apăruse Bufniţa. Ţinea în braţe un trup firav, îmbrăcat în uniforma studenţilor de la West Point. Cu un zâmbet satisfăcut, traversă încăperea şi o aşează pe Meredith la picioarele lui Jean.

— Poftim, ea e fiica ta! zise el, triumfător. Uită-te la faţa ei. Cred că trăsăturile ţi se par foarte cunoscute. Nu-i aşa că e frumoasă? Nu eşti mândră?

Reed, se gândi Jean, e leită Reed! Seamănă perfect cu el! Nasul uşor acvilin, ochii mari, pometii înalţi, părul auriu-deschis. Oh, Dumnezeule, oare a omorât-o? Nu, nu – uite, respiră!

— Să n-o loveşti! Să nu care cumva să îndrăzneşti s-o loveşti! strigă ea.

Dar, în ciuda eforturilor de a se face auzită, vocea ei era înfundată din cauza căluşului. Laura gemea înspăimântată pe pat.

— N-am s-o lovesc, Jeannie, dar am s-o *ucid,* chiar aici, sub ochii tăi. Pe urmă, va veni rândul Laurei şi apoi, rândul tău. În momentul acela, îţi voi face, de fapt, o favoare, deoarece

nu cred că vei mai dori să trăieşti, după ce ai văzut-o pe fiica ta murind în chinuri.

Mişcându-se cu o lentoare deliberată, Bufniţa se duse în cealaltă parte a camerei, luă punga de plastic pe care scria „Lily/Meredith”, reveni de unde plecase şi îngenunche lângă Meredith.

— Vrei să te rogi, Jean? întrebă el. Cred că ar fi potrivit acum Psalmul 33…

Îngrozită, Jean privea cum Bufniţa încerca să-i pună lui Lily pe cap punga aceea de plastic.

— Nu, nu, nu…

Înainte ca plasticul să atingă nările lui Lily, Jean răsturnă scaunul, şi căzu în faţă, protejându-şi copilul cu propriul corp.

Scaunul îl lovi în mână, imobilizându-i-o, şi Bufniţa urlă de durere. În timp ce încerca să-şi degajeze braţul, Bufniţa auzi cum uşa de la intrare era spartă.

95

Când acceptă, totuşi, să vorbească la telefon cu Jake, după ce Amy Sachs îi spuse că Jake ştia unde e ţinută prizonieră Laura, Sam Deegan nu-i dădu ocazie puştiului să îşi recite

discursul pregătit în pripă.

Jake intenţionase să-i spună: „Domnule Deegan, în ciuda faptului că aţi tăgăduit public că v-aş fi fost de folos, şi aţi preferat să mă ridiculizaţi, eu am mărinimia de avă ajuta în investigaţie, cu atât mai mult cu cât sunt deosebit de îngrijorat din cauza doamnei Sheridan”.

După primele trei vorbe Sam îl întrerupse:

— Ascultă aici, Jake. Jean Sheridan şi Laura au încăput pe mâinile unui psihopat ucigaş. Aşa că n-am timp de pierdut. Ştii sau nu unde este Laura?!

Lui Jake i se împletici limba în gură când se repezi să debiteze ceea ce ştia.

— Locuieşte cineva în fosta casă a Laurei, de pe Mountain Road, domnule Deegan, deşi se ştie că imobilul este gol. Unul dintre oaspeţii de onoare de la reuniunea absolvenţilor a tot cumpărat mâncare de la barul amplasat în josul străzii. Şi asta aproape în fiecare zi. Tipul tocmai a trecut pe-aici. Cred că e în drum spre casa de pe Mountain Road.

Jake de-abia apucă să rostească numele bărbatului, şi în receptor auzi declicul care indica întreruperea legăturii.

Cu asta, precis i-am captat atenţia lui Deegan, se gândi Jake postându-se în aşteptare pe stradă, lângă fosta locuinţă a Laurei. În mai puţin de şase minute Deegan,

însoţit de Zarro, şi încă două echipaje îşi făcură apariţia. Nu folosiseră sirenele ca să-şi anunţe sosirea, ceea ce îl dezamăgi pe Jake, care înţelese totuşi că poliţiştii preferaseră discreţia, tocmai pentru a-l lua prin surprindere pe tip.

Jake îi spuse lui Sam că, în mod cert, cei din casă se aflau în dormitorul din colţ, cu geamurile spre faţadă. Imediat după aceasta, poliţaii sparseră uşa de la intrare şi dădură buzna înăuntru. Sam zbierase la el spunându-i să rămână afară.

Asta s-o creadă el! bombăni Jake. El le lăsă răgazul de a ajunge la dormitorul indicat, după care intră şi el în casă, cu aparatul de fotografiat atârnat de umăr. Când ajunsese sus, în capul scărilor, auzi trântindu-se o uşă. E uşa de la celălalt dormitor de la faţadă, îşi zise el. Precis e cineva acolo, înăuntru.

Sam ieşi din dormitorul din spate, cu pistolul în mână.

— Du-te jos, Jake! ordonă el. Ucigaşul se ascunde aici, sus.

Jake arătă în lungul coridorului.

— E-acolo, înăuntru.

Sam, Zarro şi încă doi poliţişti trecură în goană pe lângă el. Jake se repezi la uşa celuilalt dormitor de la faţadă, aruncă o privire înăuntru şi, câteva clipe, rămase şocat în faţa spectacolului din cameră. Apoi se

apucă să facă poză după poză.

O fotografie pe Laura Wilcox. Femeia zăcea pe pat, cu rochia de bal mototolită, cu părul încâlcit. Un poliţist îi ţinea capul ridicat, ajutând-o să soarbă dintr-un pahar cu apă.

Jean Sheridan şedea pe podea, ţinând în braţe o tânără îmbrăcată în uniforma cadeţilor Academiei Militare de la West Point. Jean plângea şi murmura fără oprire: „Lily, Lily, Lily”. Iniţial, Jake crezu că fata murise, dar pe urmă observă că trupul, până atunci inert, începea acum să se mişte.

Jake focaliză obiectivul şi avu şansa de a înregistra pentru posteritate momentul când Lily ridică pleoapele şi, pentru prima oară, în afară de ziua aceea îndepărtată când venise pe lume, avu posibilitatea să se uite în ochii mamei ei.

96

E doar o chestiune de secunde până vor forţa şi uşa asta, se gândi Bufniţa. Şi mai aveam aşa de puţin până să-mi îndeplinesc misiunea. Se uită la bufniţele din tablă pe care le ţinea strâns în mână, şi pe care intenţionase să le lase asupra celor trei cadavre: Laura,

Jean, Meredith.

Nu va mai avea niciodată şansa asta.

— Predă-te, strigă Sam Deegan. S-a terminat. Ştii că nu mai ai scăpare.

„Ohoho, ba da, mai am scăpare”, îşi spuse Bufniţa. Oftând, scoase masca din buzunar. Şi-o puse pe cap şi se uită în oglinda de deasupra biroului, ca să fie sigur că şi-o aranjase bine. Apoi, puse bufniţele metalice pe comodă.

„Sunt o bufniţă, şi trăiesc într-un copac”, rosti el, cu voce tare.

Scoase pistolul şi îl lipi cu ţeava de tâmplă. „Noaptea este lumea mea”, murmură el înainte de a apăsa.

Când auzi detunătura, Sam lovi uşa cu piciorul, smulgând-o din balamale. Urmat de Eddie Zarro şi ceilalţi poliţişti, se năpusti în încăpere.

Cadavrul era întins pe jos, cu revolverul alături; prin masca de pe faţă se prelingea sânge.

Sam se aplecă, trase masca de pe capul mortului şi văzu chipul bărbatului care omorâse atâtea fiinţe nevinovate. Cicatricele operaţiilor estetice deveniseră foarte vizibile, iar trăsăturile pe care chirurgia plastică reuşise să le facă atât de atrăgătoare păreau acum contorsionate.

— Ciudat, spuse Sam. Nu m-am aşteptat ca Bufniţa să fie tocmai Gordon Amory.

97

În aceeaşi seară, Jean cina cu Charles şi Gano Buckley, acasă la Craig Michaelson. Meredith plecase deja la West Point.

— După ce doctorul a consultat-o, Meredith a insistat să se ducă înapoi chiar de azi, spuse generalul Buckley. Are emoţii pentru examenul la fizică, de mâine-dimineaţă. E un copil extrem de cuminte şi disciplinat. Va fi un ostaş destoinic.

Generalul Buckley încerca să ascundă cât de disperat fusese când aflase că unicul lui copil era în pericol.

— Aidoma zeiţei Minerva, Meredith a ieşit gata înarmată din fruntea tatălui ei, remarcă Jean. Exact aşa ar fi procedat şi Reed.

Pe urmă, Jean se cufundă în tăcere. Retrăia sentimentul acela de infinită bucurie din clipa în care poliţistul o dezlegase şi îi dăduse posibilitatea să-şi strângă la piept copilul. „Jean” murmurase Lily – „Mama”.

Fuseseră transportate la spital, pentru un examen amănunţit al stării de sănătate. Acolo, stătuse lângă Lily, încercând să recupereze amândouă cei aproape douăzeci de ani de

despărţire.

— Întotdeauna am încercat să-mi imaginez chipul tău, spusese Lily. Cred că te-am zugrăvit în gând exact aşa cum arăţi în realitate.

— Şi eu am încercat să-mi închipui cum eşti. Va trebui să mă obişnuiesc să-ţi spun „Meredith". E un nume foarte frumos.

Când doctorul declarase că puteau părăsi spitalul, el mai adăugase: „După un asemenea calvar, ca acela prin care aţi trecut voi, majoritatea femeilor ar fi avut nevoie de tranchilizante. Nu şi voi. Voi sunteţi nişte luptătoare".

Înainte de a pleca de la spital, trecuseră şi pe la Laura. Din cauza deshidratării, Laura era sub perfuzii şi, fiind sedată, se cufundase într-un somn recuperator.

Sam se întorsese la spital ca să le ducă înapoi cu maşina la hotel. Când ajunseră în hol, apărură şi soţii Buckley. „Mami, tati", strigase Meredith. Tristă, dar înţelegând perfect situaţia, Jean urmărise cum fata se aruncase în braţele lor.

— Jean, tu i-ai dat viaţă şi tot tu ai salvat-o acum de la moarte, rosti încetişor Gano Buckley. De acum înainte, vei fi mereu prezentă în existenţa ei.

Stând la masă, în faţa soţilor Buckley, Jean îi privea cu admiraţie. Amândoi păreau să aibă

în jur de şaizeci de ani. Charles Buckley avea păr argintiu, ochi pătrunzători, trăsături aspre şi un aer autoritar, atenuat de farmecul pe care îl degaja şi de căldura zâmbetului. Gano Buckley era o doamnă minionă şi delicată. În tinereţe avusese o scurtă carieră de pianistă, la care renunţase când îşi asumase rolul soţiei unui militar profesionist. „Să vezi ce frumos cântă la pian Meredith”, îi spuse ea lui Jean. „Abia aştept să o asculţi.”

Sâmbătă după-amiaza urmau să o viziteze împreună pe Meredith, la Academia Militară. Ei sunt părinţii lui Meredith, se gândea Jean. Ei sunt cei care au crescut-o, cei care au avut grijă de ea, au iubit-o şi au ajutat-o să devină tânăra minunată de astăzi. Bine măcar că voi avea şi eu un loc în viaţa ei. Sâmbătă, voi merge cu ea la mormântul lui Reed şi îi voi povesti despre el. Trebuie să ştie şi ea ce om deosebit a fost tatăl ei.

Seara fusese plăcută, dar cu un pic de gust amar. Ştia că soţii Buckley nu se vor supăra, dacă, invocând epuizarea, se va retrage la hotel după cafea.

Coborî din maşina lui Craig Michaelson, în faţa intrării, la ora zece seara, şi intră în hol, unde îi găsi pe Sam Deegan şi Alice Sommers, care o aşteptau.

— Ne-am gândit că ţi-ar plăcea să bei un pahar cu noi, înainte de culcare, spuse Sam.

Deşi restaurantul e plin de participanţii la conferinţa electricienilor, am reuşit să rezerv o masă în bar.

Cu lacrimi de recunoştinţă în ochi, Jean se uita de la unul la celălalt. Au înţeles şi ei cât de greu a fost pentru mine în seara asta, se gândi ea. Pe urmă, îl zări pe Jake Perkins, în picioare, lângă recepţie. Îi făcu semn cu mâna să vină, şi băiatul se apropie grăbit.

— Jake, eram aşa de zăpăcită azi după-amiază, încât nici nu mai ţin minte dacă ţi-am mulţumit. Fără tine, eu, Meredith şi Laura n-am mai fi în viaţă, spuse ea, îmbrăţişându-l şi sărutându-l pe obraz.

Jake era vizibil înduioşat.

— Doamnă Sheridan, îmi pare rău că n-am fost un pic mai isteţ. Când am văzut pe comodă bufniţele alea de tinichea i-am povestit domnului Deegan că găsisem una la fel pe mormântul lui Alison Kendall. Dacă l-aş fi informat, poliţia ar fi decis să vă dea un bodyguard imediat.

— Lasă, Jake, nu te mai necăji acum, spuse Sam. N-aveai de unde să ştii atunci că broşa aceea în formă de bufniţă avea o semnificaţie. Doamna Sheridan are dreptate. Dacă nu-ţi trecea prin cap că s-ar putea ca Laura să se afle în casa aceea, ar fi murit toate trei. Şi acum să mergem, ca să nu rămânem şi fără masa aia. Vino şi tu, Jake, adăugă el, după o

scurtă ezitare.

Alice era în picioare, lângă el. Sam observă că spusele lui Jake o şocaseră.

— Sam, săptămâna trecută, la comemorarea morţii lui Karen, am găsit pe mormântul ei o broşă metalică în formă de bufniţă. O am acasă, în vitrina cu curiozităţi, din salonaş.

— Asta era, deci! exclamă Sam. M-am tot căznit să-mi amintesc ce m-a intrigat în vitrina aia a ata. Acum ştiu.

— Gordon Amory a fost cel care a pus-o pe mormânt, spuse Alice, cu tristeţe.

Sam o cuprinse cu braţul pe după umeri, în timp ce se îndreptau amândoi spre bar. Ce zi groaznică a avut şi ea, reflectă el. Îi povestise lui Alice că Bufniţa recunoscuse în faţa Laurei că o omorâse pe Karen din greşeală. Alice fusese distrusă, când aflase că fetiţa ei, Karen, fusese ucisă doar pentru că întâmplarea făcuse ca în seara aceea să fie acasă. Bine că se risipise, în fine, suspiciunea care planase atâta vreme asupra iubitului lui Karen, Cyrus Lindstrom.

— O să scot bufniţa aia din vitrină, când te conduc deseară acasă, spuse Sam. Nu vreau să o mai vezi în faţa ochilor.

Se aşezară la masă.

— Poţi considera cazul închis, Sam, nu-i aşa? întrebă Alice. Timp de douăzeci de ani, n-ai renunţat niciodată la speranţa de a putea

elucida la un moment dat misterul morţii lui Karen.

— Da, într-adevăr, din această perspectivă cazul poate fi considerat închis, însă cred că n-o să te deranjeze dacă voi continua să mai trec pe la tine, din când în când.

— Nu, Sam, crede-mă. M-am ataşat mult de tine în aceşti douăzeci de ani. Nu se cade să mă laşi baltă acum.

Tocmai când se pregătea să se aşeze la masă lângă Jean, Jake simţi că-l bate uşor pe umăr cineva.

— Te superi?

Mark Fleischman se instală pe scaun lângă Jean, luându-i locul.

— Am trecut pe la spital, ca s-o văd pe Laura, îi spuse el lui Jean. Se simte mai bine, deşi e zdruncinată sufleteşte. Mi-a zis că i-ar plăcea să devină pacienta mea.

Jake se aşează pe celălalt scaun de lângă Jean.

— Poate părea ciudat, însă e posibil ca această experienţă cumplită să devină un fel de placă turnantă în cariera ei. Având în vedere publicitatea care s-a făcut în jurul ei, precis va primi o mulţime de oferte. Aşa e în lumea spectacolului, spuse el.

Sam îl privi. Doamne, dar băiatul ăsta chiar are dreptate, îşi zise el. Şi, ajungând la această concluzie, se decise să comande un

wiskey dublu, în loc de vin.

Jean aflase de la Sam că Mark cutreierase tot oraşul cu maşina, în căutarea ei, şi că atunci când aflase că a fost găsită, se năpustise ca o vijelie la spital. Când se lămurise că urma să i se dea drumul foarte repede, plecase fără să mai treacă s-o vadă. Jean nu vorbise încă cu el. Acum, sesizând privirea lui tandră, i se făcu ruşine că pusese la îndoială onestitatea lui.

— Îmi pare rău, Mark, spuse ea. Îmi pare teribil de rău.

El îi acoperi mâna cu palma, exact cum făcuse cu câteva zile în urmă, alinând-o şi mângâind-o. Gestul lui o făcea să-şi dea seama cât de mult îi lipsise acea dovadă de duioşie şi afecţiune.

— Jeannie, zise Mark, surâzând. Nu trebuie să-ţi pară rău. Îţi voi oferi nenumărate prilejuri de a-ţi lua revanşa. Îţi promit, Jeannie.

— L-ai bănuit vreo clipă pe Gordon? întrebă ea.

— Jean, adevărul e că, sub aparenţe, existau tot felul de ciudăţenii la ceilalţi invitaţi de onoare, colegii noştri, ca să nu mai pomenesc de preşedintele reuniunii. O fi Jack Emerson un afacerist versat, însă eu unul n-am pic de încredere în el. Tata mi-a povestit că Jack are renume de mare afemeiat şi beţivan, dar nu s-

a dedat niciodată la agresiuni fizice. Toţi de aici sunt convinşi că el a dat foc acelei clădiri, în urmă cu zece ani. Unul dintre argumente este acela că, în noaptea incendiului, un paznic, mituit pesemne de el, a făcut rondul prin toată clădirea, pentru a se convinge că înăuntru nu era nimeni. Comportamentul acesta a fost dubios, desigur, dar a demonstrat în acelaşi timp că Emerson nu are porniri criminale. O vreme, chiar am crezut că era posibil ca Robby Brent să fi fost asasinul fetelor. Mai ţii minte ce urâcios era în liceu? Pe deasupra, a dat dovadă de multă răutate la cina noastră festivă, ceea ce m-a făcut să-l cred capabil de orice. Am căutat informaţii despre el pe Internet. Spunea într-un interviu că îi e frică de sărăcie şi susţinea că avea bani băgaţi în terenuri, în toată ţara, dar că le înregistrase sub nişte nume fictive. Tot el afirma adesea că fusese prostul familiei şi că la şcoală toţi îl considerau un nătărău. Mai spunea că deprinsese arta zeflemelei, fiindcă veşnic era ţinta tuturor glumelor. Şi aşa a ajuns Robby Brent să urască pe toată lumea din oraş. Pe urmă, exact când credeam că el e Bufniţa, Robby a dispărut.

— Părerea noastră este că Robby Brent îl bănuia pe Gordon şi că l-a urmărit până la casa aceea, spuse Sam. S-au găsit pete de sânge pe scări.

— În Carter mocneşte atâta furie, încât chiar l-am crezut capabil de a ucide, spuse Jean.

Mark scutură din cap.

— Nu, nu ştiu de ce, dar eu n-am avut aceeaşi impresie. Carter îşi defulează continuu furia prin atitudinea lui maliţioasă, şi prin piesele de teatru pe care le scrie. Le-am citit pe toate. Ai putea face şi tu asta, la un moment dat. Vei recunoaşte în personajele lui o mulţime de oameni cunoscuţi. Acesta este felul lui de a se răzbuna pe cei care îl chinuiesc, cum zice el. Nu e în stare de ceva mai rău. De altfel, nici nu simte nevoia să depăşească această limită.

Jean constată că Sam, Alice şi Jake îl ascultau cu atenţie pe Mark.

— Şi aşa, rămâneaţi doar Gordon Amory şi tu, spuse ea.

Mark zâmbea.

— În ciuda suspiciunilor tale, Jeannie. Oricum ştiam că *eu* nu sunt vinovat. Cu cât îl studiam mai mult pe Gordon, cu atât mi se părea mai dubios. Una e să-ţi faci operaţie estetică la nas, ca să-l mai îndrepţi, sau să vrei să scapi de pungile de sub ochi, şi alta să îţi modifici complet înfăţişarea exterioară. Asta mi s-a părut întotdeauna ciudat la el. Nu l-am crezut când a zis că voia să îi dea Laurei un rol în noul lui serial TV. Mi s-a părut evident faptul că lui Gordon i-au displăcut fandoselile

Laurei la reuniunea absolvenţilor şi că a înţeles, ca noi toţi de altfel, că voia doar să se folosească de el. Apoi, azi-dimineaţă, când Gordon a fost la hotel după dispariţia ta, am avut senzaţia că am fost nedrept cu el. Când umblam cu maşina prin oraş ca să te caut, eram disperat. Simţeam că ţi se întâmplase ceva îngrozitor.

— Ştiu că ai vorbit cu Laura la spital, îi spuse Jean lui Sam. Ţi-a povestit cumva dacă Gordon i-a dezvăluit cum a reuşit să lase impresia că, în cazul celorlalte crime, a fost vorba de nişte accidente? Sau cum a înscenat aşa-zisa sinucidere a Gloriei?

— Da, Gordon s-a lăudat cu chestiile astea în faţă Laurei. I-a povestit că, înainte de a le omorî pe fete, le-a ţinut sub observaţie o bucată de vreme. Maşina lui Catherine Kane a derapat şi a căzut în fluviul Potomac, după ce el i-a „aranjat" frânele. Cindy Lang nu a fost surprinsă de avalanşă; a acostat-o pe pârtia aceea şi, după ce a omorât-o, i-a aruncat cadavrul într-o prăpastie. A fost o avalanşă în acea după-amiază, aşa că toată lumea a presupus că Cindy Lang a murit înghiţită de zăpadă. Trupul ei nu a mai fost găsit niciodată.

Sam sorbi din băutură, după care continuă:

— Gordon a sunat-o pe Gloria Martin şi a întrebat-o dacă putea să treacă pe la ea, ca să bea un pahar împreună. Gloria, care aflase de

succesul lui Gordon şi cât de chipeş devenise, a acceptat. Cu toate acestea, n-a rezistat tentaţiei de a mai face un pic haz pe socoteala lui, aşa că a dat fuga să cumpere broşa aceea în formă de bufniţă. Gordon a îmbătat-o criţă, iar când Gloria a adormit, a sufocat-o cu o pungă de plastic şi i-a vârât bufniţa în mână.

— Dumnezeule, ce brută de om! exclamă Alice, cu respiraţia întretăiată.

— Ai dreptate, zise Sam. Debra Parker lua lecţii de pilotaj pe un mic aerodrom, unde măsurile de siguranţă lăsau de dorit. Gordon avea deja licenţă de pilot, aşa că a ştiut exact cum să „saboteze" avionul cu care Debra zbura pentru prima oară singură. În ce-o priveşte pe Alison a fost simplu – a ţinut-o cu capul în apă, în piscină, până s-a înecat.

Sam o privea pe Jean, cu compasiune.

— Jean, ştiu că v-a spus chiar el, ţie şi lui Meredith, că l-a călcat cu maşina pe Reed Thornton.

Mark nu-şi luase ochii de la Jean.

— Când m-am văzut cu Laura, adineauri, la spital, mi-a povestit că Gordon avea trei pungi de plastic, câte una pentru fiecare dintre voi; Laura, Meredith, Jean, scria pe ele. Doamne, Jeannie, când mă gândesc la asta, simt că înnebunesc. N-aş fi suportat să ţi se întâmple aşa ceva.

Cu blândeţe, dar foarte hotărât, îi cuprinse

faţa între mâini şi o sărută – un sărut lung, tandru, mai grăitor decât orice declaraţie de dragoste.

Brusc, bliţul se declanşă; ridicară privirea, surprinşi. Jake era în picioare, cu aparatul foto îndreptat spre ei.

— E o cameră digitală, explică el, zâmbind radios. „Poza” era prea bună ca să-mi permit s-o ratez!

EPILOG
West Point, serbarea absolvenţilor

Nici nu-mi vine să cred că au trecut mai bine de doi ani şi jumătate de când Meredith a reintrat în viaţa mea, îi spuse Jean lui Mark.

Cu ochii strălucind de mândrie, Jean privea parada absolvenţilor. Ce frumoşi erau toţi în uniformele lor sobre: tunică gri mulată pe talie, cu nasturi aurii, pantaloni albi şi mănuşi albe şi chipiuri.

— Da, şi câte nu s-au întâmplat de atunci, zise Mark.

Era o superbă dimineaţă de iunie. Stadionul Academiei Militare se umpluse cu rudele

cadeţilor. Charles şi Gano Buckley erau aşezaţi exact în faţa lor. Lângă Jean, generalul pensionar Carroll Reed Thornton şi soţia îşi sorbeau din ochi nepoata, pe care ajunseseră s-o adore.

Câtă fericire, după atâta durere, îşi zise Jean. Ea şi Mark tocmai sărbătoriseră doi ani de căsnicie şi un an de când li se născuse un băieţel, Mark Dennis. Posibilitatea de a-şi revărsa asupra lui dragostea maternă atenua cumva durerea de a nu fi putut să-i ofere lui Meredith afecţiunea timp de atâţia ani. Meredith îşi iubea la nebunie frăţiorul, deşi, cum sublinia ea râzând, nu va putea sta prea mult cu el. Odată festivităţile încheiate, Meredith devenea sublocotenent în Armata Statelor Unite.

Ea şi Jake erau naşii micuţului Mark. Satisfacţia lui Jake de a fi avut această onoare se exprima, printre altele, prin şirul de articole despre creşterea copiilor, pe care le tot trimitea de la Columbia University, unde era acum student.

Sam şi Alice şedeau cu un rând mai sus.

Ce mult mă bucur că au rămas împreună, îşi zise Jean. E minunat pentru amândoi.

Uneori Jean avea coşmaruri legate de săptămâna aceea groaznică, de la reuniunea absolvenţilor clasei lor. Asta n-o împiedica să recunoască şi partea bună a lucrurilor: atunci

ea şi Mark se îndrăgostiseră unul de celălalt. În plus, dacă n-ar fi primit faxurile acelea, poate n-ar fi ajuns niciodată să o cunoască pe Meredith.

Totul a început aici, la West Point, se gândi ea, când se auziră primele acorduri ale marşului cântat de fanfară.

Pe parcursul ceremoniei, gândul îi zbură mereu la după-amiaza aceea de primăvară, când Reed venise să se aşeze lângă ea, pe bancă. El a fost prima mea dragoste, îşi zise Jean, cu duioşie. Va rămâne mereu în inima mea. Când auzi numele lui Meredith Buckley, care era chemată pentru a i se înmâna diploma Academiei Militare de la West Point, o distincţie de care moartea îl privase pe Reed, Jean îşi zise că, într-un fel, era şi el prezent acolo.

colecția
THRILLER
9

Revederea după 20 de ani de la terminarea facultății ar trebui să fie un prilej de bucurie şi de etalare a realizărilor fiecăruia.

Numai că reuniunea foştilor studenți ai Academiei Stonecroft tinde să se transforme într-un coşmar atunci cînd frumoasa Alison Kendall este găsită înecată în piscină, fiind cea de-a cincea absolventă care sfîrşeşte brusc şi în mod misterios.

Frustrări, complexe vechi şi resentimente se pare că reprezintă substratul acestor crime.

Nimeni nu bănuieşte cine ar putea fi autorul.

Printre figurile strălucitoare ale succesului, celebrității şi respectabilității se ascunde un individ bolnav, dornic să se răzbune pentru umilințe îndurate în studenție de la fostele sale colege. A ținut deja cea de-a şasea victimă, pe Jean Sheridan, care se simte amenințată, dar nu ştie de cine să se ferească...

Un roman de suspans psihologic, ce îl introduce pe cititor într-o lume strălucitoare şi elegantă dar, tributară unor instincte criminale.

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

Lei 349000 (313906 + 28816 TVA + 6278 T.L.)
Lei noi 34,9 (31,4 + 2,88 TVA + 0,62 T.L.)

5 948390 003681